

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE BONUS

— T L S W A N —

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BONUS

T L SWAN

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve olaylara yapılan atıflar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © T L Swan ® 2024

Yazarın manevi hakkı ileri sürülmüştür Ciltsiz

ISBN 978-0-9756638-0-6

e-Kitap ISBN 978-1-9229055-2-9

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap SADECE bu kitabı satın alan kişi için hazırlanmıştır. Bu kitabın hiçbir bölümü fotokopi, kayıt, bantlama veya AI gibi herhangi bir bilgi depolama erişim sistemi dahil olmak üzere grafik, elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez,

Yazarın açık yazılı izni olmaksızın

İÇİNDEKİLER

[Teşekkür Minnettarlık](#)

[Bölüm 1 Bölüm](#)

[2 Bölüm 3](#)

[Bölüm 4 Bölüm](#)

[5 Bölüm 6](#)

[Bölüm 7 Bölüm](#)

[8 Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Sonsöz](#)
[Ayrıca TL Swan](#)
[tarafından Bay](#)
[Masters alıntısı](#)
[Yazar Hakkında](#)

TEŞEKKÜRLER

Yaşadığım bu hayat için duyduğum minnettarlığı ifade
etmeye kelimeler yetmez.
Yaşamak için kitap yazabilmek bir rüyanın gerçek olması
demek. Ama sadece herhangi bir kitap değil, tam olarak
istediğim şeyi, sevdiğim hikayeleri yazabiliyorum.

Harika ekibime,
Kellie, Christine, Alina, Keeley ve Abbey. Benim için
yaptığınız her şey için teşekkür ederim,
çok yeteneklisiniz ve çok takdir ediliyorsunuz.
Aklımı başımda tutuyorsun.

Muhteşem beta okuyucularıma, beni çok daha iyi yapıyorsunuz.

Yazdığım her şeyi okuyan ve bana hiç bitmeyen bir
destek veren güzel annem. Seni seviyorum anne,
teşekkürler xo

Sevgili kocam ve üç güzel çocuğum, işkolik hallerime
katlandığınız için teşekkürler.

Ve size, tüm dünyadaki en iyi ve en destekleyici okuyucu
ailesine.

Her şey için teşekkür ederim, hayatımı değiştirdiniz.

Sevgilerimle,
Tee xoxo

GRATITUDE

Minnettar olma niteliği;
takdir göstermeye ve nezakete karşılık vermeye hazır olma.

Bu kitabı alfabeye ithaf etmek istiyorum. Çünkü bu
yirmi altı harf benim hayatımı değiştirdi.
Bu yirmi altı harfin içinde kendimi buldum ve
hayalimi yaşadım.
Bir dahaki sefere alfabeyi söylediğinizde onun gücünü hatırlayın.
Her gün yapıyorum.

Grace

ADIM GRACE PORTER ve New York'taki Ferrara Media'nın CEO'su Gabriel Ferrara'nın kişisel asistanıyım.

Ve mükemmel bir iş, harika bir maaş, güzel bir ofis, hayal ettiğim her şey, eğer küçük bir ayrıntı olmasa.

Patronuma tamamen ve umutsuzca aşığım.

Her gün aynı şekilde başlıyor, sabah tam 8:20'de ofisine gidiyorum. O zamana kadar koşu bandında koşmuş, kızılötesi saunaya girmiş ve duşunu almış oluyor. O giyinirken biz de gününü gözden geçiriyoruz.

Gabriel'in her sabah takım elbisesini giymesini izlemek günümün en önemli olayı - kimi kandırıyorum, hayatımın en önemli olayı.

Notlarımı aldım ve kapıyı usulca çaldım. "İçeri gel," diye sesleniyor güçlü sesi.

Belinde beyaz havlusu, kahve makinesinin başında dikildiğini görmek için kapıyı çekingen bir şekilde açıyorum. Bronzlaşmış kaslar, geniş sırt ve kilometrelerce hakimiyet, ölümcül üçlü.

"Günaydın, Gracie."

"Günaydın Gabriel," diye cevap veriyorum, sırtı bana dönükken gözlerim onu içine çekiyor. Çoğu asistanın patronlarının kahvesini yaptığını biliyorum, ama her sabah o benimkini yapmayı seviyor ve ayrıca, kesintisiz bakabildiğim tek zaman bu.

Dönüp bana fincanımı ve tabağımı uzatıyor. "Kahveniz, madam."

"Teşekkür ederim." Bir yudum alıyorum, sıcak ve lezzetli, kahvesi bile pürüzsüz. Ben masasına otururken o kahvesini yapmaya devam ediyor. Bilgisayarını açıp takvimine giriş yapıyorum.

Gözlerim ekrandan onun yontulmuş sırtına kayıyor. Lanet olsun.

Neden bu kadar lezzetli? Nasıl olur da bir kadın bu koşullarda çalışıp da ona tamamen aşık olmaz?

Sonra ağzını açtı... ve ben nedenini hatırladım.

"Dün gece hiç uyudun mu? Bok gibi görünüyorsun."

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum gününe yeniden odaklanırken.

"Ben de pek uyuyamadım aslında, çiçek göndermem için bana daha sonra hatırlatır mısınız?"

Yanağımı ısırdım.

Şerefsiz.

Sadece onun dünyadaki her güzel kadınla çıkmasını izlemek zorunda kalmıyorum, aynı zamanda onlara çiçek de gönderiyorum.

Etkilenmemiş gibi davranarak "Elbette," diye yanıtlıyorum.

Yaptığım gündelik oyunculukla bir Akademi Ödülü kazanabileceğime eminim.

"Bugün neyimiz var?" diye soruyor büyük dolabının içinde kaybolurken. Çevresel görüşümden, külotunu giyerken beyaz havlunun düştüğünü görüyorum.

Odaklan.

Ekran karışınca nefes veriyorum, meşgul.

Hatta okuma onunprogram o yorucu.

"Yönetim kurulu toplantısı 9'da."

"Şu gündemi gözden geçirelim." Dolaptan siyah külotu, askıdaki takım elbisesi ve gömleğiyle çıkar.

"Noble Industries'e karşı açılan hakaret davasının yarattığı etkiden bahsediyorsunuz," diye cevap verdim.

"Evet, doğru. Bu bilgiyi aldık mı?"

"Bryce bunu e-postanıza gönderdi ve Noble Industries dosyanıza kaydedildi."

"Teşekkür ederim." Beyaz gömleğini giyer ve yavaşça düğmelerini ilikler. "Peki grafik bende mi?"

"Uh-huh." Ekrana odaklanmaya çalışırken alt dudağını ısırıyorum. Orada külotuyla durup beyaz bir gömlek giymesiyle ilgili bir şey... beynimi karıştırıyor.

Her biri.

Tek.

Sabah.

"Peki, o zaman ne olacak?" diye sorar.

"Saat 10:15'te Roger'la toplantın var." Gözlerim ona doğru kayıyor. "Neden Roger'la toplantın var?"

"Gitmesine izin veriyorum." Lacivert takım elbisesinin pantolonunu yukarı çekip fermuarını kapatıyor.

"Ne?"

Omuz silkiyor. "Performans göstermiyor."

"Roger'ı kovamazsınız; şu anda çok zor bir dönemden geçiyor. Karısı onu terk etti."

Altın kol düğmelerini takarken kuru bir sesle, "Muhtemelen yatakta da performans göstermiyordu," diye mırıldandı. "Beni şaşırtmazdı."

"Şimdi sırası değil, onu uyarabilir misiniz lütfen?"

"Bu konuda söz sahibi olduğunuzu düşünmeniz çok komik." Takım elbise ceketini giyer. "Bir sonraki randevu?"

"Holly ile bir telefon görüşmeniz var, bugün saat 13:00'te alışveriş merkezinin arazisini kapatıyorsunuz ve Holly'nin birkaç detayı gözden geçirmesi gerekiyor."

"Uh-huh."

"At on bir sen var a Yürümek aracılığıyla ve finans departmanını ofislerinin yeni tadilatını görmeye davet ediyorum."

Yüzünü tiksintiyle buruşturuyor. "Neden?"

"Çünkü biliyorsun," diye sinirleniyorum. "Bunun için para ödedin, en azından heyecanlanabilirsin."

"Bu sabah biraz dudak büküyorsun Grace," diye mırıldandı kuru bir sesle. "Dokuzdan önce beni kızdırma."

Gardırobuna geri dönüyor ve tıraş losyonunun kokusu ofise yayılıyor.

Siktir et... Neden ben ofisindeyken bunu sıkıyor? Bu ahlaken yanlış.

Takvimini okumaya devam ediyorum. "12:30'da şu kişiyle öğle yemeğin var..." Kaşlarımı çattım ve gözlerim onunkilerle buluşmak için yükseldi, "...Veronica."

"Uh-huh," diyor kayıtsızca. "Kahveni iç ki fincanını alabileyim."

Ölümünü planlarken kahvemi yudumluyorum.

Veronica Rothchild mı?

Yeni bir isim. Süper model Veronica Rothchild dışında bir Veronica tanımıyorum ve iki hafta önce bir yardım etkinliğinde tanıştıklarını biliyorum.

Onun sıradan kadınlarıyla mutluyum çünkü onları sadece sıradan olarak gördüğünü biliyorum. Ama ne zaman yeni biriyle tanışsa, bunun sonunda aşık olacağı kadın olabileceğini bildiğim için biraz panikliyorum.

Oyunculuğun yanı sıra, başarılı olduğum bir diğer iş de gizli dedektiflik. Kiminle yattığını ondan önce biliyorum.

"Öğle yemeği için fazla vaktin yok, çok önemli bir toplantı için saat bir buçukta ofiste olman gerekiyor." Ekrana odaklanıyorum.

"İptal et."

"İmkânsız." Yazmaya devam ediyorum ve konuyu değiştirmeye çalışıyorum. "Bugün kime çiçek gönderiyorum?"

"Hmm." Düşünürken dudaklarını büzüyor.

"Melissa." "Kartta ne yazmalı?" İlgisiz davranıyorum.

"Dün gece inanılmazdın."
Dişlerimi öyle bir sıkıyorum ki neredeyse çenem kırılacak. "Bu kadar mı?"
"Umm." Pencereye doğru yürür ve New York'a bakar.
"Bu hafta sonu benimle gel."
Hüzün çökerken gözlerim sırtına takılıyor.
Artık bunu yapamam.
Ne zaman kızlarından birine çiçek ya da hediye göndersem, içimden biraz ölüyorum.
Yirmi dokuz yaşındayım ve yedi yıl boyunca Gabriel Ferrara'nın her sözüne asıldım, beni fark etmesini bekledim.
Onun ilgisinin bir parçasını bile beklemek, sonsuz aşkını itiraf etmesini ve ayaklarımı yerden kesmesini beklemek.
Ama bu asla olmayacak, değil mi?
Beni öyle görmüyor, asla da öyle görmeyecek.
Günün geri kalanını otomatik pilotta geçiriyorum, zihnim başka bir yerde ve biliyorum ki o bu hafta sonu Melissa ile uzaktayken ben evde olacağım, onu tekrar görebilmek için pazartesiye kadar zamanın geçmesini dileyeceğim. Böylece onun dolu ve heyecanlı hayatına kişisel asistanlık yapabileceğim.
Acınası.
"Ne bekliyorsun?" diye tersliyor.
Yukarı bakıyorum. Ne? Konuşuyor muydu?
"Pardon?" Ben soruyorum.
Kapısına doğru işaret ediyor. "Git, yapacak işlerim var."
"Oh...doğru." Ayağa kalktım, utanmıştım. Kapıya doğru yürüdüm.
Kapı.
"Gracie," diye sesleniyor ve ben ona dönüyorum. "Evet."
"Bir daha o parfümü sürme."
Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım.
"Bundan hoşlanmadım."
Dilimi tutmak için dudağımı ısırıyorum ve ofisinden çıkıyorum. Sönük bir şekilde masama oturdum.

Parfümümü sevmiyor.

Siktir et onu!

Var, göt herif. Yarın o kusana kadar her tarafıma süreceğim.

Daha etkili olması için gözlerine bile sıkabilirim.

Ofis birer birer doluyor ve sonra, saat gibi, tam dokuzda ofisinin kapısı açılıyor ve halkın kralı gibi dışarı çıkıyor.

Gabriel Ferrara tüm otoriter ihtişamıyla.

"Gretel," diye bağıyor.

"Evet, efendim," diye kekeliyor.

"Reklam raporu neden e-postama gelmedi?"

"BEN... BEN..."

"Sen ne?"

"Henüz bitirmedim, yarına kadar ihtiyacın yok sanıyordum."

"Yanlıı düşünmüşsün." Ofiste adım adım ilerleyerek Allen'ın masasının önünde durdu ve gözlerini masanın üzerinde gezdirdi. "Masan neden lanet bir çöplük yangını gibi görünüyor Allen?"

"Ahhh." Allen sinirli bir şekilde kahve fincanlarını ve üst üste yığılmış kağıtları toplamaya başlar. "Üzgünüm, Bay Ferrara. Şimdi temizlerim."

Gabriel başını kaldırıyor ve gözleri benimkilerle buluşuyor. Adımlarını masama doğru atıyor. "Bayan Porter." Bana herkesin önünde Bayan Porter diyor, ben sadece özel hayatımda Gracie'yim.

"Saat 13:30'daki randevumu iptal edin" diye talepte bulunuyor.

Lanet Veronica ile öğle yemeği randevusunu uzatmak istiyor.

"İmkânsız Bay Ferrara, size bunu zaten söyledim. Lütfen dinleyin," diye karşılık veriyorum.

Onunla bir saatin var, orospu çocuğu.

Bu kadar.

"O zaman benim yerime gidebilirsin, çünkü ben toplantıda olmayacağım." Ofisine geri döndü ve kapıyı çarptı.

Tüm personel, zorba gittiği için toplu bir oh çekti. Kanım kaynarken kalemimi masaya vuruyorum.

Pislik.

Parkta otururken güneş üzerimde parlıyor. Öğle yemeği molam günümün en güzel kısmı. Temiz havayı, tasmaşız oynayan köpekleri ve etrafta uçuşan kuşları izlemeyi seviyorum. Neredeyse hiç görmeyene kadar doğayı ne kadar sevdiğimi hiç fark etmemiştim. New York ne kadar güzel olsa da, betondan bir şehir.

Yedi yıl önce buraya taşındığımda, on iki ay çalışacak, büyük bir firmada biraz deneyim kazanacak ve sonra banliyöde bir yere geri taşınacaktım.

Pislik patronuma aşık olmak hiç planımda yoktu.

Bir köpek bana doğru koşuyor ve eğilip onu okşuyorum, büyük ve kahverengi. "Selam tatlı şey." Onu okşarken gülümsüyorum.

Sahibi geliyor. Sakalı ve uzun saçları var, kocaman sıcak bir gülümsemesi var, gerçekten rahat bir hippie havası var. "Senden hoşlanıyor."

"Ondan hoşlanıyorum." Gülümsüyorum.

"Köpeğiniz var mı?" diye sorar adam.

"Hayır, keşke." Köpeğin kulaklarını karıştırmaya devam ediyorum. "Onun adı ne?"

"Dusty."

Kıkırdıyorum. "Merhaba, Dusty."

Adam bana "Bir köpek almalısın" dedi.

"Bir gün banliyöde bir ev aldığımda alacağım." Gülümsüyorum.

"Bir gün mü?" Kaşlarını çatıyor.

"Kendimi toparladığım zaman." Onu unuttuğum zamanın şifresi.

"Bunu şimdi yapmalısın," diyor adam. Omuz silkiyorum.

"Ne bekliyorsun, hayat şimdi. Ne istediğinize karar verin ve onu alın."

Hüzünle gülümsüyorum. "Keşke."

"Bunu dileme. Yapın. Banliyöde bir ev istiyorsan, biriktir ve satın al. Yaptığın şeylerden asla pişman olmazsın, sadece yapmadıklarından pişman olursun." Topu fırlatır ve Dusty peşinden gider. "Sonra görüşürüz."

"Güle güle." Kaçıp giderken arkasından kaşlarımı çatıyorum.

Yaptığınız şeylerden asla pişman olmazsınız, sadece yapmadıklarınızdan pişman olursunuz.

Hmm...

Sabah 8:20. İçimdeki canavarı sakinleştirmek için derin nefes alıyorum.

Çok kızgınım.

Saldırmak için bekleyen köşeye sıkışmış bir hayvan gibi.

Bay Ferrara dün öğle yemeğinden dönmedi. Bana mesaj atarak günün geri kalanında izinli olduğunu ve tüm randevularını iptal ettiğini söyledi.

Bir öğle yemeği randevusu olmalı, bunu daha önce hiç yapmamıştı.

İşte bu, aradığım kişi o. Sonunda oluyor ve kendimden başka suçlayacak kimsem yok.

Aptal sikik surat.

Ondan nefret ediyorum. Onunla ilgili her şeyden nefret ediyorum.

Ajandamı ve kalemimi toplayıp kapısını çalıyorum. "İçeri gel," diye mırıldandı derin sesi.

Kapıyı açıyorum ve ona bir bakışla zavallılık içinde eriyorum. Duştan yeni çıkmış; havlusu belinde. Teninde boncuk boncuk su birikiyor ve siyah saçları bukleler halinde sarkıyor. "Günaydın, Gracie'm." Gülümsüyor.

Gözlerim büyük kırmızı dudaklarına kayıyor ve kalemimi gözlerime saplamak istiyorum.

Bu mükemmelliği görmemi engelleyecek her şeyi yaparım.
"Günaydın Gabriel," diye cevap veriyorum. "Son baktığımda senin Gracie'n değildim."

Derin bir kıkırdama çıkarır. "Sen her zaman benim Gracie'm olacaksın." Kahve makinesine doğru yürüyor ve bize kahve yapmaya başlıyor. "Bugün gündemde ne var patron?" Gülümsüyor.

İçimden bir duygu karmaşası geçerken ona bakıyorum.

Onu becerdin mi?

Tabii ki yaptın. Masasındaki sandalyeme yığıldım.

Bilgisayarını açıyorum ve eğilip yerden bir şey aldığını görüyorum. "Nedir bu?" diye soruyorum.

"Ne?"

Bir kitapçık açıyor. "Sardunya hakkında bir broşür." "Takvimimden düşmüş olmalı."

Gözleri benimkilerle buluşmak için yükseliyor. "Bu neden sende?"

"Çünkü oraya asla gitmek istemiyorum, ne düşünüyorsun?" Takvimine tıklarken gözlerimi deviriyorum.

"İtalya'ya mı gitmek istiyorsun?" diye sorar, şaşırmış gibi.

"Tabii ki İtalya'ya gitmek istiyorum," diye alay ediyorum.

"Herkes İtalya'ya gitmek ister."

Masasının köşesine oturur. "Seni bir gün götüreceğim."

Dudaklarımı büküyorum, sinirleniyorum. Senden nefret ediyorum. Hatırladın mı? Programa uy.

"Ne, bana inanmıyor musun?" diye sorar.

Ağır ağır nefes veriyorum. "Giyinir misin artık?"

Teslim olur gibi ellerini uzatıyor. "Havlü giymemden hoşlanmıyor musun?"

"Hayır, aslında bilmiyorum," diye yalan söylüyorum.

Seni havluyla seviyorum.

"Her gün giyinmeni izlemek zorunda kalmak çok itici ve açıkçası çok can sıkıcı. Sana beni giyinirken izletmiyorum."

"Ahh..." Gülüyor. "Gracie Porter'ın ofisimde giyinmesi ne güzel olurdu, değil mi?"

Kahve makinesini işaret ederken ona ters ters bakıyorum. "Kahvemi yap, Gabriel. Dün öğle yemeğinden dönmediğine göre çok yoğun bir günün var." Yerde öfke nöbeti geçirmemek için gözlerimi büyütüyorum.

Gülümsüyor, eğleniyor ve kahvemizi yapmaya başlıyor. Sakin, sakin... Sakin ol.

"Saat dokuz buçukta Londra ile telekonferansın var." Gününü okumaya başladım. Çevresel görüşümden havlusunun gardırobuna düştüğünü görüyorum, çıplak poposunu görmek için yukarı bakıyorum ve içimden biraz ölüyorum.

Bunu daha fazla yapamayacağım.

Onu seviyorum, tamamen ve tamamen seviyorum ve ben sadece... Ona hiç güvenmiyorum.

Gözlerim yaşlarla dolarken ekrandaki takvim bulanıklaşıyor.

Odaklan.

O takım elbisesini giyip tıraş losyonunu sürerken ben de gününü okumaya devam ediyorum... ve yüzyılın şoku, nefret ettiği parfümü sürmedim.

"Ve bu senin günün." Takvimimi kapatırken gülümsüyorum. Ayağa kalkıp kapıya doğru ilerliyorum.

"Gracie," diye sesleniyor.

"Evet." Geri dönüyorum.

"Hafta sonu için bana bir otel ayarlayabilir misin, sıcak ve ağır bir yer."

Ona bakıyorum, kalbim göğsümde parçalanıyor. Ouch...

"Elbette efendim," diye cevap veriyorum boğazımdaki yumrunun arasından.

Bana seksi bir göz kırptıyor. "Sensiz ne yaparım ben?" Aşık ol.

Gülümsüyormuş gibi yapıp masama doğru yürüyorum ve sandalyeme yığılıyorum.

Bu kadar.

İşaret bu.

Buradan çıkmam gerek.

Gabriel Ferrara'yı ne kadar sevsem de, bunu kendime daha fazla yapamam. Yaşlanıyorum, biyolojik saatim işliyor ve kimseyle çıkmıyorum bile çünkü patronuma olan ölümcül çekimim gözümü kör etmiş durumda. Onunla çalışırken kimsenin şansı yok.

Kafamla düşünmeye başlamalı ve benim için doğru olduğunu bildiğim şeyi yapmalıyım.

Onsuz bir gelecek kur.

Onu her gün göremeyeceğimi düşündükçe kalbim sıkışıyor.

Buna nasıl dayanabilirim?

Ama daha kötüsü de olabilirdi. Burada kalmak, onun aşık olup evlenmesini, başka biriyle aile kurmasını izlemek baş edemeyeceğim bir işkence.

Yara bandını sökmenin zamanı geldi, yeni bir başlangıca ihtiyacım var.

Google'ı açıyorum ve arama çubuğuna yazıyorum.

Greenville, Maine'de satılık emlaklar

Birkaç yıl önce kuzenim Debbie'nin düğünü için Greenville'e gitmiştim ve oraya aşık olmuşum ve nedense aklımın bir köşesinde hep bir gün oraya taşınmak vardı.

Belki de bir gün şimdi.

Sayfalar arasında geziniyorum, vay canına, ucuz, New York fiyatının çok altında bir fiyata çeyrek dönümlük bir arazide üç yatak odalı bir ev satın alabilirsiniz.

Zihnim aşırı hızlanırken kasabalar ve seçenekler arasında geziniyorum.

Kendime bir köpek alabilirim.

Gülümsüyorum ve uzun zamandır ilk kez göğsümde umut çiçekleri açıyor.

Bunu yapacağım.

Gabriel'in ofis kapısı açılıyor ve hepimiz dikkat kesiliyoruz. Emlak ekranımı hızla kapatıyorum. Ofise doğru yürüyor. "Geoffrey," diye tersledi. "Bu lanet olası bir maraton değil. Acele et."

"Evet, Bay Ferrara," diye kekeliyor Geoffrey.

Gabriel başka bir şey söylemeden asansöre doğru yürüyor ve biniyor, ben de kapılar kapanırken onlara bakıyorum.

Haklısın Gabriel, bu lanet bir maraton değil.
Sprint yapacağım.

Grace

Altı ay sonra.

Mektubu çıkarıp dikkatlice katlıyorum, kalbim boğazımda, zarfın içine yerleştiriyorum.

Bugün o gün.

Greenville'de göl kenarında bir ev aldım ve eyalet dışına taşıyorum.

Ferrara Medya'da çalıştığım son hafta.

Onunla son haftam.

İstifa etmek üzereyim; Noel'e kadar sadece dört gün çalışmam gerekecek. Noel partim var ve orada çok seksi görüneceğime karar verdim. Sonra Ocak ayı için borçlu olduğum dört haftalık tatil iznimi şimdiden ayırttım ve

Bu da vermem gereken bir aylık ihbar süresine sayılacak.

Bunu mümkün olduğunca sorunsuz bir şekilde yapmaya çalışıyorum ve mükemmel bir dünyada her şey sorunsuz ilerleyecek, ancak Gabriel'in ona söylediğimde hayatımı cehenneme çevireceğini biliyorum. Greg'i ben yokken yerime bakması için çoktan eğittim ve yeni yılda işime devam etmesini umuyorum. Ve evet, bu doğru, ne düşündüğünüzü biliyorum ve sorunuza cevap vermek gerekirse, evet.

Evet, öyle yaptım. Greg'i eğittim, gerçekten Gabriel'i her sabah giyinmesini izlemesi için başka bir kadın asistana teslim edeceğimi mi düşünüyorsun?

Hayatıma devam ediyorum.

Aptal değilim. Tamam, işte bu kadar.

Derin bir nefes alıyorum ve kapıyı çalıyorum. "İçeri gel," diye sesleniyor derin sesi.

Kapıyı itip açtım ve orada duruyordu, üzerinde beyaz bir külot, takım elbisesi ve gömleği elindeydi. Ağlayabilirim. Onu yatağımın ucunda giyinirken görmek için her şeyimi verirdim, sadece bir kez bile olsa.

Odaklan.

"Günaydın Gracie," diyor takım elbisesinin pantolonunu askıdan alırken. "Bugün çok güzel görünüyorsun."

Sen de öyle.

"Günaydın." Gülümsüyorum, kalbim hızla çarpıyor ve bunun iyi gitmeyeceğini biliyorum.

"Unutmadan, bugün Tiffany's'e uğrayıp benim için bir hediye alabilir misin?"

Ha?

Aslında... iyi... bunu neden yaptığımı hatırlattı, teşekkür ederim evren, buna ihtiyacım vardı.

Direkt yüzüme vur.

"Elbette, ne alacağım?" Ben soruyorum.

Gömleğini omuzlarına doğru çekiyor. "Bilmiyorum. Küpeler, kolye... saçma sapan şeyler."

Gözlerimi deviriyorum ve not defterimi çıkarıyorum.

"Umm... Neden bahsediyoruz? Altın, gümüş... platin?"

Dudaklarını büküyor. "Altın."

"Bütçe ne kadar?"

"Bilmiyorum, sen seç."

Yazarken nefes veriyorum. "Elmas mı?"

"Sikeyim hayır." Tiksinmiş gibi bir ürperti taklidi yapıyor. Yukarı bakıyorum. "Neden hayır?"

"Sadece sevdiğim biri için elmas alırım."

"O zaman kendine birkaç tane alsan iyi olur," diye mırıldandım.

O sırtıyor olarak o düğmeler yukarı onun Gömlek. "I elmasım."

Hadi canım, Sherlock. Bir elmas pitonu. Güzel görünüyor... ama gözetimsiz bırakılırsa, seni boğarak öldürür.

"Tamam... madem öyle diyorsun." Gözlerimi deviriyorum.

Kalbim güm, güm, güm atıyor. Görüşmemizin sonuna kadar bekleyemem; ona şimdi söylemem gerekiyor. Zarfı çıkardım ve ona uzattım. "Senin için bir şeyim var."

Dönüyor ve gözleri zarfın üzerine düşüyor ve sonra benimkilerle buluşmak için yükseliyor.

"Bu da ne?"

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Bu benim istifam."

Yüzü düştü. "Ne?"

"I...."

"Hayır."

"Gabriel... Ben değilsormak için senin İzin. I am Gidiyorum."

Zarfı elimden kaptı ve ikiye böldükten sonra çöp sepetine attı. "Böyle bir şey yapmayacaksın."

İşte başlıyoruz.

Kapıya doğru yürüdü ve aceleyle açtı. "Masana dön ve çalışmaya başla."

"Hayır."

"Yap. Dediğim gibi.
Dediğimi yap," diye
homurdanıyor. "Hayır."

"Bana hayır deme!" Kalbi durmak üzere. "Benim için çalışıyorsun, tam tersi değil."

"Donunun içindesin, biliyor musun?" Elimle vücudunu işaret ediyorum. "Bütün ofis içeri girip seni görebilir."

"Biliyorum amına koyayım," diye bağılıyor ama haklı olduğumu anlamış olmalı ki kapıyı tekrar çarparak kapatıyor. Sandalyenin üzerinde duran takım elbisesine doğru yürüyor.

"Peki sen nerede çalışacağını sanıyorsun, hey?" Pantolonunu eline aldı ve çok kızgın olduğu için giymekte zorlandı. "Bir rakibinle çalışacağını mı sanıyorsun? Çünkü ben saçmalık diyorum."

"Kendim için biraz izin alıyorum." Öfke nöbetini izlerken kollarımı kavuşturuyorum.

Pantolonunu öfkeyle önüne doğru savuruyor. "İzin almayı göze alamazsın."

"Evet, yapabilirim."

"Bu saçma fikri hemen şimdiki aklından çıkarabilirsin Grace," diye bağılıyor. Pantolonunu o kadar hızlı yukarı çekiyor ki bacağı sıkışıyor ve neredeyse düşüyor. "Siktir git," diye haykırıyor hayal kırıklığı içinde.

Gülümsememi gizlemek için dudaklarımı kısıyorum.

"Defol," diye bağılıyor, alnındaki damarlar şişiyor ve kıpkırmızı oluyor.

Derin bir nefes verdim. "Bu kadar dramatik olmaya gerek yok, Gabriel."

"Mektubunu yırtıp attım, sayılmaz. Bugün izin al ve aklını başına topla."

"Böyle bir şey olmayacak, istifamı İK'ya e-posta ile gönderdim ve Aralık ayının yirmi ikisinde işimi bitireceğim."

"Ne?" diye patladı. "Daha dört gün var."

"Biliyorum."

Tüm kontrolünü kaybederken "Çık dışarı!" diye bağılıyor.

"Tamam." Dışarı çıkıyorum ve kapıyı arkamdan çarpıyor, ses tüm New York'ta yankılanıyor.

Tanrım.

Bir an için oturdum.

Bang.

Kapısının arkasına bir şeyin çarptığını duyunca sıçradım; sanırım kalemliydi.

Her zaman çok abartıyor.

Bzzzzz.

Dahili telefonuma cevap vermek için düğmeye basıyorum. "Evet, Bay.

Ferrara."

"İşe koyulun!"

Sırıtiyorum. Dostum... Kafeine ihtiyacım var, tüm bu drama için çok erken.

Mutfağa gidiyorum ve asansörün sesini duyuyorum.

Gabriel ofisten eşek arısı gibi uçarak çıkıyor.

Geoffrey'e "Bu katta gaz kaçağı var, git buradan" diye bağırır.

"Ne?" diye kekeliyor zavallı Geoffrey, gözleri faltaşı gibi açılmış. "Birini arayayım mı?"

"Zaten yaptım. Bugün ikinci katta çalışın," diye bağırıyor. "Bu kattaki diğer herkese de oradan çalışmalarını söyleyin, asansöre bir not koyun."

Burnumun köprüsünü çimdikliyorum...

cidden mi? Bu cehennemden gelen bir gün olacak.

Elimde kahvemle ofise geri dönüyorum.

Geoffrey bana "Bugün ikinci katta çalışmamız gerekiyor" dedi. "Bir gaz kaçağı var."

"Oh, tamam." Umursamaz davranıyorum. "Eşyalarımı alayım."

Gabriel gözlerini kısar ve ofisini işaret eder. "Konuşalım, Bayan Porter." Küçümser.

Geoffrey şaşkınlıkla aramıza bakıyor.

"Sorun yok Geoffrey, sen bensiz devam et. Bay Ferrara çok fazla gaz kokluyor, sinir krizi geçiriyor."

Geoffrey aramıza bakarken gözleri açılıyor. "Olamaz. Ambulans çağırayım mı?"

"İkinci seviyeye geç, Geoffrey!" Gabriel çığlık atıyor.

Geoffrey eşyalarını toplamak için çabalar ve yarı koşarak asansöre gider.

Oturdum ve bilgisayarımı açtım. Gabriel masamın önünde bir ileri bir geri yürüyor, elleri kalçalarında ve gözleri deli gibi bakıyor.

"Tamam, yüzde yirmi maaş zammı, o kadar," diye tersliyor. Sessiz kalıyorum.

Adım atmaya devam ediyor. "Hardball, hey... yüzde yirmi beş ve hepsi bu."

İlgisizmiş gibi davranarak yazmaya başladım.

"Hayır, teşekkürler." "Ne demek teşekkürler yok?" diye bağılıyor.

"Mesele para değil."

"Her şey parayla ilgili," diye karşılık veriyor. Gözlerimi deviriyorum ve bilgisayarına geri dönüyorum.

"Yüzde elli maaş zammı ve bu tamamen lanet."

Yazmaya devam ediyorum. "Hayır."

"Maaşını iki katına çıkar ve bir daha benimle konuşma. Bu gündüz vakti soygundur," diye bağılıyor. "Beni götünden sikmeye çalışıyorsun ve buna izin vermeyeceğim."

Bir öfke nöbeti bekliyordum ama bu çok aşırı. Başımı tiksintiyle sallıyorum. "Şu anda kendini duyabiliyor musun? Yapmak istediğim son şey seni götünden sikmek."

Ellerini kalçalarına koyar ve tekrar adım atmaya başlar, zihni yarış halindedir.

Yazıyormuş gibi yapmaya devam ediyorum ve itiraf etmeliyim ki, onun ayaklarına kapanması özgüvenim için harikalar yaratıyor.

"Tamam, bugün Tiffany'ye gitme, fark etmez. Ona hediye almayacağım."

Ha?

Bilgisayarımdan başımı kaldırıyorum. O biliyor mu?

"Neden böyle söyledin?"

"Hepsi bu, değil mi?" diyor.

"Bu konuşmayı yapmayacağız, Gabriel," diye çıkışıyorum.
"Evet. Biz. Sikiyoruz. Yapıyoruz."
"Gidiyorum çünkü kendime bir ev aldım."
Bir adım geri çekildi, tamamen şok olmuştu. "Bir ev mi aldın?"
Başımı salladım.
"Greenville'de." "Orası neresi?"
"Maine."
"Neden Maine'de bir ev aldın ki?" Dehşet içinde yüzünü buruşturuyor.
"Çünkü... zamanı geldi."
"Ne için?" diye bağılıyor. "Amişleşmek için mi?"
"Bahçeli ve köpekli bir aile evi istiyorum, hatta belki bir aile. New York'ta küçük bir daire kiralamak beni asla oraya götürmeyecek."
Sözlerimi düşünürken gözlerini kırptırıyor.
"New York'tan gitmem gerek, Gabriel."
"New York senin evin."
"New York senin evin. Yedi yıldır buradayım ve ben..."
Yalnızlığımı detaylandırmak istemediğim için omuz silkiyorum. "Kimseyle tanışmadım ve artık büyük kız külotumu giyip yoluma devam etme vaktim geldi."
Sanki sözlerimi değerlendiriyormuş gibi bir an duraksıyor. "Beni terk mi ediyorsun?" diye fısıldıyor.
"Yapmak zorundayım."
Gözleri benimkileri arıyor. "Özür dilerim."
Çenesi sıkılır ve sonra başka bir şey söylemeden ofisine geri döner ve kapıyı çarpar, duvarlar sallanırken yankılanır.
Sıcak gözyaşları gözlerimi yakıyor.
Kalmam için bana yalvarman gerekiyordu.

Saat akşamın altısı ve herkes günü bitirdi. Gabriel bütün gün ofisinden çıkmadı, öğle yemeği için bile.

Çıkarken kısa bir konuşma yapmayı umuyordum ama hala ondan bir iz yok.

Ofis ölüm sessizliğine büründü ve sessizce kapısını çaldım.

"Evet," diye sesleniyor.

Açtım ve içeri baktım. "Birazdan yola çıkacağım."

Başını bilgisayarından kaldırmıyor. "Tamam."

Bana bakmasını bekliyorum... bakmıyor.

"Çıkarken kapıyı kapat," diye cevap verirken eline bir kalem alır ve bazı belgeleri imzalamaya başlar.

Harika, şimdi öfke nöbeti bitti, bana sessizlik muamelesi yapacak. "Benimle konuşmuyor musun?" diye sordum.

"Söyleyecek bir şeyim yok." Yazmaya devam ediyor. "Gabriel..."

Yukarı bakarken abartılı bir iç geçiriyor. "Ne oldu?"

"Bunun kötü bitmesini istemiyorum."

"Çoktan bitti. Artık bitirebilirsin. Bu hafta geri gelip çalışmana gerek yok, son izin belgelerini de imzaladım. Gitmekte özgürsün."

Ona bakarken boğazıma bir yumru oturdu... Bu kadar mı? Gerçekten umurunda değil.

Yazarken başını öne eğiyor, görünüşe göre hiç etkilenmemiş.

Bu bencil piçin önünde ağlamayacağım, her şey onunla ilgili... her zaman onunla ilgiliydi.

Ofisinin kapısını sessizce kapattım ve masama doğru yürüdüm. Çekmeceden çantamı alıyorum ve ofise son bir kez baktığımda kalbimin kırıldığını hissediyorum.

Belki haklıdır, belki de yanlış bir şey yapıyorumdur. Greenville'i seveceğimi kim söyleyebilir ki?

Hayır.

Onun istediği de bu. Şimdi hayallerimden vazgeçersem, sadece kendimi kandırmış olurum.

Acı yoksa kazanç da yok.

Ceza oburu olmakla ilgili bir şey var... Hiçbir şey.

Oburluk cezası için tam bir fahişe olduğum ortaya çıktı ve muhtaç davranışlarımın hiçbir mazereti yok. Bütün gece dönüp durduktan sonra bildiğim tek bir şey var.

Ben pes eden biri değilim.

Tıpkı söylediğim gibi, hafta sonuna kadar çalışacağım ve sonra Noel partisine çok seksi görünerek gideceğim ve sonra da kendi şartlarımla çekip gideceğim. Bir hevesle beni bitiremez.

Kendini ne sanıyor bu herif? Sabah 8:20'de kapısını çaldım. "Evet," diye bağırdı.

Sırıtıyorum, geri döndüğüm için sinirlenmiş. Peki... kızmaya hazır ol, pislik. Aceleyle kapıyı açtım ve gözlerim dehşetle açılırken geri adım attım.

Külotuyla kahve yapıyor. Siyah, seksi Calvin Klein.

Erkekler için iç çamaşırı.

Bana doğru dönüp tam cepheden bakıyor. "Burada ne yapıyorsun?"

Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama hiçbir kelime çıkmıyor.

"Ahhh." Gözlerim yuvalarından fırladı. "Ne yapıyorsun...?" Ellerimi vücuduna doğru kaldırdım. Gözlerim külotundaki şişkinliğe takılınca şaşkına dönüyorum. "Bunu yapıyorum," diye nefes nefese kaldım.

"Kahve yapıyorum, neye benziyor?"

Beynimde bir şeyler koptu. "Poz veriyormuşsun gibi görünüyor, öyle görünüyor. Bu bir Calvin Klein defilesi değil, biliyorsun."

"Bakman için kimsenin kafana silah dayadığı yok." Kahveyi öfkeyle fincanına boşaltıyor. "Bence gördüğün şey hoşuna gidiyor, ben de öyle düşünüyorum."

"Oh... böyle mi düşünüyorsun!" Beni fark ettiği için dehşete kapılarak bağıriyorum. "Bence sen... iğrençsin."

"İğrenç mi?" diye bağıyor, çileden çıkmış bir halde. "Sen iğrençsin."

Patronumun orada iç çamaşırlarıyla durup çirkin olduğumu haykırması hoşuma gidiyor ve bir kahkaha patlatıyorum.

"Bunda komik bir şey yok," diye homurdanıyor. "Ben giyinirken başka tarafa bak."

"Lütfen, artık her şeyi gördüm," diye alay ediyorum. "Soğuk davranmayı bırak, ikimiz de öyle olmadığını biliyoruz." Oturdum ve bilgisayarını açtım.

"Görünüşe göre bakılamayacak kadar çirkinim," diye mırıldanıyor dolabının içinde kaybolurken.

Takvimini açarken sııttım.

Pek sayılmaz.

Aynaya son bir kez bakıyorum.

İşte bu kadar.

Ferrara Media'daki son zamanım, ofisteki Noel partisi.

Çoğu insan işten hemen dönüyordu ama ben eve gidip duş almak, bir mucize yaratmaya çalışmak ve kendimi karşı konulmaz kılmak istiyordum.

Kırmızı bir şal elbise giyiyorum ve kendimi çok bilinçli hissediyorum.

Asla kızıl giymem; kızıl saçlarım var ve bu yeterli. Aslında kızıl değil, koyu kumral ama siz anladınız. Saçlarım açık ve dolgun, makyajım normalden biraz daha seksi.

Elbisenin göğüs dekoltesini belli eden bir vee yakası ve bel çevresinde bir bağı var, mutlu ve Noel havasında hissettiriyor. Farklı bir şey giymek istedim, beni daha önce hiç böyle bir şeyle görmedi, bu yüzden vay canına olmasını istedim... gerçekten öyle olup olmadığından emin değilim, ama planım bu.

Ağda yaptırdım, sahte bronzlaştım ve hayatımın bir santimine kadar nemlendirildim, ateşli görünmek için bu kadar çok çalışma gerektiğini kim bilebilirdi?

Greenville'de flört sahnesine çıktığımda kişisel bakım rutinimi gerçekten hızlandırmam gerekiyor.

Kendi kendime gülümsüyorum, Greenville'deki randevu ortamı.

İlk kez yeni hayatımda flört etme olasılıklarını düşünmeme izin verdim.

Gabriel'den ayrılma kısmı dışında, gerçekten heyecanlanmaya başlıyorum. Yıllardır para biriktiriyorum ve evin maliyeti düşündüğümünden daha ucuz olduğu için, kendime yeni mobilyalar almak ve evi tam istediğim gibi dekore etmek için yeterli param var.

Kendime Hawaii'ye bir gezi bile ayarladım, tek başıma. Ben kimim ki?

Tamam, ceketimi ve çantamı alıyorum, hadi yapalım şu işi.

Bobby Helms'in "Jingle Bell Rock" şarkısı sahnedeki grup işlerini yaparken çalışıyor.

Ferrara Media'nın zemin katı büyülmüş bir harikalar diyarına dönüştürülmüştür. Noel süslemeleri en üst düzeyde ve garsonlar ellerinde gümüş tepsilerde eggnog ve şampanya ile dolaşıyor.

İnsanlar parlak elbiseler ve Noel kıyafetleri giyiyor; insanlar sohbet ederken kahkahalar yükseliyor ve ruh hali neşeli ve neşeli. İyi ki kırmızı elbisemi giymişim; diğer herkesin de süslendiğini bilmek beni daha iyi hissettiriyor.

Bugün mesainin son günüydü ve herkes tatil için heyecanlandı ve birlikte kutlama yaptı.

İçeri giriyorum ve kendimi mahcup hissederek ilk gördüğüm garsona işaret ediyorum. "Şunlardan bir tane alayım, lütfen."

Ben bir kadeh şampanya alırken o gülümsüyor. "Teşekkür ederim." Gülümsüyorum.

Acaba iki tane alabilir miyim?

Hayır, hayvanlaşma.

"Grace," diye birinin seslendiğini duyuyorum. Döndüğümde Geoffrey ve bizim kattan birkaç kişiyi görüyorum.

"Merhaba." Oraya doğru gidiyorum.

"Vay canına, muhteşem görünüyorsun." Geoffrey beni bir aşağı bir yukarı süzerken gülümsüyor. "Yani, gerçekten çok iyi."

"Öyle, değil mi?" diyor Paul. "Bu kadar ateşli olduğunu kim bilebilirdi, Porter."

Şampanyamdan bir yudum alırken gülümsüyorum.

Garip.

Siktir et.

Sakın bana bu elbisenin yanlış olanı yemleyeceğini söyleme. Etrafıma bakınırken rahat davranmaya çalışıyorum. "Herkes nerede?"

Herkes derken patronunuzu kastediyorum.

"Kızlar kokteyl barda ve muhasebe dans ediyor. Üçüncü kattan Marlene sahnede göğüslerini gösterdi."

Odayı tararken kıkırdıyorum ve sonra gözlerim Gabriel'inkilerle buluşunca duruyorum.

Koyu gri bir takım elbise, beyaz bir gömlek, Noel Baba şapkası giyiyor ve ayakkabısının altında benim kalbim var. Bana yavaş, seksi bir gülümseme veriyor ve kadehini kaldırıyor.

Gülümsüyorum ve kadehimi hemen geri kaldırıyorum.

Birlikte durduğu insanlarla konuşmaya geri dönüyor ve ben onu izliyorum, bana dönüp bakmasını bekliyorum.

O yapmaz.

Onun hiç etkilenmemiş tavrı karşısında kalbim göğsümden fırlayacak gibi oluyor, böyle bir şey olmayacak... değil mi?

Kimi kandırdığımı bilmiyorum.

"Bize yeni evinizden bahsedin." Geoffrey heyecanla gülümsüyor. "Bunu gerçekten yaptığınıza inanamıyorum."

"Ben de öyle," diyor Paul.

Gülümsüyorum, yaptığım şeyi gerçekten umursayan insanlara minnettarım.

Bardağımı boşaltıyorum. Pislik patronumu unutup gecenin tadını çıkarmalıyım.

Saat 11:30 ve Gabriel saatler önce gitti, veda bile etmedi.

Vay canına.

Vaydan da öte, vay amına
koyayım. Ne pislik ama!

Gidiyorum, gözlerim asansörde ve ben sadece... Ofisimi son bir kez daha görmek istiyorum. Neden bilmiyorum ama istiyorum. Asansöre binip en üst kata çıkıyorum ve masama doğru ilerliyorum.

Manzaraya bakıyorum, gece burası çok farklı, New York'un ışıkları tüm silüeti aydınlatıyor.

Yoğun ve hareketli gündüzün aksine.

Huzurludur.

Sakin.

Masama oturdum ve etrafıma baktım.

Demek kapanış böyle bir şeymiş. Bir dönemin sonu ve bir diğerinin başlangıcı. Sandalyemde dönüyorum, kendimle gurur duyuyorum.

Yaptım, bir plan yaptım ve ona sadık kaldım. Tam olarak yapmam gerekeni yaptım.

Ben devam ediyorum.

Son yedi yılda olan her şeyi, soyunma takvimi seanslarını, kavgaları ve öfke nöbetlerini düşünürken uzun süre oturuyorum. Alaycı iğnelemeler. Kahkahalar, aşklar.

Oh...ezildim. Çok etkilendim, ama kendimi savunmam gerekirse, ben sadece bir insanım.

Ofisine yürüyorum ve kapıyı açıyorum; karanlık, sadece bir lamba ve banyo ışığıyla aydınlanıyor. Masasına bakıyorum ve hüznle gülümsüyorum. Onu bir daha burada otururken göremeyeceğime inanmak zor. Elimi masasının üzerinde, sandalyesinin arkasında, bütün gün parmaklarını kullandığı klavyenin üzerinde gezdiriyorum.

Varlığı burada o kadar güçlü ki, neredeyse onu hissedebiliyorum. "Hoşça kal bile diyemedim," diye mırıldanıyorum kendi kendime.

Kollarımı kavuşturup manzaraya bakıyorum. "Güle güle," diyor derin bir ses.

Gabriel'in odanın karanlık köşesinde oturduğunu görmek için dönüyorum.

Elinde kehribar rengi bir içki var, dirseklerini kalçalarına dayamış beni izliyor.

"Gabriel," diye nefes nefese kaldım, "Ben... seni görmedim."

Ayağa kalkıyor ve içkisini bırakıyor; gözleri karanlık ve tehlikeli, bana doğru yürüyor ve yüzü benimkinden bir santim uzakta olacak şekilde duruyor.

Vücudunun sıcaklığını hissettiğimde hava ciğerlerimi terk ediyor. "Sana Noel ikramiyeni henüz vermedim," dedi.

mırıldanıyor.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

Elini kaldırıyor ve gözleri takip ederken parmaklarının arkasını göğsüme sürtüyor.

Şu anda ne haltlar dönüyor?

"I..."

Parmağını dudaklarımın üzerine koyuyor. "Sakın. Söyleme. Hiçbir şey söyleme."

İki elini belime doladı ve beni masasına doğru götürdü ve sonra beni masaya itti.

Güm. Güm. Güm...zavallı zayıf kalbim gidiyor.

Elini göğsüme koyuyor ve uzanmam için beni geriye doğru itiyor.

Ona bakıyorum, şu anda neler olup bittiğinden emin değilim.

İri elleri kalçalarımın yukarı kayıyor ve külotumu bacaklarımın aşağı kaydırıp çıkarıyor.

Onları burnuna götürüp derin derin içine çekiyor. Tüyleri diken diken olur.

Yüce Tanrım.

Bacaklarımı ayırıyor ve gözleri seksimde oyalanıyor. "Hmm." Parmaklarıyla seksimdeki dudakları ayırırken tahrik olmuş bir mırıltı çıkarıyor. Zorlukla nefes alabiliyorum.

Gerçekte ne...

Kara gözleri benimkilere kilitlenmişken eğilip beni yalıyor.

Derin ve samimi.

"Tadın çok güzel."

Grace

NEREDEYSE KONVÜLSİYON ve beni tekrar yalıyor. Daha derinden... daha iyi.

Yıldızları görüyorum.

Odağını kaybetmeye başladığında kalçalarımındaki tutuşu sıkılaşıyor, kirli sakalı vücudumun en hassas yerini yakıyor.

Masasının altına uzanıyor ve kapıyı kilitlerken tık sesini duyuyorum.

Kahretsin... İşte başlıyoruz.

Serbest bıraktı ve gerçekten yalamama ve emmeme izin verdi.

Dizlerinin üzerine çökerken bacaklarımı omuzlarına kaldırıyor.

"Bunu yapmaya ihtiyacım vardı... yıllardır," diye mırıldanıyor içime.

Ne?

Sonunda bulmaca yerine oturuyor tabii ki. İşte bu kadar.

Aman Tanrım, bunu daha önce nasıl anlamadım? Belli ki hiç harekete geçmemiş çünkü o benim patronumdu. Artık istifa ettiğime göre sonunda birlikte olabiliriz.

Üç kalın parmağını cinsel organımın derinliklerine kaydırırken sırtım masadan kalkıyor, dili tam doğru yerde titriyor. Derin bir inilti çıkarıyorum.

"Oh... Tanrım."

Vücudum onun etrafında sarsılıyor ve o şeytani bir kıkırdama çıkarıyor.

"Başına bela olacaksın Gracie," diye uyarıyor. "Bunca zamandır ofisimin etrafında bu mükemmel kıcı sergiliyorsun. Sikimi deli ediyorsun."

Ahhh!

"Ofisimin banyosunda, dizlerinin üzerinde beni emdiğini hayal ederek kaç kez mastürbasyon yaptığımı biliyor musun?" Parmaklarıyla beni sertleştiriyor ve ben de masayı kavıyorum.

Seksi bir şeyler söyle... ne olursa. Çabuk ol.

Olanlar karşısında o kadar şok oldum ki zihnim tamamen bomboş.

"Kendimi senin bilgisayar farenle becerdim."

Durdu ve gözleri benimkilerle buluşmak için yükseldi.

Oh kahretsin... Bu sadece benim ağzımdan çıkmadı.

Gözleri tahrikle parıldıyor. "Kendini benim bilgisayar faremle mi becerdin?"

Sanırım hoşuna gitti.

"Uh-huh..." Korkuyorum, bu her iki şekilde de olabilir.

Ayağa kalkıyor. "Peki başka neyimle kendini becerdin?" Takım elbise pantolonunun fermuarını açıyor ve süper büyüklükteki sikini çıkarıyor.

Gözlerim yuvalarından fırlıyor, bu kadar eğlenceli bir şey olamaz.

Dolgun ve sert, kalın damarlar boylu boyunca uzanıyor ve vücudunda hiç kan kalmamış olması bir mucize.

"Hükümdar."

"Hükümdarım mı?" diye nefes nefese kalır.

Oh, Tanrı aşkına. Kes şunu. Konuşmayı.

"Benim kırtasiye malzemelerimi bu şekilde kullanmaya nasıl cüret edersin?" Gözlerini genişletir; bu oyunu sever.

Ben de istiyorum.

"Aynen öyle." Saçlarından bir avuç tutup onu tekrar kendime doğru çekiyorum. "Az konuş, çok yala."

İçime doğru kıkırdıyor ve kalçamı öpüyor. "Bir dakika içinde."

Ayağa kalkarak elbisemi belimden çözüyor ve yırtarak açıyor, sadece sütyenimle masasına uzanıyorum.

Gözleri tenimde oyalanıyor, parmağını çenemden göğüslerimin arasına, oradan da cinsel organımın dudaklarına götürüyor.

"Pembe," diye mırıldanıyor beni genişçe açarken neredeyse kendi kendine. "Nasıl biri olacağını hayal edebilmek için çok fazla kızıl saçlı porno izledim." Gözleri benimkilerle buluşmak için yükseliyor. "Ama hiçbir şey beni senin güzelliğine hazırlayamazdı."

"Vücudum hakkında düşündün." "Her lanet gün."

Aramızdaki hava çatırdıyor.

"Benimkini düşündün mü?" diye soruyor.

"Her lanet gece."

"Kendini becerirken mi?"

Başımı salladım. "Evet." Elini kendi elime alıyorum.

"Beni açtığında ve ihtiyacım olanı bana verdiğinde."

O nefes alır keskin bir şekilde, onun gözler çarpıntı. "Gracie," karanlık bir şekilde fısıldıyor.

Doğrulup onu kendime çekiyorum, öpüşürken dudaklarımız birbirine değiyor. İlk başta yumuşakça, neredeyse fısıltıyla.

Ama o kadar iyi ki, yüzümü iki elinin arasına alıyor ve onu tekrar öpüyorum. Öpüşmemiz derinleşirken kaşlarını çatıyor.

Uyarılma denizinde samimi bir öpücük, beklenmedik.

Kafa karıştırıcı.

"Gabriel."

"Yapma." Beni bir öpücükle daha kesiyor ve ben onun uyarılmışlığının arttığını, ateşinin yükseldiğini hissedebiliyorum.

Öpüşmemizle bir şeyler değişti.

Yangın kontrolden çıktı, alev alev yanan bir cehennem.

Beni tekrar masanın üzerine itiyor ve gözleri benimkilere kilitlenmiş bir şekilde gömleğinin düğmelerini açıp pantolonunu indiriyor.

Kocaman aleti serbest kalıyor.

Gözlerim açılıyor... Bu gerçekten oluyor mu?

Eğilip bacaklarımın arasını yalıyor ve beni yağlamak için biraz tükürüyor.

Aman Tanrım.

Bunu sadece o yapmadı.

Beni uyandırmayın çünkü bu bir fantezi rüyasıysa ben varım. Bu porno seks, büyük penisli, tükürüklü, patronunu masasında siken porno seks.

Teni terden parlıyor ve koyu renk gözlerini bana dikmiş, beklentiyle dudaklarını yalıyor.

Heyecanım tavan yaptı.

O kadar... Hiç bu kadar seksi birini görmemiştim.

Ayağa kalkıyor ve biz birbirimize bakarken sikinin ucunu şişmiş dudaklarımın arasından geçiriyor.

Sonra, tereddüt etmeden ileri d o ğ r u itiyor ve kabzasına kadar kayıyor. "Ohhh..." Bedenim onunkinin etrafında dalgalanıyor.

Onun cüssesi karşısında ciğerlerimdeki hava boşalıyor. "Aman Tanrım," diye inliyorum.

Neyse ki, tüm bu kırtasiye işleri beni bu büyük yüke hazırladı.

Ouch... Bu akıllıca.

Şu anda güvenilir vibratörüm için minnettarım. Aferin, Bob.

Baş başa geçirdiğimiz tüm samimi gecelerin karşılığını aldık, eğer bunca zaman seni becermemiş olsaydım, ikiye bölünmüş olurdum.

Yavaşça çekiyor ve sertçe çarpıyor.

Aslında, hala yapabilirim...ahhhh.

Bu şekilde tamamen onun merhametine kalmış durumdayım.
Bana tekrar çarptı ve ciğerlerimdeki hava boşaldı.
Masanın kırılmaması bir mucize.

"Gabriel..." Sızlanıyorum. "Sakin ol..."

Lanet olsun.

"Özür dilerim," diye mırıldandı, dikkati dağılmıştı.
Yavaşlıyor ve daha ölçülü ve kontrollü bir şekilde beni yavaşça gevşetiyor.

Elleri kalça kemiklerimi kavrarken, bir ritme giriyoruz.
Güçlü, kalın pompalar ve ben konuşamıyorum, nefes alamıyorum ve cehennem... göremiyorum bile.

"Siktir," diye inliyor, kontrolünü kaybetmemek için çırpınırken nefesi daralıyor, alnında boncuk boncuk terler birikiyor. "Çok iyi, Gracie." Beni sertçe pompalıyor. "Yani." Beni tekrar pompalıyor. "Lanet olsun." Bir derin pompa daha. "Güzel."

Tenlerimizin birbirine çarpma sesi tüm ofiste yankılanıyor.

Ona bakmak, bunu yapmak... çok fazlaydı ve yüksek sesle ağlarken bir orgazmın içine patlıyorum.

Gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oluyor ve bana gerçekten izin veriyor, derin, cezalandırıcı vuruşlar yapıyor ve sonra kendini derinden tutup gırtlaktan bir inilti çıkarıyor.

Nefes nefese, ciğerlerimize değerli havayı almaya çalışıyoruz. İkimiz de kızarmış ve şişmiş, ter içindeyiz.

Yavaşça hareket ederek kendini içime tamamen boşaltıyor ve sonra geri çekiyor. Göğsü inip kalkıyor ve kaşları şaşırmış gibi havaya kalkıyor. "Şey..."

Kıkırdıyorum. "Şey..."

Elimi tutuyor ve beni oturur pozisyona çekiyor, sonra yüzümü kavriyor ve beni yumuşak ve şefkatli bir şekilde öpüyor. Dudakları benimkilerin üzerinde oyalanıyor.

Oh...

"Yedi yıldır bunu yapmak istiyordum." Dudaklarıma karşı gülümsüyor.

"Ve şimdi sahip olduğuna göre?" Fısıldıyorum.

"İyi ki yapmamışım, yoksa hiç iş yapamazdık." Seksimi tutuyor ve çekistiriyor. "Bu mükemmelliğe sahip olmak

Ofisimdeki kedi büyük bir dikkat dağıtıcı olurdu." Döndü ve elbisemi aldı.

Rahatlamış hissederek kıkırdıyorum.

Mükemmel amcık.

"Giyin." Kıyafetlerimi toplayıp uzatmadan önce beni çabucak öpüyor.

"Berbat durumdayım, tuvalete gitmem lazım."

Banyo kapısını açarken bana yavaş ve seksi bir gülümseme veriyor. "Tamam."

Tamam mı? Yanından geçip banyoya gidiyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyor.

Oh...

O zaman gelmiyor mu?

Onun duşunda ikinci raundu yapmayı hayal ediyordum. Yedi yıl boyunca her gün bunun hayalini kurdum.

Kendimi temizleyip hızlıca giyiniyorum ve sonra aynadaki kızarmış yansımama bakıp aptalca gülümsüyorum.

"Aman Tanrım," diyorum kendi kendime.

"Biliyorum," diye karşılık veriyorum.

Ofisine geri döndüğümde onu takım elbisesini giymiş, tamamen sakın ve etkilenmemiş bir halde görüyorum.

"Partiye geri dönmeliyiz."

Oh...

"Tamam."

Bana bakarken saçlarımı yüzümden geriye doğru itiyor. "İnanılmazdın."

Tek duyduğum Were.

Masasına doğru yürüdü ve siyah ipek kurdeleli küçük, uzun siyah bir kutu alıp bana uzattı. "Noel hediyen."

Gülümsüyorum. "Teşekkür ederim."

Kurdeleyi çözmeye gidiyorum. "Sonra açarsın, bu bir kalem. Heyecan verici bir şey değil."

"Oh." Gülümsedim, utandım. "Ben de sana bir şey aldım." Masama doğru yürüdüm ve büyük boy paketi çıkardım.

Ona bakarken kaşlarını çatıyor.

"Sonra açarsın, bu bir bornoz."

Omuz silkiyorum. Gülümsüyor.

"Teşekkür ederim."

Üzerinde G harfi işlenmiş bir bornoz. G, Grace'in şifresi, böylece her zaman onun yanında olabileceğim... Ama Gabriel için olduğunu düşüneceğini biliyorum çünkü her şey onunla ilgili.

Sinsi ama alakalı bir hediye.

Asansörü işaret ediyor. "Hadi gidelim." Görünüşte etkilenmemiş gibi asansöre doğru yürür. "Partiye geri dönmeliyim."

"Oh."

Partiye geri mi dönüyor? Ne oluyor be?

Bu kadar mı?

Asansöre onun yanında binıyorum ve yüzümüzü kapılara dönüyoruz. Kravatını düzeltiyor ve önüne bakarken boynunu büküyor. Zihnim dakikada milyonlarca mil hızla koşuyor, burada neler oluyor? Ona bakıyorum, benimle göz teması kurmak yerine yere bakıyor ve kol düğmeleriyle oynuyor.

O sert ve soğuk.

Şaka yok, sohbet yok. Hiçbir şey yok.

Zemin kata indiğimizde asansör çınlıyor ve kapılar açılıyor. Parti tüm hızıyla devam ediyor.

"Hadi bir şeyler içelim," diyor etrafına bakınırken.

Ona bakıyorum, şu anda ne haltlar dönüyor?

Tüm bu olanları hayal mi ettim? "Hayır, ben

gidiyorum," diye cevap veriyorum

soğukkanlılıkla.

"Tamam." İki elini ceplerine soktu. "Seni geçirmemi ister misin?"

Bunu sormak zorunda kalması bile beni şaşırttı.

Vay canına.

"Hayır. Ben iyiyim." Gülümsüyormuş gibi yapıyorum.

"Güle güle, Bay Ferrara." "Güle güle, Bayan Porter.

Arabam sizi eve bırakacak."

Ona ters ters baktım. "İyi bir hayatın olsun."

Öfkelenmiş gibi çenesini gökyüzüne doğru eğiyor. "Sen de öyle."

Ha, ve işte burada.

Kanıt.

Onun bir pislik olduğunu ve benim de zavallı olduğumu. Canın cehenneme.

Öfkeli kalp atışlarım kulaklarımda çınlarken dönüp ön kapıdan çıkıyorum.

Sikik suratlı, koca sikli, amcık kafalı, göt herif.

Karartılmış Range Rover'ı bölmesine park etmişti ve ben de hızla yanına gittim. Şoförü Mark direksiyonda ve beni görünce atladı. "İyi akşamlar, Grace." Gülümsüyor.

"Merhaba Mark, beni eve bırakabilir misin?"

"Elbette." Kapıyı açtı ve ben de içeri girdim.

"İyi bir gece geçirdin mi?" Trafiğe çıkarken gülümsüyor.

Pencereden dışarı bakarken sahte bir gülümseme takınıyorum. "Fena değildi, dürüst olmak gerekirse biraz sıkıcıydı."

Kıkırdıyor. "Bütün iş Noel partileri değil mi?"

New York uçup giderken pencereden dışarı bakıyorum.

Kıyamet gibi öfkem yanmaya başladığında gökyüzü kıpkırmızı oldu.

Sikeyim. Sen.

Grace

Bunun olduğuna inanamıyorum.

Onca yıllık özlem ve hasret...ve lanet olsun. Seksin hayal ettiğim kadar iyi olmasından nefret ediyorum. Ama ondan sonra böyle davranmak? Bu ne lan?

Bir yaya geçidi bekçisi, bir inşaat alanına doğru geri geri giden bir teslimat kamyonu için dur işareti yaparken araba durur.

Zihnim dakikada bir milyon mil hızla çalışıyor, şok oldum. Şoktan da öte, ve şok bir kelime bile değil.

Ben son bir saatte olanları gözden geçirirken teslimat kamyonunu bekliyoruz. Biliyor musun... bu iyi.

İhtiyacım olan kapanış buydu. Bunca yıldır aptalca özlemini çektiğim adamın aslında var olmadığının kanıtı. O tatlı ve sadık biri değil. Bencil benliğinden başka kimseyi umursamıyor.

Gabriel Ferrara iliklerine kadar iyi niyetli bir piçtir. Tıpkı dünyanın onun öyle olduğunu düşündüğü gibi.

Mark bana "Bir telefon görüşmesi yapacağım" dedi. Başında bir kulaklık var, o yüzden çaldığını duymadım.

"Sorun değil."

Cevap vermek için kulağına dokunuyor. "Alo," diyor, bir süre dinliyor. "Evet, tamam." Tekrar dinliyor. "Yarın iyi." Tekrar dinliyor. "Tamam, takip edeceğim. Hoşça kalın." Telefonu kapatır.

Mark'ın kız arkadaşı falan olmalı, onun gibi sürekli çalışan biriyle çıkmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum.

Cinayet planı olarak da bilinen hayallerime geri dönüyorum.

Ne var biliyor musun? Siktir et onu.

Kendini ne sanıyor da beni ofisinde baştan çıkarıyor, masasında beceriyor, içime giriyor? Prezervatif bile teklif etmedi; muhtemelen şimdi bir STI'm var.

Elimi iğrenerek yüzümde gezdiriyorum.

Ugh.

Lanet olsun, bu tam bir felaketti.

Tanrıya şükür taşıyorum ve onu bir daha görmek zorunda kalmayacağım.

Ne kadar soğuk olduğunu hayal edebiliyorum: Seni dışarı çıkarmamı ister misin?

Hayır.

Sikinin düşmesini istiyorum, istediğim bu, pislik. Ne cüretle iyi bir siki olur!

Çileden çıktım.

Zengin, Yakışıklı, bencil, Anasını siktiğimin sik suratlısı.

Kafamı kaldırıyorum, eve varmamız neden bu kadar uzun sürüyor? Neredeyiz ki?

"Bu tarafta ne var?" Ben soruyorum.

Mark, "Oradaki kaza için yoldan sapmak zorunda kaldım," diye yanıtlıyor.

"Oh." Bir kaza olduğunu fark etmedim bile, o kadar dalgınım ki. "Tamam." Koltuğa geri yığıldım ve bir kişilik acıma partime devam ettim.

Araba sonunda yanaştı. "Buyur, Grace."

Pencereden dışarı bakarken kaşlarımı çatıyorum. "Burası benim evim değil, Mark."

"Bay Ferrara aradı ve sizi onun evine bırakmamızı istedi."

"Ne yaptı?"

Kapı dışarıdan açılıyor ve Gabriel bana bakıyor. "Çık dışarı."

"Cehenneme git," diye tükürdüm.

Elimi tutup beni arabadan dışarı çekiyor ve ben de elimi onun elinden çekiyorum. "Sakın bana dokunma."

Süslü binasındaki kapıcıların hepsi kargaşayı görmek için dönüyor.

"Yukarı. Merdivenler," diye fısıldıyor. "İnsanlar izliyor."

"Seninle hiçbir yere gitmiyorum," diye fısıldıyorum öfkeyle. "Bana böyle davranabileceğini mi sanıyorsun?"

"Ne istiyordun? Masamda seviştiğimizi tüm ofisin bilmesini mi?" diye fısıldıyor öfkeyle. "Hemen üst kata."

Ona bakıyorum, zihnim bir karmaşa kümesi.

Ne?

Elimi tutuyor ve beni binaya götürüyor, ama hiçbir şeye odaklanamayacak kadar kızgınım, bir dakika sonra asansördeyiz, kapılar yavaşça kapanıyor ve onlarla yüzleşmek için dönüyoruz.

Öfkeli kalp atışlarım göğsümü dövüyor ve elimi onunkinden çekiyorum. "Bana dokunma, Gabriel. Yemin ederim, senin yüzünden hayatımı kaybetmek üzereyim."

Sırıtıyor, açıkça eğleniyor. "Öfke benim için bir afrodisyaktır, Grace. Ben olsam şansını zorlamazdım; zaten kontrolüm pamuk ipliğine bağlı."

Kollarımı kavuşturdum ve kapıların arkasına dik dik baktım. Hiç bu kadar çileden çıkmamıştım.

"Sen bir pisliksin," diye tükürdüm.

"Bunu bana bir ya da iki kez söylediler."

"Saat başına, şüphesiz," diye öfkelen dim. "Ve sana sormadan içime boşalabileceğini düşündüren şey ne? Ne kadar bencil olabilirsin? Muhtemelen şimdi cinsel yolla bulaşan bir hastalığım var."

"Ben her zaman prezervatif kullanırım; güven bana, sende CYBE yok" diye tersliyor. "Ve doğum kontrol hapı kullandığını da biliyorum. Ben sadece... Kendime engel olamadım."

"Hap kullandığımı nereden biliyorsun?" Öfkelen dim.

"Onları her zaman çantanızda görüyorum ve hatta zaman zaman ayın neresinde olduğunuza bile bakıyorum."

"Ne?" Patladım.

"Bazı günler benden diğerlerinden daha çok nefret ediyorsun ve ben bunun nedenini bilmek istiyorum."

"Çünkü sen bir pisliksin, Gabriel. Bu yüzden bazı günler senden daha çok nefret ediyorum. Bugün bunun en iyi örneği." Kulaklarımda öfkeli kalp atışlarımı duyabiliyorum. "Neden burada seninle olduğumu bile bilmiyorum."

"Ama sen buradasın."

"Tuzağa düşürüldüm."

Bu sefer gülümsüyor ve bu bir boğanın önünde kırmızı bayrak sallamak gibi bir şey.

"Ben senin sürtüklerinden biri değilim, Gabriel." "Bunun gayet farkındayım."

"Peki beni neden buraya getirdin?" Ben huff.

Cevap istiyorum, hepsini. Konuşmaya başla, orospu çocuğu.

Sanki sorumu düşünüyormuş gibi sessizce duruyor ve kata vardığımızda asansör kapıları yumuşak bir ses çıkarıyor. Kapılar açılıyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Sikeyim.

Asansör doğruca dairesine açılıyor, yoksa İtalyan Kolezyumu mu demeliyim?

O asansörden çıkıyor ama ben etrafıma bakarken

hareketsiz kalıyorum.
Hareket edemeyecek kadar şoktayım.

"Dışarı." Elimden tutup beni asansörden dışarı çekti, ben de sendeleyerek ilerledim.

Etrafıma bakarken boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

Tanrım.

Gabriel Ferrara'nın pahalı bir zevki olduğunu hep biliyordum ama bu bir üst seviye. Duvarlar yumuşak bir altın tonunda. Tavanlar gök yüksekliğinde ve devasa koyu ahşap kemerler odaları birbirine bağlıyor. Kemerler bana tarihi bir kilisede ya da başka bir yerde görebileceğiniz bir şeyi hatırlatıyor. Görkemli ve büyük.

Mobilyaların hepsi güzel koyu renkli ahşap antikalardır. Koyu ahşap zeminler üzerinde devasa lacivert ve bordo Aubusson halılar bulunmaktadır. Duvarlarda büyük altın yaldızlı çerçeveler içinde güzel sanat eserleri asılıdır.

Sanki zamanda bir adım geriye gidip kralın sarayına gitmişiz gibi.

"Evime hoş geldiniz." Gözleri gururla parıldıyor.

Birden görevi hatırladım. Doğru, senden nefret ediyorum.

"Güzel," diye yalan söylüyorum dişlerimi sıkarak. Güzel değil, muhteşem bir şey, ama ona bunu ballandıra ballandıra anlatma zevkini tattırmayacağım.

Karanlık gözleri benimkileri tutuyor.

"Bana öyle bakma." Sert ve kontrollü görünmeye çalışmak için omuzlarımı düşürüyorum.

"Ne gibi?" Soruya cevap veremediğim sözümü kesti.

"Teninin her santimini tatmak istediğim gibi mi?"

Kendimi bir su birikintisi içinde erimiş hissediyorum. Edepsiz konuşmaya başlama, hiç şansım yok.

"Evet."

"Ama var, Gracie. Bunu saklayamam. Denemeyeceğim bile. Sana yapmak istediğim şeylerin daha yüzeyine bile dokunmadım."

Tahrik beynimi çalmaya başlıyor. "O zaman böyle bir pislik olmamalısın," diye fısıldadım. Bu bana bile inandırıcı gelmedi.

"Beni hiç tanıyor musun?" Elimi dudaklarına götürüp parmak uçlarımı öperken gülümsüyor. Ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

Oh...

Elimi usulca öpüşünü izliyorum. "Sorun da bu zaten, biliyorum," diye fısıldıyorum, dikkatim dağılmış bir halde.

O sadece...

"Ben senin oyuncağın değilim, Gabriel," diyorum elimi onun elinden çekerken.

"Ama ben senin oyuncağınım." Sırıttıyor. "Bedenimi bilime bağışladığım için çok mutluyum."

"Beni bilimsel bir deney mi sanıyorsun?" Gıcırđıyorum.

Başını arkaya doğru eğip yüksek sesle gülüyor ve ben de gülümsememek için alt dudacağımı ısııyorum.

"Bir içki ister misin?" diye sorar.

"Duruma göre değışir."

"Ne üzerine?"

"Pisliğiniz için özür dileyip dilemeyeceğiniz konusunda."

Gözleri zevkle dans ediyor ve oyuncağın ben olduğumu hissediyorum. "Gracie." Beni kollarına alıyor ve dudaklarını boynuma yapııştırıyor. "Ofiste kendim gibi davrandığım için özür dilerim." Beni ısııyor ve tüylerim diken diken oluyor. "Başka biri gibi davranmalıydım." Beni tekrar ısıırken benimle alay ediyor. "Çünkü en azından tüm ofisin işimi bilmesini istiyormuşum gibi davranmamı hak ediyorsun."

Beni tekrar ısııyor ve saçlarını tuttuğumda vücudum onunkine karşı eriyor.

Tamam, bu da ne böyle?

Özür dilemeden benimle alay ediyor ve vücudum da bunu yalayıp yutuyor.

Pislik.

Ondan bir adım geri çekiliyorum. "O içkiyi şimdi istiyorum, lütfen."

"Tabii ki." Gözleri gözlerimi tutarken dudaklarını yalıyor ve arkalarındaki karanlık omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

Onu alacağımı hissediyorum. Zor.

Oturma odasından başka bir odaya ve bir koridora doğru yürüyor ve ben de geçici olarak onu takip ediyorum.

Vay canına... Bu da ne?

Burası bir bar. Tam teşekküllü devasa bir bar, duvarlar koyu yeşil ve bar gül ağacı kerestesi.

Ben gözlerimle etrafı süzerken o içkileri doldurmaya başlıyor.

Bilardo masası, kart masası, hatta rulet masası bile var. Burası lanet bir kumarhane gibi. Sağ tarafta, bir direğin etrafında siyah yuvarlak deri bir kanepenin olduğu gömme bir oda var.

Ha?

"Direk ne için?" diye sordum.

"Striptizciler," diyor az önce doldurduğu içkiden bir yudum alırken kayıtsızca.

Beynim teklerken ona bakıyorum, buna ne diyebilirsin ki?

"Evine striptizci mi çağırdın?" Nefesim kesildi.

"Tabii ki istiyorum. Kesinlikle onların evlerine gitmek istemiyorum," diye cevap veriyor bana ağır kristal bir bardak uzatırken.

Bu da ne...

Şok oldum, iliklerime kadar şok oldum. Bar odasında lanet bir striptiz direği var.

Bir yudum aldım ve irkildim, çok sertti. Korkunç bir şey. "Bu striptizci suyu mu?"

Arsız bir göz kırpışla kadehini havaya kaldırıyor. "Onun gibi bir şey."

"Anlaşıldı," diye kuru bir şekilde cevap veriyorum. Burada sahip olması gereken tüm ateşli kadınları hayal ediyorum ve güvensizlik içeri giriyor. Bende ne bulabilirdi ki?

Kahretsin, belki de bu sıvı cesaretine ihtiyacım var. Kocaman bir yudum alıyorum ve tüm yol boyunca yanıyordum.

Lanet olsun.

Belki bu geceki striptizci bunu içtikten sonra kusabilir, ama her neyse. Bunu o istedi.

"Otur." Barda bir tabureyi işaret ediyor ve hiç düşünmeden dediğini yapıp koltuğa çöküyordum. O da yanıma oturuyor; içkisinden yavaşça bir yudum alırken gözleri dudaklarımda geziniyor.

Bir şeyler hayal ediyor, Tanrı bilir ne, ama bu sapıkça, biliyorum.

Batık salona ve direğe bakıyorum; orada oturup çıplak bir kızın onun için kıvrınmasını ve dans etmesini izlediğini hayal ediyordum, bu dayanılamayacak kadar fazla ve gözlerimi kaçırıyordum.

Cidden... Ben burada ne yapıyorum? O benim ligimde değil. Aynı stratosferde bile değiliz.

Bu beni mahvedecek. "Ne oldu?" diye soruyor.

"Hiçbir şey," diyordum usulca.

Parmağını çenemin altına koyuyor ve yüzümü kendisine doğru kaldırıyor. "Gracie?"

Aptal gözlerim yaşlarla doluyor, kabadayılık numaramı ele veriyor.

Yüzü düşüyor. "Ne oldu?"

İçkimi barın üzerine bıraktım. "Gitmeliyim... Ben gidiyorum." Ayağa kalkıyorum. "Mutlu Noeller." Gülümsemeye zorladım. "Gerçekten..." Duygularımı kontrol altına almaya çalışırken duraksıyorum, "...senin için çalışmak güzeldi.

Aniden ayağa kalkar. "Gracie, gece daha yeni başlıyor. Gitme."

"Ben striptizci değilim, Gabriel. Oyuncu bile değilim. En son bir yıl önce seks yaptım ve bu...." Odayı işaret ediyordum. "Değil mi..." Omuz silkiyorum, olmak istediğim gibi kötü bir kız olmadığımından, masasında ucuz bir sikişten sonra kalbimin çoktan kırılmış olmasından utanıyorum. "Ben böyle biri değilim.

Size yanlış bir izlenim verdiğem özür dilerim." Peşimde o varken aceleyle oturma odasına geri döndüm.

"Gracie."

Yürümeye

devam

ediyorum.

"Grace."

"Yapma."

"Grace." Elimi tuttu ve beni kendisine doğru döndürdü.

"Affet beni." Doğru kelimeleri ararken duraksıyor. "Seni oraya götürmemeliydim... Üzerinden uzun zaman geçti." Duraklıyor.

"Ne zamandan beri?"

"Senin gibi biriyle birlikte olduğumdan beri."

Seni aptalca seven biri mi?

Ona bakıyorum, yarını unutamadığım ve bu gece anın içinde kaybolamadığım için kendimden nefret ediyorum.

Yüzümü ellerinin arasına alıyor ve beni usulca öpüyor, dudakları dudaklarımda geziniyor. "Gitme." Beni tekrar öpüyor. "Lütfen mi?"

Tavrı değişti, bir şekilde avcıdan daha yumuşak, daha uyumlu bir şeye dönüştü.

"Tatlım, özür dilerim. Yapmamalıydım..."

Dudakları dudaklarımda üzerinde oyalanıyor ve ayaklarım yerden kesilmeye başlıyor.

"Yarın, beni sonsuza dek terk ediyorsun."

Ellerim yüzüne doğru kalkıyor, bunu söyleme bile. Onu bir daha göremeyeceğim düşüncesine dayanamıyorum.

"Doğru düzgün vedalaşmak için geceyi birlikte geçiremez miyiz?" diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı.

Oh...

Öpücüğü derinleşiyor. "Seni yıllardır istiyorum Gracie. Bana bir gece ver. Tek istediğim bu."

"Bu alfa saçmalığıyla uğraşamam, Gabriel," diye fısıldıyorum, alınlarımız birbirine değiyor.

Aramızda bir şefkat var, sabahları işte yalnızken, dünya araya girmeden önce sahip olduğumuz bir şefkat.

Beni usulca öpüyor. "Ben buyum, Gracie."

"Değil," diye fısıldıyorum. "Orada bir yerdesin, biliyorum." Usulca öpüşüyoruz. "Bana değer verdiğim adamı göster, benim istediğim o."

Beni öperken sanki içten içe yırtılmış gibi kaşlarını çatıyor, sonra eğilip keskin bir hareketle beni kaldırıyor ve dudakları dudaklarıma kilitlenmiş halde beni koridordan büyük bir yatak odasına taşıyor. Banyoya giriyor ve beni dikkatlice yere bırakıp duşu açıyor.

Bana doğru döndüğünde hava elektrikleniyor.

Sonunda geldi.

Bu o, istediğim adam.

Elbisemi yavaşça çözerken bakışları ellerinde sabitleniyor, elbise açılıyor ve omuzlarımın üzerinden alıp yana atıyor, gözleri vücudumda geziniyor.

"Cildin," diye nefes alıyor. "Mükemmel, şeftali ve krema gibi."

Eğiliyor ve beni göğsümden usulca öpüyor. "Seni çok uzun zamandır istiyordum, Gracie. Burada benimle olduğuna inanamıyorum, aşkım."

Benim aşkım.

Onun şefkati karşısında kalbim göğsümde taklalar atıyor.

Külotumu bacaklarımdan aşağı kaydırıyor, önümde dizlerinin üzerine çökerken dudakları ellerini takip ediyor.

Beden dışı bir deneyim yaşıyorum ve sanki bizi çok yukarıdan izliyormuşum gibi hissediyorum. O önümde diz çöküyor, kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor.

Ve etrafımda alarm zilleri çalıyor. Olmayı bekleyen bir araba kazası gibi.

Bu çok kötü.

Gabriel olmak ihale ve sevgi dolu o a yeni seviye tehlikeli.

Çünkü nefret etmeyi sevdiğim alfahole'ün aksine, onun bu versiyonu...

Biz öpüşürken sütyenimi çıkarıyor ve sonra gömleğinin düğmelerini çözüyor. Omuzlarının üzerinden çıkardım ve

Koyu renk saçları olan geniş kaslı göğsünün görüntüsüyle kutsanmışım. Pantolonunun fermuarını açıyorum, o da pantolondan çıkıyor ve ben de yavaşça külotunu indiriyorum. Büyük, dolgun aleti serbest kalıyor ve eğilip onu usulca öpüyorum.

Fiziksel olarak, her yönden çok güzel bir adam. Bu garip, daha önce yaptığımızı biliyorum.

Ama ilk kezmiş gibi hissediyorum.

Beni duşa çekiyor, ellerini sabunluyor ve vücudumu dikkatlice yıkıyor, sırtımdan yukarı, karnımdan aşağı ve bacaklarımın arasına kadar.

Sıcak suyla birlikte kocaman ellerinin verdiği his o kadar güzel ki, bu gece ilk kez adrenalinin yavaş yavaş vücudumu terk etmeye başladığını hissediyorum.

Öpüşüyoruz, uzun ve yavaş. Sanki dünya kadar vaktimiz varmış gibi ve lanet olsun, neden o her zaman böyle değil? Ruhumun derinliklerinden gelen küçük bir ses aptalca bir şey söylüyor.

Senin için saklıyordu.

Duшта uzun süre kaldık, ellerimiz birbirimizin vücudunda dolaştı. Merak ettiğimiz her şeyi keşfediyorduk.

Başımı kaldırıp ona bakıyorum ve gördüklerime inanamıyorum; siyah saçları yüzüne dökülmüş, iri kahverengi gözleri bana bakıyor ve teninde boncuk boncuk su birikiyor. "Yatak," diyor ağzından.

"Seni istiyorum," diye fısıldıyorum. "Tanrım, seni nasıl da istiyorum."

Gülümsüyor, gecenin ilk gerçek gülümsemesi ve kalbim göğsümden serbest düşüşe geçiyor.

"Seni istediğimin yarısı kadar bile değil." İkimizi de kuruluyor ve beni yatak odasına götürüp yatağa yatırıyor, bacaklarımı açıp yanıma uzanıyor. Parmakları ıslak bedenimde gezinirken öpüşüyoruz. "Çok kaymak gibisin," diye fısıldıyor. "Sikimi bekliyorsun."

Öpüşürken ağzına gülümsüyorum. Elim aletini buluyor, taş gibi sert ve ucundan ön boşalma damlıyor.

Daha fazla bekleyemem.

"Şimdi," diye inliyorum üzerimde yuvarlanırken. Bana bakarken açıklığımı dürtüyor, aramızda güzel, sıcak bir parıltı büyüyor ve bu çok fazla.

O çok yoğun, kalbim buna dayanamıyor.

Masasında sertçe sevişmek bundan çok daha güvenliydi, bu her neyse.

Tek bir derin hareketle eve kayıyor ve vücudum onun etrafında dalgalanırken haykırıyorum.

"Siktir... Gracie." Acı çekiyormuş gibi inliyor. "Yani. Lanet olsun. Güzel."

Zar zor hareket ediyoruz, öpüşüyoruz, acele etmiyoruz ve sevişiyoruz. Bu bir sonraki seviye.

Vücudu kocaman, beni sonuna kadar geriyor. Dudakları dudaklarımda ve yakınımda duruyor, beni severken bana sarılıyor.

Ağzımın içinde inliyor ve boşalırken sikişin sarsıldığını hissediyorum.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor. "Bu çok iyi."

Ama söylediği tek bir kelimeye bile odaklanamıyorum çünkü kendi orgazmım beni bir yük treni gibi çarpıyor. Ağzının içine doğru inlerken sırtım yataktan kalkıyor. Orgazmı atlatmam için beni daha sert pompalıyor ve öpüşürken birbirimize karşı nefes nefese kalıyoruz.

Vay

anasını.

Mükemme

lik.

Geç oldu, geçten de geç.

Bacaklarımı Gabriel'in vücudunun üzerine koymuş yatıyorum ve o da bana yan bakıyor.

Saatlerdir sevişiyoruz; kaç kez boşaldığımızın sayısını unuttum. Nazik bir sevişme olarak başlayan şey, sert ve hazır bir sikiş festivaline dönüştü.

Her dakikasına bayıldım.

Şimdi yeni duş aldık ve gözlerimi zorlukla açık tutabiliyorum.

Gabriel bana bakarken parmakları şişmiş seksimde yavaşça kayıyor. Bu cinsel bir parmaklama değil, bir tür tapınma dokunuşu. Vücudunun benimkinin içinde nerede olduğunu hissediyor.

Gözlerim çok ağır ve yavaşça kapanıyor, parmağını içimde kaydırıyor ve gözlerimi tekrar açıyorum.

"Uyu tatlım," diye fısıldıyor. "Çok yorgunsun."

Ağır göz kapaklarım kapanıyor ve parmaklarını içimde, dudaklarını boynumda hissediyorum.

"Hmm."

"Sen uyurken sana dokunabilir miyim?" diye fısıldıyor, parmakları yavaşça bedenime girip çıkıyor. Çok ıslağım, vücudum onunla dolu.

Uykulu bir şekilde gülümsüyorum. "Lütfen," diye fısıldıyorum.

Gözlerimi açık tutmak, onun ihtiyaçlarına ayak uydurmak için mücadele ediyorum ama yapamıyorum.

Yorgunluk her şeyi ele geçirir.

Technicolor Rüyaları.

Coşku içinde uyukluyorum. Uyanık değilim ama derin uykuda da değilim.

Dünyalar arasında.

Öpücükler ve ısırmalar, parmaklar ve dil.

Gabriel'in titreyen nefesi kulağымda, İtalyanca güzel şeyler fısıldıyor.

Her arzusunu yerine getirirken bedenim bir o yana bir bu yana yuvarlanıyor.

Yastıklar altımda.

Arkamdaki dili, vücudumun derinliklerine inerken çıkardığı yumuşak iniltiler.

Tekrar ve tekrar... Beni alıyor.

Bedenime tapıyor ve onu kendi zevki için kullanıyor. Kendini durduramıyor, devam ediyor ve devam ediyor. Hepsini alıyor.

Uyku beni onunla geçirdiğim zamandan mahrum bırakıyor ve rüya mı görüyorum yoksa bu gerçekten oluyor mu emin değilim.

Ama ne olursa olsun, beni uyandırma . Bu hayatımın en güzel gecesi.

Cennetteyim.

Grace

BİR BAŞLANGIÇLA UYANDIM.

Oda karanlık ama sabah olduğunu söyleyebilirim. Doğrulup etrafa bakıyorum. Gabriel hiçbir yerde görünmüyordu.

Yaşadığımız geceyi gözden geçirirken ellerimi yüzümde gezdiriyorum.

Vay canına.

İnanılmaz kelimesi bunu tanımlamak için yeterli değil.

Banyoya gittim ve yansımama baktım. Tam bir enkaza benziyorum, rakun gözleri ve her şey. Saçlarımı düzelttim, yüzümü yıkadım ve kapının arkasında asılı duran bornozunu giydim.

Kahvaltı hazırlıyor olmalı. İçimi bir heyecan kaplıyor ve erkeğimi aramaya çıkıyorum.

Koridorda yürüyüp mutfığa giriyorum, ondan bir iz yok. Yeni demlenmiş kahvenin kokusunu alabiliyorum, uyanıktı.

Oturma odasına girdiğimde televizyonda CNN haberleri açıktı. "Gabriel," diye sesleniyorum.

"Buraya," diye geri sesleniyor.

Gölümsüyorum ve başka bir koridora çıkıyorum; bu daire çok büyük. Onu ofisinde bir masanın arkasında otururken buluyorum, takım elbise giymiş ve bilgisayarının başında bir şeyler yazıyor.

Oh...

Kapıda oyalanıyorum ve sonunda başını kaldırıp bakıyor. "Günaydın."

"alışıyor musun?"

Kaşlarımı çattım.

"alışıyorum."

Bu yılı dün bitirdiğini biliyorum. "Bitirdiğini sanıyordum?"

"Yanlış düşünmüşsün." Gölümsüyor ama gözlerine değmiyor ve ben bütün gece benimle sevişen o tatlı adamın gittiğini anlıyorum.

Gabriel Ferrara onun yerine burada.

Belki de hayal ediyordumdur. Yanına gidip kucağına oturuyorum ve beni çabucak öpüyor. "Buradaki işimi bitirmem için bana bir dakika ver Grace, sonra seni eve götüreceğim." Beni kucağından indirmek için arkama vuruyor. "Git giyin."

Ne?

Kapıya doğru yürüyorum, kendimi garip hissediyorum, beklediğim gibi bir karşılama değil. Mutfağa doğru ilerliyorum ve kendime bir fincan taze demlenmiş kahve koyuyorum.

Bu da neydi böyle?

Kalbim boğazımda, kahvemi içiyorum. Giyinmeyeceğim. Konuşmamız lazım.

Bekledim, bekledim ve bekledim.

Yirmi dakika sonra dışarı çıktı, sırtı dimdikti ve beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Giyiniyorsun sanıyordum."

Gözlerim onunkileri arıyor ve o gözlerini kaçırıyor. Kahve makinesine gidiyor ve kendine bir fincan kahve dolduruyor, gözlerimin içine bile bakamıyor.

"Bu benim gitmemle mi ilgili?" Yumuşakça soruyorum.
Sessiz kalıyor ve kahvesini yudumluyor, gözleri kontrolünü kaybetmek üzereymiş gibi vahşi.

Öyle.

"Sanırım..." Umutla gülümsüyorum, "...evimi kiraya verebilirim ve..." Omuz silkiyorum. "Artık birlikte çalışamayız ama..."

Yanıma geldi ve sırtı bana dönük bir şekilde pencereden dışarı baktı.

Evet, neden olmasın? Kalabilirim. Yaşadığımız büyülü geceden sonra, bunun nereye gideceğini görmeliyim.

"Başka bir iş bulacağım, yani..." "...Başka bir daire kiralamam gerekecek, ama kira ipoteğimi karşıladığı sürece... o zaman." diye yüksek sesle düşünürken adım atmaya başladım.

Sessiz kalıyor, sırtı hala bana dönük.

"Yani, tabii ki anahtarları falan almak için bir haftalığına gitmem gerekecek ama hemen geri döneceğim."

"Connecticut'a gitmen gerek."

Kaşlarımı çattım. "Connecticut mı?"

"Her nereye taşıınıyorsan artık," diye öfkeyle tükürüyor.
Zehri karşısında şoke olmuş bir halde geri çekildim.

"Ama... Ben-" "Yanlışı düşünmüşsün." Sözümü kesti.

"Ne?"

O kalır bakıyor dışarı ve Pencere, geri düz, omuzlar kare.

"Bana bakar mısın?"

Dönüyor. "Gitmen gerek," diye fısıldıyor.

"Neden? Anlamıyorum. İnanılmaz bir gece mi geçirdik?"

"Biliyorum." Perili gözleri benimkileri tutuyor. "O zaman neden?"

"Çünkü bırakın hak ettiğinizi, size istediğinizi bile veremem."

"Sorun değil." Elini elime alıyorum ve parmak uçlarını öpmek için kaldırıyorum. "Bu çıkma işini birlikte çözebiliriz." I

usulca gülümse.

"Seninle evlenemem."

Kaşlarımı çattım. "Daha yeni bir araya geldik." Kıkırdıyorum. "Ne olacağını kim bilebilir?"

"Biliyorum." Çenesi kenetlenirken gözleri benimkileri tutuyor. "İtalyan bir kızla evleneceğim."

"Ne?" Elini bırakıyorum.

"Mirasım benim için çok önemli. Güçlü bir soydan gelmem, çocuklarımla ilk dilinin İtalyanca olması beklenir." "İtalyan bir eşe ihtiyacım var" diye eklemekten önce bir an düşünüyor.

Ondan geri adım atıyorum, sözlerinin acısı bıçak gibi kesiyor.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor. "I..." Duraklıyor. "Dün geceki bencilliğimin hiçbir mazereti yok."

"Yirmi birinci yüzyıldayız, Gabriel. Neden bir İtalyan'la evlenmen gerektiğini düşünüyorsun ki?" Öfkem çirkin yüzünü gösterdiğinde sinirleniyorum.

"Çünkü istiyorum, Grace," diye tersliyor. "Çünkü ben istiyorum."

Silueti bulanıklaşıyor.

"Yani... dün gece..." Gözyaşları içinde yüzümü buruşturuyorum. "Bir şey demek istemedin mi?"

"Bu her şey demekti," diye fısıldıyor, burun delikleri alevleniyor. "Bu kendimize verdiğimiz bir hediyeydi. Sonsuza dek saklayacağım bir hediye." Saçlarımı alnımdan geriye doğru itiyor. "Asla unutulmayacaksın."

Kalbim milyonlarca parçaya ayrılırken, bir gelgit dalgası gibi acının geldiğini hissediyorum. Dönüyorum ve koridordan yatak odasına doğru yürüyorum. Aceleyle banyoya giriyorum ve sandalyenin üzerinde düzgünce katlanmış giysilerimi görüyorum ve ellerimi ağzıma kapatıp hıçkırıyorum. Bunları katladığında... biliyordu.

Başından beri hiç şansımız olmadığını biliyordu. Biliyordu.

İstifa etmenin sorunumuza bir çözüm getirdiğini düşünmüştüm ama onun hayatında gerçekte neler olup bittiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Kafa.

Hiç umurunda değil, hiç olmadı.

Aman Tanrım.

Ben aşk delisi bir aptalım.

Sadece ondan uzaklaşmam gerek.

Elbisemi ve ayakkabılarımı giyip çantamı karıştırarak bir güneş gözlüğü arıyorum. Onları taktım ve dışarı çıktım.

Gözleri benimkileri tutuyor. "Gracie..." diye fısıldıyor bana doğru uzanırken.

"Sakin bana dokunma," diye fısıldıyorum. Asansöre doğru yürüyorum ve düğmeye basıyorum.

Arkamda sessizce duruyor, ona yumruk atıp atmayacağımdan emin değil.

Asansörün kapıları açılıyor ve sessizce bodruma iniyoruz.

Koyu renk gözlüklerimle gözyaşlarımı göremiyor ama onları tutmaya çalışırken boğazımdaki yumru çok kötü acıyor.

Bodrum katındaki otoparka girdiğimizde, o önde yürüyor ve kalbimin parçaları konfeti gibi betona düşerken ben de onu takip ediyorum.

Siyah, süslü bir arabanın yanına gidiyor ve düğmeye bastığında farlar iki kez yanıp sönüyor. Ne tür bir araba olduğunu bile bilmiyorum, sadece soğuk olduğunu biliyorum.

Onun gibi.

Evime sessizce gidiyoruz ve oraya vardığımızda fikrini değiştirmesi için Tanrı'ya dua ediyorum.

Nasıl yapmasın, biz birlikte olmak için yaratılmışız.

Arabayı binamın önündeki kaldırıma çekiyor ve sessizce oturuyoruz. "Gracie..." diye fısıldıyor. "Benden nefret etme."

Gözlerimi kapatıyorum, tam bir erimenin eşliğindeyim. "Güle güle, Gabriel."

"Güle güle," diye fısıldıyor.

Gözyaşlarımdan onu göremiyorum bile ama sevgisi için yalvarmaya başlamadan önce bu arabadan çıkmam gerektiğini biliyorum.

Her şeyimi verirdim.

Dışarı çıkıp kapıyı çarpıyorum ve merdivenlerden yukarı çıkarken spor arabasının kükreyerek yola çıktığını duyuyorum, ben içeri girene kadar beklemedi bile.

Fuayeden geçip asansöre doğru hıçkıra hıçkıra yürüdüm. Hayatımın en güzel gecesinden sonra tarihin en kötü günü geldi.

Gitmiş.

Nakliyecisi son kutuyu kamyonu yükler ve kapıyı aşağı çeker.
"Bu sonuncusu."

"Teşekkürler." Gülümsüyorum.

"Yarın Greenville'de görüşür müyüz?" dedi.

"Uh-huh." Kamyondan geri çekiliyorum. "Dikkatli sür." "Kullanacağım."

Kamyonun trafiğe çıkışını izliyorum ve yola bakıyorum.
O gelmiyor.

Gabriel beni eve bırakalı yedi gün oldu ve nedense geri döneceğini düşünmüştüm. Aklımın bir köşesinde bunun, kahramanın son anda aşkını ilan etmek için geri döndüğü bir peri masalı romantizmi olmasını umuyordum.

Ama öyle değil.

İtalya'da, biz birlikte olduktan sonraki gece uçtu.

Bunu biliyorum çünkü uçuşu onaylayan e-postasını kontrol ettim. Ertesi gün her şeyin şifresini değiştirerek durumumuzun kesinliğini ortaya koydu.

Onu İtalya'da tüm o güzel İtalyan kadınlarla birlikte hayal ediyorum ve kalbim çarpıyor, muhtemelen şu anda gelecekteki karısını arıyor... tabii kim olduğunu zaten bilmiyorsa.

Tabii ki biliyor, o ben değilim.

Son temizliğe başlamak için kendimi daireme sürüklüyorum. Bu gece bir otelde kalacağım ve sabah ilk iş uçacağım.

Artık ağlayamıyorum, gözyaşım kalmadı.

Kalbim boş bir kap, onarılamayacak kadar kırık. Ve en kötüsü de onu özlüyorum.

Onu o kadar özlüyorum ki zor nefes alıyorum.

Ondan nefret etmek istiyorum ama bunu bile doğru yapamıyorum.

Daireme bakıyorum ve yerde birkaç ıvır zıvır var, kırmızı clutch çantam tezgahın üzerinde duruyor, nakliyeciyi onu taşıırken salonumdaki minderlerin altında bulmuş.

Yürüdüm ve bavuluma attım. Önümüzdeki birkaç günü geçirmem için bir çanta dolusu kıyafet hazırlamıştım. Yana çarptıkça tıkırdıyor, içinde sert olan ne var? Onu elime alıyorum ve ipek kurdeleli siyah kutuyu görmek için içine bakıyorum. "Gabriel'in kalemi." Tüm o kalp kırıcı şeylerden sonra bunu tamamen unutmuştum. Kurdeleyi çabucak çözdüm. "Belki de o yazdırmıştır." Kutuyu açtım ve kaşlarımı çattım, başka bir keçe kutu daha vardı. Onu açıyorum ve nefesim kesiliyor, onu çıkarıyorum ve gözlerim açılıyor, bu bir elmas tenis bileziği. Bana elmas almış.

Bir elmas değil, bütün bir bilezik.

Onun sözleri aklıma geldi: Sadece sevdiğim biri için elmas alacağım.

"Ne?" Fısıldıyorum. "Ne oluyor?"

Altında küçük bir kart var ve onu zarftan çıkarıyorum.

Gracie'me,

sonsuz dek

sana,

Gabriel

xo

Bileziği göğsümde tutarken gözyaşları içinde yüzümü buruşturuyorum, o beni seviyordu.

Kendi berbat yöntemiyle beni sevdi.

Altı hafta sonra.

Greenville yeni, New York'tan farklı. Birkaç kişiyle tanıştım ve yeni bir normal bulmaya çalışarak bavulumu açmaya zaman ayırdım.

Hâlâ kuruntumun acısını çekiyorum; onu her gün özliyorum.

Gabriel Ferrara ile tek kelime konuşmadım, hiç aramadı ve şimdi istesem bile onunla konuşmaya kendimi ikna edemem.

Aramızda onarılamayacak bir şey kırdı.

Elmas bileziğimi her zaman takarım, asla çıkarmayacağım.

Bu benim en değerli varlığım ve her ne kadar berbat olsa da, onun bunu önemseydiğini bilmek beni biraz daha iyi hissettiriyor.

Umarım o da acı çeker.

Küvetimin kenarına oturdum ve elimdeki çubuğa baktım.

"Lütfen negatif olun, lütfen negatif olun."

Geç kaldım ve kalmamalıydım çünkü doğum kontrol hapı kullanıyordum.

Kalbim boğazımda, iki çizginin yanmasını izliyorum ve şok içinde elimi ağızıma götürüyorum.

Hayır. Olamaz.

Başka bir test yaptım ve aynı sonucu aldım. Aman Tanrım... Hayır, bu olmaz.

Nasıl yani? Doğum kontrol hapı kullanıyordum. Son birkaç ay aklımdan çıkmıyor.

Boğaz ağrım için antibiyotik, o muydu? Öyle olmalı.

Gabriel'in o sabahki sözleri yüksek sesle ve net bir şekilde aklıma geliyor.

Bu, kendimize verdiğimiz bir hediye idi.

Biliyor muydu?

Elimi karnıma koydum ve kendime baktım... bir bebek.
Ne....

Onun bebeğini doğuracağım.

Sonsuza dek sevebileceğim küçük bir parçası.

Oh...

Yumuşakça gülümsüyorum.

Sadece ikimizin olduğu bir gelecek hayal ediyorum ve
içime garip bir sakinlik çöküyor.

Bunu yapabilirim, ben ve Bub, bunu çözeceğiz... birlikte.

İkimiz için yeni bir hayat kurabiliriz.

Gabriel bana en büyük hediye
verdi. Çocuğunu.

Grace

GECE YARISI.

Karanlığın yaşadığı ve endişenin geliştiği yer.

Hamile olduğumu öğreneli dört gün oldu. Sevinç ve şok ile dehşet ve üzüntü arasında gidip geldiğim dört gün.

Tek bir kişiye bile söylemedim.

Ne yapacağımı bilmiyorum ve korkuyorum.

Gabriel Ferrara'nın bebeğini taşımanın muazzamlığı beni vurdu.

Beni ya da bir çocuğu istemiyor ve tek başıma bir bebek sahibi olmak kendim için hiç öngördüğüm bir şey değil.

Dürüst olmak gerekirse, bunu yapabilir miyim bilmiyorum. Bu ev büyük ve sessiz... ve şimdi yalnız.

Kendimi küçük sevinç yumağımla hastaneden eve dönerken hayal ediyorum... yapayalnız, bu nasıl bir his olacak?

Gecenin bir yarısı oturup küçük bir bebeği beslediğim, kimsenin bana yardım etmediği, kimsenin beni ya da onu sevmediği bir gelecek görüyorum. Bu zavallı küçük bebek onu seven bir babaya sahip olmayı hak ediyor, bu onun suçu değil... ya da onun.

Peki bebek büyürken ona ne söyleyeceğim?

Babam seninle hiçbir şey yapmak istemiyor... İtalyan bir bebek istiyor ve sen buna uymuyorsun.

Sıcak gözyaşları yüzümden aşağı akıyor ve kulaklarıma damlıyor. Hiç bu kadar yalnız, kafam bu kadar karışık hissetmemiştim.

Onu kaybettiğimi düşündüğümde kalp ağrım yeterince kötüydü, ama şimdi bu... her şey büyümüş görünüyor ve artık onu kaybetmemin yasını tutmuyorum, dürüst olmak gerekirse bu önemsiz görünüyor. Bebeğim ve onu teslim edemediğim mutlu ailem için yas tutuyorum.

Aileme ve kardeşlerime eski patronumun bebeğine hamile olduğumu ve onun benimle hiçbir şey yapmak istemediğini söylediğim anı hayal ediyorum.

Annem ağlayacak, babam Gabriel'e öfkelenecek... Herkes benim için üzülecek.

Zavallı Grace, patronu Noel partisinde sarhoş oldu ve onu masasına yatırdı, hamile bıraktı ve şimdi onunla hiçbir şey yapmak istemiyor... Bunun doğru olmasından nefret ediyorum.

Bir de Ferraralar var. Gabriel'in annesi çılgına dönecek. Babası, erkek ve kız kardeşleri... Tanrım.

Midem bulanıyor.

Gözyaşlarım yastığıma bir nehir gibi akıyor, zihnim bir kabus düşüncesinden diğerine atlıyor ve bunun nasıl göründüğünü tam olarak biliyorum.

Amerika'nın en zengin adamlarından birinden para koparmak için nihai bir tuzak.

Magazin ve medya haberlerini hayal edebiliyorum.

Gabriel Ferrara'nın eski asistanı, Noel partisinde masasında seks yaptıktan sonra hamile kalır.

Gözyaşları içinde yüzümü buruşturuyorum... Aman Tanrım, bu destansı boyutlarda bir felaket.

Gabriel benden nefret edecek ve onu kim suçlayabilir ki?

İtalyan bir aile için yaptığı tüm planlar... umutları ve hayalleri de sonsuza dek değışti.

Yaşadığım dehşet karşısında gözlerimi kapatıyorum, bunun olmasına nasıl izin verdim?

Hapım neden işe yaramadı? İşe yaramayacaksa almanın ne anlamı var?

Artık her şey değışti ve ne kadar istesem de geri alamam.

Hayatımın bu şekilde geçeceğini hayal etmemiştim, mutlu ve tatmin olmuş olmam, kendimi güvende hissetmem, sevdiğim bir adamla bir aile ve yuva kurmam gerekiyordu.

Benim kocam.

Kendimi kendi düşüncelerimden korumaya çalışırken yan dönüyorum ve bir top gibi kıvrılıyorum.

Biriyle konuşmalıyım; kendi kafamın içinden çıkmalıyım, bu şekilde dönüp durmaya devam edemem.

Yarın Deb'le konuşacağım, o ne yapacağını bilir.

Sabah 10'da kafeye oturuyorum; beklerken sabah güneş pencereden bank koltuğuna vuruyor. Pencerede her renkten hercai menekşenin olduğu bir saksı var ve köy canlı hissediliyor.

"İki kahve," diyor garson onları masaya bırakırken.

"Teşekkür ederim." Gülümsüyorum.

Bugün her şey daha iyi görünüyor. Güneş ışııyla birlikte kendimi daha güçlü hissediyorum. Ama şu anda böyle görünüyorum, gündüzleri cesur, geceleri dehşet içindeyim.

Greenville ile ilgili en sevdiğim şey en iyi arkadaşım Deb. Kendisi aynı zamanda kuzenim ve burayı bulmamın da sebebi. Beş yıl önce onun düğünü için buraya gelmişim ve arabadan indiğim andan itibaren buraya anında aşık oldum.

Deb üniversitede tanıştığı buralı bir çocukla evlendi, adı Scott ve burası onun memleketi, buraya geri taşındılar

düğünlerinden sonra kalıcı olarak.

Deb zıplayarak kapıdan giriyor ve geniş gülümsemesi tüm kafeyi aydınlatıyor. "Hey sen." Beni görünce bir sandalyenin ayağına takılıyor ve tökezliyor. "Özür dilerim," diyerek neredeyse sandalyesinden fırlayacak olan kişiden özür diliyor.

Onun dramatik girişine kıkırdıyorum. "Merhaba." Deb... Onu nasıl açıklayabilirim?

Ruhum için tavuk çorbası... herkesin ruhu için. Sarışın ve güzel, her şeyi yapabilecek bir tavrı var.

Yanağımdan öptü ve oturdu. "Bana iyi haberlerin olduğunu söyle."

"Ne?"

"Şey..." Gözleri heyecanla dans ediyor. "Bana söyleyecek bir şeyin olduğunu söylemiştin. Aradı, değil mi?"

Beynim teklerken ona bakıyorum.

Oh...

"Yapacağını biliyordum." Gülümsüyor. "Dizlerinin üzerinde yalvararak geri geleceğini biliyordum."

Derin bir nefes alıyorum, Deb'in en iyimser yanlarından biri de bu. "Aramadı."

"Aramadı mı?" Burnunu kıvrıyor. "Bu sik kafalının nesi var, neden aramadı?" Kahvesini yudumluyor. "Gabriel Ferrara'nın çok zeki olduğunu söyleyip duruyorsun, buna inanmakta zorlanıyorum."

Ağır ağır nefes veriyorum.

"Şey..." Kahvesini tekrar yudumluyor. "Bana ne söyleyeceksin?"

"Hamileyim," diye ağzımdan kaçırdım.

Elindeki kahve fincanını bir gümbürtüyle masaya bırakıyor ve kahve kenarından taşıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Başka ne demek istemiş olabilirim ki? Ben hamileyim." "Emin misin?"

"Pozitif, altı test yaptım."

Gözleri genişledi. "Onun mu?"

"Şey... Başka kimseyle seks yapmadım, değil mi?"

"Siktir." Gözleri benimkileri tutarken ellerini şakaklarına götürüyor. "Bunu ne zaman öğrendin?"

"Pazartesi."

"Bugün Cumartesi." Kaşlarını çattı. "Evet...yani?"

"Yani beş gündür bana söylemedin mi?"

"Kafamı toparlamaya çalışıyordum."

"Siktir," diye fısıldıyor başı dönmeye başladığında.

"Siktir... Grace."

"Bunu zaten söyledin," diye çıkışıyorum. "Ne dedi o?"

"Gabriel mi?"

"Evet."

"Bilmiyor."

"Bilmiyor." Yüksek sesle nefes alıyor.

"Sshh." Küçük kafedeki insanlara bakıyorum. "Ve başka kimse de bilmiyor. Sesini alçalt."

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor. "Bilmiyor." Başını ellerinin arasına alır. "Prezervatif takmadı mı?"

"Hayır."

Ellerini soru sorar gibi kaldırdı.

"Doğum kontrol hapi kullanıyorum."

"Almayı unuttun, değil mi?" "Hayır.

Almayı unutmadım," diye tersliyorum.

"Peki, nasıl...?"

"Bilmiyorum, tamam mı?" Sözünü kestim. "Tek bildiğim bir şey oldu ve şimdi hamileyim ve ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok ve eğer senin tepkin de bir şey ifade ediyorsa, tamamen boku yemiş durumdayım."

"Özür dilerim." Sandalyesine geri otururken yüzünü buruşturuyor. "Sadece şok oldum." Yanaklarına hava üflüyor. "Bu bir şok."

"Benim için de."

Bir süre oturuyoruz ve ikimiz de kahvelerimizi yudumluyoruz. "Ne yapacaksın?" diye soruyor.

"Bilmiyorum."

"Sen..."

"Bebeği doğuracağım." Cümlesini ben bitirdim. Gözleri benimkileri tutuyor.

"Deb, ben yirmi dokuz yaşındayım, çok bekarım ve kim bilir, bu benim son şansım olabilir ve..." Omuz silkiyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum, "...ben yaşıyorum."

"Tamam." Başını salladı. "Şey... Tebrikler... Sanırım." Bana orantısız bir gülümseme verdi.

"Teşekkürler... Sanırım."

"Ona ne zaman söyleyeceksin?" diye soruyor.

Ağır ağır nefes veriyorum. "Bilmiyorum." Bir an düşünüyorum. "Hormonlardan mı yoksa neler olup bittiğinden mi bilmiyorum ama kendimi çok savunmasız ve kırılgan hissediyorum. Şu anda tam bir zihinsel çöküş yaşamadan onu görebileceğimden bile emin değilim ve bu bebek olmadan."

Deb bana hüzünlü bir gülümseme veriyor ve elimi avuçlarının içine alıyor. "Doktora gittin mi, yani doğrulandı mı?"

"Altı hamilelik testi yaptım ve hepsi pozitif çıktı ve seks yapmamızın üzerinden yedi hafta geçti."

"Yani eğer bir bahisçi olsaydım, yedi haftalık hamile olduğuna bahse girerdim?" Deb yüksek sesle düşünür.

"Son baktığımda ne daha iyiydin ne de bir erkek."

"Umarım bebeğınız de sizin zekanıza sahiptir," diye mırıldanıyor kuru bir sesle. "Ya da değil."

Atmam gereken sonraki adımları düşünürken derin bir nefes veriyorum. "Pazartesi günü doktora gideceğim."

"Ben de seninle geleceğim." Elimi kendi elinin içinde sıkıyor. "Bir bebek," diye fısıldıyor omuzlarını kamburlaştırırken. "Bu biraz heyecan verici."

İlk defa içimde bir umut ışığı belirliyor ve gülümsüyorum. "Belki."

"Olumlu." Dr. Moran gülümsüyor. "Tebrikler Grace, sekiz haftalık hamilesin."

Sanki ilk kez duyuyormuşum gibi midem bulanıyor.

"Teşekkür ederim."

"Size bir kadın doğum uzmanı için sevk yazacağım." Bilgisayarına yazmaya başladı. "Önümüzdeki birkaç gün içinde arayın ve on iki haftalık olduğunuz zaman için bir randevu alın. Ayrıca bazı kan testleri için bir patoloji talebi yazdım, randevunuzdan önce bunları yaptırın."

"Tamam."

Küçük bir çark çıkardı ve döndürdü. "Doğum tarihinizi Eylül ayının yirmi yedisi olarak tahmin ediyorum."

"Oh." Aptalca gülümsedim. "Tamam."

Deb yanımdaki sandalyesinde zıplıyor, heyecanını gizleyemiyor.

Bu gerçekten oluyor mu?

"Sorunuz var mı?" diye sorar doktor.

"Hayır." Ayağa kalkıyorum. "Teşekkür ederim." "Tekrar tebrikler."

Gülümsüyor.

"Teşekkürler." Sersemlemiş bir halde arabaya doğru yürüyorum, Deb konuşmaya devam ediyor ama söylediklerinin tek kelimesini bile duymuyorum.

Bir bebeğim olacak.

Onun bebeği.

Elimi karnımın üzerine koyuyorum, Gabriel'in küçük bir parçası şu anda içimde büyüyor.

"Kapıyı açacak mısın?" "Ha?" Yukarı baktım.

Deb gözlerini genişletir. "Arabanın kilidini aç."

"Ah. Doğru." Arabanın kilidini açıyorum ve aşağıya bakıyorum. "Benim sürmemi ister misin?" diye soruyor.

"Olabilir. Dikkatim çok dağınık." "Hadi canım."

Eve dönüş yolculuğu sessizlik içinde geçiyor, aslında pek sayılmaz, çünkü Deb sohbet ediyor ve bir şeyler konuşuyor, ama ben tek kelime bile duymuyorum.

Kayboldum.

Zihnim korku ile onun beni gerçekten sevdiği ve belki de bu bebeğin olması gerektiği hayali arasında gidip geliyor.

Heyecanlandığını, beni havaya kaldırdığını ve gülerken etrafımda salladığını hayal ediyorum...

"Dünya'dan Grace'e." Elini yüzümün önünde sallıyor.
"Dinliyor musun ki?"

"Ah, pardon." Fantezimden neredeyse utanarak ona bakıyorum. "Ne?"

"New York'a gitmeli ve ona anlatmalısın."

"Biliyorum. Sadece önce kafamı toparlamam gerekiyor." "Hayır. Kafanı toparlaman gerekiyor."

Midem bulanıyor çünkü yıkılacağını biliyorum ve ondan bir kez daha reddedilmeyi kaldırabileceğimden ve buna dayanabileceğimden emin değilim.

"Benim de gelmemi ister misin?" Deb soruyor. "Nereye?"

"New York'a," diyor. "Eğer işler boka sararsa en azından New York'ta alışveriş yapıp kokteyl içebileceğimiz birkaç gün geçirebiliriz."

Ona ölü gibi bakıyorum.

"Oh doğru." Yüzünü buruşturuyor. "Kokteyl içemezsin. Eish, bu zaten sıkıcı. Alışveriş o zaman."

"Sakıncası yok mu?"

"Gelmeyi çok isterim ve ayrıca yalnız gitmeni istemiyorum." Elimi kendi elinin içine aldı. "Bu iş bizde ve Gabriel Ferrara bebeğini istemiyorsa canı cehenneme. Biz istiyoruz... ve bu küçük bebeği çok seveceğiz."

Gözyaşlarımdan gülümsüyorum ve zayıf bir baş sallama hareketi yapıyorum. "Evet."

Sürmeye devam ediyor. "Ailene ne zaman söyleyeceksin?"

"Önce babaya söylemeye konsantre olabilir miyiz?" Şakaklarımı tutuyorum. "Bunların hepsi çok fazla."

"Doğru." Deb başını sallıyor, bana gelişigüzel bakıyor.
"Çünkü annen çıldıracak, bunu biliyorsun, değil mi?"

"Hayır. Yardım etmek."

Bir hafta sonra.

Parktaki bankta otururken trafik vızır vızır geçiyor, gözlerimiz Ferrara Media'nın ön kapılarına sabitlenmiş durumda.

Deb, "Pekala, o zaman tekrar üzerinden geçelim," diyor.

Saatime bakıyorum. "Her an kardeşleriyle öğle yemeği yemek için dışarı çıkabilir, görüş alanıma girmesini bekliyorum ve onu arıyorum."

"Neden onu şimdi aramıyorsun?"

"Çünkü arayanın ben olduğumu gördüğünde yüzünü görmek istiyorum, onu görmeye gittiğimde ne ile karşılaşacağımı bilmek istiyorum."

"Tamam."

Bekleriz, bekleriz... ve bekleriz.

"Ya bugün öğle yemeği yemiyorsa?" diye soruyor. Omuz silkiyorum.

"Ya şehirde bile değilse... taşrada."

"Taşrada."

"Nereden biliyorsun?"

"Jeti JFK'de."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü biliyorum," diye sinirleniyorum. "Yetişkinlik hayatımın büyük bölümünde bu adamı gözetlediğimi unutuyorsun, lanet olası jetinin nerede olduğunu biliyorum."

"Doğru."

Biraz daha oturduktan sonra Mark'ın arabasından indiğini ve ön kapının etrafında dolaştığını görüyorum.

"Gabriel şimdi çıkıyor."

"Nereden biliyorsun?"

"Kapının yanındaki siyah takım elbiseli adam Mark, onun şoförü."

"Şoförü neden onunla yemeğe çıksın ki?" "O onun koruması."

Yüzünü buruşturuyor. "Koruması mı var?"

"Tabii ki bir koruması var, o birçok insanı kızdıran zengin bir piç."

Kapının yanında duran Mark'ı izliyoruz.

"Hmm." Debbie ona yukarıdan aşağıya bakarken gülümsüyor. "Şu Mark biraz iyi biri, değil mi?"

"Eskiden orduda falan çalışıyordu." Omuz silktim. "Bilmiyorum, erkeksi ve sert bir şey."

"Mmmm."

"O ve Gabriel kedi köpek gibi kavga ediyorlar ama Gabriel'in ondan hoşlandığını biliyorum."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü geçen yıl doğum gününde ona bir Corvette aldı."

"Ne?" diye soluk soluğa kalır. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü kayıt işlemlerini ben organize ettim."

Deb tiksintiyle yüzünü buruşturuyor. "Benimle dalga mı geçiyorsun, onun sikini yaladın ve tek aldığın aptal bir bileklik oldu, lanet Corvette'in nerede?"

"Elmaslar." Gözlerimi büyütüyorum; hiç anlamıyor. "Duygusallıkla ilgiliydi."

"Büyük bok." Deb son içkisini pipetten içerken yüksek bir emme sesi çıkarıyor. "Onu ve cimri duygularını sikeyim. Bir dahaki sefere bize bir Corvette ver, göt herif. Aslında Porsche olsun."

Derin bir nefes alıyorum, ugh... Deb'i buraya getirmek büyük bir hata olabilirdi. Gabriel'den zaten tutkuyla nefret ediyor.

Binanın kapıları açılır ve önce Alessio, sonra Ricardo görünür, arkalarından da Gabriel yürümektedir.

"Kim bunlar?" Deb sorar.

"Öndeki iki uzun adam kardeşleri Alessio ve Ricardo."

"Hmm." Deb kaşlarını oynatıyor. "Biraz İtalyan kıyafeti pornosu umurumda değil."

"Ricardo Londra'da yaşıyor," diye cevap veriyorum, gözlerim sadece bir kişiye, Gabriel'e takılıyor.

Koyu mavi bir takım elbise ve beyaz bir gömlek giymiş, siyah saçları kıvrılmış ve lanet olsun, kalbim hala ayakkabısının altında. Onu iki ay sonra ilk kez görmek bir duygu dalgasını da beraberinde getiriyor ve hemen gözlerim doluyor.

Onu özlüyorum, Tanrım onu nasıl özlüyorum. "Arkadaki o mu?"

Gözyaşları içinde başımı salladım.

Sırtı dimdik ve yürüyüşü tam bir erkek gibi. Alessio ile konuşurken Mark, diğer kardeş Ricardo ile birlikte önlerinde yürümeye başlıyor.

Üç kardeş nasıl olur da genetik olarak bu kadar kutsanmış olabilirdi? "Yap şunu."

"Ne?" Hayalim yarıda kesildi. "Ara onu."

"Kahretsin, bunu yapmam gerektiğini unutmuşum."

Titreyen parmaklarımla numarasını çeviriyorum ve izlerken hatta takılıyorum.

Cebinden telefonunu çıkarır ve ekrana bakar.

Güm.

Güm.

Kalbim güm güm atıyor.

İşte gerçek an geldi.

Ekrana bakar ve aramayı yanıtlamadan telefonunu cebine geri koyar.

Yakıcı gerçek yüzüme sertçe çarpıyor.

Gözyaşlarımla görüşüm bulanıklaşıyor.

Debbie nefesinin altında, "O tam bir puşt," diye mırıldanıyor.

Oturup boşluğa bakıyorum, kalp atışlarım kulaklarımda çınılıyor.

Ve şimdi biliyorum.

Grace

"BELKİ YALNIZ KALDIĞINDA GERİ ARAYACAKTIR, yani... insanlarla birlikteyken gerçekten konuşamazdı, değil mi?" Deb, köşede gözden kaybolan erkek grubuna gözlerini dikmiş bakarken şöyle diyor.

Başımı sallıyorum ama bunun doğru olmadığını biliyorum. Gabriel kimse için uyum sağlamıyor, eğer benimle konuşmak isteseydi, konuşurdu.

Şok olmuş ama şaşırmamış bir halde sandalyeme geri çöküyorum. "Bu, benimle tanışmak için harika bir fırsat olabilirdi.

Şu anda sarhoş gibi yuvarlanıyorum." Deb iç çekerek karnımı işaret ediyor. "Umarım bebek orada eğleniyordur... içmek istediği tüm içkileri içiyordur."

"Bir kız olabilir." Ona bakıyorum ve sırtıyorum. Ayağa kalkıyorum, onu aramaktan vazgeçtiğim için biraz rahatlamış hissediyorum. "Hadi o zaman."

"Nereye gidiyoruz?"

"Sana bir kokteyl getireyim."

"Öyle mi?" Gözleri heyecanla açılıyor. "Ama bir tane alamazsın."

Kolumu onunkiyle birleştiriyorum. "İkimize yetecek kadar içeceğin hissine kapılıyorum."

"Üçümüz."

Üçümüz.

"Evet, üçümüz." Gülümsüyorum. "Bu kulağa hoş geliyor."

"Ve bugün New York sokaklarında beklenmedik bir şey oldu, dev bir drone Central Park'a indi."

Arka planda gece haberleri çalıyor. Debbie'nin kanepede uyuduğunu görünce saatime bakıyorum.

12:05.

Derin bir nefes veriyorum ve telefonumun ekranına bakıyorum.

Cevapsız arama yok

Aramadı, neden aramasını bekliyordum bilmiyorum ama gerçekten arayacağını düşünmüştüm.

Buraya gelip ona söylemek istememin büyük bir hata olup olmadığını merak etmeye başladım. Beni istemiyor, bu yüzden kesinlikle birlikte bir bebek sahibi olmak istemeyecektir.

Gerçekten bir şey bulduğumuzu sanmıştım.

Acı gerçek şu ki, bir şeylere sahip olan sadece bendim. Duygular tek taraflıydı.

Ve gerçekten kendime şunu sormak zorundayım: Eğer aklımın bir köşesinde her zaman bunun sadece onun tuzağına düştüğü için olduğunu biliyorsam, onun bana aşık olması fantezisi ne işe yarar?

Elbette, bir bebek her şeyi değiştirecektir.

Bunu atlatabilir ve iyi bir şekilde sonlandırabiliriz, ancak iten içe her zaman onun gerçekten istediği şeyin bu olmadığını bileceğim. Bu zoraki bir birlikteliktir.

Onun ne kadar iradeli olduğunu biliyorum. Kimse ona ne yapacağını sileyemez ve benim de onun izni olsun ya da olmasın ona bir bebek sahibi olacağımı sileyemem, muhtemelen onu aşırı güce sevk edecektir. İstifa ettiğimde ne kadar kötü davrandığını düşünüyorum ve o bunun yanında okyanusta küçük bir damlaydı. İki yoldan birine gidecek, ya kabul edecek ve kollarını açarak karşılayacak ya da irkinleşecek.

Ya velayet için beni mahkemeye verirse?

Elim karnımın üzerinde koruyucu bir şekilde yayılıyor. Eğer benimle savaşmaya karar verirse, onun yapabileceği yasal masrafları karşılayamam.

O kazanacaktı.

Tek istediği bir İtalyan çocuktu, ya sonra bebeği alıp ikisi İtalya'da bir yerde yaşasaydı?

O bana bunu yapmazdı.

Yapar mıydı?

Gerçekten artık hiçbir fikrim yok. O ateşli, imkansız ve kibirli bir hıyar, ama bunun sadece dış kabuk olduğunu ve benim için yumuşak bir noktası olduğunu düşündüm.

Ama belki de değildir.

Belki de gerçek o budur ve belki de, aslında... muhtemelen, ben sadece onu tanıdığım süre boyunca pembe gözlükler takan aşk hastası bir aptalım.

Ayağa kalkıyorum ve kapatmak için kumandayı televizyona doğrultuyorum. Çok fazla kuyruklu arkadaşımın üzerine bir battaniye ekiyorım ve alnından öpüyorum.

"İyi geceler, sarhoş kız," diye fısıldıyorum.

"Hmm," diye mırıldanıyor ölü bir uykuya dalmadan önce.

Dişlerimi fıralıyorum, yatağa giriyorum ve tavana bakıyorum.

Daha fazla düşünmek, daha fazla analiz yapmak ve lanet olsun, kendimi daha fazla hırpalamak.

Ne yapmam gerektiğini biliyorum, başka seçeneğim yok. Bu benim kararım değil; ona söylemek zorundayım.

Yarın yapacağım.

Aynada kendime son bir kez bakıyorum, siyah bir kalem etek ve önden bağlanmış keten bir gömlek giyiyorum. Karşı konulmaz olmaya çalışıyorum, böylece beni gördüğünde dizlerinin üzerine çökecek ve affedilmem için yalvaracak.

Dünkü kadar gergin değilim ve her şeyin yolunda gideceğine dair bir his var içimde. Belki ilk düşündüğüm gibi değil ama ne olursa olsun iyi olacağımı biliyorum.

"Gelmemi ister misin?"

"Hayır." El çantamı ve ceketimi aldım. "Ben iyiyim, sen alışverişe git, işim bitince seni ararım."

"Dışarıda bekleyebilirim, sorun değil."

"Ben İyi, ve Yapma. sor Ben Neden? ama Ben sessizce iyimser."

Deb çarpık bir gülümsemeye zorluyor. "İşin biter bitmez beni ara." Bana sarıldı.

"Evet." Bu işi bitirmenin heyecanıyla otel odasının kapısından çıkıp koridora doğru yürüyorum.

Hadi yapalım şunu.

Taksi kaldırıma yanaşıyor ve camdan dışarı bakıp devasa cam kaleye bakıyorum ve tabelayı okuyorum.

F E R R A R A

Midemde kelebekler uçuşuyor, artık kendimi o kadar da cesur hissetmiyorum.

Parayı taksi şoförüne uzattım. "Teşekkür ederim." "Sana iyi günler, canım." Gülümsüyor.

"Sen de."

Omuzlarımı dikleştiriyorum ve tereddüt etmeden büyük cam kapılardan geçiyorum ve içeri girdiğimde adımlarım duraksıyor. Yeni resepsiyon personeli güvenlik tarayıcılarının yanında. Panik içinde etrafıma bakıyorum, bu insanları tanımıyorum ve artık binaya girmek için güvenlik rozetlerimden hiçbirini yanımda değıl.

Liana, Margery ve Tom nerede?

Sikeyim.

Masaya yaklaşırken kalbim güm güm atmaya başlıyor.

"Merhaba." Kız gülümsüyor. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Evet..." Ayaklarımın üzerinde düşünmeye çalışırken durakladım. "Gabriel Ferrara'yı görmeye geldim."

"Randevunuz var mıydı?"

"Evet," diye yalan söyledim. "Ama özel kalemikle değıl, kişisel takvimiyle yapıldığı için onu doğrudan aramanız gerekecek."

"Ah." Kaşlarını çatıyor ve çalışma arkadaşına bakıyor.

"Bu şekilde değıl..."

"Grace Porter'ın onu görmek için burada olduğunu söyle," diye kestim sözünü. "Özür dilerim."

"Ara onu," diye bağıriyorum, adrenalin içimde dalgalanırken nabzımı hissetmeye başlıyorum. "Grace Porter'ın onu görmek için burada olduğunu söyle," diye tekrarlıyorum.

Yanında oturan kızla bakış alışverişinde bulunuyor.

"Tamam." Telefonu eline alır ve bir numara çevirir.

Beklerken alt dudağıımı o kadar sert ısıriyorum ki sanırım kan tadı alıyorum.

"Evet, merhaba Bay Ferrara. Ben resepsiyondan Violet." Bir süre dinliyor. "Burada Grace Porter diye biri var; bugün sizinle görüşmek için randevusu olduğunu söylüyor." Dinlerken gözleri bana doğru kayıyor.

Dinlerken nefesimi tutuyorum.

"Evet, efendim." Başını sallıyor. "Teşekkür ederim." Telefonu yere bırakıyor.

Beklerken ona bakıyorum.

"Üzgünüm, Bay Ferrara'nın bugün arka arkaya randevuları var. Seni göremiyor. Özürlerini iletiyor."

Oh...

Tüm korkularım gerçekleşirken yer altımda hareket ediyor.

Kendimi tutmaya çalışırken burun deliklerim şişiyor. "Bunu o mu söyledi?"

Başını sallıyor ve belli ki bu ziyaretin kişisel bir ziyaret olduğunu biliyor. "Takvimine bakayım ve size başka bir randevu bulmaya çalışayım." Bilgisayarı açıyor ve iş arkadaşına bir göz atıyor. "Ne yazık ki Ağustos'a kadar boşluğu yok." Sanki umurundaymış gibi yüzünü buruşturuyor. "Özür dilerim."

Başımı salladım ve masadan geri çekildim. Hayatımda hiç bu kadar aşağılanmamıştım.

Olacağı kadar üzgün değil.

"Teşekkürle

r." Hiçbir

şey için.

Dönüyorum ve kalbim göğsümde parçalanarak ön kapıya doğru yürüyorum, aptal gözyaşlarım bir gelgit dalgası gibi yükseliyor.

Ve şimdi biliyorum, bu kadar. Gerçekten sonsuza dek bitti, beni görmek istemiyor.

İşte benim mutlu sonum.

Cam kapılardan geçip soğuk New York havasına giriyorum. Kalbim acıyor.

Bu gerçekten oldu mu?

Aman Tanrım, Aman

Tanrım.

Aman Tanrım.

Caddeye bir aşağı bir yukarı bakıyorum, buradan gitmem gerekiyor. Tanıdık duygular sel gibi geri geliyor ve birden neden gitmeyi seçtiğimi hatırlıyorum.

Bu adamdan olabildiğince çabuk uzaklaşmalıyım.

Bu adam, bu yer, zehirli.

Eve gitmem lazım.

Caddeye doğru yürüyorum ve bir taksi çağırmak için elimi kaldırıyorum, bir tanesi hemen yanaşıyor ve arka koltuğa dalıyorum.

Şoför yüzüme bir kez baktı. "İyi misiniz, bayan?"

Artık sert davranamıyorum ve gözyaşları içinde yüzümü buruşturuyorum, kendimi tutmaya çalışırken boğazımdaki yumru acıyor. "Pek sayılmaz." Dramatik bir şekilde gözlerimi siliyorum. "Ama olacağım."

Koşullar ne olursa olsun, bu bebek onun için asla yeterli olmayacak. Her zaman İtalyan olmadığı, onu doğurmayı seçmediği gerçeğini hor görecektir.

Öz babanızın sizden nefret ettiğini bilerek büyüdüğünüzü hayal edin.

Gözyaşları içinde yüzümü buruşturuyorum.

Araba New York trafiğine girip çıkıyor ve ben elimi karnımın üzerine koyup yemin ediyorum.

Kendimi ondan koruyamadım ama seni her zaman koruyacağım.

Elmas bileziğimi çıkarırken ağlıyorum. Bunu bir daha asla takmayacağım. Çıkarmak fiziksel olarak zor çünkü gözyaşlarımdan göremiyorum.

Bu benim en değerli varlığımdı ve şimdi onu sonsuza dek mahvetti.

Bu onun sebep olacağı son acı.

Bana yaptığı gibi bebeğime zarar verme şansını asla elde edemeyecek.

Bu kadar, işim bitti.

Gabriel

"Ve teklifin on dördüncü sayfasında göreceksiniz." Kalemle beyaz tahtadaki grafiği gösteriyorum.

Tahta masanın etrafında oturan on beş kişi hep birlikte on dördüncü sayfaya fiske vurur.

"Gördüğünüz gibi, trend şu şekilde ortaya çıkıyor..." Dahili telefon çalışıyor. "Bay Ferrara."

Ağır ağır nefes veriyorum. "Evet," diye bağıriyorum, sinirleniyorum, neden sözümü kesiyor?

"Evet, merhaba Bay Ferrara. Ben resepsiyondan Violet."

"Evet, Violet, ne oldu?"

"Burada Grace Porter diye b i r i var; bugün sizinle görüşmek için randevusu olduğunu söylüyor."

Ne?

"Ahhh..." Otuz göz beni izlerken odaya bakıyorum.

"Anlıyorum..."

Umm... Düşünürken elimdeki kalemin kapağını kaldırıyorum. Kahretsin.

Bu toplantıyı yarıda kesemem, insanlar katılmak için uluslararası uçakla geldiler. Bütün gün yanımda insanlar var ve bu akşam işten sonra ailemle birlikte bir etkinlik düzenleyeceğim.

Lanet olsun.

"Ben rezerve edildi arka arkaya Bugün, Violet; olabilir Geri dönmesi için yeni bir program yapar mısınız? Belki yarın?"

"Evet, efendim," diye yanıtlıyor.

"Özürlerimi iletin."

"Teşekkür ederim."

Hayal kırıklığıyla başımı kaşıyorum, lanet olsun.

Onu görmek istiyorum.

Tüm gözler üzerimdeyken, zihnimi toplantıya geri getirmeye çalışıyorum.

O burada.

"Yani... bunlar..." Düşüncelerimi toparlamaya çalışırken duraksıyorum, "... trendler."

O burada.

Düşüncelerime yeniden odaklanıyorum ve yüzümü asmamak için elimden geleni yaparken toplantıya devam ediyorum.

Geri geldi.

Yarın onu göreceğim.

Yuvarlak yemek masası aile üyeleriyle dolu. Kardeşim Alessio'nun doğum günü.

Zihnim başka yönlere dalarken masa İtalyanca konuşmaya devam ediyor.

Pek çok kadınla birlikte oldum, pek çoğu... aslında çoğu İtalyanca konuşmuyordu ve bu daha önce hiç önemli olmadı çünkü hiçbir yere gitmeyeceğini biliyordum. Soyları benim için önemli değildi.

Ama istemeyen bir kadınla daha fazlasını isteseydim, bu nasıl görünürdü?

Bu gece, örneğin.

Grace orada oturup kimsenin söylediği hiçbir şeyi anlamayacak mı, tercüme etmem mi gerekecek yoksa gelmeyi reddedecek mi?

Yani, elbette herkes İtalyanca öğrenebilir, ama bu sizin özünüzde kim olduğunuzu değiştirmez.

Gelecek hayallerim, nesilden nesile aktarılan geleneklerle dolu bir aileye sahip olmak, kardeşlerim ve onların çocuklarıyla İtalya'ya seyahat etmek ve kuzenlerimle birlikte büyüüp çocukken oynadığımız oyunları oynamak üzerine kurulu.

Bir yakınlık ve aşinalık.

Bir Amerikan evindeki hayatımı ve bunun her zaman bildiğim ve kendim için istediğimden ne kadar farklı olacağını hayal ediyorum.

Eğer bu hayatı seçseydim, karımın ve çocuklarımla her zaman dışarıda kalacağından emin olabilirdim. Geniş aileleri tarafından asla gerçek anlamda kabul görmeyeceklerdi.

Rüya kız ya da rüya hayat.

Ya o ya bu, ikisi birden olamaz.

Hayatımın biri İtalyan ailemle, diğeri ise Grace ile.

Onu reddederlerse buna dayanamazdım... ve reddederlerdi.

Viskimi yudumluyorum ve yutmadan önce ağzımda gezdiriyorum, bu düşünce iç karartıcı.

Alessio onu sadece benim duyabileceğim şekilde yaklaşıyor. "Hadi Atticus'a gidelim. Burası çok sıkıcı ve biraz kışa ihtiyacım var."

"Ben eve gidiyorum."

Yüzünü buruşturuyor. "Neden?"

"Çünkü istiyorum."

"Son zamanlarda neyin var senin?"

"Nabızı atan her kadınla yatmıyor olmam bende bir sorun olduğu anlamına gelmez."

"Gittikçe yumuşuyorsun," diye mırıldanıyor içkisini yudumlarken kuru bir sesle.

Gözlerimi deviriyorum ama yorumu beni çok etkiliyor. Haklıydı.

Son zamanlarda neyim var benim? Haftalardır dışarı çıkmadım.

Her şeye olan ilgimi kaybettim; herkes çok... ortalama görünüyor.

Son içkimi de içtim. "Ben çıkıyorum." Yanından geçerken elimi omzuna koyuyorum. "İyi geceler."

Vedalaşırken annemi ve kız kardeşimi öpüyorum ve restorandan çıkıp arabamın beklediği sokağa doğru yürüyorum.

"İyi akşamlar." Mark gülümsüyor.

"Merhaba." Arka koltuğa geçiyorum ve ben camdan dışarı bakarken New York sokaklarında vızır vızır ilerliyoruz.

En azından yarın onu göreceğim.

Güneş yavaşça binaların arkasından batıyor ve ben telefonumu elime alıp bugün yüzüncü kez kontrol ediyorum.

Saat neredeyse beş oldu, nerede o?

Resepsiyonu aradım. "Alo, ben Gabriel Ferrara." "Oh,"

genç kızın sesi kekeliyor. "Bay Ferrara, Merhaba."

"Violet ile konuşabilir miyim?" "Evet, konuşuyorum."

"Grace Porter bugün saat kaçta döneceğini söylemişti?" "Ahhh." Neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikri yok. "Dün beni görmeye gelen kadın."

"Doğru ya, göremeyecek kadar meşgul olduğun kadın." Alaycılığı karşısında gözlerimi deviriyorum. "Yönetim kurulu toplantım vardı ve senden başka bir tarihe ertelemeni istedim. Ne zaman dönecek?"

"Yeniden planlamadı."

Ayağa kalkarken kaşlarımı çatıyorum. "Ne demek istiyorsun?" Şak diye söyledim. "I..." Devam etmekten korkuyormuş gibi tereddüt ediyor.

"Tükür onu."

"Gitti efendim. Başka bir randevu istemedi, ilk randevuya haftalar vardı. Üzgün görünüyordu."

Telefonu kapattım ve hemen Grace'in numarasını çevirdim. Bağlanmasını beklerken bir ileri bir geri adım atıyorum.

Aradığınız numaranın bağlantısı kesildi.

İçimden panik geçiyor.
Hayır. Hayır.
Numarayı tekrar çeviriyorum.

Aradığınız numaranın bağlantısı kesildi.

"Sakin buna cüret etme." Öfkem yükselirken adım atmaya devam ediyorum. "Bu lanet şeyi üzerimde denersen, işte o zaman biter!"

Yanlış numarayı çevirdiğimi umarak numarayı tekrar aradım.

Aradığınız numaranın bağlantısı kesildi.

Öfkeyle telefonumu fırlatıyorum ve masamdan sekip

yere düşüyor.

Ellerim kalçalarımnda, bir ileri bir geri yürüyorum. "Beni böyle kesebileceğini mi sanıyor?"

Lanet numarasını değiştirirse onu bulamayacağımı sanıyor.

Bu onun kontrol manyağı olması... işte bu. Telefonumu bulup bir arama daha yapıyorum.

"Hey."

"Mark, Grace Porter için bir adres bulmanı istiyorum."

"Peki, neden onu aramıyorsun?"

"Çünkü telefonunun bağlantısı kesildi."

Sessizlik.

"Şey..."

"Bana iyi davranma," diye çıktım. "Nerede olduğunu öğren." Telefonu kapatıp volta atmaya devam ediyorum ve telefonum çalıyor, arayan yine Mark. "Ne?" Cevap veriyorum.

"Hangi şehirde yaşıyor?" diye tersliyor.

"Connecticut."

"Connecticut mı? Orası olduğuna emin misin, çünkü arama yapmak için bir eyalete ya da en azından bir şehre ihtiyacım var."

Gözlerimi deviriyorum. "Bilmiyorum, kontrol edeceğim." Telefonu kapattım ve Richard'ın hâlâ masasında olduğunu görmek için ofise doğru yürüdüm. "Grace Porter nereye taşındı?"

Yukarı bakıyor. "Pardon?"

"Grace Porter," diye bağıriyorum sabırsızca. "Nerede o? Nereye taşındı?"

"Ahh...Maine.

Sanırım?" "Maine mi?"

"Aslında Teksas'a taşınmadığına şaşırdın mı?"

"Neden?"

"Willie yüzünden."

"Willie kim?"

"Willie Nelson." Gözlerini genişletti. "Grace'in Willie Nelson'ı ne kadar sevdiğini biliyorsun."

"Neyse ki değil." Burnumun kenarını çimdikliyorum. "Sık beni. Bu bana yeter." Hışımınla ofisime dönüp Mark'ı aradım.

"Merhaba."
"Maine'de yaşıyor."
"Başka bir şey var mı?"
"Korkunç bir müzik zevki var."
"Oh...tamam." Dinliyor. "Peki Connecticut'ı nereden aldın?"
"Bilmiyorum." Omuz silkiyorum. "Sadece onu bul."
"Ne için? Nerede yaşadığını bile öğrenmeye zahmet etmedin, neden onu bulmak istiyorsun?"
"Çünkü ben öyle söyledim... işte bu yüzden. Benim için çalıştığını unutmamalısın, bu yüzden ben ne dersem onu yapacaksın."
"Teklif nedir?"
"Ne?" Öfkelendim.
"Ona ne teklif edeceksin? Grace'den hoşlanıyorum ve eğer onunla sadece yatacaksan onu bulmayacağım. Şehirden ayrıldı ve numarasını değiştirmesinin bir sebebi var."
Gökyüzü kırmızıya döner.
"Grace Porter'la ne yaptığım seni hiç ilgilendirmez." Küçümsedim. "Kovuldun." Telefonu kapattım.

Bir saat ve altı viski sonra çantamı toplayıp aşağıya iniyorum. Ön kapıdan çıktığımda Mark'ın arabamın yanında durduğunu görüyorum.

Sinir bozucu.
Yanına gittim. "Burada ne yapıyorsun, seni kovdum."
Kapımı açarken gözlerini deviriyor. "Beni kovduğun diğer elli sefer gibi."
Arka koltuğa geçtim ve kapıyı arkamdan çarptı.
Şerefsiz.
Ben camdan dışarı bakarken trafikte ilerliyoruz. "Onu buldun mu?"
"Onu aramıyorum." Köşeyi rahatça döner.

"Neden olmasın?" Şak diye söyledim.

"Çünkü Grace Porter'ı son gördüğümde nakliye kamyonu geldiğinde evini gözetlememi istemiştin, ağlıyordu ve perişan haldeydi." Gözleri dikiz aynasında benimkilerle buluştu. "Onun senin arkadaşın olduğunu sanıyordum."

"Öyle."

Bir kaşını kaldırıyor. "Eee?"

"Peki, ne?"

"Nasıl bir erkek bir kadını bulduğunda ona ihtiyacı olanı vermeyeceğini biliyorsa onu arar?"

Gözlerim onunkileri tutuyor.

"Bencil bir pislik olduğunu biliyorum ama bunu düşünmen gerek çünkü o herhangi bir kız değil, Grace Porter."

Kalbim sıkışıyor.

"Bana İtalyan bir kadınla evleneceğini söylemiştin. Bu değişti mi?" Gözleri dikiz aynasında tekrar benimkilerle buluşmak için yukarı kayıyor.

"Sadece arabayı sür," diye bağıryorum. "Beni kızdırıyorsun. Kovuldun amına koyayım. Bu sefer gerçekten."

Adrenalin sistemimde dalgalanırken bir süre sessizlik içinde araba sürüyoruz. "Benim hakkımda her şeyi bildiğini sanıyorsun, sana haberlerim var. Hiçbir şey bilmiyorsun. Sıfır."

"Senin hakkında herkesten daha çok şey biliyorum, bu kesin."

Gözlerimi deviriyorum. "Şu lanet çeneni kapatır mısın? Senin fikrin için para ödemiyorum."

"Benim fikrimi mi istiyorsun?" "Hayır."

"Evet, zaten alacaksın," diye tersliyor. "Noel Partisi'nden ve Grace'le geçirdiğin o geceden beri."

"Grace ile bir gece bile geçirmedi."

"Yalan söylüyorsun. Onu evine ben götürdüm," diye bağıryor. "Onu arabadan sen çıkardın." Direksiyonu kavradı. "I

yatı İtalya'da bırakmamanızın garip olduğunu düşündüm."

"Sen İtalya'da bile değildin," diye karşılık veriyorum.

"Hayır, ama güvenlik görevlileri her şeyin yolunda olup olmadığını öğrenmek için beni oradan aradılar çünkü orada bulunduğunuz süre boyunca yattan ayrılmamışsınız."

"Yorgundum."

"Pislik olmaktan mı?"

"Kapa şu lanet çeneni." Kontrolümü kaybetmeye başladığımda koltuğun arkasını yumrukluyorum.

"Grace gittiğinden beri hiç dışarı çıkmadın; tek bir randevun bile olmadı."

"Ne olmuş yani?" Bağırıyorum.

"Sen öyle biri değilsin."

"Kapa çeneni. Kapa çeneni."

"Yapmak istediğin şeyi mi yapacaksın, yoksa yapmak zorunda olduğun şeyi mi yapacaksın?"

Pencereden dışarı bakarken çenemi sıkıyorum. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok... ya da benden ne beklendiği hakkında."

"Senden daha çok şey biliyorum. Gidip onu alalım." Omuz silkiyor. "Ben hazırım, sen Grace'i istiyorsun, hadi gidip onu alalım."

"Yani şimdi de ters psikoloji ile benim şarlatanım mı oldun?" Dirseğim kapıya dayanırken burun kemiğimi sıkıyorum. "Senden nefret ediyorum, biliyor musun?"

Araba trafik ışıklarına yanaştığında sessizliğe gömülüyoruz ve acı gerçek ortaya çıkıyor. "Grace'e sahip olamam." İç çekiyorum.

"Peki neden onu bulmak istiyorsun?" diyor daha yumuşak bir tonda.

Çünkü onu özlüyorum.

Zihnim iç karartıcı gerçekleri gözden geçirirken uzun bir süre sessizce oturuyoruz.

O haklı.

Gitmesine izin vermeliyim, ona istediğimi sunamazken peşinden koşmam adil değil.

"Söylediklerimi unut," diyorum pencereden dışarı bakarken. "Önemli değil."

Araba güvenlik kapısından vızıldayarak geçiyor ve Gracie'min anısı aklımdan çıkmazken binamın yeraltı otoparkına giriyor.

Çok yakın ama çok uzak... Onu unutmam gerek.

Grace

Bagaj görevlisinin son bavulları da kargo bölümüne atmasını izliyorum. Uçağa bindik ve New York'tan sonsuza dek ayrılmak üzere pistteyiz.

Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyor, gökyüzü de kalbimle birlikte bunalıma girmiş durumda.

Yaptım, numaramı değiştirdim. Zaten hiç aramayacaktı ama en azından artık bir sonum var.

Bir daha asla onun adının ekranımda belirmediğini görmek zorunda kalmayacağım... Ya da telefon her çaldığında heyecanlanıp o olmadığında hayal kırıklığına uğramayacağım.

"İyi misin?" Deb elimi tutarken bana gülümsüyor.

"Uh-huh." Ben de sahte bir gülümsemeyle karşılık verdim.

Ama asla iyi olamayacağım, kalbim tamir edilemeyecek kadar kırıldı.

Yaşadığım sürece başka bir erkekle çıkmazsam mutlu olacağım. Nasıl bir kafa yapıysındayım bilmiyorum ama sanki bilerek kendime işkence etmeye çalışıyorum.

Adele'den "Someone Like You "yu tekrar tekrar dinliyorum.

Uçak pistte hızla ilerlerken sessizce gözyaşlarımı siliyorum.

Başka birini bulmakla ilgili sözler bu kez farklı bir etki yarattı.

Gözyaşları içinde yüzümü buruşturuyorum, keşke.

Grace

El çantam kucağымda, dizlerim sinirden aşağı yukarı zıplarken bekleme odasında oturuyorum.

Lütfen her şey yoluna girsin.

İlk başlarda hamile kalmak istemiyordum ama şimdi kafamı toparladım ve tek istediğim sağlıklı bir bebek sahibi olmak. Başlangıçta buna çok karşı olduğum için şimdi cezalandırılacağımı hissediyorum. Belki de bu erken başlayan anne suçluluğudur.

Deb'e randevumun bugün olduğunu söylemedim, yalnız gelmek istedim. Her doktor ziyaretinde bulunamaz ve eminim ki bu ilk ziyaret sadece standart bir uygulamadır ve ayrıca, işleri yalnız yapmaya alışmam gerekiyor.

Doktor elinde bir dosyayla ofisinden çıkıyor, kırk beş yaşlarında, tuzlu ve biberli saçları var, nazik bir baba havası var. "Grace Porter?" Etrafına bakınıyor ve beni ayakta görünce gülümsüyor. "Bugün nasılsın?"

"Güzel, teşekkürler." Kalbim davul gibi çarpıyor ve onun yanından geçip ofise giriyorum ve masasına oturuyorum.

Oturur ve dosyayı açıp okur. "Tebrikler. Siz..." okumaya devam ederken duraklar, "... on iki hafta ve beş günlük hamilesiniz."

El çantamı sıkıca kavriyorum. "Evet." Gözleri benimkilerle buluşmak için yükseliyor. "Planlı bir hamilelik mi?" "Evet," diye yalan söylüyorum.

Okumaya devam ediyor. "Peki ya baba, o heyecanlı mı?"

"Yapay olarak döllenmişim."

Gözleri benimkilerle buluşmak için yükseldi. "Hangi klinikte?"

"New York'ta, Chelsea Doğurganlık Kliniği'nde," diye cevap veriyorum hiç vakit kaybetmeden. Araştırmamı yaptım ve bilmesi gereken tek şey bu; onlarla iletişime geçmek için yasal bir nedeni yok.

"Harika." Gülümsüyor. "Bu bebek bir hediye." "Evet." Yalan söylediğim için kendimi suçlu hissederek gülümsemeye zorluyorum.

"Tamam," diye cevaplıyor. "Bir ultrason yapalım, benim için yatağa atla."

Uzandım ve tişörtümü yukarı çektim.

"Bu biraz soğuk olacak." Ultrason çubuğunun ucuna jel fişkırtıyor ve karnımın üzerinde tutuyor.

Sessizlik.

Asayı hareket ettiriyor ve karnımın derinliklerine doğru itiyor.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Evet, sadece bulma senin Bebeğim. Bu saklanmak içinde buralarda bir yerde."

Beni itip dürttüğçe nefesimi tutuyorum.

Sustur, sustur, sustur.

"İşte buradayız, duyuyor musun?" Gülümsüyor.

"Mükemmel bir kalp atışı."

Ses yüzüme kocaman bir gülümseme getiriyor.

"Duyabiliyorum." Kaşlarını çatıyor ve sonra dürtmeye devam ediyor. "Hmm,

Bu ilginç."

"Neymiş o?"

"İki kalp atışı var."

"Ne?" Gözlerim büyüdü. "Ne demek istiyorsun?"

"Ailenizde ikiz var mı?"

"Hayır."

"Artık biliyorsun."

Yatak altımda hareket ederken ağzım açık kalıyor.
"İkizler mi?"

"Uh-huh." Karnımı bir mendille siliyor ve arasını temizliyor, elimi tutuyor ve oturmama yardım ediyor.
"Sandalyene geri dön."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum.

İkizler.

İkizler.

Kelime boş kafamın içinde yuvarlanıyor ve kenarlardan sekiyor.

"İki bebek mi var?" Nefes nefese kaldım.

"Uh-huh." Sandalyesini bir o yana bir bu yana çevirirken gülümsüyor. "Turnayı gözünden vurdun ve güçlü bir spermin var."

Ya da değil.

"Oh..." Kalp atışlarımı kulaklarımda duymaya başladım.

İki... iki tane var. Biriyle başa çıkamadım ve şimdi iki tane var.

İki, iki... İki bebek var.

"Grace?" dedi doktor, düşüncelerimi bölerek. "Buna ne diyorsun?"

"Ha?" Gözlerim onunkilerle buluşmak için yükseldi.

"Özür dilerim." "Her şey yoluna girecek." Güven verici bir şekilde gülümsüyor. "İkizler ve bunu bir profesyonel gibi halledeceğinizi biliyorum. Endişeli olmanız tamamen normal. Ancak tabii ki rahimde nasıl olduklarına bağlı olarak ileriye dönük doğum planımızı belirleyeceğiz."

Dehşet içinde ona bakıyorum, vajinamdan iki bebek çıkarmak zorundayım.

Bir kişi için çok küçük.

İki tanesini nasıl yapacağım? Doğum masasında öldüğümü hayal ediyorum.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

"Kulağa nasıl geliyor?"

Az önce ne dediğine dair hiçbir fikrim olmadan ona bakıyorum. "İyi," diye yalan söylüyorum, bu konuda kulağa hiç de iyi gelen bir şey yok.

"Tamam o zaman, dört hafta sonra görüşürüz." Bir kâğıda bir şeyler yazıp uzatıyor. "Bu vitaminleri alın ve çeşitli beslenin. Mümkün olduğunca geniş bir sebze ve meyve yelpazesine sahip olmaya çalışın ve sıvı almaya devam edin."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum.

Bu kadar mı? Karnımda koca bir ordu taşıyarak beni eve mi gönderecek?

"Güle güle Grace."

"Güle güle." Otomatik pilotta, doktorun muayenehanesinden tökezleyerek çıktım ve arabama doğru yürüdüm. Koltuğuma yığıldım ve ön camdan dışarı baktım.

Ağlayamayacak kadar şok olmuş, düşünemeyecek kadar paniklemiş ve konuşamayacak durumdaydı.

İkizler.

Gabriel

Araba kaldırıma yanaştı ve ben kapıyı açtım.

Arabadan indiğimde Mark, "İyi günler," diyor. "Sana da."

Ferrara binasının ön kapısından içeri giriyorum ve asansöre doğru yürüyorum. Görevli Roderick düğmeye basarken bana kibarca başını sallıyor. "Günaydın, Bay Ferrara."

"Günaydın."

Kravatımı düzeltirken kapılara bakıyorum, beklerken tüm gözlerin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum.

Acele edin.

Roderick kibar bir konuşma yapmaya çalışarak, "Bugün güzel bir gün," diyor.

"Öyle."

Bu asansör neden bu kadar yavaş?

"Bugün işe gitmek için sabırsızlanıyor musunuz, efendim?"

Etkilenmemiş gözlerim onunkilerle buluşmak için yükseliyor. "Neden bu kadar gevezesin?"

"Oh." Bana orantısız bir gülümseme veriyor. "Bence bu işleri daha az garip hale getiriyor."

Gözlerim onunkileri tutuyor. "Katılmıyorum."

Kapılar açılıyor ve yanından geçip ön tarafa dönüyorum, kapılar kapanırken yüzünün düştüğünü görüyorum.

Her sabah şımarık tavırlarıyla canımı sıkıyor.

Seninle konuşmak istemiyorum.

Siktir git.

Düğmeye basıp en üst kata çıkmaya başlıyorum, asansör üçüncü katta duruyor ve derin bir nefes veriyorum.

Kapılar açılıyor ve iki adam içeri girmek için bekliyor, beni gördüklerinde yüzleri düşüyor ve bir kaşımı kaldırıyorum.

"Üzgünüm, Bay Ferrara." Oldukları yerde kalırlar.

Kapıları kapatmak için düğmeye basıyorum. Bu Allah'ın belası yere özel bir asansör lazım.

Bir zamanlar buraya daha erken gelir ve işten önce antrenman yapardım, o zamandan beri bunu yapmadım...

Artık gelmeden önce evde koşuyorum, ofise erken gitme dürtüsü Bayan Porter ile birlikte gitti. Greg'in önünde giyinmek hiç eğlenceli değil. Aslında, Greg'le hiç eğlenceli değil.

Tanıdığım en sıkıcı insan. Aslında, şu anda tüm ofis sıkıcı.

Her zaman bir işkolik oldum, Ferrara Media'ya olan bağlılığımın gurur duyduğum.

Ama son zamanlarda... Buraya gelmekten nefret ediyorum.
Boş masasının önünden geçmekten nefret ediyorum,
kimsenin bana gözlerini devirmemesinden ya da karşılık
verip yanak bükmemesinden nefret ediyorum. Giyinirken
gözlerini üzerimde hissetmemekten nefret ediyorum.
Kaleminin ucunu çiğnediğinde sikimin
karıncalanmamasından nefret ediyorum.

Beni terk etmesinden nefret ediyorum.

Kapılar açıldı ve resepsiyona doğru yürüdüm.
"Günaydın, Bay Ferrara."

"Bugün ziyaretçi
yok." "Evet,
efendim."

Kapıları açıp masaların arasından geçiyorum, fotokopi
odasında ayakta durup konuşan birkaç kişi görüyorum ve
kanım kaynıyor, bunun ne olduğunu düşünüyorlar?

Yanlarına gidiyorum, beni gördüklerinde yüzleri
düşüyor. "Bu bir çay partisi değil. İşinizin başına dönün."

"Evet, efendim." Fare gibi dağıldılar.

Ofisime giriyorum, kapıyı çarpıyorum, çantamı masanın
üzerine atıyorum ve sandalyeme düşüyorum.

Burası mahvolmuş.

Grace

Debbie'nin kocaman gözleri benimkileri
tutuyor. "İkiz mi?" "Uh-huh."

"İkiz gibi mi, iki bebek ikiz gibi mi?"

"Evet."

"Hmm." Deb sessizlik karşısında şok olmuştur, bir
sonraki kelimelerini dikkatle seçerken kahvesini yudumlar.

"Şey... Bu harika," diye yalan söylüyor.

Ona donuk donuk bakıyorum. "Peki bu nasıl harika oluyor?"

"Pekala." Ellerini hareketli bir şekilde havaya kaldırıyor.

"Ailenin işi bitti, istersen bundan sonra durabilirsin."

"Duracağım, yüzde yüz duracağım." Düşünürken aptal kafeinsiz kahvemi yudumluyorum, artık kahvem bile mahvoldu. "Çocukların yetişkinlerden sayıca fazla olduğu bir ev ..."

"Meşgulüm." Deb sözümü kesti. "Meşgul olacaksın." Moral bozmak istemediğim için başımı sallıyorum.

"Aman Tanrım, buraya gelirken dükkânda çok şirin bir şey gördüm. Çıkarken sana alacağım."

"Ne oldu?"

"Bir hafıza kutusu." "O da ne?" Kaşlarımı çattım.

"Bilirsiniz, hamileliğinizle ilgili hatıraları koyduğunuz küçük şirin bir kutu gibi. Ultrason fotoğraflarınız ve yol boyunca aldığınız küçük notlar ya da kartlar."

"Anı kutusu istemiyorum."

"Neden istemiyorsun?"

"Çünkü hissettiklerime göre, tek yazmak istediğim bunun ne kadar adaletsiz olduğu ve çocuğumu istemediğim..."

"Çocuklar." Deb sözümü kesti.

"Ah, patronuma aşık olduğumu öğrenecek çocuklar. Gabriel'i ve tek gecelik ilişkimizi asla öğrenemezler."

"Sen ölümcül bir cazibe değilsin." Gözlerini deviriyor. "Çok dramatiksin."

Kahvemi yudumluyorum, haklı olduğu için sinirleniyorum, şu anda çok dramatiğim, bunu yaptığımı hissediyorum ama duramıyorum.

"Tamam, sana iki tane alacağım. Biri çocukların bulması için sevimli kabarık şeyler, diğeri de kalp kırıklığı zırvalarının atıldığı bir anı kutusu."

"Neden kalp kırıklıklarım için bir çöplük isteyeyim ki?"

"Her şeyi yazmak tedavi edici olacak ve hayatınızın bu aşamasını geçip mutlu bir şekilde aşık olduğunuzda, bunu atabilirsiniz. Kimse bilmeyecek... ve

çocuklar hala bakabilecekleri kabarık, iyi hissettiren anı kutularına sahip olacaklar."

"Belki." İç çekiyorum, dikkatim dağılıyor.

"Mutlu anı kutusuna her bir şey koyduğunuzda, çöplük yangını kutusuna da bir şey koymanız gerekir."

Gülümsüyorum, bu isimde hoşuma giden bir şey var.

"Buna çöplük yangın kutusu mu diyoruz?"

"Neden olmasın? Aşk hayatın tam bir çöplük yangını, dürüst olalım," diye mırıldanıyor kuru bir sesle.

Kıkırdıyorum ve onu alkışlamak için kahve fincanımı kaldırıyorum. "Haklısın."

Öğleden sonra ışıltısı sudan yansımaya başlıyor ve ben gülümsüyorum. Günün en sevdiğim kısmı geldi. Not defterimi ve kalemimi alıp cam kapıyı kaydırarak açıyorum. "Dışarı geliyor musun, Buds?" Sesleniyorum.

Şekerleme rengineki tüy yumağım merdivenlerden iniyor, hayat çok güzel, artık bir köpeğim var. Buddy ihtiyacım olduğunu hiç bilmediğim en sevimli şey. Yavru bir köpek almak için barınağa gittim ve eve yaşlı bir adamla döndüm, şikayet ettiğimden değil, her yönden mükemmel. Merdivenlerden inip oturuyoruz.

Gölün üzerinden batan güneş büyüğü ve bu evi satın almamın ana nedenlerinden biri. Küçük ve şirin olmasına rağmen, evim karakter ve yapılacak projelerle dolu bir peri masalı gibi. Bir renovatörün zevkidir.

Hayalimdeki ev.

Görür görmez orayı benim yapmam gerektiğini anladım. Gölün bir noktasında, üç tarafı yüz seksen derecelik su manzarasına sahip üç dönümlük bir arazi. Hayatınızda görebileceğiniz en güzel meşe ağaçlarıyla kaplı uzun, geniş bir araba yolu var ve bir gün düzgün bir sürüş yapmak için yeterince para biriktireceğim; şimdilik toprak yol.

Evin ön tarafında geniş bir veranda, ayrı bir garaj ve bir bahçe yer alırken, evin arka tarafı tamamen camla kaplı. Güzel çardak pencereleri olan kiremit çatının içindeki üst kat ile bir İsviçre dağ evi gibi.

Ancak evin asıl büyüğü özel iskelesi.

Kendime ait özel bir cennet parçası. Arka sürgülü cam kapılarımdan verandaya çıkıyorsunuz, altı basamak iniyorsunuz ve sonra iskeledeyim, doğrudan göle bakıyorum.

Bir şezlongum var ve her öğleden sonra burada oturup suyun üzerinde güneşin batışını izliyorum. Şimdilik çay içiyorum ama çocuklar oynarken öğleden sonra bir kadeh şarap içmeyi hayal edebiliyorum.

Elimi koruyucu bir şekilde karnımın üzerine koydum. Altı aylık hamileyim.

Ve hayat güzel.

Çöp kutum çok işe yaradı ve Deb haklıydı, içini kağıda dökmek ve kutuya koymak katartık bir etki yaratıyor. Son zamanlarda iç dökmelerimi şiire dönüştürdüm. Ne zaman ne yazarsam yazıyorum ve hiçbir mantıklı gelmiyor ama bir şekilde kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor. Sanki içimdeki tüm olumsuzlukları serbest bırakmak neşeye yer açıyormuş gibi.

Not defterimi açıyorum ve bugün ne yazacağım diye düşünürken kalemimi çiğniyorum. Bir an düşünüyorum.

*I can /ocgire Lic /oc nol foring ce,
FLa1 I can'l /ocgire is cpsef/,
/oc erc befiering lLa1 Le covfb,*

Not defterini kapatıyorum ve akşam esintisi saçlarımı savuruyor, güzel pembe parıltı gökyüzünü aydınlatırken kuşlar cıvılamaya başlıyor. Gerçekten görülmeye değer bir manzara.

Sihir burada...

Gabriel

Motorların sesi pistte kükrüyor, araç yanaşıyor ve pit ekibi harekete geçiyor.

Monaco, Grand Prix.

Piste bakan çadırdayım. "Buyurun efendim." Garson viskimi bir tepside getirdi.

"Teşekkür ederim." Atmosfer elektrikli, kalabalık devasa, baktığınız her yerde güzel insanlar var.

"Peki, nerede yaşıyorsun?" diye soruyor güzel sarışın.

"New York."

"Dünyadaki en sevdiğim şehir."

"Ortak bir noktamız var." Kadehimi kaldırıyorum.

"Eminim pek çok ortak noktamız vardır." Bana seksi bir gülümseme veriyor ve omzunun üzerinden baktığımda o kusursuz kumral saçlarını görüyorum.

Bu...

Kırmızı bir elbise giymiş ve biriyle konuşurken gülen kadını arkadan izliyorum. Kalbim küt küt atıyor.

Gracie.

"Peki sen ne..."

"Affedersiniz." Kadının yanından geçip doğruca yanına gidiyorum. "Gracie."

Kadın dönüyor ve yüzüm düşüyor, bu o değil.

"Affedersiniz, özür dilerim. Sizi başka biri sandım."

"Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm." Gülümsüyor.

"Hiç de değil." Gülümsüyormuş gibi yapıp bara doğru yürüyorum; elimde dolu bir içkiyle sırada bekliyorum.

"Her şey yolunda mı?" Mark yanımdan soruyor.

Başımı kaldırıp bakıyorum. "Neden olmasın ki?"

"Onun Grace Porter olduğunu sandın, değil mi?"

"Kim?" Umursamaz davranıyorum.

"Biliyor musun, ne zaman kıvıllı saçlı birini görsen yüzünün düşmesinden nefret ediyorum."

"Evet... Senin hakkında nefret ettiğim pek çok şey var." Bardağımlı boşaltıyorum ve yutmadan önce ağzımda çalkalıyorum. "Beni izlemeyi bırak ve işinin başına dön."

"Son baktığımda, benim işim seni izlemektir." Göz kırpıyor. "Siktir git," diyorum.

O duvarın yanındaki yerine geri dönüyor ve ben bara doğru ilerliyorum ve beklerken elimi saçlarımda gezdiriyorum.

Beni tanımasından nefret ediyorum.

Grace

"Biz gidiyoruz, tatlım." Annem alnımdan öpüyor.

"Bugün iyi iş çıkardın Gracie," diyor babam yatağımlı yanındaki beşiklerinde yatan bebeklere sevgiyle bakarken. "İyi iş çıkardın, bebeğim."

"Doğum odasında benimle birlikte olduğunuz için çok teşekkür ederim." Üzerime eğilen annemi ve ardından babamı öpüyorum. "İkinize de çok minnettarım."

"Yarın ilk iş döneceğiz." Baba bebeğın küçük mavi başlığını düzeltirken gülümsüyor. "Bu gece annenize iyi birer bebek olun," diyor ve son bir gülümsemeyle koridorda gözden kayboluyorlar.

Gece yarısı oldu ve doğum koğuşu sessizliğe gömüldü. Odam karanlık ve sadece banyodaki şerit aydınlatmayla aydınlanıyor.

İlk kez iki bebeğimle yalnız kaldım, çift yumurta ikizleri, küçük bir oğlan ve küçük bir kız. Küçük tavşan halılarına sıkıca sarılmış ve tek bir beşikte birbirlerine sokulmuşlardı.

Garip bir beden dışı deneyim yaşıyorum, sanki çok yukarılarda bir yerdeyim ve uçümüzü izliyorum. Sonunda birlikteyiz... ama sonra çok yalnızız.

Onları dünyaya getirecek, beni teselli edecek ya da bize her şeyin yoluna gireceğini söyleyecek bir baba yok. Duymaya çok ihtiyacım olan sözler.

Şimdi geldiler ve gerçek hayattaki küçük insanlar oldular, aldatmacam çok gerçek görünüyor.

Ben kötü bir insanım, ona söylemeliydim.

Kendimi tutmaya çalıştıkça burun deliklerim açılıyor, boğazımdaki yumru acı veriyor. Sanki dokuz aydır gözyaşlarımı tutuyorum ve beni bir arada tutan tutkal gözlerimin önünde parçalanıyor.

Bugün mutlu bir gün. Ağlamayacağım.

Sıcak bir gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlanıyor ve onu uzaklaştırıyorum.

"Hey," diyor bir hemşire kapıdan içeri girerken. "İyi misin hayatım?" Gelip yatağımın kenarına oturuyor ve ellerimi avuçlarının içine alıyor.

"Evet," diye

fısıldadım.

"Büyük gün,

ha?" Başımı

sallıyorum.

"Acı çekiyor musun?"

"Hayır."

"Kahramanlık yapma Grace, sezaryenler acı vericidir ve bu bebeklerle eve yalnız gitmeden önce dinlenmen gerekir."

Evde yalnız.

Bunu yüksek sesle duymak barajı yıkıyor ve gözyaşları içinde yüzümü buruşturuyorum.

"Tatlım, yarın çok daha parlak görünecek. Söz veriyorum."

Başımı sallıyorum, boğazımdaki yumruya rağmen cevap veremiyorum.

Dosyamı okudu ve cebinden birkaç hap çıkardı. "İşte yapacağımız şey." Hapları bana uzattı. "Bunları içeceksin ve biraz dinlenmeye çalışacaksın,

Ben de köşedeki sandalyede oturup sen uyurken sana ve bebeklerine göz kulak olacağım."

"Ama..."

"Ama hiçbir şey, bu gece yalnız olmayacaksın." Elimi avuçlarının içinde sıkıyor, gözyaşlarım yüzümden aşağı yuvarlanıyor. "Seni bırakmayacağım. Söz veriyorum."

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum. Tabletleri alıp tekrar uzanıyorum ve o da battanileri üzerime çekip beni yatırıyor.

"Bebeklerinize ne isim vereceksiniz?"

Omuz silktim, emin değildim. "İtalyan bir şey." "Babaları İtalyan mı?"

Başımı salladım.

Bana üzgün bir gülümseme veriyor, sonunda neden üzgün olduğumu anlıyor.

Donör spermi yoktu, sadece olmayan bir babayı gizleyen bir yalan vardı.

Yatağımın kenarına oturuyor ve elini omzuma koyuyor, çok şey ifade eden basit bir nezaket hareketi. "En sevdiğin isimler hangileri?"

"Dominic ve Lucia," diye fısıldıyorum.

Bana gülümsüyor. "Kulağa mükemmel isimler gibi geliyor."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"İyi olacaksın hayatım, hayatının aşkını bulacaksın ve o da bebeklerini en az senin kadar sevecek."

Yine gözyaşları içinde yüzümü buruşturuyorum, lanet olsun. Dengesizim. "Gözlerini kapat ve uyu," sevgi dolu sesi

fısıldıyor, elini saçlarımın üzerinde gezdiriyor. "Yarın yeni bir gün."

Gabriel

"KOVUN ONU." Sinirli bir şekilde koltuğuma geri oturdum.

Yönetim kurulu sessizliğe gömülürken Alessio, "Onu kovamazsınız," diye soluk soluğa bağılıyor.

"Beni izle." Dahili telefonuma bastım. "Greg, Rodney Roberts'ı buraya getir lütfen."

"Evet, efendim."

"Dinle, bu raporun harika olmadığını biliyorum ama eminim daha iyisini yapabilir." Alessio davasını savunuyor.

"Buna katılıyorum, deniyor. Ona bir şans daha vermeliyiz," diye araya giriyor Victor.

"Ona zaten bir şans daha verdik ve başaramadı, başkasının zamanını ve parasını sömürebilir, benimkini değil," diye çıktım.

"Ama..."

"Neden siz yumuşak sikler her zaman insanlar için üzülüyorsunuz, bu lanet olası bir hayır kurumu değil. Eğer performans göstermezsen,

işinize devam edemezsiniz, bu kadar basit. O oyununun en üst noktasında, tembel olma ayrıcalığına sahip değil."

Dahili telefonum çalıyor. "Evet," diye cevap veriyorum. "Rodney Roberts bugün izinli efendim."

"Elbette öyle. Teşekkür ederim." Gözlerim Alessio'ya kayıyor ve o da yüzünü buruşturuyor. "Tabutundaki son çivi."

"Siparişinizi alabilir miyim?" diye soruyor garson kız.

Sevgilim Serafina'ya bakıyorum. "Cosa mangi?" ("Ne yiyorsun?")

"Sen ne yiyorsan ben de ondan alacağım." Bana gülümsüyor. Masanın üzerinden ona bakıyorum. Biraz omurgalı ol, Tanrı aşkına.

Ugh...

"Bir yeşil salata ve iki ıstakoz lütfen." Menüü kapatıp garsona uzatıyorum.

Serafina olabildiğince güzel, uzun boylu, esmer ve uğruna ölünecek bir vücuda sahip, iliklerine kadar İtalyan ve onunla ilgili hiçbir şey beni zerre kadar ilgilendirmiyor.

Sanırım kırıldım.

Çaktırmadan saatime bakıyorum, buradan defolup gitmeme iki saat var.

Grace

İki çıplak küçük çocuğu bezlerle kovalarken kahkahalar ve çığlıklar evimin içinde yankılanıyor. Onlar için banyodan çıkmak ve benim onları kıyafetlerle kovalamam gelmiş geçmiş en komik şey ve itiraf etmeliyim ki ben bile buna bayılıyorum.

Bebeklerim on sekiz aylık, hayatımın en büyük nimeti ve mutlak aşkları. Evimiz bebeklerimle dolu.

kahkaha ve kaos ama hepsinden önemlisi... çok fazla sevgi.

Dominic en büyükleri, koyu dalgalı saçları, zeytin rengi teni ve büyük kahverengi gözleri var, babasının küçük bir versiyonu. Kişiliği ve her şeyiyle, alıngan ve çabuk sinirlenen, baskın ve zeki ve tüm zamanların en büyük ana kuzusu. Ve bir de Lucia var, biz ona kısaca Lucy diyoruz. Koyu renk saçları ve iri kahverengi gözleriyle babasına benzese de ondan daha farklı olamazdı. Dominic'e kıyasla çok küçük olan Lucia, sakin ve durgun bir kız ve çok tatlı bir doğası var. Kardeşini örnek alıyor ve sessiz bir özgüvene sahip. Dominic kucağıma kıvrılıp oturmak isterken, Lucy Buddy ile kanepede oturmayı tercih ediyor, kucağıma oturmak istemiyor, o çok bağımsız.

"Haydi çocuklar, bugün vaktinde yetişmemiz gerekiyor," diye yalvarıyorum.

Dominic kahkahalar atarak yatak odama koşuyor ve ben onu kovalarken yatağa atlıyor. "Sen küçük bir çıplaksın, Dom." Onu yakaladım ve yere yatırmak için yuvarladım. "Kıvrınmayı kes." O gülüp benden kaçmaya çalışırken bezini giydirim. "Hadi ama." Onunla mücadele ederken sert davranmaya çalışıyorum. "Bugün bunun için vaktimiz yok."

Yalan söylemiyorum, gerçekten bilmiyoruz. Gelecek ay işe geri dönüyorum ve bugün yeni dadımız geliyor. Bir plan yaptım ve kafamda çok mantıklı geliyor ama gerçekte nasıl sonuçlanacağı hakkında hiçbir fikrim yok.

Deb ve ben saatlerce geleceğin nasıl olacağını tartıştık ve bir şey çok açık: Babalarının kim olduğunu soracakları güne hazırlanmam gerekiyor. Suni dölleme konusunda dünyaya yalan söyleyebilirim ama onlara asla yalan söylemeyeceğim.

Sorduklarında... ve soracaklar, onlara gerçeği söyleyeceğim.

Onları elimden geldiğince iyi hazırlamam, İtalyan kültürünü öğrenmelerini, dilini konuşmalarını ve miraslarımız arasındaki farkı takdir etmelerini sağlamam gerekiyor.

Genç bir İtalyan dadı tuttum, bugün geliyor.

Üniversitede yarı zamanlı öğretmenlik okuyacak ve ben haftada üç gün çalışırken çocuklara bakması ve onlara İtalyanca konuşmayı öğretmesi karşılığında burada kira ödemededen yaşayacak.

İngilizce ile birlikte öğrenmeleri gerekiyor, şimdi, gelişim yıllarında. Ayrıca, bir taşla iki kuş vurmuş olacağız: İşe geri dönüp yeni bir ev arkadaşı bulabilirim, çocuklar bundan faydalanır ve o da birkaç yıl Amerika'da yaşar. Bu bir kazan-kazan durumu... Umarım.

Varış terminalinde duruyoruz; çocuklar çift kişilik bebek arabalarında oturuyorlar ve son takıntıları olan müsli barlarıyla tamamen meşguller ve ben kalp krizi geçirmek üzereyim.

Bu berbat bir fikir, ne düşünüyordum ki?

Evimde yaşayan bir yabancı... Seri katil ya da başka bir şey olabilir. Bu referanslar tamamen değiştirilmiş olabilir.

İkizlerin ne kadar vahşi olabilecekleri gözümün önüne geliyor ve ateşim yükseliyor. Ya bir prensesse, mükemmel prenseslerle uğraşamam.

Hayatımız kaotik, köpeğimiz Buddy uyumaması gereken zamanlarda kanepede uyuyor ve evimiz her zaman düzenli değil ve... Midem bulanmaya başlıyor.

Ne yaptım ben?

Telefonumdan bir mesaj geliyor.

Şimdi uçaktan iniyorum.

O burada.

Gülümsüyorum ve gergin bir şekilde cevap yazıyorum,

**Varış kapısındayız.
Çift bebek arabası olan benim.**

İnsanlar rampadan aşağı doğru yürümeye başlıyor ve ben kalbim ağzımda onları izliyorum. "Bakın, işte Maria geliyor," diyorum onlara. "Lütfen uslu durun, bugün öfke nöbeti yok." Söylediğim hiçbir şeyle ilgilenmeden müsli çubuklarını yemeye devam ediyorlar.

Siyah saçlı genç bir kız görüyorum, beni görünce gülümsüyor ve el sallıyor.

Gri bir eşofman giyiyor ve uzun siyah saçlarını yüksek bir at kuyruğu yapmış. Zıplıyor. "Grace?"

"Maria?" Garip bir şekilde gülümsedim.

"Burada olduğum için çok mutluyum." Gülüyor ve beni kucaklıyor. "Beni aldığın için çok teşekkür ederim."

O normal.

Eğilip bebek arabasına doğru eğiliyor. "Peki sen kimsin?"

"Bu Maria," dedim onlara. "Bunlar da Lucy ve Dominic." "Merhaba, tatlılar." Gülümsüyor.

Dominic müsli barını yanlışlıkla yere düşürür ve Maria hiç vakit kaybetmeden eğilip çıplak elleriyle yerden alır.

"Oh, bu iğrenç, üzgünüm." Yüzümü buruşturdum. "Bırak ben alayım." "Hayır, ben alırım." Cebinden bir mendil çıkardı ve

özensiz müsli çubuğunu sarar. "Eve gittiğimizde bir tane daha alırız," diyor ona. "Parmaklarını yala."

Dominic şaşkınlıkla ona gülümsüyor ve parmaklarını yalıyor.

Ve böylece her şey yerli yerine oturuyor. Birdenbire, bunun harika olacağını anladım. O harika olacak ve dünya resmen kurtuldu.

Bana kocaman, dostça bir gülümseme veriyor. "Hadi eve gidelim."

Arabayı tamircinin otoparkına çekiyorum, lanet olsun, bu boktan bir kavga. Arabaya hızlıca bir çeki düzen veriyorum ve ön konsoldaki makbuzları ve kahve fincanlarını topluyorum. Neden araba servisim her zaman en kaotik günlere denk geliyor?

Günler mi? Maria'nın bu sabah teslim etmesi gereken bir üniversite ödevi vardı, bu yüzden dün gece geç saatlere kadar ona yardım ettim ve sonra bu sabah Dominic evin içinde koşarken kafasını çarptı. Üstüne üstlük, Buddy bu sabah dışarı çıktı ve tamamen çamura bulandı, köpek kapısından geri geldi ve sanki bir ödölmüş gibi oturma odasındaki halıya ve kanepeye sürdü.

Ugh... Cehennemden bir sabah oldu ve uyandığım andan beri koşmayı bırakmadım.

Küçük bir ayrıntı olmasaydı araba hizmetini iptal edecektim.

"Hey, sen," diye sesleniyor ofisin içinden cılız bir ses ve ben gülümsüyorum.

"Selam Russ."

Açık kahverengi kıvrıcık saçları, zeytin rengi teni ve görebileceğiniz en büyük mavi gözleriyle beni selamlamak için dışarı çıktı.

Tamircim Russel, Greenville'deki en ateşli adamdır, yakışıklı bekar gibi değil. Gülümseyişindeki incelikle.

Arabamın bakımını yaptırmak hayatımın en önemli anı.

Gülümsüyor ve bakışlarımız olması gerekenden daha uzun bir süre kilitli kalıyor. "Seni görmeyeli çok uzun zaman oldu Grace."

"Şey..." Elimi saçlarımda gezdiriyorum, başımı döndürüyor. "Arabamın bakımını benden daha fazla yaptıramam Russ. Sanırım buna sapıklık diyorlar."

"Beni her gün takip edebilirsin." Hava aramızda dönüyor.

Gözlerim dar mavi kot pantolonuna ve kırmızı pazen kareli gömleğine takılıyor. Kalın baldırları, ön kollarından aşağıya doğru inen damarları ve geniş omuzları var.

Russ'la ilgili her şey ham, filtrelenmemiş adam diye bağılıyor.

Bir yılı aşkın bir süredir flörtöz şakalaşmalarımız devam ediyor ama hiçbir zaman bir sonuca varmış gibi görünmüyor. Bekar olduğunu ve çapkın olmadığını biliyorum ama tek bildiğim bu; şehir dışında yaşıyor ve burada büyümüş ama geri kalanı tam bir muamma. Anladığım kadarıyla kimse onun hakkında pek bir şey bilmiyor.

Arkasını arabama yaslıyor ve ayaklarını bileklerinden çaprazlıyor. "Biliyor musun, düşünüyordum da."

"Ne hakkında?"

"Nasıl . . ." Sözünü keser.

"Ne?" Sabırsızca soruyorum. "Devam et." "Bir ara dışarı çıkmak ister misin?" Zemin dönüyor.

"Randevu gibi mi?"

"Evet." Bana gülümsüyor. "Yani... İkizlerin olduğunu biliyorum ve bu-"

"Artık bir dadım var." Sözünü kestim. Kaşları havaya kalktı.

"Öyle mi?"

"Uh-huh." Omuz silktim. "Yani, artık dışarı çıkabilirim..." Tekrar omuz silkiyorum. "Yani, her zaman değil ama... bazen. Biraz daha özgürüm."

Gülümsüyor ve ben bunu ayak parmaklarıma kadar hissediyorum. "Cumartesi gecesi mi?"

"Uh-huh."

"Seni yedi gibi alırım?" diye soruyor. Bu gerçekten oluyor mu?

"Uh-huh."

Bana doğru yürüdü. "Biliyor musun, çok fazla uh-huh diyorsun." Yüzümü ellerinin arasına aldı ve bana baktı.

Onun dokunuşuyla hava ciğerlerimi terk ediyor ve ağzımdan çıkacak tek şey zayıf bir "Uh-huh" oluyor.

"Muhtemelen Cumartesi gününe kadar beni öpmelisin... ha?"

"Uh-huh..."

Dudakları benimkilere değiyor, y u m u ş a k ç a ama mükemmel bir basınçla.

Oh...

Tekrar tekrar öpüşüyoruz ve geri çekilip bana bakarken dudaklarını yalıyor. "Bugün servis yapmam gereken tek şey senin araban değil."

"Ne?" Şok olmuş bir şekilde kıkırdıyorum.

"Gres ve yağ değişimi." Gülüyor.

"Sapık."

"Benim için, kendim için demek istedim."

"Tabii ki yaptın." Elinden kurtuluyorum ve ona bakmaya devam edebilmek için geriye doğru yürüyorum. "İşe gitmem gerekiyor."

"Oraya nasıl gideceksin?"

"Komşum Bay Holdsworth beni ana yoldan alacak, dışarıda bekliyor."

"Bir şey mi unuttun?"

"Hayır, sanırım bu sabah burada işim bitti."

Bana seksi bir gülümseme veriyor. "Anahtarlarına ihtiyacım olacak." "Ah, doğru." Utanarak çantamı karıştırdım ve

Anahtarlarımı getirip verdiğimde beni sertçe kavradı ve tekrar öptü. "Şimdi Bay Holdsworth'un arabasında uslu dur."

Bir kahkaha patlattım. "O seksen dokuz yaşında."

"O öpücükle taşlaşmış bir kayayı hayata döndürebilirsin."

Ana yola doğru yürüyorum ve gözlerinin beni izlediğini hissedebiliyorum ve heyecanla havaya zıplamamak ve topuklarımı tekmelemem için konsantre olmak zorundayım.

Nihayet!

Cumartesi akşamı, 19:08'de.

Farlar sokakta parlıyor ve bir araba yavaşça garaj yoluna yanaşiyor. "O burada," diye seslenir Maria.

"Tamam," diye karşılık veriyorum. Russ'la geçen Salı öpüştüğümüzden beri Noel'deki küçük bir çocuk gibiyim. İçimde uzun zamandır unutulmuş olan bir şeyi uyandırdı ve bir randevu için hiç bu kadar heyecanlandığımı hatırlamıyorum.

Sanırım köşeyi döndüm ve sonunda kendim için bir şey istemenin sorun olmadığını fark ettim. Anne olmam üç

yılımı ve Deb ve Maria'dan aldığım birçok öğüdü aldı.

Çocuklarımla etrafında dönmeyen bir şey yaptığımda kendimi suçlu hissetmeme gerek olmadığını fark ettim. Sanırım her zaman, bu ebeveynlik işini tek başıma yaptığım için, bana ve zamanımın her zerresine sahip olmaları gerektiğini düşündüm.

Bu gece bu değişiyor, artık ya hep ya hiç yok. Bir denge bulmalıyım, mutlu bir ev hayatı ve bir erkek... Sırıtiyorum, kimi kandırıyorum?

Ateşli bir adamın beni iyi becermesini, vücudumu benim onunkini kullanmak istediğim gibi kullanmasını istiyorum.

Çok uzun zaman oldu.

Kapı çalınıyor ve kalbim küt küt atıyor. Maria ve ben bugün çocukları bilerek yorduk ve yeryüzündeki her aktiviteyi yaptık ki ben dışarı çıkmadan önce onları yatırabilelim. Böylece evde olup bitenler hakkında endişelenmek için hiçbir bahanem kalmadı. İkimiz de beni çok iyi tanıyoruz.

"Merhaba." Kapıyı açarken Maria'nın sesini duyuyorum.

"Merhaba, ben Russel." Derin sesi evin içinde yankılanıyor.

Ev.

Aynaya son bir kez bakıyorum; üzerimde Deb'le hafta içinde aldığımız siyah bir elbise var, saçlarım açık, makyajlıyım ve siyah bir iç çamaşırı giymişim.

İç çamaşırı.

Kalbim göğsümde küt küt atarken merdivenlerden indiğimde Russel'ın elinde ev yapımı bir demet çiçekle kapının önünde durduğunu görüyorum. Gözlerimiz buluşuyor ve usulca gülümsüyor. "Merhaba." Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Çok güzel görünüyorsun."

"Merhaba." Işınlanıyorum.

Bana çiçekleri uzatıyor ve ben neredeyse eriyip bir su birikintisine dönüşüyorum.

"Ben bunları suya koyayım, siz ikiniz gidin." Birbirimize bakarken Maria gülümseyerek aramıza bakıyor.

"Teşekkürler." Çiçekleri ona uzattım ve kapıdan çıkıp Russel'ın kamyonetine doğru süzıldüm. Benim için kapıyı açtı ve

sonra eğilir. "Ne kadar muhteşem görüldüğünün farkında mısın?"

"Beni öpmelisin."

Dudaklarını yuvarlıyor. "Bunu yapmak için randevunun sonuna kadar beklemem gerekmiyor mu?"

"Hayır." Yüzünü tutup kendime doğru çekiyorum, dudaklarımız birbirine değiyor ve öpüşmemiz uzun, yavaş ve derin oluyor. "Akşam yemeği?" Dudaklarına karşı mırıldanıyorum.

"Ne?" diye soruyor, tahrik olmuş bir halde. Tekrar tekrar öpüşüyoruz ve bacağıma yaslanan ereksiyonunu hissedebiliyorum.

Yesssss...

Uyarılma vücudumda bir itfaiye aracı gibi çılgılık atıyor, bu şekilde dışarı çıkamayız.

"Senin evinde yemek mi?" Dudaklarına karşı nefes nefese kaldım.

"Bana uyar." Kapıyı çarparak kapatıyor ve neredeyse sürücü tarafına koşuyor.

Ne o l u y o r be? Garaj yolumdan bile çıkamadık.

Hayvanlar gibiyiz.

Evine gittiğimi hatırlamıyorum, arabadan indiğimi ya da içeride ne tür eşyalar olduğunu hatırlamıyorum.

Tek bildiğim şu anda Russel'ın yatak odasında olduğum ve elbisemi yavaşça çıkarırken gözlerinin vücudumda bir aşağı bir yukarı dolaştığı.

Işıklar karartılmış ve oda sessiz, aramızdaki her nefes büyütülmüş.

Güm, güm, güm kalbim atıyor. Biri beni çıplak görmeyeli uzun zaman oldu ve o zamandan beri iki çocuğum oldu. Ya gördükleri hoşuna gitmezse?

Bir şey söyle.

"Çok güzelsin Grace," diye mırıldanıyor yüzümü ellerinin arasına alıp beni derinden öperken. "Tek düşündüğüm sensin."

Beni yatağa geri attı ve bacaklarımı açtı, oramı yalarken bana baktı ve neredeyse atlayacaktım

Yatağa.

Bana ilk kez diliyle dokundu. Tavana doğru aptalca gülümsedim.

Buna ihtiyacım var.

Gabriel

Binamdan çıkıyorum ve arabanın yanında duran Mark'ı görüyorum, bana gözlerine ulaşmayan zayıf bir gülümseme veriyor. "Günaydın." Benim için arka kapıyı açtı.

"Merhaba," diyorum arabaya binerken.

T r a f i ğ e çıkıyoruz ve dikiz aynasından onu izliyorum, yüzü endişeyle kızarmış.

"Ne oldu?" Ben soruyorum.

Gözleri bana doğru kayıyor. "Neyin var?"

"Neyin var senin?"

"Hiçbir şey." Ağır ağır nefes veriyor.

"Bana yalan söyleme, bütün hafta üzgün bir bok çuvalı gibiydin."

Gözlerini devirip sürmeye devam ediyor ve ben buna dayanamıyorum. "Kenara çek."

"Ne?"

"Lanet arabayı kenara çek."

"Neden?"

"Çünkü ben öyle dedim."

Arabayı kenara çekti ve ben arabadan inip onun arabasının kapısını açtım. "Çık dışarı."

"Ne yapıyorsun?"

"Bugün araba kullanıyorum."

Kafası karışmış bir şekilde bana bakıyor. "O zaman ne yapmam gerekiyor?"

"Yolcu koltuğuna geç, seni aptal. Tabii eve yürümek istemiyorsan."

Gözlerini deviriyor ve ön yolcu koltuğuna oturmak için etrafta dolaşıyor, ben de arabayı tekrar yola çekiyorum.

Bana doğru baktı. "Ne yapıyorsun?" "Araba sürüyorum."

"Neden?"

"Çünkü ben depresif ve huysuz olduğumda beni sen kullanıyorsun, şimdi seni kullanma sırası bende."

"Depresif ve huysuz değilim."

"Güzel, çünkü benim buradaki pozisyonum bu." Bir süre sessizlik içinde araba sürdük.

"Depresif bir kelime bile değil," diyor pencereden dışarı bakarken kayıtsızca.

Sürmeye devam ediyorum.

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, depresif değilsin, sadece huysuzsun" diye devam ediyor.

"Şey... kayıt için." Trafik ışıklarında durdum. "Ben huysuz değilim, insanlar sadece embesil."

"Bana embesil mi diyorsun?"

"Yüzde yüz. Bana sorunun ne olduğunu söyle."

Sessizlik.

"Sen söyleyene kadar bu şehirde dolaşacağım ve senin saçmalıklarına ayıracak vaktim yok, çıkar ağzındaki baklayı."

Elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Zoe bu hafta sonu evleniyor."

Kalbim sıkışıyor.

Zoe onun çocukluk aşkıdır ve görevdeyken onu terk etmiştir. Savaşa giden bir adam için hayatını askıya alamayacağını söyledi.

"Şey..." Direksiyonu kavradım. "İyi ki ondan kurtulduk."

Üzüntüyle başını sallıyor.

"Başka biriyle görüşüyorsun, Zoe'nin ne yaptığını neden umursuyorsun?" Başka bir köşeyi dönerken soruyorum.

Sessizlik.

Omuz silkiyor. "Artık onunla görüşmüyorum." "Oh. Neden?"

"Ben sadece... Herkesi onunla kıyaslıyorum, anlıyor musun?"
Biliyorum.

Araba sürerken dinliyorum.

"Birlikte olamayacağımızı biliyorum ve olmak da istemiyorum ama..." Tereddüt ediyor.

"Ama ne?" Ben soruyorum.

"Zoe'yi düşünmek beni hayatımda mutlu olduğum ve her şeyin basit olduğu bir zamana geri götürüyor çünkü o dünyada istediğim tek kızdı."

Trafik durma noktasına gelir.

"Her kadın çok sıradan görünüyor."

"Buna amin derim." İç çektim. "Sadece ben varım sanıyordum." Sessizce sürmeye devam ediyoruz.

"Belki de sadece yaşılanıyoruz ve belki de eskiden aşktan aldığımız heyecan parlaklığını kaybetti" diyor.

"Bu mümkün." Omuz silkiyorum. "Muhtemel, aslında."

Yolda giderken bir köşeyi daha dönüyorum ve aklıma bir fikir geliyor.

Ofisi aradım.

"Günaydın Bay Ferrara," diye cevap veriyor

Isabell. "Bugün burada olmayacağım."

"Ahh." Tereddüt ediyor. "Gününüz tamamen dolu efendim." "Her şeyi yeniden planlayın."

"İyi değil misin?" diye soruyor.

Aramayı sonlandır tuşuna bastım. "İşine bak," diye mırıldandım nefesimin altında.

"Neden aradın?" Mark soruyor. "Ne yapıyorsun?" "Seni hafta sonu için Vegas'a götürüyorum."

"Neden?"

Arabayı sürerken "Kumar, alkol ve striptizciler," diye cevap veriyorum.

"Poker oynamanın, viski içmenin ve birden fazla üst düzey striptizciyle yatmanın beni Zoe'den kurtaracağını mı sanıyorsun?"

"Hayır." Omuz silkiyorum. "Ama eğlenceli olacak." Ona bakıyorum ve o da sırıtıyor.

"Bana dört yüz dolar borcun var bu arada," dedim ona.

"Ne için?"

"Bedavaya terapistin olmayacağım, biliyorsun değil mi?"

Gülümsemesini gizlemek için dudaklarını yuvarlıyor. "Ne tür bir terapist tedavi olarak kumar, alkol ve ucuz seks önerir?"

"Eğlenceli olanından."

On iki ay sonra.

İki kızı iskeleden yatıma doğru takip ediyorum; dar elbiseleri ve yüksek topuklu ayakkabılarıyla kıkırdayarak ve çakırkeyif bir halde sallana sallana ilerliyorlar. Giovanna'nın uzun siyah saçları ve uğruna ölünecek bir vücudu var, Amara ise onun tek yumurta ikizi. "Yatına gittiğimizde ne olacak?" Amara omzunun üzerinden seksi bir şekilde gülümsüyor.

"İkiniz de dizlerinizin üzerine çökün." Yatımı işaret ediyorum. "Yürümeye devam edin."

Yürümeye devam ederken ikisi de gülüyor, onu alacaklar.

Fransa'nın güneyindeki St Tropez'deyiz; bir aydır İtalya'dayım ve eve dönerken buraya uğradım. Yata vardığımızda Mark iskelenin sonunda bekliyordu. Gözleri yanımdaki iki muhteşem kadının üzerinde geziniyor. "İyi akşamlar, efendim."

"İyi akşamlar, Mark."

Girişe izin vermek için siyah halatı çözüyor ve iki kız yatıma doğru yürürken gülüşüp sohbet ediyorlar.

"Şanslı herif," diye mırıldandı nefesinin altında. Sırıyorum. "Bize katılmanı isterdim..."

Kaşını kaldırıyor, aniden ilgileniyor. "Ama ben paylaşmıyorum."

"Siktir git," diye fısıldıyor.

Kıkırdıyorum ve iskeleden geçip yatıma doğru yürüyorum. Etrafta kızları arıyorum. "Neredesiniz?" diye seslendim.

"Buraya."

Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum ve en tepeye çıkıp yatak odama girdiğimde ikisini de çıplak ve dizlerinin üzerinde beni beklerken buluyorum.

Sikim takdirle güm güm atıyor. "İyi kızlar."

Grace

Deb'den gelen mesajı okudum.

**Seni acilen görmem
gerek.
Bugün öğle yemeği yiyebilir miyiz?**

Ha?

Ona mesaj attım.

Sorun ne?

Cevabını bekliyorum.

Bir sorun yok ama seni görmem gerek.

Tanrım, acaba Scott'la kavga mı ediyor? Cevap veriyorum.

**Saat 12:30'da öğle
yemeğim var. Her
zamanki yerde
buluşalım mı?**

Cevap hemen geri dönüyor.

Tamam, görüşürüz o zaman.

On iki kırk, Chachi'ye girdiğimde Debbie'nin arka tarafta oturduğunu görüyorum ve ona doğru ilerlerken el sallıyorum. "İyi misin?" Yanağından öperken sordum.

"Ben iyiyim, ama oturman gerek."

"Sorun ne?" Koltuğa yığıldım.

"Bu sürprizi mahvettiğim için dünyanın en kötü arkadaşı olabilirim ama bütün gece bunu düşündüm ve senin hazırlıklı olmanı ve bunu mahvetmemeni istiyorum."

"Ne için?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Russel evlenme teklif edecek." Yüzüm düştü.

"Ne?"

"Dün beni arayıp ne tür bir yüzük istediğini sordu."

Ona baktım, dehşete düşmüştüm.

"Ve büyük bir evlenme teklifinde bulunacak ve bunu yaptığında senin de heyecanlanmanı istiyorum, anlıyor musun?"

Duvarlar etrafımı sarmaya başladı.

"Russel harika bir adam, Grace." Elimi masanın üzerinden tuttu.

Gözlerim yaşla doldu. "Neden evlenmek istesin ki?"

"Çünkü seni seviyor ve iki yıldır birliktesiniz. Birlikte harikasınız."

"Ve sen bana söyledin çünkü..."

"Çünkü böyle tepki vereceğini biliyordum ve bunun ona değil bana olmasını istedim. Yüzünün düştüğünü görmeyi hak etmiyor."

Dehşet vücudumda kol gezmeye başladı. "Evlenmek istemiyorum, Deb."

"Neden olmasın?"

Silueti bulanıklaşıyor ve boğazımda bir yumru oluşuyor, kendimi ifade edemiyorum.

"Russel harika bir adam," diyor bana.

"Öyle olduğunu biliyorum."

"İkinizin arasında harika bir kimya var ve seks de harika."

"Biliyorum."

"Ve o seviyor sen ve o harika ile ve Çocuklar."

Buddy öldüğünde ne kadar inanılmaz olduğunu hatırlıyor musun?" Başımı ellerimin arasına aldım.

"Sen gerekir olmak atlama gelen ve Çatılar heyecan içinde."

"Yapmalıyım."

"Sana söylememin tek nedeni, içten içe öyle olmayacağını bilmemdi."

"Nasıl?" Ben soruyorum.

"Ne?"

"Heyecanlanmayacağımı nereden biliyordun?"

Bir süre bana baktı. "İkinizi birlikte izliyorum ve onun sevgisinin sizinkinden daha büyük olduğu çok açık. Onun ilişkiye olan bağlılığı sizinkinden daha güçlü. O yüzde yüz kendini adanmış durumda, sen ise... değilsin."

"Benim neyim var bilmiyorum," diye fısıldıyorum.

"Russel benim hayalimdeki erkek, onunla ilgili her şey mükemmel. Ama..." Sesim kesiliyor.

"O, o değil."

"Bunun Gabriel'le hiçbir ilgisi yok," diye çıkışıyorum, sinirlenerek.

"Öyle değil mi?" diye tersliyor. "Bence öyle. Bence sen hâlâ Gabriel Ferrara'ya umutsuzca aşıksın ve ne kadar mükemmel olursa olsun hiçbir erkek onunla boy ölçüşemez."

"Bu tamamen saçmalık. Gabriel'i yıllardır düşünmemiştim."

"Grace." Elimi kendi eliyle sıktı. "Senin için iyi olanı sevmeyi öğrenmelisin."

Silueti bulanıklaşıyor.

"Russel senin için iyi." Bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. "O seni seviyor."

"Biliyorum."

"Eğer onu evlenecek kadar sevmiyorsanız, bencilliği bırakmalı ve başka birini bulabilmesi için gitmesine izin vermelisiniz."

Gözyaşları içinde yüzümü buruşturuyorum. "Onu kaybetmek istemiyorum."

"O zaman yapma." Gülümsüyor. "Onunla evlen, mutlu ol. Çünkü sen bunu hak ediyorsun. Üzerinde yürüdüğü toprağa tapan bir adam."

Russel'la evlenme düşüncesi midemi bulandırıyor, aslında herhangi biriyle evlenme düşüncesi midemi bulandırıyor.

"Lütfen Grace. Bunu bir düşün, korktuğun için mükemmel bir ilişkiyi mahvetme."

"Korkmuyorum Deb, sorun bu değil." "Ne o zaman?"

"Gerçek şu ki..." bunu yüksek sesle söylemek içimi hüznle dolduruyor, "...Russ'ta bir şeyler eksik."

"Ne gibi?"

"Bilmiyorum. Bilseydim düzeltirdim."

Gabriel

Şahı yerine kaydırıyorum. "Şah mat."

Mark gözlerini devirdi.

"Seni dövmek sıkıcı olmaya başladı." İç çekiyorum.

"Seninle sadece para verdiğin için oynuyorum," diye kuru bir şekilde cevap veriyor.

Kıkırdıyorum ve viskimi yudumluyorum.

"Cumartesi gecesi neden satranç oynuyoruz ki?" diye soruyor.

Gözlerim pencerelerin duvarında ve aşağıda parıldayan New York ışıklarında geziniyor. "Bilmiyorum." Viskimi yudumluyorum. "Hiç bir şeylerin eksik olduğu hissine kapıldığın oluyor mu?"

"Nasıl yani?"

"Bilmiyorum, her şeye sahibim... ama yine de."

"Eğer yaşadığınız hayattan daha fazlasını istiyorsanız, o zaman biz ölümlülerin işi bitmiş demektir," diye yanıtlıyor.

Derin düşüncelere dalarken içkimi tekrar yudumluyorum. "Belki de evlenmeliyim."

"Belki." Omuz silkiyor. "Ariana ..."

"Mükemmel." Sözünü kestim.

Başını sallıyor.

İkimiz de kendi düşüncelerimize dalarken yeni bir satranç oyununa başlıyoruz. "Her zaman o kişiyle tanıştığımda bunu yasal hale getirmek için can atacağımı düşünmüşümdür," diyorum yüksek sesle düşünürken.

"Dürüst olmak gerekirse evlenip evlenmeyeceğimden emin değilim," diye yanıtlıyor Mark.

"Çocuk istiyorum."

"Tüm bu saçmalıkları aktaracak çocuklara ihtiyacın var." Evimin etrafını işaret ediyor.

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, seksen milyon dolarlık çatı katım boktan değil."

Kıkırdıyor. "Ama bu seni mutlu ediyor mu?"

"Hayır." Gözlerim çatı katında dolaşıyor. "Öyle görünmüyor."

"Peki Ariana'yla evlenecek misin?"

"Hayır."

"Onunla evlenmeyeceksen kiminle evleneceksin o zaman?"

"Bilmiyorum. Ariana güzel, tapılası, İtalyan ve istemem gereken her şey. Bir yılı aşkın süredir birlikteyiz ve onu gerçekten seviyorum."

"Ama ona aşık değilsin?" "Belki de bu konuda yeteneksizim."

"Muhtemelen." Bir an düşünür. "Bana beş yüz dolar borçlusun."

"Ne için?"

"Bedava terapistlik yapmıyorum, biliyorsun."

"Bana ne çözüm sundun ki, az önce bana aşık olamayacağımı söyledin," diye karşılık veriyorum. "Ve ne zamandan beri fiyatın yükseldi?"

Kıkırdıyor. "Gerçek pahalıya mal olur."

Saat tam altıda daireme giriyorum ve koridora saçılmış gül yapraklarını görüyorum.

Bu da ne böyle?

"Ariana?" Aradım, kafam karıştı. Yürümeye devam ederken, daha fazla gül yaprağı. "Ariana?" Köşeyi dönüyorum ve yerde gül yapraklarından yapılmış kocaman bir aşk kalbi görüyorum, mumlar yanıp sönüyor, müzik çalıyor ve Ariana tek dizinin üzerinde.

Hayır.

"Ne..."

"Seni seviyorum." Bana gülümsüyor. "Teklif etmesi gerekenin sen olduğunu biliyorum ama daha fazla bekleyemem."

Hayır.

"Tatlım... Ben sadece."

"Benimle evlenir misin, Gabriel?" diye umutla soruyor bana bakarken.

Kalbim sıkışıyor. Yapmak istediğim en son şey bu güzel kadını incitmek.

"Seni çok seviyorum," diye fısıldar gözyaşlarının arasından. "Beni yaşayan en mutlu kadın yap ve kocam ol."

Ve işte bu, benim için iyi olduğunu bildiğim şeyi seçmem gereken an. Önünde dizlerimin üzerine çöküyorum, bana katlanmak zorunda olduğu için af dilemekle fiziksel olarak kaçabildiğim kadar uzağa kaçma ihtiyacı arasında gidip geliyorum. "Evet." Dudaklarını usulca öpüyorum.

"Evet ne?"

"Evet, seninle evlenirim."

Gabriel

Grace'in Ferrara Medya'dan ayrılmasından yedi yıl sonra.

Kapının üzerinde asılı olan tabelaya bakıyorum.

E L E V E N
M A D I S O N P A R K

Kapıyı ittim ve içeri girdim. "İyi günler Bay Ferrara, masanız bu tarafta efendim." Garson gülümseyerek başını sallıyor.

"Teşekkür ederim." Restoranda onu takip ediyorum ve kardeşim Alessio'nun annemle birlikte oturduğunu görüyorum.

pencerenin yanındaki normal masa.

Beni görünce yüzünde geniş bir gülümseme beliriyor. "Anne." İki yanağından öpüyorum.

"Ciao, mio caro Gabriel." ("Merhaba, sevgili Gabriel.")
Gülümsüyor.

"Ales." Masaya oturmadan önce kardeşimin omzunu okşadım.

Alessio bana bir kadeh şarap doldurup uzatıyor. "Burada olmana sevindim, annem artık sana ders verebilir." Kocaman bir yudum almadan önce kadehini kaldırıyor.

Gözlerim anneme kayıyor. "Che succede, mamma? Qualcosa non va?" ("Neyin var anne?")

"Arabella ile randevusunu iptal etti." Kaşlarını çatıyor. Alessio soğukkanlılıkla bana bakıyor ve ben de kıkırdıyorum.

"Arabella'dan bu kadar hoşlanıyorsan onunla kendin çıkmalısın," diye kuru bir şekilde cevap verir.

"O mükemmel bir kadın," diye cevap verir.

"Gabriel için," diye karşılık verir Alessio.

"Gabriel evli."

"Henüz değil." Gözlerimi deviriyorum.

"Sakin ol." "Beş hafta içinde, yani aynı şey."

"Kaçmak için hâlâ zaman var." Alessio kadehini bana doğru kaldırırken sırtıyor.

Gülümsüyorum ve sonra hemen yüzümü düşürüyorum.

Annemin hayattaki ana misyonu çocuklarını evlendirmek, her konuda sert bir dirençle karşılaşıyor.

Menüyü açıyorum, seçenekleri inceliyorum ve gözlerimi deviriyorum. "Neden hep buraya geliyoruz. Vegan yemeklerden nefret ediyorum."

"Yine de tabağındaki her şeyi yiyorsun," diye yanıtlıyor annem.

"Et istiyorum." İç çekiyorum.

"Evlendiğinizde hiçbir şey istemeyeceksiniz."

Ugh. Ben de şarabımı yudumluyorum, Alessio'nun ruh hali bana da bulaşıyor.

Dırdır etmek onun en sevdiği spor.

"Carina nerede?" Ben soruyorum.

"Kız kardeşinin bir randevusu vardı."

"Arabella'ya ne söyledin?" Annem Alessio'ya sorar.

Göz ucuyla bakıyorum ve tanıdık bir yüz görüyorum, adı neydi? Bir süre onu izledim ve Rodney olduğunu anlamaya çalıştım.

Gracie buradayken benim için çalışıyordu.

Merak ediyorum.

Bara gitmek için ayağa kalkıyor ve kendimi durduramadan ben de ayağa kalkıyorum. "Torno tra un attimo." ("Birazdan dönerim.") Adımlarımı hızlandırdım ve barda onun yanında durdum. "Rodney." Gülümsüyorum.

Yakalamadan önce yüzü düşüyor ve sırtışıma gizlemek için dudaklarımı yuvarlıyorum. Yumuşak penis.

"Bay Ferrara," diye kekeliyor endişeyle.

"Merhaba." "Merhaba." Cevap veriyorum.

"Nasılsınız?"

"İyi, ya sen?" "Ben harikayım."

Barmen yanıma geldi. "Ne alırsınız?" "Sana bir içki ısmarlayayım, Rodney."

"Oh, yapamam."

"Israr ediyorum." Bar taburesine otururken gülümsüyorum. "İki Blue Label viski, lütfen?"

Rodney'nin gözleri emrimle irileşti. "İşe geri dönmeliyim."

"Bu işi daha eğlenceli hale getirecek, değil mi?"

Yanımdaki tabureyi gösteriyorum. "Otur."

Gergin bir şekilde yanımdaki tabureye çöktü.

"Ayrılma şeklimiz kişisel bir şey değildi, bunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet." Başını sallıyor. "Benim için kötü bir zamandı."

Başımı salladım. "Şu anda nerede çalışıyorsun?"

Ona soruyorum. "Ahhh..." Tereddüt ediyor.

"Miles Media." Gözlerim onunkileri tutuyor. "Haklı mıyım?" "Ah...iyi..."

"Sakin ol, sorun yok." Gülümsüyorum. "Sana sahip oldukları için çok şanslılar."

"Teşekkürler."

Garson iki viskiyi önümüzdeki barın üzerine koydu. "Teşekkür ederim." Benimkini alıp dudaklarıma götürüyorum, ahh, mükemmellik.

Rodney kendininkini yudumlar ve yüzünü buruşturur. "Güçlü." Sırıtiyorum. "Belki de sadece zayıfsındır?"

"Buna hiç şüphe yok." Aşağıya doğru indiğini hissedince göğsünü ovuşturuyor.

"Yani..." Bunu nasıl söylesem? "Eskiden birlikte çalıştığımız birini gördün mü?" Sıradan davranıyorum.

"Hayır." Omuz silkiyor. "A r a d a sırada Geoffrey'e rastlıyorum, belli ki hâlâ seninle birlikte."

Başımı sallıyorum ve dinlerken bir yudum daha alıyorum. "Peki ya Bayan Porter, onu hiç gördün mü?"

"Hayır." Dudaklarını büküyor. "Onu yıllardır görmedim."

"Ah..."

"Onunla hamileyken bir fuarda karşılaşmıştım ama o zamandan beri görmedim."

Midem bulanıyor. "Evli mi?" "Hayır, tek başına yaptı. Donör spermi."

"Ne?" Yüzümü buruşturuyorum. "Ne demek istiyorsun?"

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum, bir çocuk istediğini ve bir partneri olmadığını söyledi, bu yüzden donör sperm yoluna gitmeye karar verdi. Bu yüzden taşındı, böylece çocuğunu taşrada büyütebilecekti."

Ne?

Dikkatle dinlerken ona bakıyorum. "Onu gördüğünde ne kadar hamileydi?"

"Ağır hamile, kocaman gibi." "Bu ne zaman oldu?"

"Aslında işten ayrıldıktan kısa bir süre sonra. O ayrıldıktan sonraki bir yıl içinde."

"Ne demek istiyorsun?"

"Evet." Omuz silkiyor. "Dürüst olmak gerekirse beni de şok etti." "Tarih neydi?"

"Hiçbir fikrim yok, o..." Düşünürken kaşlarını çatıyor.
"Onu Vermont'taki Apple kongresinde gördüm."

"Ne zaman oldu bu?"

"Hiçbir fikrim yok ama ikimizin de ayrıldığı yıld, bunu biliyorum çünkü hala Manhattan'da yaşıyordum, gösteriden sonraki hafta sonu taşındığımı hatırlıyorum."

Hmm...Düşünürken viskimi yudumluyorum.

Rodney konuşmaya devam ediyor, ben de telefonumu çıkarıp Google'a bakıyorum,

Vermont'taki Apple kongresinin tarihi

Tarih ortaya çıkıyor.

Temmuz

Temmuz...

Bir önceki yılın Aralık ayında birlikteydik. Hmm.

Tuhaf.

Birlikte yattıktan yedi ay sonra, yani o zaman zaten hamileydi... ya da...

"Ne düşünüyorsun?" Rodney söylüyor. Başımı kaldırıp bakıyorum, söylediklerinin tek kelimesini bile duymamışım.

"Özür dilerim, annemle birlikteyim. Seni tekrar görmek çok güzeldi." Sözünü kestim ve elini sıkmak için elimi uzattım. "Oh..." Yüzü düşer. "Tabii ki. Seni gördüğüme sevindim.

tekrar."

Yalancı.

"Güle güle." Masama geri dönüp oturuyorum; zihnim dakikada milyonlarca mil hızla koşuyor.

Onu gördüğünde yedi aylık hamileydi, geceyi birlikte geçirdikten yedi ay sonra.

Olamaz.

"Senin için sipariş verdim," diyor Alessio.

"Grazie." Telefonumu çıkardım ve Mark'a mesaj attım.

Grace Porter'ı bulun

Grace

Fıstık ezmesini tostumun üzerine sürerken "Bale ayakkabılarını bul, bubba," diye sesleniyorum.

"Neredeler?" Lucy üst kattan sesleniyor.

"Dolabında olmalılar," diye geri sesleniyorum.

Bakmak için önündeki eşyaları fırlatırken eşyaların duvara çarptığını duyuyorum. "Onlar değil."

Gözlerimi deviriyorum; onları en başta kendim bulmam daha kolay olurdu çünkü şimdi yukarı çıkıp onları almam gerekecek, ayrıca onları ararken yaptığı pisliği temizlemem gerekecek.

"Onları bulamıyorum," diye bağılıyor, sinir krizinin eşiğinde. "Her yere baktım."

"Geliyorum," diye sesleniyorum.

Her cumartesi aynı şey.

Tavuk gibi koşturup bale dersine hazırlanıyorum.

Yemin ederim birileri hayatımı zorlaştırmak için evimize girip bir şeyler saklıyor olmalı.

Sürekli bir şeyler arıyorum.

Üst kata çıkıyorum ve göz ucuyla onu yatak odamda dönerken görüyorum, boy aynasında kendini kontrol ediyor. Ayağa kalkıp kapının pervazına yaslanıyorum ve bir süre onu izliyorum.

Pastel pembe bir mayo, tütü ve küçük beyaz çoraplar giyiyor. Uzun siyah saçlarını topuz yapmış ve o kadar tatlı ki dayanamıyorum.

"Vay canına." Gülümsüyorum. "Muhteşem bir dönüş."

"Bu işte gerçekten iyi olmaya başladım." Ellerini profesyonelce uzatıyor.

"Anlıyorum." Başımı salladım. "Çok etkileyici."

"Maria gelecek yıl bir üst sınıfa geçebileceğimi söylüyor."

Sırıtiyorum. O daha büyük olduğu için yukarı çıkacak ama ben de ona ayak uyduracağım. "Vay canına, bunu bilmiyordum. Harika."

Yatak odasına giriyorum ve etraftaki kaosa bakıyorum, her şey gardırobunun altından çıkmış ve yatak odasının her tarafına dizilmiş. "Ne olmuş burada?"

"Ne?"

"Dağınıklık."

"Oh... Bale ayakkabılarını arıyordum."

"Eşyaları yerine koymaya zahmet edemedin mi?" Bu piç bale terliklerini aramaya başlarken gözlerimi deviriyorum.

"Dönüyorum."

Odasına bakarken gözlerimi deviriyorum, ne gardırobuna, ne oyuncak kutusuna, ne de yatağının altına.

Nerede bu aptal ayakkabılar?

"Belki de bugün yalınayak dolaşmalısın," diye sesleniyorum. "Hayır," diye ağlıyor.

"Peki, onları nereye koydun?" "Maria onlara dokunmuş olmalı."

Muhtemelen haklıdır.

Maria taşındı ve erkek arkadaşıyla birlikte yaşıyor, ben çalışırken haftanın üç günü burada ve hala evimiz hakkında bizden daha çok şey biliyor.

Aşağı inip ona mesaj attım.

**Merhaba Maria,
Rahatsız ettiğim için özür dilerim.
Lucy'nin bale terliklerini gördün mü?**

Bir mesaj geri döndü.

**Merhaba.
Bay Snuffles onları giyiyor.**

"Tanrı aşkına."

**Siz olmasaydınız ne yapardık?
Teşekkürler.**

Yukarı çıkıyorum ve Lucy'nin dev pelüş filinin bale terliklerini giydiğinden emin oluyorum. "Bay Snuffles onları giyiyordu," diye sesleniyorum.

"Evet," diye sesleniyor, sinirli bir şekilde. "O da öyleydi."

"Hadi, acele etmeliyiz. Aşağıya ve arabaya."

Merdivenlerden aceleyle iniyorum ve pencereden göle bakıyorum. Sabah güneşi suyun üzerinde parıldıyor.

Bu manzara hiç
eskimeyecek. "Arabaya
lütfen" diye sesleniyorum.

Çantalarımı toplarken tost parçasını dişlerimle tutuyorum. Baleden hemen sonra Küçükler Ligi var ve öğleden sonra da bir doğum günü partimiz var. Cumartesileri her zaman etkinliklerle doludur.

Ön kapıdan geniş verandaya çıkıyorum ve siyah bir arabanın garaj yolundan geldiğini görüyorum.

"Arabada," diye sesleniyorum. "Lanet olsun," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

Araba durup evimizin önüne park ediyor ve ben kaşlarımı çatarak bakıyorum. Kim bu? Arka kapı açılıyor ve ağır çekimde lacivert takım elbiseli bir adamın arabadan indiğini görüyorum... kalbim duruyor.

Gabriel Ferrara.

Bana doğru yürüyor, boyu benim boyumu aşıyor. Büyük kahverengi gözleri ve mükemmel kare çenesi. "Merhaba Grace," diyor o derin mırıltılı sesiyle.

Duygularım bir anda beni ele geçiriyor ve boğazımda bir yumru oluşuyor, birdenbire onun istemediği kızın zamanına geri dönüyorum.

Bu günün geleceğini hep biliyordum ama şimdi geldi... Hazır değilim.

"Merhaba, Gabriel." Gözlerim eve doğru kayıyor. "Burada ne yapıyorsun?"

Koyu renk gözleri benimkileri tutuyor. "Sanırım biliyorsun."

Kapı çarparak kapanıyor ve Lucy küçük tütüsüyle dışarı çıkıyor.

Gabriel'in yüzü düştü ve onun bize doğru yürümesini izledi. Bang.

Bang.

Kalbim küt küt atıyor.

Hayır.

"Merhaba." Elimi eline alıp ileri geri sallarken mutlu bir şekilde gülümsüyor, lanet olsun, neden bu kadar arkadaş canlısı?

"Merhaba," diye yanıtlıyor Gabriel soğukkanlılıkla.

"Adın ne senin?" "Lucia."

Gabriel ona bakarken çenesini sıkıyor. Koyu İtalyan yüz hatlarıyla bana hiç benzemiyor. Öfkesinin acımasız olacağını bildiğim için gözlerim doluyor.

Sikeyim.

Ağlama. Ağlama.

"Soyadınız nedir?" diye sorar.

Lucy elimi ileri geri sallarken gururla gülümsüyor.

"Porter."

Gabriel'in öldürücü gözleri benimkilerle buluşuyor.

O biliyor.

Korkudan tüylerim diken diken oluyor.

"Eve gir bebeğim," diye fısıldadım.

"Ne?" Kaşlarını çatarak bana bakıyor.

"Evin içinde," diye bağıriyorum daha ısrarla. "Bugün bale yokmuş, yeni öğrendim. Hemen eve gir."

"Ama..."

"Lucia.

Şimdi."

Lucy üzgün bir şekilde omuz silkiyor ve Gabriel'e el sallıyor. "Güle güle." Arkasını dönüp eve doğru yürüyor, Gabriel gözden kaybolurken gözlerini ondan ayırmıyor. Kapıdan içeri girdiğinde, Gabriel'in gözleri benimkilerle buluşuyor.

"O..."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

"Nasıl yaparsın?" diye fısıldıyor
öfkeyle.

"Gabriel..." Gözyaşlarımın arasından fısıldıyorum.

"Lütfen, gitmen gerek."

"Lanet çocuğumu benden saklayabileceğini mi sanıyorsun?" diye homurdanıyor.

En kötü kâbusum canlanıyor. "Gitmen gerek," diye tükürdüm.

"Öyle bir şey yapmayacağım," diye bağılıyor tüm kontrolünü kaybederken. Gözyaşları içinde yüzümü buruşturuyorum. "Kes şunu."

"Yapma," diye bağılıyor küçük bir ses onu benden uzaklaştırırken. "Annemi rahat bırak."

Gabriel döner ve birdenbire ortaya çıkmış gibi görünen öfkeli küçük çocuğu görür.

Kendisinin minyatür versiyonunu gördüğünde yüzü düşer.

"Bu Dominic," diye fısıldadım. "Lucia'nın ikiz kardeşi."

Grace

Dominic onu iterken GABRIEL geriye doğru sendeler. "Ondan uzak dur," diye bağıır.

"Dominic," diye kekeledim. "Bırak onu, eve gir." "Hayır." Gabriel ile benim aramda duruyor. "Git buradan," dedi. Talepler.

Gabriel nefes almak için çırpınırken göğsü inip kalkıyor, gözleri Dominic'inkilere kilitlenmiş.

"Ben. Dedim ki. Git. Git dedim." Elimi tuttu ve beni evin içine çekmeye çalıştı. "Anne, hadi ama. Ağlama."

Arabanın kapısı açılıyor ve Mark dışarı çıkıyor, gözlerim ona kayıyor. Arabada olduğunu fark etmemiştim bile. "Merhaba Grace." Gülümsüyor.

"Mark."

Dominic beni eve doğru itiyor.

"Sorun yok Dom, içeri gir. Gabriel'i tanıyorum. Konuşmak için bizi yalnız bırakmalısın."

"Hayır. O kötü biri." Gabriel ve benim aramda durdu.
"Benimle içeri gel."

Gabriel ve Dominic birbirlerine ters ters bakıyorlar.

"Gabriel, şimdi zamanı değil," diye kekeliyorum gergin bir şekilde.

"Buluşmak ve konuşmak için organize olacağız ama... burada ve şimdi değil. Lütfen?" Dominic'in arkasını işaret ederek fısıldıyorum. "Şimdi zamanı değil."

"Gidelim," diyor Mark.

Gabriel'in öfkeli gözleri gözlerimi tutuyor ve ben onun gazabı altında soluyorum.

Mark, Gabriel için arabanın arka kapısını açarken, "Sonra tekrar geliriz," diyor.

Gabriel tek kelime etmeden döner.

"Geri gelme," diye tükürür Dominic.

Gabriel dönüyor ve termonükleer enerjinin patlamak üzere olduğunu hissedebiliyorum, çok öfkeli.

Dominic'i tutup arkamdan itiyorum. "Kaba olma," diye uyarıyorum onu. "Biz insanlarla böyle konuşmayız, bunu biliyorsun."

Gabriel son bir ölümcül bakışla arabaya biniyor ve biz de arabanın yavaşça uzaklaşmasını izliyoruz.

Rahatlayarak gözlerimi kapadım... ve sonra dehşete kapıldım. Bu günün nasıl geçeceğine dair hayal edebileceğim tüm kabus durumları içinde en kötü senaryo buydu.

Sikeyim.

Panik içinde mutfağımda bir ileri bir geri yürüyorum.

Neden buraya geldi? Nasıl öğrendi?

Benim adım Lucia Porter.

Aman Tanrım... biliyor, tabii ki biliyor, çocuklar onun tıpatıp aynısı.

Belki de çocukları toplayıp kaçmalıyım?

Hiçbir şey yapmayacak, hiçbir şey yapmayacak...

Kendime söylemeye çalışıyorum.

Sorun şu ki, onu tanıyorum. Kendini tanıdığından daha iyi tanıyorum ve şu anda şokta olduğuna dair hayatım üzerine bahse girebilirim. Ama iyileşip kendini toparladığında.

Tanrı yardımcım olsun.

Yetişkinlerin yapacağı şey onu aramak ve buluşmak için organize olmaktır.

Sonra ne yapacaksın?

Onları benden almaması için ona yalvar.

Gabriel Ferrara güçlü bir adam; neler yapabileceğini çok iyi biliyorum.

Çok kızacak.

Belki de zaten bir karısı ve kendi çocukları vardır? Belki Lucy ve Dom'la hiçbir şey yapmak istemeyecektir. Belki de onlar sadece radarındaki bir işarettir.

O zaman neden geldi?

Eğer bir amacı yoksa neden habersizce buraya geldi?

Biliyordu... Onu gördüğüm anda bildiğini anladım.

Yüzündeki düşmanlığı, yaptığım şeyden duyduğu tiksintiyi görmeye devam ediyorum.

Onu kim suçlayabilir ki?

Ona çocuklarımla babası olduğunu hiç söylemediğim için kendimden iğreniyorum, doğdukları günden beri pişmanım, ama dürüst olmak gerekirse, bunu nasıl farklı yapabilirdim ki?

Benimle hiçbir şey yapmak istemediğini söylemişken ona bir değil iki çocuğum olduğunu nasıl söyleyebilirdim? Asla birlikte olamayacağımızı ve sadece İtalyan bir eş ve İtalyan çocuklar istediğini söyledi.

Bu benim planımda da yoktu... Burada kurban benim... O değil.

Eğlendi ve dünyayı umursamadan çekip gitti. O yüksek bir hayat yaşıyordu ve ben kırık bir kalbi emzirirken iki küçük bebeğim oldu.

Zor oldu.

Midem göğsümde düğümleniyor. Onu bilerek hiç araştırmadım çünkü hayatının ne kadar harika gittiğini bilmek istemiyordum.

Ama burada neyle karşı karşıya olduğumu bilmek zorundayım, Google'a giriyorum:

Gabriel Ferrara eşi

Cevabı beklerken kalbim göğsümde atıyor.

Gabriel Ferrara, Ariana Rossi ile nişanlandı.

Adını arattım ve resimlere tıkladım.

Midem bulanıyor, hayatınızda gördüğünüz en güzel İtalyan kadınının resim üstüne resimlerini görüyorum.

Uzun siyah saçları, mükemmel zeytin rengi teni, uğruna ölünecek bir vücudu ve podyumdan yeni çıkmış gibi bir görünümü var. O benim olmadığım her şey.

Umurumda değil, ondan nefret ediyorum.

Varlığımdan bile haberi olmayan bir adamın özlemini çekerken onun için çalışarak onca yılı boşa harcadığım için kendime çok kızgınım.

Ne düşünüyordum ki ben?

Bana yaptıklarından nefret ediyorum, ama lanet olsun, sanki yanlış bir şey yapmışım gibi suçlu hissedenin ben olmasından da nefret ediyorum.

Benden uzak durmamı istedi ve ben de öyle yaptım.

Dominic küçükler ligi formasıyla dışarı çıkıyor ve ben gülümsüyorum. "Gitmeye hazır mısınız?"

Abartılı bir şekilde başını sallıyor. "Uh-huh."

"Lucy," diye sesleniyorum. "Gidiyoruz, tatlım."

"Geliyorum."

Atıştırmalık çantamızı omzuma atıyorum. Sadece devam etmem gerekiyor.

Deb'in telefonuna cevap vermesini beklerken ayağımı yere vuruyorum. Zil, zil, zil.

"Aç şunu."

Kalabalık alkışlıyor ve ben de heyecanlanmış gibi yapıyorum. Bugün olmak istediğim en son yer Küçükler Ligi.

Devam edemiyorum, çok korkuyorum.

Deborah'a ulaştınız, mesaj bırakın.

"Beni acilen ara," diye fısıldıyorum telefona. Kalabalık alkışlıyor ve ben de gürültüyü bastırmak için telefonu kulağıma götürüyorum. "İşler sarpa sardı, çok kötü." Aceleyle telefonu kapattım. "Hangi cehennemde o?"

Debbie tüm hikayeyi bilen tek kişi. "Nerede o?"

Numarasını tekrar çeviriyorum.

"Sorun nedir?" İlk zilde cevap veriyor.

"Tanrıya şükür." Ayağa kalktım. "İzninizle." Tribünde oturan diğer ebeveynlerin arasından sıyrılıyorum. "İzninizle." Özel olarak konuşabilmek için herkesten uzaklaşmam gerekiyor.

"Neredesin?" diye sordum.

"Düğün için uzaktayım."

"Tanrım, tamamen unutmuşum." Elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Böldüğüm için özür dilerim."

"Sorun nedir?"

"Gabriel evime geldi."

Sessizlik.

"Beni duydun mu?" Kekeliyorum.

"Gabriel kim?"

Gözlerim yuvalarından fırlarken "Gabriel Ferrara," diye bağıriyorum. "Başka hangi Gabriel var?"

"Oh...siktir."

"O biliyor."

"Biliyor mu?" diye fısıldıyor panik içinde. "Nereden biliyor?"

"Bilmiyorum."

"Ne oldu?"

"Baleye gitmek için ayrılıyorduk ve ağzımda tost vardı ve sonra o geldi ve bildiğini anladım ve ağladım ve sonra Dom cılgın bekçi köpeği koruma moduna geçti ve Gabriel'in onu öldüreceğini düşündüm."

"Oh...Grace. Kahretsin, bu çok kötü. Bu gerçekten çok kötü." Dinlerken burnumun kenarını çimdikliyorum.

"Sence?" "Ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum, çok öfkeliydi ve gitti ve sonra-" "Sonra ne oldu?" Sözümü kesti.

"Google'da arattım, yakında evleniyormuş."

"Kiminle?"

"Bilmiyorum, güzel bir İtalyan kaltak."

"İyi, iyi kurtulduk. Siktir git, göt herif ve bizi rahat bırak."

"Evleneceği zaman neden buraya gelsin ki?" Öfkeyle fısıldadım.

Sessizlik.

Neredeyse beyninin çalıştığını duyabiliyorum.

"I Yani... değil yapmak sense," I
Kekeleyerek. "Neden şimdi?"

"Oh..." Sanki bir tür aydınlanma yaşıyormuş gibi soluk soluğa kalıyor. "Ne?"

"Seni satın almak istiyor."

"Ne?" Kaşlarımı çattım.

"Yeni karısının gayrimeşru çocuklarını öğrenmemesi için hiç konuşmamanızı sağlamak istiyor."

Bu fikir beynimde dönüp duruyor, kulağa hiç onun yapacağı bir şey gibi gelmiyor. "Bilmiyorum..."

"Bir düşünün, yoksa neden şimdi gelsin ki? Başından beri bilmiyorsa şimdi nasıl öğrenmiş olabilir?"

Gözlerim büyüdü. "Sence başından beri biliyor muydu?"

"Bilmiyorum ama bana sorarsanız bu çok şüpheli bir durum."

"Ya onları almaya çalışırsa?" Paniklemeye başladığımda fısıldıyorum. "Ya velayetini isterse?"

"Yapmayacak."

"Ya beni mahkemeye verirse, onun süslü avukatlara ödeyeceği kadar param yok."

"Konuşmayacak," diyor. "İnan bana, senin hiç konuşmamanı sağlamak için geliyor."

"Öyle mi
düşünüyors
un?"

"Biliyorum."

İçimi korku kapladı. "Deb..."

"Sorun yok Grace. Sakin ol. Panik yapmanın bir faydası olmaz. Sen onların annesisin; o buraya gelip onları alamaz, bu işler böyle yürümez. Mahkemeler işe gelmeyen bir işkoliğe velayet vermez."

Biraz daha iyi hissederek başımı sallıyorum. "Haklısın."

"Sizi bir daha görmek istemedi, bunu size açıkça söyledi. Ona söylemeye gittiniz ve o da sizi görmeyi reddetti, burada yanlış olan siz değilsiniz."

"Onu aramalı ve hamile olduğumu haber vermeliydim. O zaman da biliyordum, şimdi de biliyorum."

"Hamileliği sonlandırmanı isterdi," diye fısıldıyor öfkeyle. "Sana zaten hiçbir yere gitmediğini ve seninle daha fazla bir şey yapmak istemediğini söyledi. Sen doğru olanı yaptın, herkese bunun bir donör sperm hamileliği olduğunu söyledin. Ondan hiçbir şey istemiyorsun ve onu milyonlar karşılığında alabilirdin. Hatta milyarlar."

"Haklısın." Biraz daha güçlenmiş hissediyorum. "Aşırı tepki veriyorum, değil mi?"

"Muhtemelen hayır, ama bunun sizin düşündüğünüz gibi bir senaryo olduğunu sanmıyorum."

Deb'in telefonunda arka planda birinin sesini duyuyorum. "Sen düğününe geri dön. Rahatsız ettiğim için özür dilerim."

"Her şey yoluna girecek, Gracie. Salı günü evde olacağım."

"Tamam." Telefonu kapatmak istemediğim için hatta kaldım.

"Seni seviyorum, güle güle." Telefonu kapatıyor ve kalabalık alkışlıyor. Dengemin biraz olsun yerine geldiğini hissederken oyuna geri dönüyorum.

Her şey yolunda... iyi, iyi, tamamen iyi.

Hiçbir haber iyi haber değildir derler, keşke bu doğru olsaydı.

Bir fırtına geliyor.

New York'tan bile hissedebiliyorum.

Kanepede uzanmış televizyon izleyen Lucy ve Dom'a bakıyorum.

Annelerinin iç çalkantılarından mutlu bir şekilde habersizler.

Bugün Pazar gecesi ve ben ne yapacağımı bilmiyorum. Dün sabah buradan ayrıldığından beri Gabriel'den tek kelime duymadım.

Onu aramalı mıyım?

Kanepede tepeden tırnağa yatan iki kıymetli bebeğime bakıyorum, üzerlerinde bir battaniye, her şeyden habersizler. Bunun böyle kalmasını sağlamalıyım. Bunların hiçbirinden etkilenmemeliler, onları bu duruma sürüklemeyeceğim.

Yarın Gabriel'i arayıp buluşmayı teklif edeceğim. Aramızdaki ilişkinin dostane olması gerekiyor. Yakında evlenecek ve onunla hayatına devam edebilir, kendi çocuklarına sahip olabilir ve New York'taki çatı katında sonsuza dek mutlu yaşayabilir.

Ancak en başından itibaren onlarla bir şeyi kesinlikle netleştirmem gerekiyor.

Bu çocuklar benim.

"Haydi çocuklar." Okul yemeklerini toplayıp çantalarına koyuyorum. "Hadi gidelim." Pazartesi sabahları her zaman telaşlı olur, ama iki gece uyumadığınızda özellikle kaotiktir. Herkesin sırt çantasını topladım.

ve ön kapıdan çıkıyoruz. Olduğum yerde durdum.

Garajımın önünde siyah bir araba duruyor.

Şoför bana bastırılmış bir gülümseme veriyor ve arabadan inip yanında duruyor.

Sikeyim.

Bir salatalık kadar soğukkanlı davranarak ön merdivenlerden iniyor ve arabamın kilidini açıyorum.

"Arabaya atlayın çocuklar."

"Kim o?" Dom sorar.

"Arkadaşım. Arabaya binin." Arka koltuğun kapısını açtım ve onlar binerken bekledim. Kapıyı çarparak kapattım ve adama doğru yürüdüm. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Merhaba, Bayan Porter." Gülümsüyor. "Benim adım Benson, buradayım..." Gergin görünüyor. "Beni Bay Ferrara gönderdi, arka koltukta bana eşlik eden bir doktor var."

Aşağı bakıyorum ve karartılmış camlardan arabanın içini göremiyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

"Bay Ferrara babalık testleri yapmamız için talimat verdi." Bana garip bir gülümseme verdi.

Ne?

"Hayır."

"Ne demek istiyorsun?"

"Hayır demek istedim, başka ne demek istemiş olabilirim ki?"

"Bayan Porter, bunu yapmanızı şiddetle tavsiye ediyorum."

"Ve benim işime karışmamanızı şiddetle tavsiye ederim. Çocuklarımla bugün okulu var ve bu tür testlere girmeyecekler."

"Bir dakika." Telefonundan bir numara çevirir. "Alo." Ne dediğini duyamayayım diye benden uzaklaşıyor ama ben yine de duyabiliyorum. "Hayır dedi." Bir süre dinliyor. "Emin değilim..."

"Telefondaki Gabriel mi?" diye sordum. Başını salladı.

Yanına gittim ve telefonu elinden kaptım. "Dinle beni, seni bencil orospu çocuğu." Alay ettim. "Sen kal

benden ve çocuklarımdan uzak dur. Eğer bir daha randevu almadan mülküme gelmeye cüret edersen, yasaklama emri kelimesini söylemenden daha hızlı bir şekilde polisi arayacağım." Telefonu kapattım ve ona geri verdim. "Güle güle, Benson." Arabama bindim ve garaj yolundan çıktım.

Siktir git.

Grace

Kalp atış hızımı düşürmeye çalışırken bir an arabamda oturuyorum, göğsümde o kadar sert atıyor ki kalp krizi geçirmek üzereymişim gibi hissediyorum.

Çocukları okula bıraktım ve yolda bir kahve aldım, bu sırada kalbim durmak üzereydi.

Sorun değil, hiçbir şey bilmiyor ve bilgi güçtür. O bir şey bilmediği sürece güvendeyiz.

Yapacak ama.

Yakında bir gün ona söylemek zorunda kalacağım, aslında sanırım bunu zaten itiraf ettim. Korkudan gözlerimi kapatıyorum. Ne kadar üzüleceğini biliyorum ve...kahretsin. Bu yalanı yaşadığıma inanamıyorum; ben asla böyle biri olmadım.

Belki de öğrenmesi daha iyi olur... belki o zaman kendimi affedebilir ve hayatıma devam edebilirim.

Dikiz aynama son bir kez bakarak kendimi işe sürüklüyorum.

"Günaydın Ruth," diyorum ön kapıdan içeri girerken.

"Günaydın Grace." Gözlüklerinin üstünden bana bakıyor.
"Her şey yolunda mı? Yıpranmış görünüyorsun."

Ofise doğru yürürken gülümseyerek "Harikayım," diye yalan söylüyorum. "Her şey harika."

Ben bir felaketim Ruth ve çocuklarım da şeytanın dölü... kelimenin tam anlamıyla.

Neden kibarca reddetmedim ki? Telefonda bağırarak ne elde edeceğimi sanıyordum ki? Tek yaptığım onu sinirlendirmektir ve bildiğim bir şey varsa o da Gabriel Ferrara'nın sinirlendiğinde felaket bir güç olduğudur.

Salak, salak, salak.

Gabriel'i New York'ta masasında otururken görüyorum ve öfkesini buradan hissedebiliyorum. Kırmızı gökyüzü, şimşekler, dünyanın ikiye bölünmesi ve gerçek korku filmi tarzında beni yutması ile tamamlanıyor.

İçten içe kendimi tekmeliyorum. Kahretsin.

Neden küfür ettim ve telefonda olgunlaşmamış bir çocuk gibi konuştum?

Kahretsin, bu konuda daha akıllı olmalıyım.

Bu adamla ilgili bir şey içimdeki en kötü şeyi ortaya çıkarıyor.

Çok aptalca.

Bir hışımla ofisime girdim ve çantamı masama bıraktım. Şimdi, cehennemden gelen sabahımın üstüne, bütün gün ev kredilerini organize etmem gerekiyor.

İşimden nefret ediyorum.

Bir bankada kredi müdürü olarak çalışıyorum, iyi bir pozisyon, harika bir maaş ve çocuklara uygun saatlerde çalışabiliyorum. Bu fırsat için minnettar olmalıyım ve öyleyim de... Sadece... Bütün gün insanların ne kadar borca girebileceğini hesaplamak akılsızca, sıkıcı ve berbat bir iş.

İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, New York'ta 5 santimlik topuklu ayakkabılar ve dar kalem etekler giydiğim o egzotik günleri özleyorum

İşe gider, geri kalır ve iş arkadaşlarımla havalı barlarda bir şeyler içtim. O zamanlar gözümde canlanıyor ve Gabriel siyah külotuyla her sabah bana kahve yaparken ben de onun gününü geçiriyorum.

Kes şunu.

"Günaydın," diye sesleniyor Mervin ofisimin önünden geçerken.

Bilgisayarımı açarken "Günaydın Merv," diye cevap veriyorum.

Kafasını kapımın arkasından uzattı. "Brownie kurabiyesi almak ister misin?"

Ugh...

"Sanırım." Çantamı aldım. "Tam olarak kaç tane bağış kampanyası yapıyorsun? Yemin ederim sırf çocuklarınızın spor faaliyetlerini desteklemek için kendime biraz borç vermem gerekiyor."

"Biliyorum, doğru, ben de bu boku satmaktan bıktım." Ofisime girdi ve kurabiye kutusunu masamın üzerine koydu.

Ona on dolar uzattım. "Biliyor musun, bunları senden tamamen eve götürüp paylaşmak niyetiyle alıyorum ve sonra bir bakmışsın hepsini yemişim."

"Aynen." Parayı alır ve para üstü için cüzdanına bakar.

Kötü bir koku etrafımı sarınca burnumu kıvırıyorum ve etrafıma bakıyorum. "Bu iğrenç koku da ne?"

"Bilmem ki?" Etrafına bakınıyor.

"Oh... iğrenç." İrkildim.

"Bu da ne böyle?" Omuz silkiyor ve ayakkabısının altına bakıyor. "Umarım ofisim kokmuyordur." Koridorda gözden kaybolur.

"Ruth," diye sesleniyorum. "Bu kokunun ne olduğunu biliyor musun?"

"Pek sayılmaz," diyor ilgisiz bir şekilde. "Gerçi kapıdan girdiğimde kokusunu almıştım."

Tanrı aşkına.

Merv koridordan sesleniyor: "İğrenç, ofisim leş gibi kokuyor, sanırım tavanda ölü bir fare falan var."

"Eww."

Bu gün daha da güzelleşiyor.

16:00'da.

Ekranımda bir e-posta beliriyor,

**Bir sonraki randevunuz burada.
Bay Don Johnston.**

Don Johnston, ne biçim bir isim bu? Saatime bakıyorum, günün bu saatinde yeni müşterilerle randevulaşmaktan nefret ediyorum. Ruth'a cevap veriyorum.

Onu içeri gönderin lütfen.

E-postalarımı kapatıyorum, suyumdan bir yudum alıyorum ve ayağa kalkıp kapıyı açıyorum.

Gabriel Ferrara koridorda bana doğru ilerliyor ve gözlerim dehşetle açılıyor.

"Merhaba, Bayan Porter." Yanımdan geçip ofisime girerken alay ediyor.

Kahretsin.

Sahte randevu.

Şeytani.

Kapıyı kapatmadan önce bir kaçış yolu bulmak için ofisime göz gezdiriyorum.

Mükemmel bir takım elbise giymiş, tepemde yükseliyor; siyah saçları biraz kıvrılmış ve düşmanlığı odayı kaplıyor, diğer her şeyi çok küçük ve önemsiz hissettiriyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Ben soruyorum.

Masama oturdu. "Bana randevu almamı söylemişsiniz." Sandalyemi işaret etti. "Otur."

Sandalyeme çöküyorum, gergin kalbim küt küt atıyor. "Ne istiyorsun?"

Arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne atıyor, kibir kişileşmiş ve karanlık gözleri benimkileri tutuyor. "Senin hakkında biraz bilgi edinmek istiyorum."

Rahat davranarak omuz silkiyorum. "Bilinecek bir şey yok."

"Saçmalamayı kes Grace," diye karşılık veriyor. "Bana söyleyecek bir şeyin mi var?"

Gözlerim onunkileri tutarken boğazımdaki kum kovalasını yutuyorum. Masayı devirdiğini ve camları kırdığını ya da aynı derecede dramatik bir şey yaptığını hayal ediyorum.

"Ne gibi?"

"Yap. Yapma. Oynama. Oynama. Benimle." Elini masama vurdu ve ben sıçradım.

Boğazımdaki gergin yumruyu

yutuyorum. "Onlar benim çocuklarım mı, değil mi?" Silueti bulanıklaşıyor.

Çenesi öfkeyle titriyor. "Cevap ver. Cevap. Siktiğimin.

Soruya." Başımı salladım. "Evet."

"Evet ne?"

"Sen..." Kelimeleri yüksek sesle söylemeye çalışıyorum ama kuruyan ağzım bana ihanet ediyor, bir cümle bile kuramıyorum.

"Sen ne?" diye öfkeyle tükürür.

"Evet. Sen onların biyolojik babasısın," diyorum sessizce.

Perili gözleri benimkileri tutuyor ve sandalyesine geri oturuyor.

Sessizlik.

Bir şey söylemesini bekliyorum ama söylemiyor. Orada öylece oturuyor, şok olmuş... ya da belki de sadece beni incitmenin yollarını sayıyor. Saymasına gerek yok, zaten sonsuz sayıda olduğunu biliyorum.

"Sen...biz..." Sesim kesiliyor.

Gözlerini halının üzerindeki bir noktaya dikeyyor, gözlerimin içine bile bakamıyor.

"Korunmadın, Gabriel."

Gözleri benimkilerle buluşmak için yükseliyor, bana olan nefreti her hücrelerinden damlıyor.

"O ay antibiyotik kullanıyordum ve..." Kendimi toparlamaya çalışırken dudaklarımı yuvarlıyorum, gözyaşlarımın arasından onu zar zor görebiliyorum. "Bana söyledin..."

Gözleri tekrar halıya kayıyor, sessizliği beni korkutmaya başlıyor.

"Ne yapmam gerekiyordu?" Kekeledim. "Beni bir daha görmek istemediğini söylemiştin."

Sessizlik.

Onu izliyorum, patlamayı bekliyorum, bir tür tepki bekliyorum, aşırı bir tepki bile bundan daha iyidir.

"Biliyorlar mı?" diye sorar sonunda.

"Hayır."

"Kim bilir?"

"Hiç kimse, I söyledi herkes o onlar vardı donör spermi kullanılarak IVF yoluyla gebe kalmıştır."

Gözleri tekrar halıya kayıyor.

Bir şey söyle.

Gabriel Ferrara sessizlik yapmaz.

"Sizden hiçbir şey istemiyorum, endişelenmenize gerek yok," diye kekelıyorum. "Hayatını normal bir şekilde yaşayabilirsin; seni asla rahatsız etmeyeceğiz."

Koyu renk gözleri benimkilerle buluşmak için yükseliyor ve bu kez öfkeyle titriyorlar. Sandalyesinde öne doğru oturuyor. "Gerçekten çocuklarımı benden uzak tutabileceğini mi sanıyorsun?" Küçümsüyor.

Korku sistemime işliyor.

"İnanamıyorum..." Sesi, sanki daha fazla detay vermemek için kendini durduruyormuş gibi kesiliyor.

Neden patlamıyor? Garip ve karakter dışı davranıyor, bu çok rahatsız edici.

"Ne söyleyecektin?"

Gözleri benimkileri tutuyor. "Sen tanıdığım en bencil insansın."

Ne?

"Bana olan duygularının kendi çocuklarına ihanet etmesine izin verdin ve onların babalarına ulaşmalarını engelledin." Duygularına yenik düşmüş gibi boğazındaki yumruyu yutuyor.

"Senin bir nişanlın var. Daha çok çocuğun olacak Gabriel," diye fısıldıyorum.

"Yapacağım." Öfkesi yüksek ve net bir şekilde geri dönerken, öne doğru otururken meydan okurcasına çenesini gökyüzüne doğru eğiyor. "Gerçekten hiç öğrenmeyeceğimi mi sandın?"

Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

"Beni terk ettiğin günün en büyük ihanetin olduğunu sanıyordum," diye fısıldıyor.

Beni zorla uzaklaştırdın.

"Seni istememem onları istemediğim anlamına gelmiyor." Küçümsüyor.

Oh...

Kalbime doğru bir bıçak. Gözyaşlarımın arasından ona bakıyorum.

İşte benim tanıdığım Gabriel. Soğuk ve kalpsiz.

Soğuk ve hesapçı bir sesle, "İşte olacaklar," diyor. "Bugün evinize bir doktor gönderiyorum, babalık testi yapacaklar ve siz -" bana ters ters baktı, "- sonunda çocuklarınız için doğru olanı yapacaksınız."

Bir şey söylemek için ağzımı açtım.

"Eğer onları görmemi engellemeye çalışırsan... bir kez bile. Kendini sonuçlarına hazırla. Beni anlıyor musun?" diye homurdanıyor.

"Bu bir tehdit mi?"

"Beni it ve öğren."

Aptal gözlerim korkudan yaşlarla doluyor. "Hiç değişmemişsin, hâlâ sadece kendini düşünen bencil bir piçsin."

Soğuk ve sert bakışlarında bir gülümseme izi beliriyor. "Sanırım beni neden kızgın olduğumu bilecek kadar iyi tanıyorsun Grace."

"Benimle hiçbir şey yapmak istemedin."

"Bunun seninle hiçbir ilgisi yok," diye tükürdü.
"Çocuklarımla hayatının altı yılını kaçırdım. Altı doğum günü. Altı Noel, altı lanet yıl, Grace."

Midem bulanıyor, tam bir duygusal çöküşün eşiğindeyim.

"Babalık testini yap," diye uyarıyor.

"Ya yapmazsam?"

"Kendini hazırla."

Gözlerim onunkileri tutuyor. "Ne için?"

"Armafuckinggeddon." Ayağa kalkıyor ve başka bir şey söylemeden ofisimden çıkıp gidiyor. Az önce çıktığı kapının arkasına bakıyorum.

Oh hayır...

Duygularım beni ele geçiriyor ve başımı ellerimin arasına alıp ağlıyorum.

Kendimi toparlamaya çalışırken evimin köşesindeki arabamda oturuyorum.

O kadar sarsılmıştım ki işten ayrılmak zorunda kaldım ve onlara eski bir arkadaşımın öldüğünü öğrendiğimi söyledim.

Artık sadece pis bir yalancıyım.

Gözlerim kızardı ve şişti ve lanet olsun, kendimi çok dengesiz hissediyorum.

Dehşete düştüm.

Sözleri aklıma geldi: "Eğer onları görmemi engellemeye çalışırsan... kendini sonuçlarına hazırla."

Tanrım, nasıl bu hale geldi?

Geçen hafta hayatım normaldi, en büyük dramım bale terliği bulmaktı, bu hafta ise kötü bir rüya gibi.

Yaşayan bir kabus.

İşin kötüsü, babalıklarını zaten biliyorum, test yapmaya bile gerek yok. Aklımda tek bir şüphe tohumu bile yok. Gabriel Ferrara onların biyolojik babası ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

"Seni istememem, onları istemediğim anlamına asla gelmez."

"Oh." Gözyaşları içinde yüzümü buruşturdum. Sözleri hâlâ canımı yakıyordu. Ona delicesine aşık olan o kadın olmaya geri döndüm, kalbim onun ayakkabısının altında olan, darbelerini darbe darbe alan zavallı kadın.

"Kes şunu, kendini topla. Eve gitmen gerek."

Aynada yüzümü düzeltmek için güneşliği indiriyorum ve yolun kenarına çekilmiş ve yaklaşık iki yüz metre arkama park etmiş siyah bir araba görüyorum.

Ne?

Arkamı dönüyorum ve bugün bininci kez kalbim sıkışıyor, ortadan kaybolmayayım diye beni takip ettiriyor. Ve eğer daha iyi bir insan olsaydım, çocuklarıyla birlikte kaçmanın hiç aklıma gelmediğini söylerdim.

Ama oldu... özellikle de bugün.

"Sen tanıdığım en bencil insansın."

O haklı, ben haklıyım... ama birini tanımak için biri gerekir. Ve o lanet olası bir kral.

Kendimi toparladım ve tozumu aldım. Gözlerimi siliyorum ve güneş gözlüklerimi takıyorum. Kurallara göre oynamam gerektiğini biliyorum ama siktir et onu. Bunu benim şartlarımla yapıyoruz.

Arabayı durdurdum ve evimiz görünene kadar yolda ilerledim.

Bunu yapabilirim.

Doktor çocuklara babalık testini anlatırken ben kanepede oturuyorum. "İşte böyle." Onlara ağzını nasıl temizlediğini gösteriyor. "Çok kolay, gördünüz mü?"

İki güvenlik görevlisi verandada bekliyor, bir doktor ve bir hemşire de bizimle birlikte içeride.

Sessiz kalıyorum çünkü... Söyleyecek ne var ki?

Çocuklarını sakladığımı biliyorlar ya da en azından şüpheleniyorlar ve benim hakkımda ne düşündüklerini ancak hayal edebiliyorum.

Bana gitmemi söyledi.

Lucia'nın ve ardından Dominic'in ağzından örnek almalarını izliyorum, her birinin saçından birer tutam alıyorlar ve örnekleri test tüplerine koyuyorlar.

"İşte oldu, hepsi bitti." Doktor gülümsüyor.

"Sonuçların gelmesi ne kadar sürer?" diye soruyorum.

"Yirmi dört saat kadar, yarın bir ara." O cevap verir.

Başımı sallıyorum ve sonucu zaten bildiğimi ve onu milyonlar için kandırmaya çalışan bir dolandırıcı olmadığımı söylemek istiyorum, ama lanet olsun, sadece daha fazla ezik gibi görüneceğim.

"Teşekkür ederim." Gitmeleri için işaret ederek ön kapıyı açtım.

"Güle güle." Hemşire yanımdan geçerken usulca gülümsüyor. "İyi şanslar."

Ciddi misin?

Şansa ihtiyacım yok, sürtük. Kapının önünde duran güvenlik görevlisine ters ters bakıyorum.

"Güle güle." Kapıyı arkalarından sert bir sesle kapattım.

Mükemmel masum gözleriyle bana bakan iki güzel bebeğime bakıyorum. "Hadi akşam yemeği için dışarı çıkalım, nefis ve lezzetli bir şeyler yiyelim." Gözlerimi açıyorum. "Tatlı olarak çikolatalı pasta."

"Yaşasın," diye ciyaklıyorlar.

"Git üstünü değiştir." Gülümsüyorum.

Birden fırlayıp merdivenlerde kayboluyorlar.

Annenin bir içkiye ihtiyacı var.

Gabriel

"Öğle yemeği için hazır mısınız?" Alessio ofisimin kapısından sesleniyor.

"Evet." Önümdeki e-postaya odaklanıyorum. "Bana bir dakika ver."

Ofisimdeki koltuğa uzandı ve beklerken telefonunu çıkardı. "Üçüncü kattaki yeni muhasebeciyi gördün mü?"

Yazmaya devam ediyorum. "Hayır."

"Acayip seksi," diye cevaplıyor. "Sarı saçlar ve büyük, sikilebilir memeler."

Gözlerim ekrana yapışıp kalırken kaşımı kaldırıyorum. "Herkesin sikilebilir göğüslerle seksi olduğunu düşünüyorsun."

"Şu anda bu binada çok fazla yetenek var, size söyleyeyim."

"Pantolonunun içinde kalsın." İlgisiz bir şekilde iç çektim. "Ricardo nerede?"

"Bizimle orada buluşacak."

E-postayı gönderiyorum ve acil olarak işaretlenmiş bir sonraki e-postayı okuyorum.

"Acele edin kalk." O görünüyor at onun izle. "I var geri dönmem gereken bir randevu var."

"Tamam." Ayağa kalktım ve cüzdanımı alıp takım elbisemin içine soktum. "Hadi gidelim."

Fuayeye çıkıyoruz, asansöre biniyoruz ve kapıların önünde duruyoruz.

Asansör iki kat aşağıda duruyor ve ben derin bir nefes alıyorum. "Siktir, özel bir asansöre ihtiyacımız var."

"Asla olmaz. En iyi yetenek tespiti bu asansörlerde yapıyorum." Gözlerimi deviriyorum ve kapılar açılıyor. Yirmili yaşlarının ortalarında iki kız ayakta duruyor ve içeri girmek için bekliyorlar. İkisi de hayal gücüne hiçbir şey bırakmayan kalem etekler giymiş. Birinin üzerinde

Koyu renk saçlı ve biri de kumral. Bizi gördüklerinde gözleri açılıyor.

"Bayanlar." Alessio baştan çıkarıcı bir şekilde gülümsüyor. "Aşağı iniyorum." Gözlerim ona kayıyor. Keşke.

Ne düşündüğümü çok iyi bildiği için sırtıyor.

"Merhaba, Bay Ferrara." Onlar binerken esmer kız utangaç bir şekilde bana gülümsüyor, gözleri yüzümde geziniyor.

Başımı salladım. "Merhaba." Kapılar kapanırken gözlerimi kapılardan ayırmıyorum. "Dışarıda güzel bir gün," diyor Alessio.

"Öyle değil mi?" Sarışın gülümsüyor. "Güneşi çok seviyorum, keşke New York'ta bir plajımız olsaydı da bronzlaşmaya çalışsaydım."

"Parkta bronzlaşmaya çalışabilirsin," diye yanıtlıyor Alessio. "Parkta bronzlaşmak diye bir şey var, biliyor musun?"

Aman Tanrım.

İçten içe gözlerimi deviriyorum; lanet olsun... tavlama cümleleri çok kötü.

"Soğuk hava durumu yapar Ben sefil,"
ve Sarışın devam ediyor.

Kimin umurunda?

"Büyük bir D vitamini enjeksiyonuna ihtiyacın var gibi görünüyor," diye yanıtlıyor Alessio kol düğmelerini rahatça ayarlarken.

Dudaklarımı büküyorum; hangi D vitamininden bahsettiğini biliyorum. Pantolonundaki.

Asansör onuncu katta durur. "Bu biziz." Sarışın, Alessio'ya gülümser. "Sizi tekrar görmek güzel, Bay Ferrara."

"Bana Alessio de."

Tam zamanında kıkırdadı. "Tamam... Alessio." Kapılar kapanmak üzereyken elini uzatarak onları durduruyor. "Adın ne senin?"

"Misha."

Bir süre birbirlerine bakıyorlar ve ben derin bir nefes veriyorum. Acele et, siktir et.

"Memnun oldum, Misha." Başını eğiyor.
Kapılar kapanıyor ve kendisiyle gurur duyarak
gölümsüyor. "Ciddi misin?" Dudağını kıvrıyorum.

"Onu alacak."

"Elinizdeki en iyi şey D vitamini mi?"

"Her zaman işe yarar." Kapı tekrar açılır ve adam seksi bir şekilde gülümser. "İyi günler, hanımlar."

Gözlerimi deviriyorum. İşte yine başlıyoruz.

Bara girdiğimizde Ricardo'nun köşedeki bir masada oturmuş telefonla konuştuğunu görüyoruz ve yanına gidiyoruz. "Evet." Dinliyor ve biz otururken gözlerini bize diyor. "Bu hiç tatmin edici değil."

"Kim o?" Ağzımı açtım.

Yumruğunu sıkıyor ve telefonunu işaret ediyor.

"Size bir içki getireyim mi?" diye soruyor garson kız yanımıza gelirken.

"Ben bir maden suyu alayım lütfen." "Aynen," diyor Alessio.

Ricardo soru sormak için elini kaldırıyor ve birasını işaret ediyor.

"Bazılarımız çalışmak zorunda, biliyor musun?" Alessio mırıldanıyor.

Ricardo telefonun diğer ucundaki kişiyi dinler. "Tamam, anlıyorum." Tekrar dinler. "Buna bir an bile inanmıyorum."

"Kiminle konuşuyorsun?" Kaşlarımı çattım.

"Çünkü hiçbir park yeri o kadar büyük değildir, hız göstergem yalan söylemez ve Lamborghini'mi park için bıraktığımda, lanet olası vale şoförünüzün onunla New York'ta gezintiye çıkmasını beklemiyorum."

Alessio'nun gözleri açılıyor ve ben kıkırdıyorum.

"Çünkü saatte fazladan elli mil var," diye tersliyor. "Nereden bileyim ben?" Gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacak. "Çünkü bu iki milyon dolar değerinde bir koleksiyon arabası. Tabii ki hız göstergesini biliyorum."

"Kutsal..." Alessio ağzı açık, gözleri fal taşı gibi açılmış. "Ne oluyor lan?" "Buyurun, iki maden suyu," diyor garson kız.

Ricardo içkilerimizin geldiğini görünce yine elini kaldırıyor.

İçkimi yudumluyorum ve restorana bakıyorum; Gracie'nin masasında oturduğunu hayal ediyorum. Uzun saçlarını atkuyruğu yapmış ve dudaklarını büzmüştü.

Kalbim sıkışıyor.

Birini tanıdığını düşünüyorsun.

Yıllar öncesini ve birlikte geçirdiğimiz o geceyi düşünüyorum; yatağında yuvarlandığımızı görüyorum.

Masamda.

Dušta.

Çıplak ten ve orgazmlardan oluşan bir kolaj, aramızda yanan kontrol edilemez ateş.

Sabah yüzündeki ifade... Midem bulanıyor.

"Dünya'dan Gabe'e." Alessio beni şimdi ve buraya geri getirmek için elini yüzümün önünde sallıyor.

Ona baktım. "Ha?"

"Ne halt ediyorsun sen?" Kaşlarını çattı.

"Ha?"

"Bu hafta neyin var senin?" Ricardo soruyor. "Perilerle takılıyorsun."

"Yok bir şey," diye tersliyorum. "Aklımda çok şey var, hepsi bu." "Ne gibi?"

Menüyü açarken "Çirkin suratını dağıtmanın kaç yolu olduğu gibi," diye çıkışıyorum. "Sen kendi işine bak." Telefonum masanın üzerinde titriyor ve çocuklar konuşmalarına geri dönerken cevap veriyorum.

"Gabriel Ferrara."

"Merhaba Bay Ferrara, ben Dr.

Granger." Kalbim durdu. "Evet."

"Babalık testinin sonuçları geldi, efendim."

Kendimi hazırlarken gözlerimi kapatıyorum.

"Bu olumlu bir eşleşme, her iki çocuğun da biyolojik babasının siz olduğunuz şüpheyi bırakmayacak şekilde doğrulandı."

Beklenmedik bir duygu içimi dolduruyor ve boğazımda
bir yumru oluşuyor.
Onlar benim.

Mark beni işten eve bırakırken arabanın arkasında
oturuyorum.

Havayı bıçakla kesebilirsin; kalbim ağır ve ikimiz de
sessiziz.

Evlenmek üzere olduğunuz birine iki gayrimeşru
çocuğunuz olduğunu nasıl söylersiniz?

Ariana'nın kalbi kırılacak.

Kalbim kırıldı... ama aynı sebepten değil.

Çocuklarımla hayatlarımdan çok şey kaçırdım, asla geri
getiremeyeceğim bir zaman.

Ve Grace.

Onu iş yerinde, kumral saçları ve çok iyi tanıdığım
yüzüyle hayal ediyorum. Ondan aldığım derin yakınlık hissi,
dünyada hayatım pahasına güvendiğim tek kişi.

Çok şeytani... Ama yine de ruhani bir yaratık.

Zihnim milyonlarca senaryoyla dolup taşıyor,

hiçbiri iyi değil.

Araba binamın önünde durdu ve ikimiz de arabanın
içinde hareketsiz oturduk.

"İyi şanslar," diyor Mark usulca, beni en çok seven
insanı incitmek için darağacına doğru yürüdüğümü biliyor.

"Eğer değiştirebilseydim..."

Fısıldıyorum. "Biliyorum."

Kendimi arabadan dışarı sürüklüyorum ve asansöre
binip katıma çıkıyorum, çift kapı açılıyor ve lezzetli bir
şeyin kokusu anında duyularımı dolduruyor.

Kalbim sıkışıyor ve gözlerimi kapatıyorum.

Bu nasıl oluyor?

Daireye girip çantamı ofisime koyduktan sonra Ariana'yı mutfakta buluyorum. Kapı pervazına yaslanıp bir süre onu izliyorum.

Sevdiği işi yapıyor, bana sorarsanız New York'un en iyi aşçısı.

Önlük giymiş, bir yandan fırına bir şeyler koyuyor, bir yandan da ocakta bir şeyler pişiriyor.

"Merhaba."

Başını kaldırıp beni gördü ve gülümsedi. "Geldiğini duymadım."

"Ama ben yaptım." Beni öperken gülümsüyorum. Kırmızı şarap bardağını gördüm. "Okul gecesinde içki mi içiyorsun?"

"Kutlama yapıyorum." Bana bir bardak doldurdu. "Neyi kutluyoruz?"

Şarap kadehimi bana uzatıyor ve kendi kadehini benimkine yaklaştırıyor. "Evlenmemize otuz beş gün kaldı."

Gülümsemeye zorluyorum ve bardağımı onunkiyle tokuşturuyorum. "Lezzetli bir şeyler kokuyor. Şefim bu akşam ne servis ediyor?"

"Kral balığı ceviche'nin ardından kremalı polentalı ragu ve tatlı olarak tiramisu var."

"Bana her akşam üç çeşit yemek pişirecek enerjiyi nereden buluyorsun?"

"Seninle ilgilenmek en sevdiğim şey." Kalbim sıkışıyor. "Konuşmamız gerek."

Gülümsüyor ve beni öpmek için ayak parmaklarının üzerine çıkıyor. "Biliyorum, ama önce takım elbiseler." Elimden tutuyor ve beni mutfak tezgahının yanındaki tabureye götürüyor, ben de oturuyorum. "Şimdi, siyah istediğini biliyorum..."

Dinliyormuş gibi yaparak ona bakıyorum ama aklım bankadaki Gracie'ye gidiyor. Saçmalamayı kes, Grace. Bana söyleyecek bir şeyin mi var?

Gözlerinden yaşlar süzüldü ve yüzündeki ifadeden bunun doğru olduğunu hemen anladım.

Kalbimde bir delik açtı.

Bunu nasıl yapabildi? Kendi çocuklarımı altı yıl boyunca benden nasıl saklayabildi? Zihnim o gece duşta, çıplak ve birbirimizin kollarında öpüşmemize geri dönüyor.

Aramızdaki yakınlık seviyesi ne daha önce ne de daha sonra yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu.

Onun için yıllarca yas tuttum ve bunu düşününce... Boğazımda bir yumru oluştu.

Bebeklerim hep ondaydı.

"Gabriel?"

Ariana'nın ne söylediği hakkında hiçbir fikrim olmadan başımı kaldırıp bakıyorum. "Pardon?"

"Beni hiç mi dinlemiyorsun?"

"Bağışlayın beni, bugün... Yoğun bir gün."

"Bana ne söyleyecektin?" diye soruyor.

Büyük kahverengi güven dolu gözleriyle bana bakıyor.

Söyle ona.

"I..."

Yap hadi.

"Yarın iş için gitmem gerekiyor."

"Oh," diye yanıtlıyor. "Ne kadarlığına gidiyorsun?" "Birkaç gün."

"Tamam." Gülümsüyor. "Benim de gelmemi ister misin?"

"Hayır." Şarabımı yudumluyorum. "Sürekli çalışıyor olacağım," diye yalan söylüyorum.

"Neyse, takım elbiselere dönelim." Konuyu değiştiriyor ve benim aklım bir kez daha yaşanmakta olan felakete gidiyor.

Hayatım karmakarışık.

Grace

Çıgıllıklarının sesi sessizlikte yankılanıyor, havalanırken kanatları suya çarpıyor.

Uçan bir kuş çok güzel bir şeydir.

Arka verandada oturup göle bakıyorum. Hayatım karmakarışık... ve çılgına dönmem gereken bir zamanda, ürkütücü bir şekilde sakın hissediyorum.

Gerçek ortaya çıktı ve lanet olsun, katartik hissettiriyor. O biliyor.

Artık bu sırrı tek başıma taşımıyorum.

Bir gün gerçeğin ortaya çıkacağını hep biliyordum ve her geçen yıl biraz daha korkuyordum.

Sadece Gabriel'den değil... donör spermi ve IVF hakkındaki gerçeği onlara söylemediğim için çocukların benden nefret etmesinden de.

Çıktığına sevindim.

Çocuklar henüz küçük ve onlarla babalarının kim olduğu konusunda henüz konuşmak zorunda kalmadım, umarım beni affedebilecek kadar küçüklerdir.

"Anne," diye sesleniyor Dom içeriden. "Az önce bir araba geldi." Savaşa hazırlanırken gözlerimi kapatıyorum.

"O burada."

Grace

Eve geri dönüyorum ve pencereden bakınca Gabriel'in arabadan indiğini görüyorum. Bugün Perşembe, hafta sonunu bile bekleyemedi.

Kömür rengi bir takım elbise giymiş, saçının bir teli bile yerinde değil, kalın bir saati ve pahalı ayakkabıları var, burada sudan çıkmış balık gibi görünüyor.

"Geri döndü," diyor Lucy yanımdaki yerinden.

"Kibar ol," diyorum ona. Dominic'e dönüp bakıyorum.
"Bugün terbiyeni takın lütfen."

Sessiz kalıyor.

"Dominic, beni anlıyor musun? Bugün iyi davran."

Başını sallıyor.

Hepimiz yerimizden, pencereden Gabriel'in ön merdivenleri çıkmasını izliyoruz ve o kapıyı çalmadan ben açıyorum.

"Merhaba."

"Merhaba." Başını sallıyor, gözleri arkamdaki çocukları buluyor ve bir süre onlara bakıyor.

Ona erişim izni vermek için geri çekiliyorum. "İçeri gel."

Benim yanımdan geçip eve giriyor ve Dom ile Lucy ona uzaylı gibi bakıyorlar.

Gabriel küçük, şirin evimize bakıyor ve sessiz, tarihinde ilk kez söyleyecek söz bulamadığını hissediyorum.

Bu ikimizi de yapar.

"Lütfen tanışın..." Sesim kesiliyor ve ellerimi Lucy'nin omuzlarına koyuyorum. "Bu Lucia." Onu Gabriel'e takdim ediyorum. "Lucia, bu benim arkadaşım Gabriel."

Gabriel'in gözleri soru sorarcasına bana kayıyor ve ben de hafifçe omuz silkiyorum. Onu nasıl tanıştıracacağım hakkında hiçbir fikrim yok.

"Merhaba," diyor Gabriel ona.

Lucy onun ayaklarının dibinde durur ve ona bakar. "Çok büyüksün."

"Uzun boylu," diye düzeltiyorum.

"Sen çok küçüksün," diye yanıtlıyor.

"Lucas Marks bana fare diyor çünkü çok küçüğüm," diyor gerçekçi bir şekilde.

"Şey..." Kaşları şaşırmış gibi yukarı kalktı. "Lucas Marks'a kulaklarının büyük olduğunu söyle."

Ne?

"Bu Dominic." Sözlerini kestim. "Dom, bu Gabriel."

"Merhaba," dedi Dom, göz ucuyla bile bakmadan.

Gabriel ona bakarken çenesi titrer, kaba davranışından rahatsız olduğu bellidir.

Sikeyim.

"Bir fincan kahve ister misin?" Konuyu değiştirmek için sordum.

Gabriel'in gözleri tekrar bana dönüyor. "Evet," diye yanıtlıyor.

"Neden yemekten önce dışarı çıkıp oynamıyorsunuz?" Gülümsüyormuş gibi yapıyorum; burada her şey harika. Görülecek bir şey yok. Mutlu, mutlu, mutlu.

Dom, "Dışarı çıkmak istemiyorum," diye yanıtlıyor.

Gabriel'in etkilenmemiş gözleri ona doğru kayar.

"Yukarı çık o zaman tatlım." Gözlerimi ona diktim. Şimdi olmaz, pislik.

Dom sanki ben büyük bir rahatsızlık mışım gibi merdivenlerden çıkıyor.

Bu lanet çocuk benim ölümüm olacak.

Son altı yılda öğrendiğim bir şey varsa, o da baskın bir erkekle yatmanın seksi olabileceği, ancak onu oğlunuz olarak yetiştirmenin çok daha az arzu edilir olduğudur.

Lucy, Gabriel'in ayaklarının dibinde durup ona bakmaya devam eder. "Neden bunu giyiyorsun?"

"Ne giyiyorsun?" diye soruyor.

"Bu..." Kıyafetlerini işaret ediyor.

"Takım elbisem mi?"

Şapşal bir gülümsemeyle başını sallıyor.

"Çok komik." "Daha önce hiç takım elbise görmedin mi?" Kaşlarını çatıyor. Yardım edin.

"Üst kata, tatlım." Sözünü kestim. Lütfen ona ne kadar kültürsüz olduğumuzu söylemeyi bırak. "Annenin Gabriel'le konuşması gereken yetişkin işleri var."

Yüzünün soğuk ve ifadesiz olduğunu görmek için ona bakıyorum.

Teklifi kabul et Lucy, güven bana... Üst kat çok daha iyi bir seçenek.

Yukarı fırlıyor ve oda sessizliğe gömülüyor, ugh... Beni onunla yalnız bırakma.

Gabriel yemek masasındaki sandalyeye oturuyor ve ben de kahve makinesini çalıştırıyorum.

Kahretsin... Bir sonraki söyleyeceğim şey için zihnimi yokluyorum.

Omzumun üzerinden evime baktığını görüyorum, ne düşündüğünü hayal bile edemiyorum. Onun dünyasında her şey gösterişli ve aşırı lüks, burası ise göl kenarında her şeyin ev yapımı olduğu küçük bir kulübe. Kanepedeki minderlerimiz bile tığ işi, sevdiğimden değil. Yolun aşağısındaki Mavis bana her türlü çirkin şeyi yapıyor.

Çocuklar onun eserlerinin muhteşem olduğunu düşünüyor ve ben kim oluyorum da huysuzluk yapıyorum.

Gabriel'in kahvesini masaya bıraktım ve yanına oturdum.

"Yani..." Omuz

silkiyorum.

"Yani..."

"Sen." Boğazımdaki kum kovalasını yutuyorum.

"Sonuçların geldiğini varsayıyorum."

"Evet." Gözleri gözlerimi tutuyor. "Nasıl bu kadar emindin?" "Çünkü ben yatıp kalkmam, bunu sen de biliyorsun." Dudaklarını yuvarlıyor ve sessiz kalıyor.

"Peki şimdi ne olacak?"

Kahvesini yudumlar ve yüzünü buruşturur. "Ugh. Bu lanet şey de ne?"

"Kahve, Gabriel."

"Yüce Tanrım, hâlâ en kötü kahveyi sen yapıyorsun."

Fincanını öne doğru itiyor. "Bu yenmez."

"İçiyorsun, yemiyorsun," diye çıkışıyorum.

Sessiz bir uyarı olarak kaşını kaldırıyor ve ben de gözlerimi açıyorum. "Yapma."

"Sen yapma."

Tanrım, bu asla işe yaramayacak.

Bir süre sessiz kalırız.

Sonunda ona bilmem gereken şeyi sordum. "Burada ne yapıyorsun?"

"Ayarlamaları yapmak için geldim."

Düzenlemeler mi?

"Ne için?"

"New York'a geri taşınmak zorunda kalacaksın."

"Üzgünüm...?"

"Çok meşgulüm ve buraya gelmek için zamanım yok."

Ne?

"Elbette masrafları karşılayacağım ve size güzel bir yer bulacağım, nakliyeciler sizin için toparlanacak ve her şey halledilecek."

Beden dışı bir deneyim yaşarken ona bakıyorum.

"Park Avenue'deki çatı katımı düşünüyordum, nasıl istersen öyle dekore edebilirsin sanırım." Bir an düşünür. "Ama seçeceğin iç mimar hakkında söz sahibi olmak istiyorum."

Şaşkınlıkla göz kırpmıyorum. "Hayır."

"Manhattan'daki terasına ne dersiniz? Orayı tercih edebileceğinizi düşündüm, sadece dört yatak odası var ve o kadar iyi bir manzarası yok." Bir an düşünür. "Ve benim evime gidip gelmek trafiğin yoğun olduğu saatlerde daha uzun sürer. Hayır... Sanırım seni Park Avenue'de tercih ederim, orası iki katlı bir çatı katı, çok daha büyük ve evime daha yakın."

"Hiçbir yere taşınmıyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Çocukların hayatları burada. Arkadaşları ve okulları burada." Omuz silkiyorum. "Onları hiçbir yere taşımıyorum."

"Evet. Öylesin."

"Hayır, değilim." Öfkemin yükselmeye başladığını hissediyorum. "Buraya öylece dalıp New York'a geri taşınmamı talep edemezsin. Nerede yaşayacağımız konusunda söz hakkın yok."

Gözlerini kısar. "Çocuklarımla yüzde elli velayetini almak istiyorum ve alacağım. Senin iznin olsun ya da olmasın."

"Çocuklarınız mı?" Öfkem patlamaya hazırlanırken kollarımı kavuşturuyorum. "Bu bir şaka, değil mi?"

"Bu da ne demek oluyor şimdi?" diye fısıldıyor öfkeyle. "Bunu kanıtlayacak belgelerim var."

"Gebe kaldıkları gece bunun bir seminal transfer olduğunu açıkça belirtmiştiniz."

Gözleri öfkeyle parlıyor.

"Sen bir sperm donörüsün, başka bir şey değilsin."

"Bu ne cüret!" diye tıslıyor. "Bir Noel partisinden sonra gece geç saatte ofisime girip beni masamda baştan çıkarıyorsun. Stratejik olarak hamile kal. Çocuğumu dokuz ay boyunca gizlice taşı, bir değil iki çocuğumu doğur."

ve bir kez bile beni arayıp haber vermediler." Ayağa kalktı. "Bu Pollyanna numarasıyla kimi kandırdığını sanıyorsun sen? Hazır başlamışken, oğlumun adını Dominic koymaya nasıl cüret edersin?"

"Ona ne dememi istiyorsun?" "Gabriel."

"Bir Gabriel tanıyorum ve bu beni o isimden soğuttu."

"Konuşabilirsin, sen çocuklarımı bana karşı bir silah olarak kullanan aldatıcı bir cadısın."

"Çık dışarı."

"Hayır."

"Siktirin gidin," diye fısıldıyorum öfkeyle. "Seni burada istemiyoruz."

"Beni tanımıyorlar bile."

"Ve böyle de kalmalı. Evine, nişanına git Gabriel. Yeniden başla, onunla bir milyon İtalyan bebek yap."

Bana ters ters bakıyor. "Taşınmayı ben organize ediyorum." "Cehenneme kadar yolun var."

"Bunu yapmak istiyor musun?" Bir kaşını kaldırıyor. "Beni gerçekten zorlamak istiyorsun, çünkü sana daha uygunsa tam velayeti alabilirim."

"Ve işte orada," diye fısıldıyorum öfkeyle. "Geleceğini biliyordum. Hemen defol git buradan."

"Onları görmemi engelleyemezsiniz."

"Öyle olduğumu hiç söylemedim. Onlarla bir ilişki kurmak istiyorsanız, bunu yapmak için buraya gelirsiniz. Yetişkin olan sensin; çaba göstermesi gereken sensin. Tanrı aşkına, özel bir jetin var, istediğin zaman uçabilirsin."

"Onları daha yakın istiyorum."

"Önce onları tanıyın."

"Eğer New York'ta yaşıyorsanız, her hafta sonu buraya gelebilirsiniz."

"Ne?" Patladım. "Ağızından çıkanı kulağın duyuyor mu senin? Bu çocuklarla ve onların refahıyla hiç ilgilenmiyorsun. Bakalım doğru anlamış mıyım?"

Hafta içi New York'a gidip hafta sonları buraya mı döneceksin?"

"Evet."

"Ama hafta boyunca günde on dört saat çalışıyorsun."

Bir şey söylemek için ağzını açtı ama sözünü kestim.

"Ve hafta sonları onlarla gerçekten kaliteli zaman geçirebileceğiniz bir zamanda, onları toplayıp saçlarınızdan kurtulmak için buraya geri göndermek istiyorsunuz."

"Öyle değil."

"Aynen öyle." Kapıya doğru yürüdüm ve açtım. "Çık dışarı."

Gabriel

Bu kadının cüreti kanımı kaynatıyor.

"Bunun hakkında uzun uzun düşünmelisin Gabriel."

"Bunun tam olarak ne anlama geldiğini düşün. ne demek?"

"Bu, baba olmaya karar verdiğinizde bunun tam zamanlı bir iş olduğu anlamına geliyor. Her spor maçı, her dans antrenmanı. Her kuma ve soğuk algınlığı, her lanet olası erime. Onların hayatında ne için var olacağınızı seçme şansınız yok. Çocukları olmayan işkolik babalarına özlem duymalarına izin vermeyeceğim." Omuz silkiyor.

"Peki daha fazla çocuğunuz olduğunda ve daha da az zamanınız olduğunda ne olacak?" Ellerini havaya kaldırıyor. "Onları tüm arkadaşlarından uzaklaştırmak istiyorsun ve sonra yeni gelinin hamile kalıyor ve sen ve o bebek işleriyle çok meşgulsünüz ve onları etrafta istemiyor... o zaman onlara ne olacak?"

Kalbim yerinden çıkacak.

"Ya hep... ya hiç, Gabriel."

Bir süre ona bakıyorum ve tavrı agresiflikten empatiye dönüşüyor.

"Bak, işlerin böyle gitmesini istemediğini biliyorum, ben de öyle, ama böyle oldu ve sana o zaman söylemediğim için üzgünüm, ama sadece onları korumaya çalışıyordum."

"Kendi babalarından mı?" Nefesim kesildi.

"Eve gitmeli ve bunu gerçekten düşünmelisin," diyor üzüntüyle. "Ve eğer tüm bunların çok zor olduğuna karar verirsen, seni anlarım. Anlıyorum, gerçekten anlıyorum." Omuz silkiyor. "Kimsenin bundan haberi olmayacak ve çocuklar dinamikleri anlayacak yaşa geldiklerinde onlara o zaman birlikte anlatabiliriz."

Bir süre ona baktım.

"Buradaki kötü adam sen değilsin Gabriel, sana söylemeyerek yanlış bir şey yaptığımı biliyorum ama korkmuştum ve yalnızdım ve bu hiç kolay olmadı. Sayamayacağım kadar çok kez ağlayarak uyudum ama her seferinde onların ihtiyaçlarını ön planda tuttum ve sen buraya bencilce taleplerinle geliyorsun, kendini başarısız hissetmemek için onların tüm hayatlarını altüst etmek istiyorsun. Kanıtlaması gereken bir noktası olan yarım yamalak bir babadan daha iyisini hak ediyorlar."

Boğazımda bir yumru var.

"Sana neden söylemek istemediğimi biliyor musun?" "Aydınlat beni."

"Çünkü ailenizin ve dünyanın geri kalanının gözünde onlar, bir gece geç saatlerde masanızda özel asistanınızla birlikte gebe kaldığınız gayrimeşru çocuklardır ve her zaman da öyle kalacaklardır. Senin hayatına asla uyum sağlayamayacaklar Gabriel, anlamıyor musun?" Gözleri yaşlarla doldu. "İkinci sınıf vatandaş gibi hissetmelerini istemiyorum ve eğer New York'a giderlerse... aynen öyle olacak. Ailen onları asla kabul etmeyecek. Onlar her zaman Gabriel Ferrara'nın piç çocukları olacaklar."

Kalbim sıkışıyor.

"Eğer onları hayatında istiyorsan, ki umarım istiyorsundur, kendini onların dünyasına kaptırmalı ve onlarla bir ilişki kurmalısın. Kalplerinin güvende olduğundan emin olmadan onları hayatıma alamam."

Çenemi sıkıyorum.

"Gabriel, anlamın gerek, para onlar için hiçbir şey ifade etmiyor. İşinin ne olduğu ya da kim olduğun umurlarında değil, sadece babalarının onları sevmesini istiyorlar, sadece normal bir babanın onları sevmesini istiyorlar. Artık mutlular, sürekli babalarının ziyaretini beklemiyorlar çünkü onlara söylediğimizde mutlu olacaklarını biliyorum. Sürekli sizinle ilgilenmek isteyecekler. Ebeveynlik yarı zamanlı bir iş değildir. Eğer ilgili ve hazır bir baba olamıyorsanız, o zaman Tanrı aşkına hayatınızda bir kez olsun başkalarının ihtiyaçlarını kendi ihtiyaçlarınızın önüne koyun, onlar için doğru olanı yapın ve uzak durun."

Silueti bulanıklaşıyor ve ben hızla kapıya doğru dönüyorum. "İrtibatta olacağım."

Merdivenlerden inip arabama doğru yürüyorum.

Böyle olmasını beklemiyordum. Düşüncelerimi toplarken bir süre arabada oturdum.

"Hayatınızda bir kez olsun başkalarının ihtiyaçlarını kendi ihtiyaçlarınızın önüne koyun, onlar için doğru olanı yapın ve uzak durun."

Haklı, bunu gerçekten düşünmem gerek.

Bencilce davranıyorum.

Otomatik pilotta arabayı çalıştırdım ve yola çıktım. Dikiz aynasında kaybolurken eve bir göz atıyorum.

Sikeyim.

Onlara veda bile etmedim.

Karanlıkta uzanıyorum ve tavandaki gölgelerin değişimini izliyorum.

Uyku... zor rüya, yürüyen bir zombiyim.

Günlerdir uyumadım.

Ariana yanımda uyuyor, her şeyden habersiz. Fiziksel olarak burada onunla birlikteyim ama geri kalan kısmım değil, Maine'de Greenville üzerinde bir yerlerde geziniyor.

Gracie'nin sözleri kafamda dönüp duruyor... Hayatında bir kez olsun başkasının ihtiyaçlarını kendi ihtiyaçlarının önüne koy, onlar için doğru olanı yap ve uzak dur.

Onun haklı olduğunu biliyorum. Bu benimle ilgili değil; bu çocuklarımla ve onlar için en iyisinin ne olduğuyla ilgili ve onları kendi hallerine bırakmam gerektiğini biliyorum. İhtiyaç duydukları kişi olamam ve bu beni öldürüyor.

O kadar çok çalışıyorum ki kendi hayatımda neredeyse hiç var olamıyorum. Ülkenin diğer ucunda yaşayan iki küçük çocuk için nasıl var olabilirim?

İki seçeneğim var: uzak durup çocuklarımı terk etmek ama Ariana'yı yanımda tutmak ya da... çocuklarımla birlikte Greenville ve burası arasında yaşamayı içeren yeni bir hayat tarzına başlamak.

Grace.

Bir an kafamla düşünüp uzak duruyorum ve Ariana ile evleniyorum.

Ve sonra saat gibi, zihnim Maine'e dönüyor... Onun yanına. Lucy ve Dominic'in görüntüsünü görüyorum, siyah saçlı, zeytin tenli.

Bana benziyorlar.

Onları bir okul konserinde, babaları yanlarında olmadan hayal ediyorum ve bu bana derin bir üzüntü veriyor.

Bu onları etkiliyor mu?

Grace öyle olmadığını söylüyor ama şimdi olmasa bile ileride kesinlikle öyle olacak. Durumun imkansız olduğunu biliyorum, Grace New York'a taşınmayacak ve ben de gidemem.

Grace haklı ve uzak durmalıyım.

Umursamayacaklar, zaten beni hiç tanımadılar... Bunun düşüncesi bile kalbimi kırıyor.

İçinde bulunduğum durum karşısında boğazım düğümleniyor. Çok aldatılmış hissediyorum.

Hayatımda bir yol ayırımındayım ve hangi yoldan gitmeyi seçersem seçeyim... diğer tarafta bir şeyleri özleyeceğim.

"Ne istediği umurumda değil, öde. Bana o lanet hikâyeyi getir," diye bağıyorum arabamla köşeyi dönerken. Gözlerim arkamdaki arabada beni takip eden Mark'a kayıyor. O kadar gerginim ki arabada onunla birlikte oturamıyorum bile.

Araba kullanmak kontrol edebildiğim tek şey.

"Röportaj yapmayacak; kimseyle konuşmayı kabul etmedi."

"Zekama hakaret etme, eminim Miles Media şu anda onunla pazarlık halindedir. Lanet olası hikâyeyi al." Aramayı sonlandırdım ve bir yaya geçidinde durdum.

Lanet olası beceriksizlik, bundan bıktım usandım.

Yaşlı bir kadın salyangoz hızıyla yolun karşısına geçiyor. "Acele et, yaşlı çanta."

Bir kadın daha geçiyor, sonra bir başkası. Ağır ağır nefes veriyorum. "Hadi ama, ne bekliyoruz?"

Ve sonra onu gördüm... Kalbim durdu.

Bir adam iki çocuğunun elinden tutmuş sokağa çıkıyor. Üniforma giymişler, onları okula götürüyor olmalı. Yürürken sohbet ediyor ve konuşuyorlar, etraflarındaki herkesten habersizler.

Ne hakkında konuşuyorlar?

Baba bir şeyler söylüyor, çocuklar gülüyor ve benim midem bulanıyor. Hangi okula gittiklerini merak ederek yürümeye devam etmelerini izliyorum.

Bip, bip. Arkamdan bir araba kornası çalıyor ve beni o ana geri getiriyor.

Dikiz aynama bakıyorum ve arkamdaki sürücüyü ters ters bakıyorum. "Canını yakmadan önce kapa çenenini."

Grace

Boşluğa bakarken kahvemi yudumluyorum. Son bir hafta bulanık geçti, önce Gabriel'in bizi bulmasıyla yaşadığım şok ve dehşet, sonra da en kötü korkularımın gerçekleşmesiyle yaşadığım yıkım.

Geldi, onlarla tanıştı ve ne kadar kararlı olduğunu görmek için bilerek zorladığımda savaşımadan gitti.

Onların hayatında olmak istemiyor ve en azından dürüst olduğu için minnettar olmam gerektiğini biliyorum ama bu beni daha iyi hissettirmiyor.

Çocuklar için üzülüyorum, onların varlığından haberi yokken bir şeydi, ama şimdi var... Büyüdüklerinde bunu onlara nasıl açıklayacağım?

Ne aptal ama.

Bu iki çocuk bir hediye ve onların hayatının bir parçası olmak istememesi beni aşıyor.

Başımı ellerimin arasına aldım. Belki de hakkımda söylediği her şey doğrudu. Belki de ben dünyanın en bencil insanıyım. İnadına onları sır olarak sakladığımı düşünüyor.

Öyle mi yaptım?

Hayır, onları korumak için sır olarak sakladım... Eğer bunu göremiyorsa, canı cehenneme.

Ona zaten hiçbir şey borçlu değiliz ve artık "ya olursa" diye düşünmeye gerek yok.

En azından artık biliyorum.

Cuma gecesi.

Boşluğa bakarken sos kavanozunu makarnanın içine boşaltıyorum. Lucy oturma odasında televizyon izliyor ve Dom da yukarıda bir yerlerde.

Boktan bir gün geçirdim, kredi başvurusu reddedilen aşağılık bir iş müşterisi tarafından taciz edildim ve oradan bir tür spiral oldu. Eve geldim, duş aldım ve hemen bir şişe şarap açtım. Burada yaşayan tek yetişkin olmanın bazı avantajları var, ne istersem yapabiliyorum... evden çıkmayı içermediği sürece.

"Anne, kapıda biri var," diye sesleniyor Lucia.

"Kim o?" Kaşlarımı atıyorum, ugh... Bu saatte kim geliyor ki?

"Bilmiyorum," diyor ilgisiz bir şekilde ve şovunu izlemeye devam ediyor.

ay havlumu omzuma atıp eve doğru yürüyorum ve aceleyle  n kapıyı açıyorum. Soğuk, karanlık gözler benimkilerle buluşuyor. "Gabriel."

Olamaz.

"Merhaba." Bir süre birbirimize bakıyoruz. "Ne"

"ocuklarımı görmeye geldim." Yanımdan geçip eve girerken sözümü kesti. "Yolumdan ekil."

Grace

"YOLUNDAN ÇEKİLEYİM Mİ?" Peşinden yürürken nefes nefese kaldım. "Yani..." Gözlerimi açtım, patlamak üzereydim, "...olmuyor."

Lacivert bir takım elbise giymiş ve kravat takmış, doğrudan işten geldiği belli. Dizüstü bilgisayar çantasını yere atıyor ve ellerini kalçalarına koyarak etrafına bakınıyor. "Çocuklarım nerede?"

Çocuklarıma çocuklarım demesi, önümde kırmızı bayrak sallaması gibi bir şey. "Dinleyin." Bizi duymamaları için onu kolundan tutup mutfağa çekiyorum. "Buraya habersiz gelemezsin," diye fısıldıyorum öfkeyle.

"Az önce yaptım." Soğuk gözleri gözlerimi tutuyor ve öne doğru bir adım atarak benim de geri adım atmama neden oluyor. "Bu gece burada kalıyorum."

Üzerimde tüm hakimiyetiyle duran devasa bedeniyle ilgili bir şey aptal bedenimin tepki vermesine neden oluyor, hava

Aramızdaki çatırtılar ve lanet olsun, bu ateşli pislik çileden çıkarıyor.

"Evet, ama bu olmayacak. Bir otel ya da başka bir yer bulmanız gerekecek."

"Her yer dolu." "Benim sorunum değil."

"Bir şeyi açıklığa kavuşturalım Grace..." Bir adım daha atıyor ve benim bir adım daha geri atmama neden oluyor. "Senin sorunun benim, tek sorunun benim. Bu gece çocuklarımla birlikte bu evde kalacağım."

"Hayır."

"Polisi arayın ve beni uzaklaştırın." Gözleri öfkeyle parlıyor. "Sana meydan okuyorum."

"Bunu yapmakta hiç tereddüt etmeyeceğim, pislik." "Gerçekten savaşı başlatmak istiyor musun Grace?"

"Getir onu."

Bana yavaş, alaycı bir gülümseme veriyor.

"Benden ne istiyorsun?" Tükürdüm.

"Eşitlik," diye homurdanıyor. "Ve lanet olsun, bunu bana vereceksin. Çocuklarıma sonsuza dek veda etmek için buradayım ve burada kalacağım."

"Boş bir yatak odam yok, uyuyabileceğin hiçbir yer yok."

"Ben senin yatağında uyuyacağım, sen de çocuklarla uyuyabilirsin. Sadece bir gece."

"Çocuklarla yatmıyorum," diye alay ediyorum.

"O zaman benimle aynı yatağı paylaşıyorsun." Alaycı bir kaşını kaldırıyor.

Milyonlarca ahlaksız düşünce zihnimde çırılçıplak dolaşıyor.

"Böyle bir şey söz konusu bile olamaz," diye çıkışıyorum. Düşüncelerimi toparlarken bir süre ona bakıyorum.

Bekle, ne dedi?

"Onlara veda etmek için mi buradasın?" Gözlerim onunkileri arıyor.

"En iyisi bu." Meydan okurcasına çenesini gökyüzüne doğru eğiyor.

Oh...zavallı bebeklerim.

Kalbim yerde bir su birikintisine dönüşüyor.

"Peki," diye fısıldadım, dikkatim dağılmıştı. "Sen benim yatağında kal, ben de..." Duraklıyorum, "...başka bir yerde uyu."

Bir süre bana bakıyor ve ben onun da düşüncelerini topladığını hissediyorum. "Teşekkür ederim." Sanki söyleyecek bir sonraki şeyi arıyormuş gibi mutfağa bakıyor. "Yemek ne zaman?"

Sikeyi

m.

SIKTIR.

İtalyanca yaptım, ama herhangi bir İtalyanca değil. Kötü İtalyanca, gerçekten kötü İtalyanca.

Midesini bulandıracak türden. Bir kavanozda gelen makarna sosu ve hazır makarna ile tamamlanmış Spagetti Bolonez, iyi bir hazır makarna bile değil, doksan dokuz sente aldığım ucuz bir saçmalık.

Hayatımı sikeyim.

"Özür dilerim, sana yetecek kadar yapmadım."

Kaynamakta olan büyük tencereye bakıyor ve yüzünde bir eğlence ifadesi beliriyor. "Bol miktarda var, eminim anneminki kadar güzel olacaktır."

Bu kadar!

"Dinle beni, sen . . ."

"Merhaba." Lucy köşeden dönüp önümü kesti.

"Merhaba." Gabriel ona gülümsüyor. "Sen Beni hatırladın mı?"

Abartılı bir şekilde başını sallıyor.

Gabriel evin etrafına bakar. "Kardeşin nerede?"

"O yukarıda," diye sevinçle kollarını sallıyor Lucy, ugh... tüm kadınlar, hatta çocuklar üzerinde böyle bir etkisi mi var?

"Gidip onu benim için getirebilir misin, sana bir şey söyleyeceğim."

Lucy atlayıp gidiyor ve benim gözlerim dehşetle açılıyor. "Ne demek istiyorsun, ikisine de söyleyecek bir şeyin mi var?"

"Onlara söyleyeceğim." "Ne... şimdi mi?" Nefesim kesildi.

"Şimdiki zaman gibisi yok." Bir yemek sandalyesini işaret ediyor. "Otur."

Vücudumdaki tüm kan çekilirken sandalyeye düşünüyorum. "Ne söyleyeceksin?"

"Ben nasıl istersem," diye tersliyor.

"Gabriel... yapamazsın... onlar küçük çocuklar."

"Sakin olun, onlara annemin amını babamın masasında çıkardığını söylemeyeceğim... Gerçi bunun daha ilginç bir hikaye olacağından eminim."

Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacak. "Ciddi misin lan sen... Sakın onlara söyleyip ortadan kaybolma, bu hiç adil değil."

"İşte geldi." Lucy mutfağa giriyor, yine sözümü kesiyor, Dom da arkasından geliyor.

"Merhaba." Gabriel ikisine de gülümser. Lucy gülümser ve Dominic ona dik dik bakar.

Hayatımda ilk kez Gabriel'in yüzünde korkunun parladığını görüyorum.

Benim devralmam gerek.

"Dom." Ellerimi iki küçük omzuna koydum. "Bu Gabriel, onu hatırlıyorsun, değil mi?"

Başını sallıyor.

"Gabriel benim New York'tan arkadaşım," diyorum onlara.

Dominic'in gözleri bana kayıyor ve Gabriel'in buraya son gelişini ve beni nasıl ağlattığını hatırladığını biliyorum.

Kahretsin, bunu neden yaptım?

"Oturun." Onları yemek masasına yönlendiriyorum.

"Birkaç konuyu tartışırken hep birlikte yemek yiyelim."

Gabriel bir şey söylemek için ağzını açıyor ve ben onu durdurmak için elimi kaldırıyorum.

"Akşam yemeği bu evde her şeyi konuştuğumuz yerdir." Sus işareti yaparak gözlerimi ona dikiyorum.

"Tamam." Yemek sandalyesine çöküyor ve çocuklar da öyle yapıyor.

Şarap bardağımı yeniden doldurmak için dönüyorum ve büyük bir yudum alıyorum.

Ne diyecek... ne halt diyecek?

O tamamen yönetilemez.

Lanet olsun.

"Ben de biraz alayım lütfen," diyor Gabriel.

Tanrım, bu 7.99 dolarlık süpermarket şarabı. Lütfen dünya, beni bütün olarak yut.

"Elbette." Göğüslerimin arasından ter damlarken dolaptan bir kadeh daha alıp dolduruyorum ve ona uzatıyorum.

"Teşekkürler." Kocaman bir yudum alıyor ve dehşete düşmüş gözleri benimkilerle buluşmadan önce irkiliyor.

"Biliyorum."

Başımı

salladım. "Ama

sen biliyor

musun?"

"Evet...hemen hemen." Tadı bok gibi ama ucuz ve iş görüyor.

Başımı arkaya eğdim ve bardağımı boşalttım. Hemen yeniden dolduruyorum ve akşam yemeğini hazırlamaya başlıyorum.

"Bugün okul nasıldı?" Gabriel soruyor.

"İyiymi." Lucy gülümser.

"Hangi sınıftasın?" diye soruyor.

Spagetti sosu tenceresine bakıyorum, gerçekten yemesini istemiyorum.

Siktir et, neden bu akşam istediğim gibi pizza sipariş etmedim?

"Öğretmeninin adı ne?" diye soruyor konuşmayı sürdürmeye çalışırken.

Çocukların iki kâsesini dağıtıyorum, sonra benimkini, sonra da onunkini.

Ben ne yapacağım?

Bundan nefret edecek, gerçekten nefret edecek... Ama ya... Beni izleyip izlemediğini görmek için omzumun

üzerinden bakıyorum.

"Siz ikiniz aynı sınıfta mısınız?" Sohbet etmeye çalışmaya devam ediyor.

Zaten nefret edecekse, gerçekten nefret etmesini sağlayacağım. Buzdolabımı açıp içindekilere bakıyorum, içine ne koyabilirim?

En büyük bubi tuzağına ihtiyacım var. Benimle uğraşma, pislik.

Gözlerim kapıdaki çeşnilerin üzerinde geziniyor ve hardal, turşu, kavanoz biber, ançuez ve soğan turşusunu çıkarıyorum.

"Peki o iyi biri mi?" Gabriel sorar.

Lucy ona okulla ilgili her şeyi anlatarak büyük bir teğet geçiyor ve ben de çalışmaya başlıyorum.

Tencerenin altını açıyorum ve omzumun üzerinden tekrar bakıyorum. Eğer beni bunu yaparken yakalarsa, öldüm demektir.

Üç yemek kaşığı hardal koyuyorum, biberleri ve turşuları ekliyorum, ançuez kavanozunun yarısını ekliyorum ve sonra biraz bütün soğan turşusu atıyorum.

Bu işe yarar.

Onları ısıtmak için karıştırıyorum. Tencereye bakarken irkiliyorum, balıklı gözbebeği yahnisine benziyor.

"Umarım bir lezzet hissine hazırsınızdır." Gabriel'e kocaman bir kase sunuyorum ve gülümsememi gizlemek için dudaklarımı yuvarlıyorum.

"Bu tarifi Becco'dan mı aldın?" diye soruyor.

"Ah, Becco." Üzüntüyle iç çektim. "Becco'yu özlüyorum." Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. "New York'taki en sevdiğim restoranı nasıl hatırlıyorsun?"

"Nasıl unutabilirim ki, hep bundan bahsederdin."

Gerçekten hep makarna hakkında mı konuşturdum? Ne tuhaf.

Hmm...

Herkesin kâsesini masanın üzerine koyuyorum ve Gabriel göz küresi yahnisine bakıyor. Yüzümü görmemesi için hızla tezgâha dönüyorum ve şarabımı yudumlarken onun boğulduğunu hayal ediyorum.

Ben bir dahiyim.

Masaya oturuyorum ve Dom'un masanın karşısındaki Gabriel'e ters ters bakmasına bakıyorum.

Kalbim sıkışıyor.

Bunu düzeltmeliyim, eğer bu onların son vedasıysa, ikisi için de güzel olmasını istiyorum.

"Dom." Gülümsüyorum. "Gabriel İtalyan, İtalya'dan geliyor." Dom'un gözleri onay için Gabriel'e kayıyor.

"Öyleyim." Gabriel başını sallar.

"İtalyanca konuşuyor." Onları yönlendirirken gülümsüyorum. Çocukların ikisi de ona bakarken gözleri büyür. "Tu parli italiano?" Dominic ona sorar.

Gabriel'in ağzı açık kalıyor ve gözleri benimkilerle buluşuyor. "Onlara kim öğretti?"

"Çocukların ilk yıllarında öğrenebilmeleri için İtalyan bir bakıcım vardı, şimdi taşındı ama inanılmazdı."

"Yapamam..." İlk defa nutku tutuldu. "Onları elimden geldiğince iyi hazırladım."

Duygularına yenik düşer, gözleri yaşarır ve söyleyecek söz bulamayarak başını sallar. Çatalını eline alıyor ve ağzına kocaman bir kürek dolusu yemek atıyor. Tam tadına baktığı anda keskin bir şekilde öksürdüğünü ve yutmaya çalışırken elini yumruk yapıp ağzının önünde tuttuğunu izliyor ve görüyorum.

"Lezzetli, değil mi?" Gülümsüyorum.

"Çok lezzetli anne," diyor Lucy bir lokma daha alırken.

Gabriel masanın etrafında yemek yiyen bizlere bakarken kocaman bir yudum su alıyor.

"Beğendin mi?" Ben soruyorum.

"Hmm." Gözlerini açıyor ve ne olduğunu anlamaya çalışırken çatalıyla bir soğan turşusunu kâsesinde gezdirmeye başlıyor. "Daha önce yediğim hiçbir şeye benzemiyor."

"İtalya'da mı yaşıyorsun?" Lucia soruyor.

"Hayır, New York'ta yaşıyorum," diye yanıtlıyor bir ısırık daha alırken. Yüzünü buruşturuyor ve gözlerini kapatarak sessizce dehşetle başa çıkmaya çalışıyor.

Keşke çocuklar burada olmasaydı da gerçekten ne düşündüğünü söyleyebilseydi, bu paha biçilemez.

Lucy konuşuyor, konuşuyor ve ben tek bir kelime bile etmeyen Dominic'e bakıyorum ve bunu söylemem gerektiğini biliyorum.

"Çocuklar, Gabriel'den bizi görmeye gelmesini istememin bir nedeni var," diyorum. "Ve bu çok özel bir neden."

"Bunun gerekli olduğunu sanmıyorum-" Gabriel sözümü kesiyor. "Bunu mahvetmek istemem..." çatalıyla yemeği iterken kaşları havaya kalkıyor, "...incelik."

"Anneme neden kötü davrandın?" Dominic doğrudan konuya girer.

Gabriel cevap vermek zorunda kalmamak için ağzına kocaman bir lokma atıyor ve sonra tekrar öksürüyor. Ağzındakini sindirmeye çalışırken dudaklarını yuvarlıyor. "Ne tür bir makarna sosu bu?" Suyunu alıp yudumlamadan önce yüzünü buruşturuyor.

"Lezzetli makarna sosu," diye cevaplıyor Lucia.

Gabriel'in kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. "Annenizin damak tadına sahip olduğunuz kesin."

Dominic, Gabriel'in gözlerinin içine bakarak, "Senden hoşlanmıyor," diyor. Masanın karşısında birbirlerine ters ters bakıyorlar.

Siktir, işte başlıyoruz.

"Kabalaşma Dominic," diye çıkışıyorum.

Lucy ikisinin arasına bakarken gözleri büyür. "Cerca di mostrare un po' di rispetto a tua madre.

Questa è casa sua," diyor Gabriel. ("Annenize yemek masasında biraz saygı gösterin.")

"Hayır," diyor Dominic.

"Parlami in italiano," diye karşılık verir Gabriel.

("Benimle İtalyanca konuşuyorsun.")

"Hayır." Dominic ayağa kalkar ve üst kata çıkar.

"Torna subito qui," diye seslenir Gabriel arkasından.

("Hemen buraya geri dön.")

"Hayır."

Masa sessizliğe gömülür ve Lucy sonunda yemeye devam etmeden önce onun ardından bakakalır.

Gabriel çatalını yere bırakıyor ve ben de kâsesini işaret ediyorum. "Hepsini yemelisin."

"Yaşamak istiyorum."

Derin bir nefes verdim, bu bir felaketti. Yemeğine arsenik koyup hepimizi sefaletten kurtarmalıyım.

"Ye. Yemek." Dişlerimi sıkarak gülümsüyorum. "Beni seni zorla beslemeye zorlama... çünkü... yapacağım."

Gabriel bana ters ters bakıyor ve sonunda çatalını eline alıyor.

Tanrım, daha kötü olamazdı. Dom ele avuca sığmaz, bazen benim için bile çok fazla.

"Lucy, Dom'un yemeğini neden ona götürmüyorsun?"

"Tamam." Lucy kardeşinin kâsesini kapar ve yukarı çıkar.

Kulaklarının erişemeyeceği bir yere gelene kadar bekledim. "Ona İtalyanca ne dedin?"

"Kaba davranıyordu, ben de onu hizaya çektim."

"Ne?" Yüzümü buruşturuyorum. "Baba olmanın ilk gününde onu hizaya çekemezsin."

"Oğlum olduğu ilk gün bana kaba davranamaz. İlk günden değil, asla. Kötü davranışlara müsamaha gösterilmeyeceğini hemen öğrenmesi gerekiyor."

Sandalyeme geri çöküp boş masaya bakıyorum. "Yemeğini ye."

"Sana bir aşçı alacağım." "Neden?"

"Çünkü kötü bir ruh hali içinde olmasına şaşmamalı. Zavallı piç kurusu zehirlenerek öldürülüyor." Kasesindeki yemeği karıştırıyor. "Ve bilgin olsun diye söylüyorum, soğanları doğrayacaksın. Bütün olarak atma."

Spagettisinin içindeki soğan turşusuna bakıyorum ve kıkırdıyorum.

"Yemeklerinde hiç komik bir şey yok Grace."

"Sayılır."

"Hiç de değil," diye tersliyor.

"Çocuklara ne pişirirsem yemelisin; bu onlara senin de onlar gibi olduğunu gösterir."

"Eğer bundan hoşlanırlarsa..." Doğru kelimeyi ararken eliyle tabağını işaret ediyor. "O zaman birbirimize hiç benzemiyoruz." Başını ellerinin arasına alıyor ve hayal kırıklığı içinde derin bir nefes veriyor.

Bir süre onu izledim. Burada kendini gerçekten de çok yetersiz hissediyor. İçimi empati dolduruyor.

"Dominic güçlü bir iradeye sahip."

Sanki sözlerimi değerlendirmiş gibi bir an oturdu. "Bu gecenin güzel geçmesini istedim, böylece beni sevgiyle hatırlayacaklar."

"Peki, bu durumda... kendin olma."

"Ne?" Yüzünü buruşturuyor. "Tavsiyen bu mu, kendim olmamak mı?"

"Sen kaba bir domuzsun. Seni sevmelerini istiyorsan, iyi davran."

"Ben kaba bir domuz değilim."

"Evet, öylesin. Ve bilgin olsun, Dominic senin karbon kopyan ve geri adım atmayacak, başa çıkması zor biri. Eğer onun saygısını kazanmak istiyorsan, bunu hak etmelisin."

"Bu iki şekilde de geçerli."

"Hayır. Sakın o kartı oynamaya kalkma."

Sessiz kalır ve Lucy zıplayarak masaya geri gelir, oturur ve yemeye devam eder.

Gabriel sanki beden dışı bir deneyim yaşıyormuş gibi bir süre onu izler.

"Nerede uyuyacağım?" Gabriel soruyor.

"Benim odamda."

"Sanırım bu üst katta?" Kalkmak üzereymiş gibi sandalyesini itiyor.

"Hayır." Aceleyle ayağa kalktım. "İçerideki işleri düzeltmem gerekiyor. Sen yemeğini bitir, ben de senin için hazırlayım."

Kafasını salladı, dikkati dağılmıştı. "Teşekkür ederim."

Lucy ile onun arasına bakıyorum, onu burada onunla yalnız mı bırakmalıyım?

O onun babası.

Tanrım, bunu gerçekten anlamam gerek.

"Ben yukarı çıkıp birkaç şeyi düzenlesem siz ikiniz burada birlikte iyi olur musunuz?" Tepkisini beklerken gözlerim Lucy'ye takılıyor, abartılı bir baş hareketiyle şapşalca gülümsüyor.

Hain.

En azından benim hatırım için onunla ilgilenmiyormuş gibi davranamaz mı?

"Bence gayet iyi gidiyoruz, değil mi Lucia?" Gabriel ona gülümser.

"Evet."

Gözlerim yaşlarla dolarken ikisinin görüntüsü bulanıklaşıyor. Yüzümü görmemeleri için kapıya doğru dönüyorum ve merdivenlere doğru sendeliyorum. Karanlıkta, yarıya kadar inen merdivenlerden birine oturuyorum.

İçimde büyük bir panik yaşanırken kalbimin göğsümde attığını duyabiliyorum.

Buraya geliyor, birkaç güzel söz söylüyor ve kız şimdiden ona isteyerek tapıyor.

Aynen böyle... ve o gidiyor.

Bir süre karanlıkta oturuyorum ve uzaktan konuştuklarını duyabiliyorum. Gabriel ona sorular soruyor ve o da bu ilgiden hoşlanıyor.

Duyamadığım bir şey söylüyor ve Gabriel'in güldüğünü duyuyorum ve sonra o da gülüyor.

Benim güzel küçük kızım, babasıyla konuştuğu için o kadar mutlu ki, karanlıkta usulca gülümsüyorum.

Tamam, kendimi toparlamam ve Dominic'le olan bu durumu düzeltmeye çalışmam gerekiyor, onun da mutlu bir anısı olsun istiyorum. Ayağa kalkıp üst kata çıkıyorum ve kapalı kapıyı çalıyorum. "Dom."

Sessizlik.

Kapıyı açtığımda onu yatağında oturmuş Nintendo Switch'ile oynarken buldum ve yanına oturdum. "İyi misin?"

"Evet." Çalmaya devam ediyor.

"Gabriel seni üzdü mü?"

"Hayır," diyor, ilgisizmiş gibi davranarak oynamaya devam ediyor.

"Sana İtalyanca ne dedi?" Ben sordum.

"Pek bir şey söylemedi."

Bir an için yanına oturuyorum ve bunu olması gerekenden daha dramatik hale getirmek istemiyorum, bu onun zamanında olmalı, benim değil. "Bu gece seninle burada, tekerlekli yatakta uyusam sorun olur mu?"

"Evet, tamam." Çalmaya devam ediyor.

Kahretsin, bu beni hiçbir yere götürmüyor ve Gabriel için odamı temizlemem gerekiyor.

"Yakında döneceğim, bubba."

Başını sallar ve aptal oyunu oynamaya devam eder.

Aceleyle yatak odama giriyorum ve etrafımdaki karmaşaya bakıyorum. Ahhh... Neden süperstar bir ev kadını değilim, böyle zamanlarda çok daha uygun olurdu.

Çamaşırlarımı çamaşır sepetine dolduruyorum, odanın köşesindeki sandalyenin üzerinde asılı duran birkaç giysiyi topluyorum ve gardırobumun en üst rafına atıyorum.

Gözlerimi gardırobun düzensiz ve dağınık eşyaları üzerinde gezdiriyorum.

Adamım, eğer oraya bakarsa, tamamen mahvolurum.

Şimdi bunu düşünecek vaktim yok. Kapıyı çarparak kapattım.

Yorganı yatağıma geri çektim. Çarşafları değiştirmeliyim.

Kahretsin, çarşafları daha dün değiştirdim ve diğer çarşaf takımım hâlâ sırada bekliyor.

Kahretsin.

Bu çarşaflar iş görür.

Yatağı yeniden yapıyorum ve yastıkları düzeltiyorum, oh kahretsin, bunu unutamam... Vibratörümü bulmak için başucu çekmecemi karıştırıyorum ve onu çamaşır sepetine koyup bazı kıyafetlerle birlikte saklıyorum.

Tuvalet masamı hızlıca temizliyorum ve makyaj malzemelerimi en üst çekmeceme atarken yatak odasının etrafına bakıyorum, başka ne var... bir şey kaçırdım mı?

Burada onun göremeyeceği kadar kişisel bir şey var mı?

Kimi kandırıyorum, burası benim yatak odam, her şey kişisel.

Gabriel

"Göle bir göz atacağım," diye yalan söylüyorum.

Lucy hayatımda gördüğüm en güzel küçük yüzüyle bana gülümsüyor. Kapıdan aceleyle çıktım ve hemen Mark'ın numarasını çevirdim.

"Hey," diye cevap veriyor. "Selam, planlar değişti." "Ne demek istiyorsun?"

"Geceyi burada geçireceğim."

"Ne? Veda etmeye geldin sanıyordum."

"Öyleyim." Göle bakarken duraksıyorum. "Sadece... ilk düşündüğüm kadar kolay değil."

"Peki... ne yapmalıyım?" diye sorar.

"Sadece otelde kal ve..." Omuz silkiyorum, "...Sabah gelip seni alırım."

"Tamam. Her saniyenin tadını çıkar, tamam mı?"

Çocuklarımla artık zamanı saniyelerle sayıyoruz, düşündükçe boğazıma bir yumru oturuyor.

Telefonu kapatıp eve doğru dönüyorum. Karanlıkta dururken, Grace ve Lucia'nın sohbet ederek bulaşıkları yıkadıklarını görebiliyorum.

Hayatımın kontrolünü hiç bu kadar kaybettiğimi hissetmemiştim.

"Lucy, Gabriel'e yatak odanın yerini gösterir misin lütfen?"
Grace ona söyler.

"Bu taraftan," diyor Lucia, beni evin içine doğru götürürken elimi tutuyor.

"Ne kadar şirin ellerin var." Gülümsüyorum.

İkisini de bakmam için havaya kaldırıyor ve ben de her ayrıntıyı ezberlemeye çalışıyorum.

Midem bulanıyor. Neden

Dominic'e bağırdım?

Bu konuda kendimi bok gibi hissediyorum ama o bana saygısızlık etmeyecek.

Şimdi değil, hiçbir zaman.

Hayır, ben doğru olanı yaptım.

Merdivenlerin başına geldik. "Ve burası da benim odam." Lucia bana odasını gösterirken gururla gülümsüyor. Pembe ve şirin bir oda ve duvarında büyük harflerle ismi yazıyor. Bebekler ve oyuncak ayılar yastığının üzerinde mükemmel bir şekilde duruyor. "Çok güzelmiş."

"Öyle." Kollarını sallarken gülümsüyor.

Gözlerim koridorda geziniyor. "Dominic'in odası nerede?"

"Bu taraftan." Beni geçip odadan çıktı ve koridordan onunkine doğru ilerledi. "O burada."

Kapıda durup bir süre onu izliyorum, yatağında oturmuş video oyunu oynuyor. Yatak odasına bakıyorum, lacivert ve çocuksu. Oyuncak bebekler yerine her yerde gururla sergilenen Lego heykelleri var. "Burası güzel bir oda."

Beni tamamen görmezden gelerek oyununu oynamaya devam ediyor. "Dominic, kabalık etme," diyor Grace arkasından.

Ben. "Oyununu bırak, lütfen."

Derin bir nefes veriyor ve kumandayı yere bırakıyor. "Güzel bir oda olduğunu söyledim," diye tekrarlıyorum.

Dominic hiçbir şey hissetmeden gözlerimin içine bakıyor. "Hepsi bu mu?"

O da benim gibi.

Sırtmamak için yanağımın içini ısıyorum. "Yanlış bir başlangıç yapmamızı istemiyorum," diyorum ona.

Gözlerini deviriyor ve bu bir boğanın önünde kırmızı bayrak sallamak gibi bir şey.

"Az önce bana gözlerini mi devirdin?"

"Dominic, kabalık etme; bu sana son uyarım." Grace beni elimden tutup koridora doğru çekti. "Odan bu tarafta, Gabriel." Beni yatak odasına çekti ve kapıyı arkamızdan çarptı. "Ondan uzak dur ve sakinleşmesine izin ver."

"Ne?"

"Ona biraz zaman vermeni söylemiştim, şu anda bir şeyler yapıyor." "Neyi işliyor... kaba bir pislik olmayı mı?"

"Burada olman. O bir çocuk," diye tükürüyor. "Ve şimdi sen de bir çocuk oluyorsun. Burada kal ve uyu."

"Hayır," diye tükürdüm. "Yanlış bir şey yapmadığım halde odama gönderilmeyeceğim."

"Tanrı aşkına, bu odadan çıkma. Onunla sabah doğru düzgün konuşabilirsin. Uyku çocuklar için bir sıfırlamadır, her şey bir gecede unutulur" diye tersliyor dişlerini sıkarak. İki omzumdan tutup beni yatağa doğru götürüyor ve sonra beni geriye doğru itiyor. Sırt üstü zıplıyorum ve onun üzerimde durmasıyla ilgili bir şey aletimde beklenmedik bir dalgalanma yaratıyor.

Ona bakarken sertleştiğimi hissediyorum. "Ne?" diye tersledi.

"Ne, ne?" Düşüncelerimin gittiği yerden iğrenerek sığıyorum.

"Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Ne gibi?" Yüzümde hoş olmayan bir sırtma beliriyor.

"Senin neyin var, ne yapıyorsun?"

"Eğer sen atmak Ben üzerine senin Yatak, beklemek a Lanet olası sonuç."

Dirseklerimin üzerine oturdum.

"Aman Tanrım." Gözlerini kısar. "Sen sapıksın."

"Sonunda bir konuda anlaştığımızı sevindim."

"Uyu ve yatak odamı karıştırma." "Kendini övme."

"Banyo koridorun sonunda." Aceleyle odadan çıkıyor ve kapıyı arkasından çarpıyor.

Sırt üstü uzandım ve tavana baktım. Bir yastık alıp başımın altına koyuyorum.

Grace'in kokusu etrafımı sarıyor ve derin derin içime çekiyorum. Bu kokuyu biliyorum.

Beni çılgına çeviren kullandığı parfümdü.

Birden fazla kez ona takmamasını söylemek zorunda kaldım çünkü taktığı günlerde hiçbir şey yapamıyordum; bütün gün ofisimin banyosunda mastürbasyon yapmakla meşgul oluyordum.

Gözlerimi kapatıyorum. Zonkluyor... zonkluyor... sikim gidiyor.

Başka bir yastık alıyorum, aynı koku. Kapısının arkasında asılı duran sabahlığına bakıyorum ve kalkıp burnuma tutuyorum.

Güm.

Güm.

Sikim güm güm atıyor.

Buradaki her şey Grace'in tekniği gibi kokuyor.

Kahretsin, bu lanet kadın beni kızdırıyor.

Önlüğü tekrar yüzüme tutuyorum ve derin nefes alıyorum.

Tek koklayabildiğim Gracie. Birlikte geçirdiğimiz o geceye dair kalıcı bir anı zihnimde canlanmaya başlıyor. Kremi soluk teni, ne kadar sıkı olduğu... sikimi ne kadar iyi aldığı.

Ne kadar sert üfledim.

Throb...throb...throb..

Kes şunu... Başka biriyle evlenmek üzeresin... seni adi herif.

Nefesimi ağır ağır veriyorum, sikimden iğreniyorum. Lanet olsun... Uzun bir gece olacak.

Telefonumdaki saate bakıyorum, gece 2.

Gözümü bile kırpmadım. Gidecek yeri olmayan taş gibi bir sık insana bunu yapar.

Dönüp duruyor ve başka bir şey düşünmeye çalışıyorum.

Gerçek şu ki, gelene kadar hiç uyuyamayacağım, bundan kaçış yok. Aşağı inmiyor.

Elimi boxer şortumun içine sokuyorum ve kendime yavaş, uzun bir vuruş yapıyorum...hmmm.

Kendimi becermem lazım... Bunu yapmayalı uzun zaman oldu.

Gözlerim karanlık yatak odasında kayganlaştırıcı ya da mendil arıyor. Yataktan kalkıp telefonumun fenerini açıyorum ve etrafta dolaşıp otuz bir alet çantamı arıyorum.

Tuvalet masasının üzerindeki baktım ama hiçbir şey bulamadım.

Hmm...banyo.

İçeride bir şeyler olduğuna eminim. Kapıyı açıyorum ve karanlık koridora bakıyorum, her şey sessiz. Sola bakıyorum, sağa bakıyorum ve sonra yolu aydınlatmak için telefonumun fenerini kullanarak koridorda sessizce ilerliyorum.

Güm, güm, güm sikim gidiyor.

Cidden... Kapa çeneni, elimden geleni yapıyorum.

Banyoya giriyorum ve kapıyı arkamdan sessizce kapatıyorum. El fenerimi banyo dolabına tuttuğumda bir şişe bebek yağı görüyorum.

Evet.

Onu ve bir kutu mendili alıp gitmek için döndüğümde banyonun kapısı açılıyor.

"Ahh." Grace korkuyla sıçradı ve ışığı yaktı. "Bu da ne... Ödümü kopardın." Gözleri vücudumda geziniyor. "Bu da ne böyle?"

Neden bahsettiğini anlamak için aşağı baktığımda ereksiyon halindeki sikimin ucunun boxer şortumun üstünden dışarı çıktığını görüyorum.

Sikeyim.

"Oh... O benim sikim."

"Bunu görebiliyorum," diye fısıldıyor öfkeyle. "Neden bu kadar zor?"

Gabriel

"DEĞİL."

"Evet. Öyle."

Oh Tanrım...

"Neden benim özel işlerime bakıyorsun ki?"
Fısıldıyorum.

"Çünkü senin sorun çıkaran özel işin benim banyomda takılmak."

Durumun kontrolden çıktığını hissederken, "Alınıyorum," diye bağıriyorum. "Ve bilgin olsun, o bir baş belası değil, bir sorun çözücü."

"Bu evde çözülecek sorun yok," diye fısıldıyor öfkeyle. "Kaldır şunu." Banyodan aceleyle çıkıyor ve koridorda tepindiğini duyuyorum.

Kendime bakıyorum, bir elimde yağ, diğerinde mendil, sikimin yarısı boxer şortumdan dışarı sarkıyor. Varilin dibine vurmuştum.

Sikeyim.

Sabah ışığı pencerelerden içeri süzölüyor ve ben giyinik bir şekilde yatağın kenarına oturuyorum. Saatime onuncu kez bakıyorum.

Sabah 6:54.

Bu evde herkes saat kaçta kalkıyor?

Genelde bundan çok önce kalkmış, giyinmiş ve işe gitmek üzere yola çıkmış olurum.

Pencereye doğru yürüyorum ve perdeleri açıp manzaraya bakıyorum.

Güneş yeni doğuyor, gölün üzerinde bir sis var, uzaktan kuş sesleri geliyor ve ağaçlar rüzgarda sallanıyor. Buradan manzara bambaşka.

Güzel, sakın. Benim gibi değil.

Geceyi azgın ve otuzbir çekerek geçirdim, Dominic'in bugün ayrılmadan önce gelip benimle konuşup konuşmayacağını merak ettim ve sonra gecenin 2'sindeki tuvalet ziyaretinin ulusal felaketi var... Kahretsin, ne gece ama.

Haklı, aletim tam bir baş belası, tam bir baş belası.

Kesin olan bir şey var: Grace'i hâlâ fiziksel olarak çekici buluyorum.

Bu tam bir kabus çünkü dört hafta içinde başka biriyle evleniyorum.

Gıcırtı... koridorun yukarısından döşeme tahtaları geliyor, biri uyandı. Banyo kapısının sesini duyuyorum, beş dakika sonra tuvalet sifonunun sesini duyuyorum ve sonra merdivenlerden birinin indiğini duyuyorum.

Kimdi o, Grace miydi?

Aklıma gecenin ikisinde ereksiyon halinde ve bir şişe yağla yakalanmanın dehşeti geliyor.

Kendimi bundan nasıl vazgeçirebilirim ki?
Hiç olmamış gibi davran.
Ben de öyle yapacağım.
Kapım hafifçe aralandı ve döndüğümde aralıktan bana bakan iki küçük kahverengi göz gördüm.
"Günaydın, Lucia." Yanımdaki yatağa dokunuyorum.
"İçeri gel."
Kapıyı iterek açtı ve bana gülümsedi. "Günaydın."
Kalbim göğsümde takla atıyor.
Buruşuk ve uykulu, küçük pembe pijamalarının içinde gördüğüm en şirin şey.
"Nasıl uyudun?" İçeri girerken ona sordum.
"Güzel." Yanımda duruyor. "Nasıl uyudun?" "Daha iyi gecelerim oldu." Omuz silkiyorum.
Konuşurken küçük elini diz kapağıma koyuyor ve oh...
Bu gün şimdiden mükemmel.
"Annen nerede?"
"Alt katta." Bir süre sessizce oturuyoruz. "Annemi görmeye gidelim mi?" diye soruyor sonunda. "Bana günaydın diye sarılmayı sever."
"Eminim öyledir." Gülümsüyorum, çok tatlı değil mi?
"Giyineyim, seninle aşağıda buluşuruz."
Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Ama zaten giyiniksin."
Gerçek şu ki Grace'le henüz yüzleşmek istemiyorum, oyalanıyorum. Bu utanç yürüyüşü özellikle zor. Şimdi gelmemek için bir bahane ararken kendime bakıyorum.
"Tuvalete gitmem gerek."
"Oh." Bana baktı. "Kaka yapmak için mi?"
Ne oluyor lan?
"Bunun birine söylemeniz gereken bir şey olduğunu sanmıyorum."
"Çiş o zaman?"
"Bedensel işlevler hakkında konuşmayalım, olur mu?"
Kaşlarımı çattım. "Bedensel ne?"
Tanrım.

"Aşağıda buluşuruz," diyorum biraz daha sert bir şekilde.

"Tamam." Küçük eli hâlâ dizimde, sanki bir şey söylememi bekliyormuş gibi bana gülümsüyor.

"Tamam..." Gözlerimi ona diktim. Ne bekliyor, burada bir şey mi söylemem gerekiyor?

"Tamam." Gözlerini dikmiş bana bakıyor ve anlıyorum ki o da en az benim kadar ne yapacağını bilemiyor.

"Seninle tanıştığıma memnunum," diyorum ona.

Gülümsemesinden mutluluk fışkırıyor ve bir an için kalbimin göğsümden çıktığını hissediyorum. Küçük, güzel yüzüne bakarken saçlarını alnından geriye doğru itiyorum.

"Annene çok benziyorsun."

Gergin bir şekilde kıkırdıyor. "Dom'a benziyorsun."

Kalbim sıkışıyor. "Nerede o?"

"Hala uyuyor."

Hmm... Birdenbire aşağıya hızlıca inmek istiyorum, ondan önce orada olmak istiyorum. "Tamam, sen git, aşağıda görüşürüz."

Odadan dışarı fırlıyor ve ben arkasından gülümserken gözden kayboluşunu izliyorum. Bu tüm zamanların en iyi uyandırma ziyaretiydi.

Banyoya gidip yüzümü yıkıyorum ve korkuyla yavaşça merdivenlerden aşağı iniyorum. Grace ve Lucia'nın konuşmalarını duyabiliyorum ve ne dediklerini dinlemek için yarı yolda duruyorum.

"Dom nerede?" Grace soruyor.

"Jüpiter'de."

"Ne demek istiyorsun?"

"Çocuklar daha da aptallaşmak için Jüpiter'e gittiler." "Bunun çocuklar için pek hoş olduğunu sanmıyorum, ya sen?" "Ama bu sadece bir şaka, anlamıyor musun?"

"Komik bir şey değil."

Onları dinlerken kendimi gülümserken buluyorum ve bir süre daha konuşmaya devam ediyorlar. Onları dinlemenin tüyler ürpertici olduğunu fark ediyorum ve geldiğimi duymaları için alt basamağa sertçe basıyorum. "Günaydın," diyorum mutfağa girerken.

Lucia genişçe gülümser. "Günaydın."

"Günaydın," diye homurdanıyor Grace, kahvesini hazırlarken sırtı bana dönük.

Yemek masasında bir sandalye çekip oturuyorum, gözlerim onun yuvarlak, sıkı kışığında oyalanıyor ve sikim takdirle kasılıyor.

Durun!

"Bugün neler oluyor?" Aklımı durumdan uzaklaştırmak için soruyorum.

Grace bana doğru dönüyor ve ilk kez yüzünü görüyorum, makyajsız ve saçları dağınık.

Oh...o çok sevimli.

"Gidiyorsun," diyor aniden. Aletim büzüşüyor.

Ay ışığı davranışımдан utanarak başımı sallıyorum. Gözleri benimkileri tutarken kahvesini yudumluyor.

Şu anda aklımdan ne geçiyor bilmiyorum ama kötü bir şey olduğuna eminim.

Zırlı bir yelek giymeliydim. "Özür dilerim..."

Gözlerimi açtım. "Biliyorsun."

"Kabul edilmedi." Bana ters ters baktı. "Kahve ister misin?"

"Elbette." Gülümsüyormuş gibi yapıyorum. Bu çok garip bir durum. "Teşekkür ederim."

Kahve makinesine dönüyor ve gözlerim vücudundan aşağıya inip bir kez daha kışına takılıyor. Belime kan hücum ettiğini hissediyorum.

Kilitle.

Burada ne haltlar dönüyor?

Kahve fincanını bana uzatıyor. "Çamaşırları asmak için dışarı çıkıyorum," diyor Lucia'ya. "Gabriel'le burada iyi misin?"

Lucia bana doğru genişçe gülümsüyor.

"Evet." Gururla doluyorum.

Grace arka kapıdan çıkıyor ve ben onun duyma menziline çıkmasını bekliyorum. "Annenin erkek arkadaşı var mı?" Soruyorum.

Lucia.

"Hayır."

Hmm...

"Onda hiç..." Sözlerimi ifade etmeye çalışırken duraksıyorum, "...bazen gelen erkek arkadaşlar?"

"Sadece Jack."

"Jack mi?"

Jack diye biri mi var?

"Jack kim?"

"Dom'un Küçükler Ligi koçu."

"Oh... öyle, değil mi?" Gözlerimi kıstım, yaşlı spor koçu bekar anne numarasını arzuluyordu... hey? "Bu etik kurallara falan aykırı değil mi?"

"Neyin kodu?"

"Boş ver." Kahvemi yudumluyorum ve yanmış zehrin iğrenç tadı dilime vuruyor. Öksürüyorum ve neredeyse boğuluyorum.

Bu da ne...?

"Sorun nedir?" Lucia kaşlarını çatar. "Bu kahve değil."

"Nedir o zaman?"

"Bu bir molotof kokteyli." İrkildim.

Bu lanet kadın bir bok pişiremiyor.

"Molotof ne...?"

Hay sikeyim.

"Çok fazla soru soruyorsun." Sözünü kestim.

"Bir sürü tuhaf şey söylüyorsun..."

"Bunu belirttiğin için teşekkür ederim." Elimini yüzümde gezdiriyorum. Buradan ne kadar çabuk çıkarsam o kadar iyi... "Tabii zehirlenerek ölmeden önce sağ çıkabilirsem," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

"Kim zehirlenerek ölüyor?"

"Hiç kimse," diye bağırdım. Yüce Tanrım, hayatımda hiç kimseye bu kadar çok kendi işine bak diye bağırmak istememiştim.

Birinin gözlerini üzerimde hissediyorum ve döndüğümde Dominic'in kapıda durmuş bizi izlediğini görüyorum. Kareli pijamalar giymişti.

ve saçları diken diken olmuş. "Günaydın, Dominic." Gülümsemeye zorluyorum, bugün ona karşı daha iyi davranmaya kararlıyım.

Mutfağa girerken "Merhaba," diye homurdanıyor. "Annem nerede?"

Lucia mısır gevreğini yerken, "Arka taraftan," diye cevap veriyor.

Doğruca yanımdan geçip arka kapıdan kayboluyor ve ben de durup pencereden onu izliyorum. Çamaşırları çamaşır ipine asan Grace'e doğru yürüyor. Grace ona kocaman bir gülümseme veriyor ve dizlerinin üzerine çöküp ona sıkıca sarılıyor. Adam ona bir şeyler söylerken sarılıyorlar ve o da gülerek karşılık veriyor.

Kıskançlıktan midem bulanıyor.

Tabii ki onu daha çok seviyor, ben saklanıp yalan söylerken o tüm hayatı boyunca ona sahip oldu.

İçimde öfke kabarıyor.

Siktir et onu.

Sandalyeye geri çöküyorum ve adrenalin içimde dalgalanırken rahat davranıyorum.

Dominic merdivenlerden çıkıp eve giriyor ve ben hayallerimden sıyrılıyorum. "Temiz çamaşır sepeti nerede?" Dominic Lucia'ya soruyor.

"Neden?" Ona yukarıdan aşağıya bakıyor ve yerken çiğniyor.

İçten içe gözlerimi deviriyorum, bu çocuğun ve soruların nesi var?

"Küçükler Ligi üniformama ihtiyacım var." Omuz silkiyor. "Bilmiyorum."

Bu evin hiçbir organizasyonu yok mu?

Çamaşırhanede kayboluyor ve ben sesimi alçaltıyorum.

"Jack geceleri hiç gelir mi?" Fısıldıyorum.

"Bilmiyorum."

"Nasıl bilmezsin? Burada mı yaşıyorsun?"

Fısıldıyorum. Omuz silkiyor.

Hayal kırıklığı içinde burnumun kenarını çimdikliyorum. İşgüzar bir çocuğa göre, faydalı bilgiler konusunda çok zayıf.

"Bu da ne?" Dominic kapıdan sesleniyor.

Baktığımda elinde büyük pembe bir vibratör tuttuğunu görüyorum ve gözlerim açılıyor. "Nereden aldın bunu?"

"Çamaşır sepetinde, giysilerin arasındaydı."

Grace'in dün gece odasından bir sepet çamaşır çıkardığını hatırlıyorum, benden saklamak için oraya koymuş olmalı. Gülümsememi gizlemek için dudaklarımı kıvırıyorum.

"O da ne?" Lucia kaşlarını çatıyor.

Ayağa kalktım ve elinden kaptım. "Bu bir..." Uygun bir cevap ararken odanın etrafına bakıyorum. "Bu bir masaj aleti."

"Masaj aleti mi?" Dominic kaşlarını çatıyor. "Bununla neye masaj yapıyorsun?"

Amcık.

"Ahhh..." Bir cevap bulmak için zihnimi yoklarken tereddüt ediyorum. "Boyunlar ve diğer şeyler."

"Ne tür bir masaj aleti bu?" Lucia sorar.

Bilmiyorum amına koyayım.

"Kedicik masaj aleti," diye cevap

veriyorum. Dominic kaşlarını

çatıyor. "Bu çok tuhaf."

"Katılmak zorundayım."

Memnuniyet içimi doldururken gülümsüyorum.

İyi yaşlı Jack işi halledemiyor.

Grace

Çamaşırları ipe zorla asıyorum. Bu embesil kendini ne sanıyor da buraya dalıyor, ona bir oda vermemi istiyor ve sonra da gecenin ikisinde ereksiyon olarak bana saygısızlık ediyor.

Onun sert aletini ve ne kadar güzel olduğunu hayal ediyorum. Ughh...

Kıyafetleri sertçe giydim. Bu adamdan nefret ediyorum ve aletin geceleri evimde dolaşmasından nefret ediyorum.

Sert ve sikilebilir gibi. Ve o da bunu biliyor, aletinin ne kadar iyi olduğunu biliyor ve sadece etrafta gösteriş yapıyor ve lanet olsun, hemen sevişmem gerekiyor.

Kanım kaynıyor ve üzerimdeki son giysileri de çıkarıp içeri girdiğimde Dominic, Lucia ve Gabriel'i masada oturmuş mısır gevreği yerken buluyorum.

Hmm, bunların hepsi çok medeni.

Kahvemi alıp bir yudum alıyorum ve tesadüfen Gabriel'in önündeki masanın üzerinde duran bir şeye bakıyorum.

Huh.

Vibratörüm.

Kahvemi tükürdüm. Ne oluyor lan? "Ne... ne halt ediyorsun... ne yapıyorsun?" Kekeliyorum.

"Mısır gevreğimi yiyorum." Gabriel'in muzip gözleri benimkileri yakalıyor. "Dom senin kedi masaj aletini çamaşır sepetinde buldu."

Gözlerim açıldı.

Gabriel sırtıyor. "Bu çok küçük bir masaj aleti." Hayır, hayır, hayır... Bu gerçekleşiyor olamaz.

"Şey..." Bir karşılık bulmaya çalışırken başımı sağa sola sallıyorum. "Çok küçük bir boynum var," diye tükürüyorum. "Masaj aletlerimden uzak dur."

Odadan çıkıp koridora doğru yürüdüm ve başımı ellerimin arasına aldım.

Bu, hayatım boyunca tek başıma yaşadığım en utanç verici an.

Çamaşır sepetinde olduğunu nasıl unutabilirim?

Benim neyim var böyle... ve tabii ki bunu görmek için burada olması gerekiyordu.

Oh.

Beni

m.

Tanr

ım.

Binlerce kez ölmek istiyorum.

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atarken üst kata çıkıyorum.

Onan nefret ediyorum. Onunla ilgili her Şeyden nefret ediyorum.

Hepsi onun suçu, buraya geldiğinde telaşlandım ve onu çamaşır sepetine tıktım ve tamamen unuttum çünkü kendi evimde bile rahat hissetmiyorum. Ne cüretle buraya dalıp yatak odamda uyur, orası özel bir yer, benim mabedim.

Yatak odamda bir ileri bir geri adım atmaya başladığımda Lucia'nın alt katta sohbet ettiğini duyabiliyorum.

Halının üzerinde attığım her turda daha da çileden çıkıyorum. Buna katlanamam.

Hemen bu evden gitmesi gerekiyor.

Amerika'nın en zengin adamlarından biri, bana otel bulamadığını söyleme.

Ben bunu yemem.

Bir hışımla aşağı inip mutfağa girdim. "Gabriel, seninle biraz konuşabilir miyim?" Anons ediyorum.

Gabriel sanki büyük bir rahatsızlıkmışım gibi mısır gevreğinden başını kaldırıp bakıyor. "Evet."

"Yalnız." Çenemle merdivenleri işaret ediyorum.

Kendimi onun aptal kare çenesine tam bir yumruk atarken hayal ettiğimde gözlerini deviriyor. "Birazdan dönerim." Çocuklara gülümsüyormuş gibi yapıyor.

Dönüp üst kata, oradan da yatak odama çıkıyorum ve o da arkamdan içeri giriyor. "Ne?"

"Kapıyı kapat," diye homurdanıyorum ve kendi sesime bakılırsa beynimin psikotik kısmının iyice harekete geçtiğini anlaşıyor.

Kapıyı kapatıyor ve ellerini kalçalarına koyuyor, kibir kişileşmiş. "Ne istiyorsun?"

"Çocuklara veda etmeli ve evimden defolup gitmelisin."

Gözlerini kısıyor ve öne doğru adım atıyor. "İyi ve hazır olduğumda gideceğim."

"Dinle beni, sen." Onu göğsünden dürtüyorum. "Küçük gece yarısı sertleşmen bana artık iyi ve hazır olduğunu söylüyor, o yüzden..."

"Bunun için zaten özür diledim."

"Yeterince iyi değil."

"Sakin ol."

"Sakin ol!" Çığlık atıyorum. "Sakinleşmeyeceğim."

Yüzünde bir gülümseme izi belirliyor. "Masaj aletinden rahatsız oldun."

"Sinirlenmedim, çileden çıktım. Ne cüretle mahremiyetimi ihlal edersin?"

"Oğlun buldu, ona ne söylememi istiyorsun, annem sahte bir penisle amını kırbaçlıyor mu?"

"Sen bir hayvansın."

"Bunu zaten tespit ettik," diye karşılık veriyor.

"Dışarı çıkman gerek," diye tükürdüm.

"Deniyorum," diye homurdanıyor. "Taşımayı bırak, burada kalmak istediğimi mi sanıyorsun ve..."

"Ve yağ ve kağıt mendil ile otuzbir çekmek... sadece ne sikim, Gabriel?"

"Neden bu kadar çok küfrediyorsun, hadi ama." Bu sefer gülümsüyor. "Yakalanmamın oldukça komik olduğunu kabul etmelisin."

"Eğer on üç yaşında bir çocuk olsaydınız bu komik olurdu ama nişanlı ve evli yetişkin bir adam için bu dehşet verici."

"Bu benim hatam değildi," diye karşılık verir. "Senin suçundu." "Bu nasıl benim hatam olabilir?" Çığlık atıyorum.

"Şey..." Telaşlı ve kelime arıyor. Ellerini siyah saçlarının arasında gezdiriyor. "Bu çarşaf senin gibi kokuyor ve..." Sanki ilahi bir rehberlik arıyormuş gibi gözlerini açıyor. "Ben sadece insanım, biliyor musun?"

"Bu da ne demek oluyor şimdi?"

"Yapma Gracie, saf gibi davranmayı bırak." Gözlerini deviriyor.

Gracie.

İşitme onu Ara Ben Gracie getiriyor geri a
denizve beynim arızalanırken ona bakıyorum.

"Kendini övme Gabriel, sana karşı hiçbir çekiciliğim yok."

Bunu itiraf edebilirim.

"Birbirimize çok benziyoruz," diye fısıldıyor öfkeyle.

"Birbirimize hiç benzemiyoruz," diye karşılık veriyorum.

"Sen kendini Tanrı sanıyorsun ama ben senin şeytan olduğunu biliyorum."

Bunu eğlenceli buluyor ve bana yavaşça seksi bir gülümseme veriyor. "Küçük bir din farkı kimseyi incitmez."

Bakışlarındaki sıcaklığı ayak parmaklarıma kadar hissediyorum. Hayır.

Onu hemen buradan götürün.

"Dinle, sadece..." Ellerimi yenilgiyle havaya kaldırıyorum, bu durumla nasıl başa çıkacağım konusunda hiçbir fikrim yok. "Gabriel Ferrara gibi davranmayı bırakıp veda çocukları gibi davranmaya başlamalısınız. Gidip vedalaşın ve gidin."

Odadan çıkmadan önce derin bir nefes veriyor ve merdivenlerden aşağıya indiğini duyuyorum.

Kalbimin neredeyse göğsümden fırlayacak kadar sert atma sesine bakarak peşinden gidiyorum.

Bu benim en kötü kabusum.

Yirmi dakika ve on panik ataktan sonra aşağıya iniyorum.

Sakin olun, sakın olun... Her şey yolunda ve ben tamamen sakinim.

"Dominic'in maçına geliyor musun?" Lucy'nin Gabriel'e sorduğunu duydum.

Hayır.

"Ahhh..." Gabriel'in durakladığını duyuyorum. "Benim yapmamı ister misin?" "Evet," diyor Lucy heyecanla.

"Birlikte oturabiliriz.

Siktir git New York'a geri dön.

"Gitmeye hazır mıyız?" Arabamın anahtarlarını ve el çantamı toplarken sesleniyorum.

"Hazır, anne."

"Arabaya binin çocuklar." Arabanın anahtarlarını Dom'a veriyorum. Ön kapıdan dışarı fırlıyorlar ve Gabriel mutfaktan çıkıyor. Artık farklı kıyafetler giymişti.

Onları aldı mı? Mark da Greenville'de mi, o mu getirdi? Gri bir tişört ve kot pantolon giyiyor; siyah saçları dağınık bir dalgaya sahip ve koyu renk gözleri benimkileri tuttuğunda, uzun zamandır ilk kez karnımın çırpındığını hissediyorum.

Russel ve ben bir yıl önce ayrıldık ve o zamandan beri iki ezikle iki kez çıktım. Çırpınışlarım çok azdı.

"Ne yapıyorsun?" diyor derin sesiyle. "Git ve hazırlan."

"Ben hazırım."

Gözleri vücudumdan aşağı inip tekrar yüzüme bakıyor. "Bu kıyafetle dışarı çıkmayacaksın."

Kendime bakıyorum, üzerime bir şey mi döküldü acaba? "Ne gibi?"

"İnsanların içinde spor kıyafetleri mi giyiyorsun?"

Kaşlarını çatıyor. "Evet, Gabriel. Ben senin gibi podyum mankeni değilim.

Nişanlın değilim, olmak da istemem. Evine, onun yanına git." Gözlerini kısar.

Gökyüzü kırmızıya döndü, bu adam tüm zamanların en sinir bozucu cinsiyetçi domuzu. Dışarı çıkıp arabaya daldım ve motoru çalıştırdım ve o cama vurdu.

Adrenalin vücuduma pompalanıyor ve pencereden ona bakıyorum.

Kapıyı tekrar çalıyor.

"Anne..." Lucy arka koltuktan sesleniyor. "Ne yapıyorsun?"

Yetişkin ol.

"Yok bir şey." Gülümsüyormuş gibi yapıyorum ve sakın davranarak camı indiriyorum. "Evet, Gabriel."

"Bu öğleden sonra ayrılmadan önce maça geleceğim."

"Tamam." Direksiyonu sıkıca kavriyorum ve gözlerimi ona dikiyorum.

Beni zorlama, pislik... Seni bitirmek üzereyim.

"Öğleden sonra hepinizle görüşürüz, tamam mı?" diyor benim üzerimden arka koltuktaki çocuklara.

"Tamam." Lucy gülümsüyor.

Gabriel dikkatini Dom'a çevirir. "Öğleden sonra g ö r ü ş ü r ü z , Dominic?"

Dominic omuz silkiyor.

Gabriel'in soğuk gözleri üzerimde geziniyor ve yüzündeki ifadeden Dominic'in nefreti için beni suçladığı anlaşılıyor.

"Bunun benimle bir ilgisi yok."

O bana ters ters bakıyor, ben de ona ters ters bakıyorum. Canın cehenneme.

I çek dışarı ve sürücü aşağı ve yol önce I Çocuklarımın önünde kötü ve korkunç bir şey söyleyemem.

Onlar için daha iyi bir insan olmalıyım.

Kalabalık tezahürat yapıyor ve ben tribünde oturup boşluğa bakıyorum. Bedenen buradayım ama zihnen milyonlarca kilometre uzaktayım.

Cumartesi öğleden sonra Küçükler Ligi'nde, öğleden sonra ortası ve dünyanın yükü omuzlarımda. Bu sabahki kavgamızın adrenalini bedenimi terk ederken, yerini melankoli duygusu aldı.

Dün geceki boxer'ını, çıplak göğsünü ve sert aletini görüyorum.

Ugh...

Gabriel ne kadar imkânsız olsa da, ona karşı duyduğum fiziksel çekimi inkâr edemiyorum. Bu ruhumun derinliklerinde ve artık bu lanetten asla kurtulamayacağımı kesin olarak biliyorum.

Bundan nefret ediyorum ve lanet olsun, sadece gitmesini ve evlenmesini istiyorum.

Bizi rahat bırak.

"Çok sessizsin," diyor Deb yanımdan. "İyi misin?"

Gabriel'in merdivenlerden çıktığını ve sandalyelerin ön sırasına oturduğunu görmek için göz ucuyla bakıyorum.

"Evet, ben iyiyim." İç çekiyorum. "Sadece tüm dünyam yıkılıyormuş gibi hissediyorum."

Gabriel dönüp bana bakıyor, gözlerimiz kilitleniyor ve bir şey dönüp dururken bir süre birbirimize bakıyoruz

Aramızda.

Tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum.

Deb gözlerini Gabriel'den ayırmadan, "Belki de dünyanın yıkılmıyordur," diye cevap veriyor, "Belki de her şey yerli yerine oturuyordur."

Grace

"CİDDİ MİSİN SEN?" Şak diye söyledim.

"Evinizde olduğu için sızlanmayı bırakın. O doğru olanı yapmaya çalışıyor ve şahsen veda etmeye geldi. Senin düşündüğün gibi mahkemeye gidip onları New York'a götürmek için bir emir alabilirdi. Ona ya hep ya hiç dediniz, sizin sözleriniz, onun değil. Belli ki bu konuyu uzun uzun düşünmüş ve çocukların ona ihtiyaç duydukları kadar yanlarında olamayacağının farkına varmış ve nezaketle kenara çekiliyor. Bunun umduğunuz gibi bir karar olmadığını biliyorum, ancak tüm bu saçma ya hep ya hiç senaryosunu yapan sizsiniz."

"Çünkü o yeni çocuklarıyla New York'tayken ve onları tamamen görmezden gelirken çocuklarımın sürekli burada onu beklemesini istemiyorum. Onlar şu anda mutlular; hiçbir şey istemiyorlar."

"Anlıyorum. Gerçekten anlıyorum." Deb iç geçirirken gözleri tekrar ona kayar. "Ve o da anlıyor. Kendi ihtiyaçlarından önce onların ihtiyaçlarını düşünüyor ve işleri doğru şekilde yapmaya çalışıyor, en azından bunun için ona biraz kredi verin."

"Peki ya özel hayatımın ihlali?" Gözlerimi açtım. "Ha?"

"Dildo'nu ortalıkta bıraktığın için onu suçlama." Gözlerini tekrar açıyor.

"Anne." Lucia heyecanla merdivenlerden koşarak bana doğru geliyor. "Gabriel geldi."

Onun heyecanı yüzünden midem öfkeyle dolup taşıyor. "Öyle mi?" Gözlerim ön sıraya doğru kayıyor ve oturup seyrederken sırtını görebiliyorum, geniş omuzları bir mil öteden göze çarpıyor.

"Gidip onunla oturabilir miyim?" diye yalvarır ve olduğu yerde zıplar.

Gülümsüyormuş gibi yapıyorum. "Elbette."

"Yaşasın." Ön sıraya doğru zıplıyor ve onun yanına gelene kadar koltuklar boyunca kayıyor. Omzuna dokunurken onu izliyorum. Onu görünce genişçe gülümsüyor ve sonra yanına oturması için yer açmak üzere ceketini koltuktan kaldırıyor. Adam bir şeyler söylüyor ve kız ona şapşalca gülümsüyor, adamın burada olmasından duyduğu heyecan hissediliyor. Kalbim boğazımda onların etkileşimini izliyorum.

"Bunun için nasıl üzülebilirsin ki?" Deb öyle diyor. "Bak ne kadar mutlu."

"Gidiyor."

"Biliyorum."

"Peki onu tanımasının kime ne faydası var? Bu, gerçekleşmeyi bekleyen bir felaket."

"Bırakın onlarla bir saat geçirsin. Bu gece New York'a dönecek ve onu bir daha asla göremeyecekler."

"Doğru." İç çekiyorum. "Vedalaşmak için neden yüz yüze gelmek istediğini anlamıyorum. Eğer gidiyorsa, bunu mesajla yapsın. Bizi bu duruma sokma."

Deb etkilenmemiş bir kaşını kaldırıyor. "Onlar sadece senin çocukların değil, bunu biliyorsun, değil mi?"

Oyun devam ediyor ama benim aklım bir mil ötede. Bakışlarım sürekli Gabriel ve Lucia'nın konuşmalarına ve gülüşmelerine takılıyor ve bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama Lucia'nın onun iyi adam rolüne hayran kalmasına çok kızıyorum.

Ben senin annenim, biraz sadakatli ol evlat.

"Harika bir maçtı," diyor Deb.

Yukarı bakıyorum, kilometrelerce uzakta. "Evet." Oyunun bittiğini biliyormuş gibi yaparak alkışlıyorum.

Kahretsin, o kadar dalmışım ki bütün maçı kaçırdım.

Gabriel ve Lucy bizi görmek için tribünün merdivenlerinden yukarı çıktılar.

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyor Deb nefesinin altında.

"Daha ateşli olabilir miydi?"

"Görünüş aldatıcıdır," diye fısıldıyorum sahte bir gülümsemeyle.

Debbie'ye elini uzatır. "Merhaba, ben Gabriel." Sesi derin ve boğuk.

Debbie onun elini sıkar. "Merhaba." Ona bakarken muzipçe gülümsüyor. "Ben Debbie, Grace'in en iyi arkadaşı ve kuzeniyim."

"Oh." Gözleri genişledi. "Akraba olduğunuzu fark etmemiştim."

Bang, bang, bang kan damarlarımda dolaşıyor. Onun yakınlığı beni neden bu kadar etkiliyor?

Kes şunu, hormonlar.

"Sen de burada mı yaşıyorsun?" Gabriel Debbie'ye sorar.

"Evet, Grace'in bu kasabaya ilk geliş sebebi benim."

"Hmm." Gabriel huysuz davranıyor. "Onu benden çaldığın için seni suçlamalıyım, değil mi?"

"Sanırım öyle." Debbie gülüyor ve ben gözlerimi deviriyorum. Onu etkilemeye çalışma... seni pislik.

Ugh.. New York'a geri dön.

"Oh." Deb'in gözleri bana kayıyor. Bir şey söyleyebilseydim söylerdim ama damarlarımda dolaşan adrenalın yüzünden dikkatim çok dağınık.

"Dominic harika oynadı," diyor Gabriel gelişigüzel. "Öyle, değil mi?" Deb de aynı fikirde.

Öyle mi yaptı? Hiçbir fikrim yok; maçın bir dakikasını bile izlemedim. Tren enkazını incelemekle meşguldüm.

"Aşağı inelim mi?" Gabriel sorar.

Başımı sallıyorum, dudaklarımdan tek bir güzel kelime bile geçiremiyorum.

Tribünden sahanın kenarına doğru yürüyoruz ve Dominic çantasıyla soyunma odasından çıkıyor; başını kaldırıp Gabriel'i görüyor ve yüzü düşüyor.

Kalbim de öyle.

Gabriel gülümsemeye zorluyor ve içimden biraz ölüyorum. Hem onun hem de Dom için.

"Harika bir oyun," diyor

Gabriel. "Teşekkürler," diye

homurdanıyor Dom.

Birdenbire garipleşti.

"Ben gideyim," diyor Deb. Elini Dom'un saçlarında gezdiriyor. "Harika oynadı dostum."

"Teşekkürler, Deb teyze."

"İyi hafta sonları." Yanağıma bir öpücük kondurdu.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Gabriel."

"Sen de." Gülümsüyor.

Dördümüz de ne söyleyeceğimizi bilemeden sessizce duruyoruz.

Gabriel'in gözleri benimkileri tutuyor. "Seninle finansal olarak ilgilenilmesi için gerekli düzenlemeleri yaptım, muhasebecim banka bilgilerini almak için seninle temasa geçecek."

"Buna gerek yok, paranızı istemiyoruz." "Aptal olma, Grace."

"Sakın..."

"Peki." Gözleri benimkileri tutuyor. "Sanırım gitmeliyim."

Birbirimize bakarken duygular bir gemi enkazı gibi üzerime çöküyor.

"En iyisi bu," diyor sanki içimdeki erimeyi hissetmiş gibi.

"Haklısın... her konuda."

Dudaklarımdan tek bir kelime bile
geçiremeden başımı sallıyorum. "Güle güle."
İkizlere doğru gülümsüyor.

Bu vedanın gerçekten ne kadar önemli olduğu hakkında hiçbir
fikirleri yok.

Onları bırakma.

Eğer onların babası olmak istemiyorsa, bunu
değiştiremem. Uzun bir vedadansa şimdi gitmesi daha iyi.

"Gabriel New York'a geri dönüyor, çocuklar, vedalaşın,"
diyorum onlara.

Lucia ona bakar. "Ne zaman döneceksin?"

Yüzünde bir kaş çatma ifadesi belirir. "Ben... Ben geri
gelemem." "Ah." Küçük yüzü düştü.

"Ona sarılın," diye tembihledim.

Gabriel tek dizinin üzerine çöküyor ve Lucia ona
kocaman sarılıyor. Ona sarılırken gözlerini kapatır.

"Sizinle tanışmak çok güzeldi," diyor ona. "Sizi asla
unutmayacağım."

Lucy ona sarılırken saçlarına gülümsüyor.

Kendimi tutmaya çalışırken burun deliklerim
şişiyor.

Sonunda sarılmaktan vazgeçerler ve Dominic'e döner.

"Vedalaşırken sarılabilir miyim?" Gabriel ona sorar.

Dominic sanki büyük bir rahatsızlık veriyormuş gibi iç çekiyor.

"Gabriel'e sarıl," diye bağıryorum gözlerimi açarken.
Hayatında bir kez olsun küçük bir pislik olmayı bırakabilir
misin? Bu babana sarılabileceğin tek an olabilir, lütfen
sarıl.

Gabriel Dominic'i yakalayıp sıkıca tutuyor ve ikisini
birlikte görmek çok fazla, baraj bu sefer patlıyor ve
kaçarken tek bir gözyaşını hızla siliyorum.

Neden ağladığımı bile bilmiyorum; bunun gerçekten en
iyisi olduğunu biliyorum.

Gabriel oğlunun tişörtünü düzeltirken, "Sizinle tanışmak
bir onurdu," diyor. "Annene iyi bak."

Dominic başını sallar.

Gabriel ayağa kalkıyor ve perili gözleri benimkilerle
buluşuyor. "Güle güle."

"Güle güle."

Birbirimize olması gerekenden daha uzun süre bakıyoruz, gözleri çocuklara kayıyor ve sonra başka bir şey söylemeden dönüp gidiyor.

Toprak altımda hareket ediyor.

Çocuklar sanki hiçbir şey olmamış gibi hemen konuşmaya başlarlar ve onlar için hiçbir şey olmamıştır.

Acının bir gelgit dalgası gibi içime aktığını hissediyorum. Benim için değil, onlar için.

Onları tanıdım ama yine de onları istemedi. Yere bakarken boğazımdaki yumru acıyor.

Dünyadaki en harika iki şeyi nasıl bırakıp gidebilirdi?

Onun nesi var böyle?

Gabriel

Bekleyen arabaya bindim ve kapıyı çarptım.

Mark dönüp bana bakıyor. "Sür," diye bağırdım.

"Sen . . ."

"Evet." Sözünü kestim. "Sür şu lanet arabayı."

Dirseğim cama dayanıyor ve yüzüm elime yaslanıyor ve otoparktan çıkarken, onları gözden kaybolurken izlemek zorunda kalmamak için gözlerimi kapatıyorum.

Midemin çukurunda derin, karanlık bir kurşun top oturuyor ve bunun asla geçmeyeceğini biliyorum.

Bu şimdiye kadar yaptığım en zor şeydi.

Dişlerimi fırçalıyorum ve yatak odasına giriyorum. Ariana çoktan yatmış ve kitap okuyordu.

Bir an onu izledim, uzun siyah saçları örülmüştü ve krem rengi ipek geceliği zeytin rengi saçlarının arasında göze çarpıyordu.

Cilt. Hiç şüphe yok ki Ariana dünyadaki en güzel kadınlardan biri. Kitabının üstünden başını kaldırıp bana bakıyor ve gülümsüyor. "Ne yapıyorsun?"

"Sana bakıyorum."

Yanındaki yatağa vuruyor. "Gel ve buradan bana öyle bak."

Yatağa tırmandım ve onu kollarıma aldım. Milyonlarca nedenden dolayı suçluluk duygusuyla doluyum. Dün gece nerede olduğum konusunda ona yalan söyledim, ona bahsetmediğim iki çocuğum var, düşün için en ufak bir heyecan duymuyorum, ama hepsinden kötüsü... Grace'i düşünmeden edemiyorum.

Onu kollarımda sıkıca tutuyorum. O çok daha iyisini hak ediyor.

Eli boxer şortumdan aşağı kayıyor, nişan yüzüğü kumaşa takılıyor ve ben uzanıp onu çıkarıyorum. "Yorulдум."

"Ne zamandan beri seks için çok yorgunsun?" "Bu gecedен beri."

Onu gördüğümден beri.

Onu benden uzağa bakacak şekilde yan yatırdım ve sırtına sarıldım.

"Evlenmemize üç hafta kaldı," diye fısıldıyor karanlığa. "Hayatımıza birlikte başlayacağımız için çok heyecanlıyım." Elimi tutup öpüyor ve ben dehşet içinde gözlerimi kapatıyorum.

Lanet olsun.

"Gelecek hafta bu rapora geri dönelim." Yönetim kurulu masamın etrafındaki personele cevap veriyorum. "Bu ay iyi iş çıkardınız, rakamlarımız çok iyi." Hepsi toplantı odasını bir sohbet vızıltısıyla terk ediyor. Eşyalarımı toplayıp ofisime doğru yürümeye başladım. Resepsiyondan geçiyorum.

Kızlardan biri bana "Bay Ferrara, anneniz ve Ariana ofisinizde efendim" dedi.

"Teşekkür ederim."

Yürümeye devam ediyorum ve gözlerimi deviriyorum, harika. Burada ne işleri var, bugün onların düğün saçmalıkları için çok meşgulüm. Ofise girdiğimde ikisini de topuklu ayakkabılarını çıkarmış ve her yerde alışveriş poşetleriyle buluyorum. Onlar İkiniz de barımdan birer kadeh şampanya alın.

"Hanımlar," diyorum etrafımdaki felaket bölgesine bakarken. "Bu zevki neye borçluyum?"

Ariana ayağa fırlıyor ve kollarını boynuma doluyor. "Sana neyin geldiğini göstermeye geldik." Beni çabucak öpüyor ve ben de kollarını çekip annemin yanağına bir öpücük konduruyorum. "Anne."

"Merhaba, sevgilim." Gülümsüyor. "Otursana." Kanepeyi işaret ediyor.

"Bugün bunun için zamanım yok."

"Çabuk olacağız." Annem gülümsüyor. "Göster ona, Ariana."

Ariana çantaları karıştırır ve bir kutu çıkarıp yavaşça açar.

"Acele et, bu bir maraton değil." İç çekiyorum. "Bütün gün bekleyemem, biliyorsun."

Annem şov için yanımdaki kanepeye uzanırken kıkırdıyor.

Kutu açılır ve Ariana iki kristal şampanya kadehi çıkarır. "Bunlar konuşmalar için tüm masalar için." Birini bana uzattı. "Gravüre bak."

Gözlerim camı tarıyor.

Gabriel ve Ariana *Sonsuza dek aşkla bağlı*

Tiksintiyle dudağımı kıvırıyorum. "Sence de biraz abartılı değil mi?"

"Hayır," diye birlikte nefes alırlar. "Ugh."

"Oh, dahası da var." Ariana gözlerini genişletir.

"Heyecanımı zor tutuyorum," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

"Bunlar masa için çikolatalar." Gümüş bir numune kutusu çıkarıp açıyor ve folyoya sarılmış küçük gelin ve damat çikolata heykellerini sunuyor.

"Daha yakından bak," diyor annem bana bir damat uzatırken.

Daha yakından bakıyorum. "Bu çikolata neden bana benziyor?"

"Yüzlerimizi dijital olarak yeniden düzenlediler."

Yaltaklanıyorum. "Düğünümde görmek isteyeceğim son şey tanıdığım herkesin bana sakso çekmesi olur."

Annem sanki bu şimdiye kadar olan en iyi şeymiş gibi yüksek sesle gülüyor. "Bu çikolatalar hayatımı tamamlıyor."

Kutuyu ona geri veriyorum. "Hayatınız son derece sıkıcı olmalı. İşe geri dönmeliyim."

"Ona sürprizi göster." Annem kalkamayayım diye kolumu tuttu.

"Lütfen yapma." İç çektim.

Ariana kristal şamdanları çıkarıyor. "Bakın bunlar ne kadar mükemmel ve tüm konuklar bir tanesini hatıra olarak evlerine götürebilecekler." Oymalı tabanı işaret ediyor.

Gabriel ve Ariana *Sonsuza dek aşkla bağlı*

"Bunu bir düğünde alsaydım ve eve götürmem beklenseydi, damadı bununla öldüresiye döverdim." Ayağa kalktım ve masama doğru yürüdüm. "Çay partinizi eve götürün kızlar, çalışmam gerek."

"Ve şimdi gerçek şov için."

Elimi yüzümde gezdiriyorum. "Keşke bu gösteri bitse."

Ariana bir kapağı kaldırır ve gümüş yaldızlı bir kafesin içinde iki beyaz güvercin vardır.

Ne oluyor lan?

"Onlar gerçek mi?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Elbette gerçekler. Bu öğleden sonra onları geri götürmem gerekiyor ama size göstermek için getirmek istedim. Karı koca ilan edildiğimizde, sonsuz aşkımızın bir sembolü olarak üç yüz güvercin havaya salınacak."

Ona dehşetle ve tamamen suskun bir şekilde bakıyorum.

Ariana kendisiyle gurur duyarak kirpiklerini kırıştırıyor. "Onları seviyor musun?"

"Hayır. Bilmiyorum."

"Neden olmasın?"

"Düğünü organize edebileceğini söylediğimde, hayvanat bahçesiyle tamamlanmış bir sirk gösterisi yapacağını fark etmemiştim," diye çıkışıyorum. "Güvercin yok."

"Ama..."

"Kahrolası güvercinler yok," diye bağıyorum.

Ariana'nın yüzü hayal kırıklığı içinde düşer.

"Seni geçersiz kılıyorum, Gabriel. Ariana güvercin istiyorsa, Ariana güvercin alacak. Yeni kızım için sadece en iyisi." Anne gülümsüyor. "İstediğin kadar güvercin alabilirsin tatlım, sırf egemenliğini göstermek için dört yüz tane al." Annem bana göz kırıyor ve ben çenemi sıkıyorum.

Zorlama anne.

Her zaman annemin onaylayacağı bir eş istemişimdir ama bu ikisi bir araya gelince aşırıya kaçıyor.

"Git," diye çıktım. "Bir sonraki randevum burada."

Saçma sapan sürprizlerini paketleyip yüksek topuklu ayakkabılarını giyerken gülüşüp sohbet ediyorlar.

Bir an onları izliyorum, güzel, tertemiz bakımlı, her ikisi de tasarımcı kıyafetleri içinde, mükemmel şekillendirilmiş koyu renk saçlarında hiçbir şey yerinde değil ve annemin küçük ikiziyle evlendiğimi bedenimin dışında fark ediyorum.

Düşüncesi bile rahatsız edici, bunu daha önce nasıl görmedim?

Ariana yanağımdan, annem de diğer yanağımdan öpüyor ve girdikleri gibi ofisimden çıkıp gidiyorlar.

Bir ihtişam kasırgası.

Kapı arkalarından kapanıyor ve ofisim sessizliğe gömülüyor. Konsantre olmaya çalışıyorum ama bunun yerine pencereye doğru yürüyorum ve New York manzarasına bakıyorum. Ellerimi takım elbisemin ceplerine sokuyorum ve aklım Greenville'e gidiyor... onunla birlikte.

Sonunda birlikte olsaydık her şey ne kadar farklı olurdu diye düşünüyorum.

Bu düşün Gracie'nin en kötü kabusu olurdu.

Benim de öyle.

İki dünya arasında kaybolmuş...

Dilini ucumun üzerinde gezdiriyor ve sikim takdirle ağlıyor. Saçlarından iki avuç tutuyorum ve sikimi iki dudağının arasına itiyorum, yavaşça boğazından aşağı kayıyor.

Milyonlarca his, taşaklarım ateşlenmeye hazırlanırken kasılıyor ve onun mükemmel ağzının sıcaklığını etrafımda hissediyorum. "Em beni," diye homurdanıyorum. "Daha sert."

Emiş vücudumda titreşiyor ve kontrolümü kaybetmeye başlıyorum.

Çok iyi, çok iyi.

Sikimi boğazına soktum ve ağzına sertçe sürmeye başladım. O tıkanıyor ve ben daha derine iniyorum. "Kurut beni." Bir ritme girdik. "Sana verdiğim her damlayı yutacaksın." Daha hızlı, daha derine gidiyorum. "Hepsini al."

İnlemeleri beni daha da sertleştiriyor ve patlamak üzereyim, tırnakları dörtlü kaslarıma batıyor ve kendimi kaybediyorum.

Boğazından aşağıya inerken kendimi derin tutuyorum, hava almak için mücadele ederken nefesim kesiliyor. Ben ona bakarken vücudum terden sırılsıklam oluyor ve o

gözlerini açıyor.

Uzun kumral saçlar, kremi bir ten, şehvetli göğüsler ve günah işlemek için yaratılmış bir vücut.

Gracie.

Sarsılarak uyanıyorum ve nefes nefese kaldığımda karanlık yatak odasına baktığımda Ariana'nın yanımda uyuduğunu görüyorum.

Oda sessiz ve sakin, az önce ziyaret ettiğim sıcak yerden çok farklı.

Az önce boşaldığımı hissedebiliyorum ve ellerimi saçlarımda gezdiriyorum.

Lanet olsun.

Nefesimi tutmaya çalışıyorum, sadece bir rüyaydı.

Sorun değil, sadece bir rüyaydı.

Kimi kandırıyorum, tam bir kabustu.

Restoranda bekliyorum ve viskimi yudumluyorum, bu benim sevgili arkadaşım Claire ile aylık öğle yemeği randevum.

Claire ve ben on yılı aşkın bir süredir yakınız, o soğukkanlı, sakin ve komik bir şekilde kuru. Tuhaftır ki, düşmanlarımdan biri olan Tristan Miles ile evlendi. Çocukları var ve aslında iyi bir adam olduğu ortaya çıktı, bunu açıkça kabul edeceğimden değil.

Kendime hatırlatıyorum, bugün ne yaparsan yap, son olaylar hakkında hiçbir şey söyleme.

Claire küreğe kürek diyor ve hayatım hakkında kulağıma girmesine ihtiyacım yok.

Bunun bir kabus olduğunu zaten biliyorum, öğle yemeğimizi ders alarak geçirmeyeceğim.

Restoranın içinde paytak paytak yürüyor ve onu gördüğümde selamlamak için ayağa kalktığımda yüksek sesle gülüyorum.

"Bu kadar komik olan ne?" Yanağımdan

öpüyor. "Neden böyle yürüyorsun?"

"Cehennemden gelen pilates eğitmeni." Gülüyor ve karşıma oturuyor. "Kıçım çimen. Beni öldürmek üzere olan bir sağlık vuruşundayım."

"İşe yarıyor. Parlıyorsun." Gülümsüyorum.

"Sana anlatacak çok şeyim var." Ceketini çıkarırken gevezelik etmeye devam ediyor. "Bu arada geçen hafta beni neden aramadın?"

Cevap veremeden, tekrar benimle konuşmaya başladı.

"Patrick'in gidip ne yaptığına inanamayacaksın."

Dinlerken gülümsüyorum, Claire Anderson'la ilgili bir şey bana huzur veriyor. İlk kocası öldükten kısa bir süre sonra tanıştık ve bir şekilde birbirimize uyduk. Ben dinlerken o atıp tutuyor ve muhtemelen tanıdığım en normal insan... Gracie dışında.

"O ne yaptı?" Viskimi yudumluyorum.

"Tristan'ın Aston'unu garajda çalıştıracağını düşündü..." İçkime bakıyor. "Öğle yemeğinde neden viski içiyorsun?"

Gözlerimi deviriyorum. "Üzgünüm anne."

"Her neyse, bunu neden yaptığını bilmiyorum ve araba vitesten fırladı, öne doğru savruldu ve tuğla duvara çarptı."

Senaryoyu hayal ederken kıkırdıyorum.

"Tristan Paris'te ve o dönmeden önce tamir ettirmeye çalışıyorum çünkü kesinlikle çıldıracak."

"Ne zaman dönüyor?"

"Yarından sonraki gün."

"Hiç şansı yok."

"Neden, neden olmasın?" Garsonun dikkatini çekmek için elini kaldırıyor, "Tek istediğim bir kadeh şarap, bu sağlıklı saçmalıklar berbat. Her neyse, herkes kısa sürede tamir edemeyeceklerini söylüyor, demek istediğim, küçük bir çentik ve bir tampon, bunu yapmak ne kadar zor olabilir ki?"

Onun kaosunu dinlerken yüzümü elime yaslıyorum ve gülümsüyorum.

"Her neyse, Patrick'e parasını ödemesi gerektiğini söyledim ve sonra..." "Yedek otuz bin doları var mı?"

"Ne?"

"Bu bir Aston Martin, üç yüz dolar etmez Claire."

"Ugh..." Gözlerini deviriyor. "Neden bu kadar gösterişli bir arabası var ki?"

"Çünkü o bir otuzbirci." İçkimi yudumluyorum.

"Yani..." Gözleri benimkileri bulduğunda nihayet sakinleşiyor. "Nasılsın?"

Ben yakalayamadan yüzüm düşüyor.

"Neyin var?" Kaşlarını çatıyor.

"Hiçbir şey."

"Gabriel," diye uyarıyor. "Bana yalan söyleme, az önce yüzün bana bir şeylerin ters gittiğini söyledi."

Bir süre ona baktım.

"Gabe." O alır benim el üzerinde ve
Masa. "Is Ariana mı?"

"Hayır." Başımı
sallıyorum. "Düğün
mü?"

Elimi yüzümde gezdiriyorum.

Yüzü düştü. "Düğün... düğün ne olacak?" "Bunu kimseye söyleyemezsin."

"Benim, yapmayacağımı biliyorsun."

"Yani..." Düşüncelerimi ifade etmeye çalışırken duraksıyorum. "Geçen hafta Grace Porter'ı gördüm."

"Oh, Gracie, işte geçmişten gelen bir patlama." Gülümsüyor. "Şimdi ne yapıyor?"

"İki çocuğumla birlikte Maine'de yaşıyorum." Kaşlarını çatıyor, anlamıyor.

"Ne?" "Biz..." Kendimi durduruyorum.

"Gabriel, çıkar ağzındaki baklayı."

"Yedi yıl önce beni terk etmeden önce, birlikte bir gece geçirdik."

"Bunu nasıl bilmem?"

"Hamile kalmış ve bana hiç söylemedi, yakın zamanda altı yaşında ikizlerim olduğunu öğrendim. Bir erkek ve bir kız. Babalık testi sonuçları elimizde; kesinlikle bana aitler."

Gözleri dehşet içinde açılır. "Ne. Ne. Cehennem mi?" Başını ellerinin arasına aldı. "Sana nasıl söylemez?"

"Aynen öyle." İçkimden büyük bir yudum alıyorum. "Haftalar sonra beni görmeye geldi ama ben onu göremedim çünkü toplantıdaydım ve..."

"Bahane üretme, sana söylemeliydi. Bu bilinmesi gereken bir bilgi."

Ağır ağır nefes veriyorum. "Biliyorum."

"Aman Tanrım." Gözleri benimkileri arıyor. "Çocuğunuz var mı?"

Üzüntüyle başımı sallıyorum.

"Üzülme, bu harika." Elim masanın üzerinden tutuyor. "Ariana ne dedi?"

"Ona söylemedim."

"Ne?" diye tersliyor. "Neden olmasın?"

"Çünkü Grace beni hayatlarında istemiyor."

Bana dehşetle bakıyor. "Ne olmuş yani?"

"Herkes IVF ve donör spermi kullanılarak hamile kaldıklarını söyledi ve eğer sadık bir baba olamayacaksam kenara çekilmemi ve onları kendi hallerine bırakmamı istedi. Onların eksik bir babaya sahip olmalarını istemiyor."

"Oh." Gözleri benimkileri tutuyor. "Bu konuda ne hissediyorsun?" Omuz silkiyorum. "En iyisi bu. Ben New York'ta yaşayan bir işkoliğim. Bu çocuklar sekiz saat uzaklıkta ve..." Benim sesi kesiliyor. "Bilmedikleri bir şeyi kaçıramazlar."

Sandalyesinde geriye yaslanıyor ve bir süre düşünüyor. "Neye benziyorlar?"

"Fotoğraflarım var." Telefonumu açıyorum ve Lucia'nın maçta çektiğim bir fotoğrafına geçiyorum. "Bu Lucia." Telefonu uzatıyorum ve Claire bakarken gülümsüyor.

"Şuna bak, çok güzel," diye mırıldanıyor.

"Hiç bu kadar muhteşem bir çocuk görmemişsindir Claire." Gururla gülümsüyorum. "Çok akıllı ve tatlı."

Claire hüzünle gülümsüyor. "Peki ya çocuk?"

Telefonumu tekrar karıştırdım, şöminenin üzerindeki çerçevelerde bulunan fotoğraflardan birkaçını çektim, onlara daha sonra bakmak isteyeceğimi biliyordum. "Bu Dominic." Geçiyorum

Telefonu ona geri verdiğimde nefesi kesiliyor ve elini ağzına götürüyor. Gözleri benimkilerle buluşmak için yükseldi. "O çok..."

"Benim gibi." Cümlesini ben bitirdim. "Tam bir küçük pislik." Kıkırdıyor. "Gerçekten mi?"

"Ugh." İçkimi yudumluyorum. "Tamamen başa çıkılmaz. İlk tanıştığımızda kavga etmiştik."

"Oh." Baygınlık geçirirken elini kalbinin üzerine koyuyor. "Çok güzeller."

İçkimi yudumladım ve bir tane daha içmek için elimi kaldırdım.

"Güçlü çocukların güçlü ebeveynlere ihtiyacı vardır, Gabriel," diyor. "Eğer onların hayatında olmak istiyorsan, Grace'in ne yapıp ne yapamayacağını dikte etmesine izin verme."

"Ama..."

"Aması yok. Ziyarete gelebilirler ya da tam tersi. Neden ya hep ya hiç olması gerektiğini düşünüyorsunuz?"

"Grace dedi ki..."

"Grace'i siktir et," diye tükürdü, "Üzgünüm, sen onların babasisin, bu sadece onunla ilgili değil."

"Ama öyle."

"Ne demek istiyorsun?"

Bir sonraki cümlenin dudaklarımdan çıkmasına izin vermeden önce tereddüt ediyorum. "Grace'i görüp de onu isteyemem. Eğer onları görürsem, onu da görmek zorundayım ve bir kadınla evliyken başka bir kadını isteyemem."

Sonunda durumun tüm karmaşıklığını anlamaya başladığında gözleri açılıyor.

"Ona karşı hâlâ bir şeyler hissediyor musun?" diye fısıldıyor.

"Sanki hiç gitmemiş gibi. Tek düşündüğüm o, rüyalarımda onu görüyorum. Geçen gün seks yaparken neredeyse Ariana'yı yanlış isimle çağırıyordum çünkü aklımda Grace vardı. Yatağымda tatlı, güzel nişanlımın yanında yatarken bana yedi yıldır yalan söyleyen bir kadını, Grace Porter'ı düşünüyorum."

"Siktir." Bana bakıyor. "Oh lanet olsun. Bu çok kötü. Bu çok kötü, Gabriel. Ariana ile düğünün üç hafta sonra."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Öfkeyle fısıldıyorum. "Ben dünyadaki en kötü insanım. Kendi çocuklarımı terk ediyorum çünkü annelerini istemeyemeyeceğimi biliyorum."

Şakaklarını tutuyor ve sonra elini garsona uzatıyor. "Bu konuşma için şaraba ihtiyacım var."

Düşünürken ellerimi ağzımın önünde birleştiriyorum. "Bu kadar mutluyken neden şimdi böyle bir şey oldu? Hayatımda ilk kez, sonunda kendimi toparladım."

Düşünürken dudaklarını büküyor. "Bana Grace'i anlat."

"Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum," diye öfkelenirim. "O bir çekilmez ve yalancı. Tam bir ukala. Benden nefret ediyor, ağzından çıkan her şey alaycı ve çileden çıkarıcı. En kötü aşçı olduğundan bahsetmiyorum bile, yemeklerin ne kadar kötü olduğu hakkında hiçbir fikrin yok Claire, kelimenin tam anlamıyla bir köpeği öldürebilir. Kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde, örme minderler ve saçma sapan mobilyalarla dolu berbat bir evi var ve etrafta spor kıyafetleri giyiyor ve kışının her bir kıvrımını görebiliyorsunuz. Yürüyen ıslak bir rüya gibi kokuyor ve sapık olduğum için yatağında otuz bir çekmek zorunda kaldım ve daha önce hiç bu kadar sinir bozucu bir kadınla tanışmamıştım."

Claire dehşete düşmüş bir halde bana bakıyor. "Ona hâlâ aşıksın."

"Ona aşık değilim," diye tükürdüm. "Ondan etkileniyorum, büyük fark var."

"Senin için çalışırken ona aşıktın." "Hayır."

"Evet, öyleydin. Hatırlıyor musun, bir keresinde bana itiraf etmiştin, senden nefret etsin diye onun önünde bilerek başka kadınları gezdirdiğini söylemiştin."

"Ben yapmadım."

"Çünkü senin ondan hoşlandığın gibi o da senden hoşlanıyorsa, ona karşı koyma şansının olmadığını biliyordun."

Elimi tiksintiyle yüzümde gezdiriyorum.

"Bana Ariana'dan bahset," diye soruyor.

Üzüntüyle omuz silkiyorum. "Ariana iyi bir insan." Beni dinliyor.

"O beni seviyor."

"Ariana sana evlenme teklif etmemiş olsaydı, sen ona evlenme teklif eder miydin?"

Cevabımdan nefret ederek çenemi sıkıyorum. "Muhtemelen hayır."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Devam ediyor. "Gracie İtalyan olsaydı ve o zamanlar onunla çıksaydınız, ona evlenme teklif eder miydin?"

"Evet ama Ariana'yı incitmek istemiyorum. O tanıdığım en iyi insan; bunu hak etmiyor."

"Biriyle iyi olduğu için evlenemezsin, Gabriel. Birini incitmemek için onunla evlenemezsin. Başka birine karşı bir şeyler hissederken onunla evlenmek çok daha acı verici. Bu evliliğin yürüyeceğini nasıl düşünebilirsin?"

"Üç hafta sonra evleniyorum," diye fısıldıyorum öfkeyle. "Bunun için çok geç..."

"İptal etmek mi?" Sözümü kesti. "Evet."

Düşünürken sessiz kalıyorum.

"Bana şunu söyle Gabriel... Ariana'yla evlenirsen, çocuklarını ve Gracie'yi bir daha asla düşünmeyeceğini bana dürüstçe söyleyebilir misin? Hayatının geri kalanında bundan pişmanlık duyacak mısın?"

Lucia ve Dominic'i bir daha göremeyeceğim düşüncesi kalbimi acıtıyor ve silueti bulanıklaşıyor.

Her şeyi düşünürken bir süre oturuyoruz.

"Eğer bu düğünü iptal edeceksen, bunu bugün yapmalısın. Ariana'yı düğün haftasında ekilmek zorunda bırakmayın. O bundan daha iyisini hak ediyor."

"Düğünü iptal etmeyeceğim," diye çıkışıyorum. Başımı arkaya eğiyorum ve bardağımı boşaltıyorum. "Ben sözünün eri bir adamım. Tıpkı söylediğim gibi Ariana'yla evleneceğim."

"İyi," diye
tersliyor. "İyi,"
diye karşılık
veriyorum.

"Düğününüze gelmeyeceğim." "Neden gelmiyorsun?"
"Çünkü hayatının en büyük hatasını yapmanı izleyemem."

Grace

"Aman Tanrım, o çok sevimli." Sahnede gülümsüyorum. Lucia küçük ayı kostümünün içinde dönüyor.

"Peki ya şu ağaç?" diye fısıldıyor Deb.

Gözlerim arkada gururla duran ve küçük kollarını dal gibi havaya kaldırmış Dominic'e takılıyor.

"Gördüğüm en iyi ağaç." Kıkırdıyorum.

Okuldaki çocuk oyunundayız. "İşte buradasın Grace." Döndüğümde Felicity Fox'un koltukların arasından kıvrılarak bana doğru geldiğini görüyorum. "Her yerde seni arıyordum."

Dünyaya gelmiş en sinir bozucu kadın. Çocukların okulunun aile birliği başkanı. Dar beyaz bir Adidas eşofman giyiyor ve uzun siyah saçlarını yüksek bir at kuyruğu yapmış. Çok güzel, tertemiz bakımlı ve Greenville'deki en iyi Stepford karısı. Sadece kocası yok, kocası birkaç yıl önce kaçmış ve o zamandan beri kasabadaki herkesin hayatını cehenneme çeviriyor.

"Ugh," diye mırıldanıyor Deb nefesinin altında.

"Merhaba Felicity." Gülümsemeye zorladım. "Nasılsın?"

"Ben harikayım." Yanımdaki koltuğa çöktü. "Kek satışı için kayıt yaptırmadığını fark ettim."

"Evet." Omuz silkiyorum. "Şu anda çok... meşgulüm."

"Hepimiz meşgulüz Grace," diye kesin bir dille cevap veriyor. "Ama Çarşamba günü yardım edeceksin, değil mi?"

"Çalışmak zorundayım."

"Ne demek istiyorsun?" diye soluk soluğa kalır. "Ama sen her yıl yardım ediyorsun."

Ve hayatımın en kötü günü.

"Evet, ama bu yıl çok yoğunum."

Tamamen yalan, Çarşamba günü izinliyim ama bütün bir günü bu kadınla geçirmeye dayanamıyorum. Geçen yılın son olduğuna dair kendime yemin ettim.

"Bir gün izin alamaz mısın?" diye tersliyor. "Hayır."

"Bu hiç işe yaramayacak."

"Bu bir kek satışı Felicity," diye araya giriyor Deb.

"Dünyanın sonu değil."

"Evet, ama Grace'e ihtiyacımız var çünkü..." Tereddüt ediyor. "Şey... bariz olan yüzünden."

"Ne belli?" Deb soruyor.

"Şey... o pişiremez, bu yüzden servis yapmak zorunda." "Ben pişirebilirim," diye çıkıştım.

"Oh, hadi ama, Grace." Gözlerini deviriyor. "Pastalarını her yıl satın aldığını hepimiz biliyoruz."

Öyle mi?

"Yoksa neden senin pastalarını dışarı atmak zorunda kalayım ki?" "Pastalarımı dışarı mı atıyorsun?" Nefesim kesildi.

"Bu bir kek satışı." Sanki aptalmışım gibi gözlerini açıyor. "Satın alma satışı değil. Süpermarket pastası isteseydik, isterdik." Küçümseyici bir gülümseme takındı. "Ama artık senin nasıl biri olduğunu biliyorum."

Kulaklarımda öfkeli kalp atışlarımı duymaya başlıyorum. "Ben neye benziyorum?"

"Biliyorsun." Gülüyor. "Grace Porter gibi."

"İnanılır gibi değil," diye mırıldanıyor Deb nefesinin altında.

Ona nereye gideceğini söylememek için yanağımı ısıırıyorum.

Bu kadından varlığımın her zerresiyle nefret ediyorum, kendini mükemmel sanıyor... öyle olması beni öldürüyor.

"Çok meşgulüm ve senin kafayı taktığın şu aptal kermesi yapamam."

Pastalarımı beğenmezseniz, onları satın alma zahmetine bile girmem." "Oh, çocuklarınız için ne kadar üzücü ki anneleri

onları okulda destekleyin."

Gökyüzü kızıla dönerken kanım

kaynıyor. "Sen..."

Deb beni susturmak için bacağıma vurdu. "Hoşça kal Felicity, şu anda biraz meşgulüz." Sahneyi işaret ediyor.

Felicity gözlerini devirir ve tekrar koltuklara doğru kayar.

"Eğer o kadar sıkıcı olursam, vur beni," diye fısıldıyor Deb onun kayboluşunu izlerken.

"Memnuniyetle."

Saat akşam 9'a geliyor, çocuklar güvenli bir şekilde yatağa girmiş durumda ve bugün çalıştıktan, akşam yemeği pişirdikten ve ardından bulaşık yıkadıktan sonra daha yeni duş aldım ve ilk kez oturdum.

Netflix'te gezinip izleyecek yeni bir dizi arıyorum.

Gabriel döndüğünden beri o kadar meşguldüm ki Endişelenmekten başka bir şey yapmadım.

Sanırım artık o gittiğine göre, sonunda rahatlayabilirim.

Mutfakta telefonumdan bir mesaj sesi geliyor, gecenin bu saatinde kim mesaj atıyor bana? Kalkıp aldım, Gabriel'den geliyordu.

Merhaba

Kaşlarımı çattım, ne istiyor?

Mesaj atıyorum.

Merhaba.

Telefonum anında çalıyor ve Gabriel ismi ekranda beliriyor.

Ne oluyor be?

"Merhaba," diye cevap veriyorum.

"Merhaba Gracie." Sesi yumuşak, kandırıcı. Bu sesi benimle sadece ofisinde yalnızken kullanırdı.

"Merhaba." Kaşlarımı
çattım. "Ne oldu?" "Ben
sadece..."

Cümlesini bitirmesini beklerken dinliyorum,
bitirmiyor.

İçimde garip bir his var, onda bir sorun var.

"Neredesin?" Yumuşakça
sordum. "Ofisimdeyim."

Biz konuşurken onun pencerede durduğunu ve
parıldayan ışıkların manzarasına baktığını hayal ediyorum.

"Geç saate kadar
çalışıyor musun?" diye
sordum. "Evet."

Detay vermesini bekliyorum, yine vermiyor. Sanki
söyleyecek bir şeyi varmış ama nedense söylemiyor.

"Çocuklar yatakta," diyorum ona.

"Tamam... iyiler mi?"

İyi olup olmadıklarını sorması boğazımda bir yumru
oluşmasına neden oluyor. "Evet."

Sessizlik.

Burada ne haltlar dönüyor?

"Bu hafta okulda bir oyundaydılar. Lucia bir ayı, Dom ise
bir ağaçtı."

"Öyle mi?" Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. "Bir
ayının ormana sıçtığı oyun neydi?"

Kıkırdıyorum. "Onun gibi bir şey."

Yine garip bir sessizliğe gömülüyoruz.

"Biliyor musun Gabriel, düşünüyordum
da." "Ne hakkında?"

"Belki..." Duraksadım. "Belki de çok abartmışımdır." "Ne
demek istiyorsun?"

"Eğer onlara kim olduğunu söylemek ve ziyarete gelmek
istersen. Sadece eve gel ve bunu yap."

Sessizlik.

"Onları hayatında istiyorsan bu bana bağlı değil. Öyle olduğunu düşünmekle bencillik ettim. Ben sadece..." Boğazımda kocaman bir yumru daha oluşunca duraklıyorum.

"Sen ne?"

"Belki de dünyadaki en bencil insan benim," diye fısıldıyorum gözyaşlarımla arasından. "Sadece korktum... anlıyor musun?"

Sessizlik.

İkimiz de hatta bekleyip diğerinin bir şey söylemesini bekliyoruz, sonunda o da söylüyor.

"İyi geceler, Gracie," diye fısıldıyor.

"İyi geceler."

Hat kesildi ve elimdeki telefona bakakaldım. Bu da neydi böyle?

Gabriel

Saat 11'de çatı katıma çıktım.

Tarihin en kötü gününü geçirdim ve on kat daha kötüleşmek üzere.

Ariana'yı kanepede otururken buluyorum, bana bakıyor ve gülümsüyor. "Yorgun olmalısın, çok çalışıyorsun."

Başımı salladım ve yanına oturdum. "Konuşmamız gerek." "Ne hakkında?"

"Seninle evlenemem."

Gabriel

"NE?" Dik oturuyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Ben de öyle dedim." Sesimi sakın tutmaya odaklanıyorum, istediğim son şey bunun bir kavgaya dönüşmesi. "Ariana." Elini kendi elime alıyorum. "Sen çok güzel bir kadınsın. Zeki, tatlı ve her erkeğin hayalindeki eş."

"Ama seninki değil?"

"Hayır. Sen." Düşüncelerimi net bir şekilde ifade etmeye çalışırken duraksıyorum. "Bu hafta hayatımın gidişatını değiştiren bazı bilgiler öğrendim."

"Sorun ne?" diye kekeliyor. "Hasta mısın?" Yüzümü ellerinin arasına alıyor ve ben de onları kendime doğru çekiyorum.

"Hayır. Öyle bir şey değil." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum, onu bu şekilde incitip incitemeyeceğimi gerçekten bilmiyorum. "Tatlım." Bana bakarken saçlarını yüzünden geriye doğru itiyorum. "Yıllar önce yaşadığım bir ilişkiden altı yaşında ikizlerim olduğunu bu hafta öğrendim."

"Ne?" Yüzü düştü.

"Geçen hafta sonu sana yalan söyledim ve onlarla Maine'de buluşmaya gittim."

Onungözler doldurun ile Gözyaşları. "Kim? nerede... kim o Anne?"

İşte başlıyoruz.

"Adı Grace Porter." Kaşlarını çattı. "Onu tanıyor muyum?"

"Hayır. Yedi yıl boyunca benim asistanımdı."

Kanepeden uçtu. "Ne?" diye bağırıyor. "Lanet olası asistanını hamile mi bıraktın?" Adım atmaya başladı. "Asistanını hamile bıraktın, doğru mu duyuyorum?"

"Evet."

"Nasıl yapabildin?"

"Bu gurur duyduğum bir şey değil, inanın bana." "Ve senin bundan haberin yok muydu?"

"Hayır."

"Ne kadar para istiyor? Neyle tehdit ediyor?" diye tükürüyor.

"Öyle bir şey değil."

"Her şey bunun gibi, Gabriel. Evlenmeden üç hafta önce seni aramaya gelmesinin tesadüf olduğunu mu düşünüyorsun?" Kafama bir yastık fırlatıyor; öfkeden deliye dönüyor ve kendini tamamen kaybediyor.

"Onu aramaya gittim."

Durdu ve bana doğru döndü. "Onu aramaya mı gittin?"

Başımı sallıyorum, utanıyorum.

"Neden onu aramaya gittin ki?" Geri çekilip yanıma oturdu, gözleri yaşlarla doluydu.

Ona bakıyorum, ruhumdaki suçluluk duygusu beni boğup öldürecekmiş gibi geliyor.

"Bilmiyorum," diye fısıldıyorum.

"Evet biliyorsun." Bir damla gözyaşı kaçır ve yanağından aşağı yuvarlanır. "Tanrı aşkına, Gabriel. Eğer beni biraz olsun önemsiyorsan

en azından bana dürüstlük borçlusun."

Dudaklarımı yuvarlıyorum, bunun onu uçurumun kenarına getirmesini engellemek için ne söyleyeceğimi bilemiyorum.

"Onu sevdin mi?" diye fısıldıyor.

"I..."

"O zamanlar onu seviyor muydun?" diye soruyor daha sert bir şekilde. "Evet."

"Peki neden ayrıldınız?" "Çünkü o İtalyan değildi."

Yapbozun parçalarını bir araya getirirken yüzü düşüyor. "Yani yıllar önce sevdiğin kadını aramaya gittin ve senin iki çocuğuna sahip olduğunu mu öğrendin?"

Başımı salladım.

Kontrol mücadelesi verirken göğsü inip kalkıyor.

"Onlarla bir hayat istiyorsun..."

Silueti bulanıklaşıyor, boğazımdaki yumru havayı engelliyor.

"Gabriel?" o fısıldar olarak onu gözler arama benim. "Lütfen bana yanıldığımı söyle..."

"Hayır."

"Hayır, onlarla bir hayat istemiyor musun?" diye soruyor umutla.

"Yani... Haksız değilsin." Omuz silkiyorum. "Yapmak istediğim son şey seni incitmek, Ariana. Seni seviyorum. Seni sevdiğimi biliyorsun."

"Ama bana aşık mısınız?" diye fısıldıyor.

Gözyaşlarımı durdurmak için gözlerimi kırpttırıyorum.

Tokat.

Başımı çevirirken vuruşunun acısını hissediyorum.

"Üç hafta içinde evleneceğiz," diye ağlarken tüm kontrolünü kaybediyor. "Bunu bana nasıl yaparsın?" Şarap kadehini alıp kafama fırlatıyor, kadeh duvara çarpıyor. Kırmızı şarap her yere sıçradı.

"Sakin ol."

"Sakin ol!" diye bağılıyor. "Sakin falan olmayacağım. On dokuz gündür beni başka bir kadın için terk ediyorsun."

düğünümüzden önce. Geçen hafta sonu ne oldu, onunla yattın mı?" diye bağıyor. "Bu yüzden mi bu hafta seks yapmadık, çünkü dilinde hala o değersiz PA'nın tadı vardı?"

Ayağa kalkıyorum, öfkem yükselmeye başlıyor. "Yeter," diye bağıyorum.

"Davetiyeler çoktan dağıtıldı, benden ne yapmamı bekliyorsunuz. Her şeyin parası ödendi."

"Evlendiğinizde, bir gün istediğiniz düğünü yapabilmeniz için her şeyi hesabınızda tutun. Kız arkadaşlarınızı balayına götürün, gidin ve eğlenin."

"Ne?" diye patladı. Televizyon kumandasını aldı ve bana fırlattı. "Kız arkadaşlarımla balayı yapmak istemiyorum." Tam anlamıyla histerik bir halde, ağlıyor ve çığlık atıyor. "Seni seviyorum, Gabriel. Bunu bana nasıl yaparsın?"

"Bunun için kendimden nefret ediyorum. Ama benden ne yapmamı istiyorsun?" Ağlıyorum. "Sana yalan söylemeyeceğim, bunu biliyorsun."

"Bunu halledeceğiz," diye bağıyor. "Tabii ki sarsıldın, çocukların olduğunu yeni öğrendin. Kafan karışmış olabilir ama aramızdaki şey gerçek." Elimi kendi elinin içine aldı. "Yapma bunu."

"Bunu nasıl aşacağız?" Omuz silkiyorum.

"Evleneceğiz ve bunu yetişkinler gibi halledeceğiz. Bütün ilişkilerde eski sevgililer vardır, Gabriel. Önceki bir ilişkiden olan çocuklar önemli olmamalı, onları kendi çocuğum olarak kabul edeceğim. Sana söz veriyorum. Karma bir aile olabiliriz, senin çocukların ve bizim çocuklarımız."

Kalbi kırık yüzüne bakıyorum ve onu ellerimin arasına alıyorum. "Tatlım." Alnından öpüyorum. "Bu sadece çocuklarla ilgili değil. Grace'e olan sevgim gerçek. Keşke orada olmasaydı ama artık bunu inkâr edemem. Başından beri benimleydi ve şimdi... Evliliğimizde üç kişi olmasını istemiyorum, sen daha iyisini hak ediyorsun."

Göğsümde ağlıyor ve ben de ona sıkıca sarılıyorum. Kalbinin ne kadar kırıldığını hissedebiliyorum ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

Bunu ona yaptığım için kendimden nefret ediyorum.

Grace

Yemek odasında kendime bir fincan kahve yapıyorum ve masama dönmek için ofise doğru yürüyorum. "Öğle yemeği için Hint restoranına gitmek ister misin?" Marci arıyor.

"Keşke," diye karşılık veriyorum. "Bütçem kısıtlı." "Ugh, çok sıkıcısın."

"Benim hazırladığım öğle yemeği kadar sıkıcı değil," diye karşılık veriyorum. "Ha! Gerçek."

Ofisime geri dönüp masama oturduğumda telefonumun çaldığını ve bir mesaj geldiğini duyuyorum. Görmezden geldim, öğle yemeğinde kontrol ederim.

Bir ding daha, sonra bir tane daha.

Kim bana bu kadar çok mesaj atıyor? Deb olduğunu görmek için telefonumu çıkardım.

Omfg Ara Beni!!!!

Gözlerimi deviriyorum ve numarasını çeviriyorum; ilk çaldığında cevap veriyor. "Aman Tanrım," diye soluk soluğa kalıyor, sanki dünya yıkılıyormuş gibi.

"Neden bu kadar dramatik davranıyorsun?" "Düğünü iptal etti." "Kim iptal etti?"

"Gabriel Ferrara düğününü iptal etti."

Gözlerim büyüdü. "Ne? Nereden biliyorsun?"

"Bütün haberlerde var."

"Bekle." Hemen Google'ı açtım ve arama çubuğuna yazdım,

Gabriel Ferrara nişanı

Görünüşe göre Gabriel Ferrara ve nişanlısı Ariana Rossi için peri masalı sona erdi.

Kaynaklar bize bu sabah düğün konuklarına göz alıcı çift arasındaki düğünün iptal edildiğine dair bir e-posta gönderildiğini söyledi.

Konuklara yapılan bildirim kendi kişisel e-postasından geldiği için, birlikteliği sona erdirenin Bay Ferrara olduğuna dair spekülasyonlar yaygındır. Tüm bunlar düğünün yapılmasına sadece on dokuz gün kala gerçekleşti.

Yıkılmış Ariana şüphesiz gözyaşlarını siliyor olacak, neredeyse dünyanın en uygun milyarderini kapıyordu... çok yaklaştı.

Sendikanın neden sona erdiğine dair henüz bir bilgi açıklanmadı.

Bu alanı izleyin.

"Ne oluyor lan?"

Fısıldıyorum. "Biliyorum."

"Sence ona çocuklardan bahsetmiş midir?"

Bu düşünceyle gözlerim dehşet içinde açılıyor.

"Geçen gece seni aradı ve garip davranıyordu."

"Ne....Ondan ayrıldığını düşünmüyorsun çünkü çocuklar... öyle mi?"

"Belki."

"Eğer onu sevseydi, umursamazdı. Yani, onunla tanışmadan yıllar önceydi." Yüksek sesle düşünürken tırnağımı çiğniyorum. "Kesinlikle değil."

"Belki de ona bir ültimat vermiştir. Ya onlar ya ben." "Hayır, öyle bir şey yapmaz," diye alay ediyorum.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü onu idol olarak gördüğüne eminim." "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü bütün kadınlar onu idol olarak görüyor," diye sabırsızca çıkışıyorum. "Bir sonraki randevum burada, gitmem gerek."

Deb, "Öğleden sonra etrafı ararım," dedi.

"Tamam."

"Yani ondan hiç haber almadınız mı?" Deb soruyor.

"Hayır." Gölün üzerinden bakıyorum; güneş yeni batıyor ve en sevdiğim yerdeyiz, iskelemde.

"Bunun garip olduğunu kabul etmelisin, çocukları öğreniyor, seni arıyor ve sonra nişanı bir hafta içinde bitiyor."

Omuz silkiyorum. "Belki başka biri vardı?" Deb'e bakıyorum. "Bunca yıldan sonra hâlâ çapkın değildir herhalde?"

"Belki de aldatmıştır?" Deb

kaşlarını çatar. "Yok artık."

"Neden bu kadar eminsin?"

"İnan bana, Gabriel sana aşık olsaydı, başka bir şey istemezdi."

"Umarım kardeşiyle yatmıştır." Deb sırtıyor. "Belki de iki kardeşine ve seksi şoförüne tecavüz etmiştir ve o da onları basmıştır."

Senaryoyu hayal ederken kıkırdıyorum.

"Peki bu durumda ne olacak, hiç evlenmemiş olsalar bile evlilik sözleşmesinden bir ödeme alacak mı?" Deb kaşlarını çattı. "Elinde hiçbir şey olmadan mı gidecek yoksa... Yani, birlikte mi yaşıyorlardı?"

"Hiçbir fikrim yok." Bir an düşündüm. "Eğer buna son verecek kişi o olsaydı, ona göz kulak olacağını biliyorum."

"Bunu sana söyleten ne?"

"O iyi bir adam."

"O iyi bir adam değil," diye alay ediyor Deb. "O bir pislik, bunu asla unutma."

"Oh, onun tam bir dallama olduğunu biliyorum. Yani onu soymaya çalışmaz. Finansal olarak, ahlaki güçlüdür. O görünüyor

Halkının peşinden."

"Kendi çocukları hariç." Deb sessiz bir meydan okumayla kaşını kaldırır.

"Teklif etti ama reddettim, bunu sana zaten söyledim." "Bana sorarsanız, acınası yarım yamalak bir girişimdi."

Kalbim sıkışıyor. "Evet..." Şarabımı yudumluyorum. "Öyleydi."

Bakışlarım pembe gökyüzüne yükseliyor, doğa bu gece muhteşem bir gösteri sunuyor, hayat böyle bir çelişki. Burada oturup böylesine inanılmaz bir güzelliğe bakarken, böylesine derin ve ezici bir hüznü hissedebildiğime inanmak zor.

Çocuklarım onun parasını istemedi, sevgisine ihtiyaçları vardı.

"Evrak işlerini halledeceğim ve sizinle irtibata geçeceğiz." Elini sıktım. "Sizinle tanışmak çok güzeldi Bay Thompson." Ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdük.

"Kredi başvurularının işleme alınması genellikle ne kadar sürer?" diye soruyor.

"Her vaka farklıdır, ama sizinkinin çok basit olduğu için nispeten hızlı olacağını düşünüyorum." Gitmesi için ofisimin kapısını açtım.

"Harika. İyi günler." Koridorda yürürken resepsiyondan yükselen sesleri duyuyorum.

"Onu görene kadar gitmiyorum," diyor bir kadın. "Bugün tamamen dolu, üzgünüm."

"Bu kişisel bir mesele."

Dinlerken kaşlarımı çatıyorum, bu ses tanıdık geliyor. Dışarıda neler oluyor? Dışarı çıktım ve kalbim durdu.

Bu Elena Ferrara, Gabriel'in annesi.

Dönüp beni görüyor, her gözeneğinden aşağılama damlarken çenesi gökyüzüne doğru eğiliyor.

Kahretsin... mutlu değil.

Savaşa hazırlanırken omuzlarımı düşürüyorum. "Beni görmeye mi geldin?"

Koridorda yanımdan geçip ofisime doğru yürürken "Ne düşünüyorsun?" diye çıkıştı.

"Kim o?" Marci fısıldıyor.

"Sadece... bana on dakika ver." Ofisime koştuğumda Elena'yı masamda sakince otururken buluyorum. Koyu renk saçları göz alıcı bir şekilde toplanmış, üzerinde siyah bir elbise, nude stiletolar ve ona uygun nude bir Chanel çanta var. Sırtı dümdüz ve onunla ilgili her şey zarafet çılgınlıkları atıyor.

Vücudumdaki kanın çekildiğini hissediyorum, bugün tam bir bok gibi görünüyorum ve sahip olduğum en eski ayakkabıları giyiyorum.

Yardım edin.

Kapıyı kapattım ve oturdum. "Merhaba, Bayan Ferrara." Gülümsüyormuş gibi yapıyorum.

Yüzü duygusuz ve soğuk bir şekilde bana bakıyor.

Düşmanlığı odayı doldururken terlemeye başladığımı hissediyorum. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Sanırım biliyorsun." Arkasına yaslanır ve bacak bacak üstüne atar.

Göğüslerimin arasından boncuk boncuk ter akıyor. "Hayır. Aslında bilmiyorum."

Telefonu çalar ve ekrana bir göz atar, aramayı reddeder ve yere bırakır.

Telefonum çalıyor ve masamın üzerinde duran ekranıma bakıyor.

Gabriel

Kahretsin... En kötü zamanlama. Çalmasına izin verdim ve hemen tekrar çaldı.

Kaşını kaldırıyor. "Burada olduğumu biliyor."

"Bilmiyorum..."

"Seni koruma altına almış," diyor neredeyse kendi kendine. Bekle... Ne?

Telefonum yine çaldı.

Gabriel

Lanet olsun, bu gerçek bir kabus. Telefonu açtım.

"Sakin cevap vermeye kalkma." Küçümsüyor.

"Yapmayacaktım," diye yalan söylüyorum. Sakince telefonumu kapatıyorum. Terlemeye başlıyorum; bu kadın tam bir kaltak. "Size nasıl yardımcı olabilirim Bayan Ferrara?" Daha iddialı bir şekilde söylüyorum.

Soğuk gözleri benimkileri tutuyor. "Ne kadar istiyorsun?" "Pardon?"

"Zekama hakaret etme Grace, ikimiz de bir amacın olduğunu biliyoruz."

Vücudumda ığlık çığlığa dolaşan adrenalini duymaya başlıyorum.

"Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

"Oh lütfen," diye alay ediyor. "Buna gerçekten inanmamı mı bekliyorsun?"

Kapıdan tak, tak, tak sesleri geliyor. Baktım. Bu kadar acil kapıyı alan kim?

Tak, tak, tak.

Kapı kırılarak açılır ve bir adam içeri girer, siyah bir takım elbise giymiştir ve korkmuş görünmektedir. "Rahatsız ettiğim için beni bağışlayın, Bayan Ferrara." Bir telefon uzatır. "Gabriel acil olarak sizinle konuşmak istiyor."

Gözlerim açılıyor, bu da ne... Onun burada olduğunu biliyor mu?

İzleniyorum... Bu da ne?

Kadın telefonu adamın elinden kapar ve kapatır. "ık dışarı," diye emrediyor ona.

Lütfen yapma.

Koşarak ofisimden çıkıyor ve ben de atlamak için bir pencere arıyorum.

"Ne kadar?" Soğuk gözleri benimkileri tutuyor. "Ne için?"

"Oğlumun hayatından çıkmak için," diye öfkeyle çıkıştı. "Başka ne anlama gelebilir ki? Gerçekten oğlumu baştan çıkarabileceğini mi sanıyorsun?"

Oğluna haber vermeden hamile kalmak ve hayatının aşkıyla evlenmesine üç hafta kala ortaya çıkıp her şeyi mahvetmek ve bundan paçayı sıyırmak mı? Sen çıkarıcı bir sürtükten başka bir şey değilsin ve ben buna katlanmayacağım."

Şok içinde ağzım açık kaldı... Bunu az önce söylememişti. "Dur tahmin edeyim... Bir gece masasında onu baştan çıkardın.

İşten sonra?" Gözleri benimkileri tutuyor. "Seksi bir şeyler giydiğini varsayıyorum, belki de bilerek görmesine izin verdiğin bir askı kemeri?" Sırtışı alaycı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Ve senin için yer yerinden oynadı, ama sonra seninle hiçbir şey yapmak istemedi mi?"

Sessizliğe gömülmüş bir halde ona bakıyorum.

"Sana küçük bir sır vereceğim Grace Porter. Gabriel asistanlarının çoğuyla seks yapmıştır. Sen özel bir şey değilsin." Beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Yani, kendine bir bak."

Bum.

Bum.

Boom... kalp atışlarım kulaklarımda.

Koltuğunda öne doğru oturur. "Piç gayrimeşru çocuklarınızla oğlumu fidye için elinizde tutabileceğinizi sanıyorsanız, bir daha düşünün."

Su bardağımı onun iğrenç kafasına devirdiğimi hayal ederken çenemi sıkıyorum.

"Bu Brady Bunch fantezisini..." saatine bakarak, "...yaklaşık iki hafta bitirmiş olacak, o zaman sen nerede olacaksın?"

Gözyaşlarım tehdit ediyor ve onları tutmaya çalışırken boğazımda bir yumru oluşuyor.

"On milyon dolar."

Ona baktım, nutkum tutulmuştu.

"On beş." Soğuk gözleri benimkileri tutuyor.

Gabriel çoğu asistanıyla seks yapmış.

"Yirmi milyon dolar. Aptal olma Grace, eninde sonunda seni terk edecek. Gabriel Ferrara gibi bir adamı elinde tutmanın imkanı yok. Bunu ikimiz de biliyoruz. Parayı şimdi al çünkü güven bana, sonra hiçbir şey alamayacaksın."

Masamdan çerçeveseli bir fotoğraf aldım ve ona uzattım. "Bahsettiğiniz gayrimeşru piç çocukların isimleri Lucia ve Dominic. Altı yaşındalar."

Onlara bakarken yüzü düşüyor, Gabriel'e olan benzerliği çarpıcı, bunu inkar edemez.

"Tıpkı babaları gibiler," diye fısıldadım. "O fotoğrafa son bir kez daha bakın Bayan Ferrara, çünkü onları bir daha görebilmeniz için cesedimi çiğnemeniz gerek."

Hava aramızda dönüyor, daha önce hiç hissetmediğiniz bir kötülük çağrışımı.

"Beni hafife alma Grace," diye alay ediyor. "Bu ayarlanabilir."

"Bu bir tehdit mi?" Dengemin biraz olsun geri geldiğini hissediyorum. "Lütfen beni tekrar tehdit et ki telefonumla kaydedebileyim. Eminim Gabriel, sevgili annesinin çocuklarının annesine neler söyleyeceğini duymak ister."

Birbirimize ters ters bakarken havayı bıçakla kesebilirsiniz.

"Büyük bir hata yapıyorsun," diye fısıldıyor.

"Git." Ayağa kalktım ve ofis kapısını açtım. "Güvenlik," diye sesleniyorum.

İki güvenlik görevlisi ortaya çıkıyor.

"Lütfen bu kadını ofisimden çıkarın ve polisi arayın. Hakkında uzaklaştırma emri çıkartılmasını istiyorum. Az önce hayatımı tehdit etti."

Ayağa kalkarken nefesi kesiliyor. "Ben öyle bir şey yapmadım." Öfkeli gözleri benimkilerle buluştu. "Bu ne cüret?"

"Karışmak için yanlış kadını seçtin." Şok olmuş yüzüne gülümsedim. "Sen... ve yirmi milyon doların... cehenneme kadar yolunuz var."

Gabriel

"BUNU AKLIMDA TUTARAK, görmeniz için şimdi bunu gündeme getireceğim." Bilgisayarımın ekranını paylaşırken hoparlörden konuşuyorum. Başka bir hesap tablosunu sürüklüyorum ve cep telefonum masamda çalışıyor, ekrana bakıyorum ve Elias ismini görüyorum.

Kaşlarımı çatıyorum, Elias Greenville'de Grace'le birlikte bıraktığım koruma. "Bu telefona cevap vermem gerekiyor; sizi bir süre bekleteceğim. dakika." Aramayı bekletip cep telefonuma cevap veriyorum. "Merhaba, sorun nedir?"

"Şey..." Duraksıyor. "Yanlış bir şey olduğunu söyleyemem, daha çok tuhaf. Sadece ziyaretten bana neden bahsetmediğinizi öğrenmek için aradım."

"Neden bahsediyorsun sen?"

"Annen burada."

Kaşlarımı çattım. "Burada derken neyi kastediyorsun?" "Annen Greenville'de."

"Ne?" Gözlerim yuvalarından fırladı. "Ne demek istiyorsun?" Sandalyemden kalktım. "Grace'e yaklaşmasına izin verme, beni duyuyor musun?"

"Çok geç, çoktan ofisine gitti."

"Ne?" Çığlık attım. Telefonu kapattım ve hemen annemin numarasını çevirdim.

Cevap yok.

Sikeyim.

Adım atmaya başlarken Grace'in numarasını aradım.

Zil sesi... Zil sesi...

Telefonu aç.

Aradığınız telefon numarasına şu anda ulaşamıyor

"Siktir."

Annemin numarasını çeviriyorum ve o aramayı reddediyor... "Sakın buna cüret etme," diye patlıyorum, içimi öfke dolduruyor ve telefonu çıplak elimle parçalayabilirim. Elias'ı arıyorum.

"Hey."

"Neredeler?"

"Grace'in ofisinde."

"Telefonu anneme ver," diye homurdandım.

"Ne..."

"Doğru. Sikeyim. Şimdi," diye bağıriyorum.

Kapıyı çaldığını duydum. Tak, tak, tak. Tak, tak, tak. Paniğini telefondan hissedebiliyorum.

"Rahatsız ettiğim için beni bağışlayın, Bayan Ferrara. Gabriel sizinle acil bir konu hakkında konuşmak istiyor," diyor.

Yüzüme kapatırken telefon kapandı. "Sakın buna cüret etme!" Patladım.

Annemin şoförü Frank'e ulaşana kadar telefonumda çılgınca geziniyorum ve numarasını çeviriyorum.

"Cehennem . . ."

"Neredesin lan sen?" Çığlık atıyorum. "Ah..."

"Annemin Maine'e gitmesine neden izin verdin?"

"Bildiğini söyledi."

"Bilmiyordum. O ofise git ve onu derhal uzaklaştır. Hiçbir koşulda Grace Porter'ın yanına yaklaşmasına izin verilmeyecek, beni anlıyor musun?"

"Onu ofisten nasıl çıkarabilirim?"

"Gerekirse onu saçlarından tutup sürükleyin," diye bağıyorum.

"Bekle, şimdi çıkıyorlar."

Dinliyorum.

"Olamaz," diye

mırıldandı. "Ne?"

"Güvenlik görevlileri annenize sokağa kadar eşlik ediyor."

Gözlerim açılıyor, Grace onu kovmuş. Demek ki kavga etmişler.

"Neden oraya gitsin ki!" Bağıyorum, hiç bu kadar sinirli olmamıştım. "Onu hemen New York'a geri götür." Telefonu kapattım ve Mark'ı aradım.

"Merhaba."

"Greenville'e gitmek için jeti ayarla."

"Ne zaman için?"

"Mümkün olan en kısa sürede. Annem az önce güvenlik tarafından Grace'in ofisinden çıkarıldı."

"Siktir..." diye mırıldanıyor. "Bu hiç iyi değil."

"Sen öyle san!" Homurdanıyorum. "Mümkün olduğunca çabuk oraya gitmeliyiz."

"Tamam, hallediyorum." Telefonu kapatıyor ve ben kendimi sakinleştirmeye çalışırken bir ileri bir geri adım atıyorum. Grace'i tekrar aramaya çalışıyorum ama doğrudan telesekretere düşüyor, telefonu kapalı.

Eğer bunu benim için berbat ettiysen, anne... Yemin ederim. Annemi aramaya çalışıyorum, yine telefonu kapalı.

Patlamak üzereyim.

Telefonum çaldı, arayan

Mark'tı. "Kötü haber," diye

cevap verdi. "Şimdi ne

olacak?"

"Bu akşam yediye kadar havaalanından ayrılma izni alamayız."

"Neden olmasın?"

"Hava sahası dolu, en erken bu saatte ayrılabiliriz." "Bu cehennemden bir gün." Ellerimi

Saç. "Peki, bu kadar yeter." Aceleyle telefonu kapattım ve dahili telefonum çaldı. "Ne?" Son sabrımı da kaybederken çılgılık atıyorum.

"Bay Ferrara, toplantınıza devam ediyor musunuz, katılımcıların hepsi çevrimiçi olarak bekliyor efendim."

Kahretsin... toplantı, tamamen unutmuşum. Yeniden odaklanmaya çalışıyorum.

"Öğle yemeği için ara vermelerini sağlayın, toplantıyı yarım saat sonra yeniden başlatın." Telefonu kapattım ve annemi tekrar aradım.

Aradığınız telefon numarasına şu anda ulaşamıyor

Gökyüzü kızıla dönerken kanım kaynıyor.

Onu çıplak ellerimle öldüreceğim.

Grace

Karanlıkta oturuyorum ve arka verandamdan göle bakıyorum. Saat akşamın 9'u. Çocuklar yataklarına sıkıca sokuldular ama ben hala sakinleşemiyorum.

Öfkeliyim, inanılmayacak kadar öfkeliyim.

Deb burada kalbimi kontrol altına almaya çalışıyor ama bu imkansız.

Bayan Ferrara'nın incitici sözleri bir megafon gibi tekrar tekrar aklıma geliyor.

Piç gayrimeşru çocuklarınızla oğlumu fidye olarak tutabileceğinizi düşünüyorsanız, bir daha düşünün.

Beni etkilemesine izin verdiğim için nefret ediyorum.

Dur tahmin edeyim... Bir gece işten sonra masasında onu baştan mı çıkardın? Seksi bir şey giydiğini varsayıyorum, belki de bilerek görmesine izin verdiğin bir askı kemeri? Ve dünya senin için yerinden oynadı... ama sonra seninle hiçbir şey yapmak istemedi? Sana küçük bir sır vereyim, Grace Porter. Gabriel asistanlarının çoğuyla seks yapmıştır. Sen özel bir şey değilsin... Yani, kendine bir bak.

Biliyor musunuz, tam on ikiden vurdu... aynen böyle oldu. Gece geç saatte ofisine gittim ve...oh, kalbim utançtan daraldı.

Gözümünden kaçan tek bir damla yaşı siliyorum.

Ailesi bizim için bir hiç, benim hakkımda ne düşündükleri neden umurumda olsun ki?

Gabriel Ferrara ile olan geçmişim kendini tekrar ediyor gibi görünüyor; geri döneli iki hafta bile olmadı ve şimdiden kendimi değersiz bir bok parçası gibi hissediyorum.

Onun etrafımda olması bana iyi gelmiyor, onunla ilgili her şey bana kendimi zayıf ve savunmasız hissettiğim bir zamanı hatırlatıyor.

Deb yirmi milyonu almam gerektiğini düşünüyor, Ferrara ailesi yine de benden nefret ederdi elbette ama şu anda ettiklerinden daha fazla değil ve en azından o zaman para konusunda endişelenmeme gerek kalmazdı. Her bir çocuk için yirmi bir yaşına gelene kadar bir vakıf fonuna on milyon koysam bile yine de faydalı olurdu.

Hiçbiriyle uğraşmak zorunda kalmazdım... ama bunun dezavantajı çocukların babalarını hiç tanımayacak olması... ve buna nasıl bir fiyat biçebilirsiniz ki? Ve gerçekçi olmak gerekirse, eğer hayatlarında olursa, vasiyetinde her birine on milyondan çok daha fazlasını alırlar, milyarlarca dolar eder.

Yenik bir nefes alıp boşluğa bakıyorum, geçen hafta sonu zaten veda etmişti, ellerini çoktan onlardan temizlemişken annesinin neden buraya kadar geldiğini anlamıyorum. Deb nişanlısından ayrılanın kendisi olduğunu düşünüyor ve yaşlı yarasa bu konuda çok öfkeli ve beni suçluyor.

Benim hatam mı?

Ne olduğunu bile bilmediğim bir şey nasıl benim hatam olabilir? Telefonumu açtım ve ışığının yanmasını bekledim.

16 cevapsız arama - Gabriel

Ugh...

Tekrar kapatıyorum.

Benden uzak dur, pislik, seninle ve zehirli ailenle hiçbir şey yapmak istemiyorum.

Şarap kadehimi dolduruyorum.

"Benim için fazladan bir bardak var mı?" Derin bir ses beni irkiltiyor ve Gabriel'in arka bahçenin karanlığında durup bana baktığını görmek için başımı kaldırıyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" Şak diye söyledim.

"İyi misin diye bakmaya geldim." Yavaşça merdivenlerden çıktı ve yanımdaki sandalyeye oturdu.

"Ben iyiyim." Kendimi bu canavardan korumaya çalışırken battaniyemi etrafıma daha sıkı sarıyorum. "New York'a geri dön, Gabriel."

Gölün üzerinden dışarı bakarken sessiz kalıyor. "Seni burada istemiyorum."

Başını sallayıp dirseklerini dizlerine dayıyor ve bir süre sessizce oturuyoruz, rüzgâr ağaçların arasından ıslık çalıyor ve esinti saçılarımı savuruyor. Burada onunla yalnız olmak dışında her yerde olmak istiyorum.

"Sana ne kadar teklif etti?" diye soruyor. Şaşırmış bir şekilde ona bakıyorum.

"O da öyle yaptı, değil mi? Seni hayatımdan çıkarmayı teklif etti."

Ona bakarken yeni bir farkındalık kaplıyor içimi, neden böyle olduğunu, neden her zaman saldırı modunda ve savunmada olduğunu biliyorum. Annesi tam bir şeytan, öyle bir ortamda büyüdüğümü hayal bile edemiyorum.

"Yirmi milyon," diye fısıldadım.

Saklamadan önce yüzünde bir acı ifadesi beliriyor. "Kabul ettin mi?"

"Bunu bana sormak zorundaysan beni hiç tanıımıyorsun demektir." Tiksintiyle gözlerimi deviriyorum. "Dürüst olmak gerekirse, bu saçmalığa ihtiyacım yok, Gabriel. Lütfen... sadece... git başımdan," diye fısıldıyorum.

Sakin kalmaya ve aşırı dramatizasyonumu minimumda tutmaya çalışıyorum ama soruyu sormak zorundayım. "Neden buraya gelsin ki?" diye soruyorum.

"Ariana ile nişanımı bozdum." "Bunun benimle ne ilgisi var?" "Her şeyle."

Kaşlarımı çatıyorum, kafam karışıyor. "Anlamıyorum."

"Grace..." Sanki kafasında doğru ifadeyi bulmaya çalışıyormuş gibi duraklıyor. "Seni neden aramaya geldiğimi hiç merak ettin mi?" diye soruyor usulca.

"I..." Omuz silkiyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum. "Hayır."

"Seni aramaya geldim çünkü ben hiç..." Gözleri benimkileri arıyor. "Tuhaf zamanlarda ve rastgele yerlerde seni düşünürdüm. Hiçbir sebep yokken aklıma düşüyordun."

"Gabriel..." Sözü nü kestim.

"Bırak da bitireyim," diye tersliyor. Kendini çelikleştirircesine ellerini birbirine kenetler. "Bu tuhaf şeyi yatıştırmak için seni bulmaya geldim..." Kendini ifade etmeye çalışırken kaşlarını çatıyor, "... aramızda yarım kalmış bir his var."

"Öyle değil..."

"Senin evli ve mutlu olacağını, benim de ihtiyacım olan kapanışı yapıp yeni hayatıma başlayabileceğimi düşünmüştüm."

Ona baktım, dehşete düşmüştüm.

"Ama geri tepti çünkü seni görür görmez..." diye duraksıyor, "...anladım."

"Neyi biliyordun?"

"Yanlış kadınla evlendiğimi."

Şu anda ne haltlar dönüyor?

"Ve sonra çocuklar hakkında bir şeyler öğrendim... Ve kızgındım. Ama..."

"Dur."

"Bunu yapabiliriz..."

"Kes şunu," diye bağıriyorum sandalyemden fırlarken. "Ne diyorsun sen?"

"Ariana'dan ayrıldım çünkü çocuklarıma baba olmak istiyorum ve çünkü... onları onsuz göremiyorum..." Duraklıyor.

"Ne olmadan?"

"Seni görmeden. Sana karşı hala bir şeyler hissettiğimi bile bile nasıl başka biriyle evli olabilirim?"

Bu adam yaşayan son.

"Ne?" Öfkeyle tükürdüm. "Bana karşı bir şey hissetmiyorsun. O zaman hiç yapmadın, şimdi neden yapasın ki?"

"Kızgınsın."

"Kızgın değilim," diye karşılık veriyorum. "Tiksindim. Zavallı Ariana. Sen lanet olası bir pisliksin. O zavallı kızın düğününe üç hafta kaldı ve sen yedi yıl önce masanda yaptığın ucuz bir sevişme için ondan ayrılıyorsun."

"Asla ucuz bir sikiş değildi," diye hırılıyor öfkesini kaybetmeye başlarken. "Öyle olmadığını çok iyi biliyorsun."

"Acınacak haldesin." Hışımınla içeri girdim.

"Nasıl zavallı olabilirim?" Peşimden geliyor.

"Korkuyorsun ve düğünden kaçmak için bir bahane arıyorsun." Evin etrafında bir rüzgâr esiyor. "Kapıyı kapat," diye çıkışıyorum. "Beni bu işe karıştıрма, sen de annen kadar kötüsün."

"Soğuk ayakların bununla hiçbir ilgisi yok." Kapıyı kapatır. "Bana annemin neden seni suçladığını sordun, ben de sana nedenini söylüyorum. Seni suçlayacak bir konumda olduğumu hiç söylemedim."

Ŗu anda seninle bir Ŗeyin peŖindeyim, sadece bu hafta hayatımda neler olup bittiğine dair gerçekleri anlatıyorum."

"Benimle bir Ŗeylerin peŖinden koŖmaya zahmet etme, Gabriel." Göğsüne sertçe vururken öfkelen dim. "New York'a geri dön. Erkek ol ve Ariana'yla evlen."

"Ariana'yı istemiyorum. Ben seni istiyorum."

"Lanet olsun," diye fısıldıyorum öfkeyle. "Seninle hiçbir Ŗey yapmak istemiyorum. Bebeklerimi saymazsak, o gece büyük bir hataydı."

"Bizim bir Ŗeyimiz vardı ve sen çocuklarımızı tek başına büyütüyordun..."

"Yalnız değildim."

"Bu da ne demek oluyor?" Ellerini kızgın bir Ŗekilde kalçalarına koyar.

"Böyle mi düşünüyorsun?" Ellerimi tiksintiyle havaya kaldırıyorum, tabii ki öyle. "Bunca zamandır burada yalnız ve kalbi kırık bir Ŗekilde oturduğumu, meŖhur Gabriel Ferrara için ağladığımı."

"Ne yapıyordun sen?"

"Çok sevdiğim bir adamla üç yıllık bir ilişkim vardı."

Yüzü düŖtü. "Biriyle birlikte misin?"

Ŗu anda gerçekten yalan söylemek istiyorum ama yapamayacağımı biliyorum. "Artık değil...ama."

"Yani..." Beni kollarına almaya gitti.

Ne oluyor lan?

Elini çekiyorum. "Gabriel... Bunu sana tüm samimiyetimle söylüyorum, o yüzden lütfen dinle. Geri dön ve Ariana'yla evlen. Yedi yıl önce hiçbir Ŗey ifade etmeyen sıradan bir gece için harika bir Ŗeyin gitmesine izin verme."

"Yalan söylüyorsun."

"Anne," diye küçük bir ses duyulur merdivenlerden.

İkimiz de yukarı bakınca Lucia'nın yarı yolda durduğunu gördük. Kahretsin.

"Oh, merhaba, bebeğim." Gülümsüyormuş gibi yapıyorum. "Özür dilerim, seni uyandırdık mı?"

Gözlerini uykulu bir şekilde ovuştururken başını sallıyor ve merdivenlerden aşağı iniyor.

"Merhaba Lucia," diyor Gabriel usulca.

"Merhaba." Ona gülümsüyor ve sarılmak için küçük kollarını yukarı kaldırıyor.

Şimdi olmaz.

Gabriel dizlerinin üzerine çöker ve ona sarılır. "Seni uyandırdığım için özür dilerim prenses."

Neden her zaman bu kadar sevimli olmak zorunda?

"Annemin yatağında mı kalacaksın?" diye soruyor.

"Hayır." "Evet." Aynı anda cevap veriyoruz.

"Kalmayı çok isterim, böylece sabah seni ve kardeşini görebilirim." Gözleri benimkileri buluyor. "Sorun olur mu Grace?"

Ona ters ters bakıyorum. "Hayır," diyorum Lucia'nın arkasından. "Teşekkür ederim," diye cevap veriyor beni tamamen görmezden gelirken. "Neden?"

Sen yatağına git Lucia, ben de birazdan gelip sana iyi geceler dileyeceğim."

Lanet olsun, neden birbirlerine bu kadar aşınalar, bu hiç iyi değil.

Lucia'nın gülümsemesi odaya yayılıyor. "Tamam." Merdivenlerden yukarı sıçrayıp gözden kayboluyor.

"Eve gitmen gerek."

"İhtiyacım olan şey konuşmamızı bitirmek."

"Konuşma bitmiştir. Zavallı nişanlın şu anda evde ağlarken burada olup bunları söylemenin iğrenç olduğunu düşünüyorum."

"O artık benim nişanlım değil ve başkalarının duygularından ben sorumlu olamam."

"İşte tam da bu ifaden beni neden ittiğini açıklıyor," diye fısıldıyorum öfkeyle. "Her zaman seni hatırladığım o bencil hıyar olarak kalacaksın."

"Bunu inkâr edemezsin Grace. Aramızdaki kıvılcım hâlâ orada." Öne doğru bir adım atıyor ve benim de geri adım atmama neden oluyor. Yakınlığı tüm beyin hücrelerimi çalıyor ve ona bakarken kendimi suskun buluyorum. "Gabriel..."

"Evet, Gracie." Bir kaşını kaldırıyor, tamamen şakacı.

"Böyle bir şey asla olmayacak, o yüzden bunu o kalın kafandan hemen çıkar." Dönüp merdivenlerden yukarı çıkıyorum, harika, şimdi odamı temizlemem gerekiyor ki o kendini beğenmiş hıyar burada kalabilsin. Merdivenlerin tepesinden ona bakıyorum. "Bu gece benim çatım altındaki son gecen."

"Göreceğiz."

"Siktir git," diyorum.

"Hayır," diye karşılık veriyor.

Ugh... bu adam sinir bozucu, odama girip kapıyı kapatıyorum. Etrafımdaki kaosa bakıyorum.

Şaka bile yapmıyorum; bu son.

Gabriel

Grace aşağı inerken, "Odan hazır," diyor.

Senin odan.

"Teşekkürler." O gözlerini kaçırmadan önce gözlerim onunkileri tutuyor.

Bana bakamıyor bile.

"Nerede uyuyacaksın?" diye

sordum. "Dom'un odasında."

Başımı sallıyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum.

"İyi geceler." Merdivenlerden yukarı kayboluyor ve beni yalnız bırakıyor. Sessiz evin etrafına bakıyorum. İnsanlardan arınmış ama yine de sanki paylaştıkları sevgi elle tutulur bir güçmüş gibi dolu hissediyorum.

Telefonumdan bir mesaj sesi geliyor ve ekrana bakıyorum, Ariana.

Açmadan önce kanepeye oturmak için düşünüyorum.

Kalbim kırıldı.

**Bana geri dön.
Seni seviyorum.**

Pişmanlık içinde gözlerimi kapatıyorum. Ariana'nın New York'ta kalbinin kırıldığını hayal ediyorum.

Grace'in sözleri aklıma geliyor... Bunu sana tüm samimiyetimle söylüyorum, lütfen dinle. Geri dön ve Ariana ile evlen. Yedi yıl önce hiçbir şey ifade etmeyen sıradan bir gece için harika bir şeyin gitmesine izin verme.

Yaptığım şey bu mu?

Karnımda bir kurşun top var, hayatım karmakarışık. Lanet olsun.

Grace

Dom'un düzenli nefes alışının sesi yatak odasından bir drone gibi geliyor. Güneş perdelerin arasından yeni yeni görünüyor ve bütün gece gözümü kırpmadan uyuduğumu sanmıyorum.

Sana karşı hâlâ bir şeyler hissettiğimi bile bile nasıl başka biriyle evli olabilirim?

Derin bir nefes alıyorum. Hayatımda bu dramaya ihtiyacım yok ve bütün gece çıldırdıktan sonra bir karar verdim. Bunu bir daha düşünmeyeceğim.

Yavaşça yataktan çıkıyorum, bornozumu giyiyorum ve banyoya gidiyorum. Aynada kendimi görüyorum ve kahroluyorum... Berbat görünüyorum. Yüzümü yıkıyorum, saçlarımı topuz yapıyorum ve aşağıya iniyorum.

"Günaydın," diye mırıldandığını duyuyorum derin sesinden.

K a f a m ı kaldırdığımda Gabriel'in kahve makinemin başında durduğunu görüyorum, yeni duş almış ve lacivert takım elbise giymiş.

pantolonu, beyaz gömleği açık ve bronzlaşmış geniş göğsü ve gövdesi sergileniyor.

Bir anda aklıma onun ofisinde geçirdiğimiz sabahlar geldi.

"Kahve?" Kaşını soru sorar gibi kaldırıyor.

"Ne yapıyorsun?" Bornozumun iplerini daha sıkı çekiyorum, aniden kendimi çok açıkta hissediyorum.

"Neye benziyor?" Kahve fincanını kaldırıyor.

"Gösteriş yapıyormuşsun gibi görünüyor, işte bu."

Kahvesini yudumlarken bana yavaşça seksi bir gülümseme veriyor. "Ne yaptığını sormalıyım."

"Ne demek istiyorsun, ne yapıyorum ben?"

"Neden o iğrenç sabahlığı giyiyorsun?"

Kendime bakarken ağzım açık kalıyor. "Bu çok güzel bir sabahlık," diye nefes nefese kalıyorum.

"Eğer doksan yaşındaysan."

"Dinle . . ."

"Konuşmamız gerek." Sözümlü kesti.

"Çok haklısın," diye fısıldıyorum.

"New York'a dönmem gerekiyor ama hafta sonu döneceğim." Kahvesini gelişigüzel yudumluyor. "Çocuklara o zaman söyleyebiliriz."

"Onlara söylemek mi?"

"Ben bir karar verdim ve onların hayatında kalacağım; benden kalmamamı isteyemezsin. Ben onların babasıyım Grace; bunu bilmelerini istiyorum. Onlarla yeni hayatımın başlaması gerekiyor ve bunu daha fazla ertelemeyeceğim."

Kalbim sıkışıyor ve onun haklı olduğunu biliyorum, bununla daha fazla mücadele edemem, yazı çoktan duvara asıldı. Boyun eğerek başımı sallıyorum.

"Cumartesi günü yeni evime taşınyorum," diye devam ediyor. "Yeni evin mi?" Kaşlarını çatıyorum.

"Şehirde bir ev kiraladım." "Burada mı?"

"Şu anda satın almak için uygun bir şey yok ama arayış içindeyim."

Kendimi baygın hissediyorum.

"Gerçekten... buraya mı taşınyorsun?"

"Zamanımı burası ve New York arasında eşit olarak paylaşıracağım. Burada ikinci bir ofis kuruyorum ve diğer her şeyi Zoom üzerinden yapabileceğim."

Ne oluyor be?

"Eğer ilgilenirseniz bir asistan açığım var." Göz kırptıyor.

"Ben iyiyim."

"Noel ikramiyelerinin buna değdiğini duydum." Sırıttıyor.

"Zor pas." Kahve fincanımı ondan kapıyorum. "Ne zaman Geri mi dönüyorsun?"

"Bu sabah." Gözleri benimkileri tutuyor. "Gitmeden önce onları görebilmek için uyanmalarını bekliyorum."

Kahvemi yudumluyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum. "Bugün ne yapıyorsun?" diye soruyor.

Omuz silkiyorum. "Bu hafta izinliyim."

"Oh." Bir an düşünür. "Hepinizden benimle New York'a gelmenizi isterdim ama..."

Ama ne?

"New York'ta bir durumun ortasındaayım ve şu an iyi bir zaman değil."

Annesi.

"Ben zaten gitmezdim. Dün gece söylediklerimi düşündün mü?" Ona sordum.

"Hayır."

"Neden olmasın?"

"Çünkü ben kararımı çoktan verdim."

"Çok geç değil, Gabriel. Hâlâ her şeye sahip olabilirsin."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani senin mutlu olmanı istiyorum, hâlâ baba olabilirsin, çocuklarını görebilirsin ve Ariana ile evlenebilirsin."

"Tek istediğim bu değil Grace." Gözleri benimkileri tutuyor. "Gabriel... Aramızda böyle bir şey olmayacak."

"Şimdi olmaz."

"Asla." Karnındaki dalgalanmaları görmek için aşığı bakıyorum ve sonra nerede olduğıumu hatırlayarak gözlerimi tekrar onunkilere dikiyorum.

Yüzünde bir gülümseme izi beliriyor.

"Ne?"

"Gördüğünüzü beğendiniz mi?"

"Hayır." Önlüğümü daha sıkı kapatıyorum. "İğrenç."

"Ah..." Kahvesini yudumluyor. "Daha önce bana çirkin olduğıumu söylemiştin."

"Öyle mi?" Kaşlarımı çattım.

"Evet, bana bilgisayar faremi becerdiğini söylemeden hemen önce."

Oh kahretsin... Bunu asla unutamayacağım.

"Evet, şey..." Yüzümün utançtan kızardığını hissediyorum, "...benim kırtasiyede cinsel ilişki günlerim gerçekten sona erdi."

"Utanç."

"Ya da değil." Konuyu değiştirmem gerek. "Neden beni izleyen biri var?"

"Çünkü güvende olmanı

istiyorum." "Güvendeyim."

"Eğer basın siz ve çocuklarınızla ilgili bu bilgileri ele geçirirse, ön tarafta kamp kuran muhabirler olacak, bu sizin güvenliğiniz için, benim değil."

Yaptığım her şeyi bilmesini istemiyorum. "Hayır."

"Bu pazarlığa açık değil Grace, tartışmaya da açık değil." Gözleri sessiz bir cüretle benimkileri tutuyor.

Gabriel Ferrara'nın bu biraz yeni ve gelişmiş versiyonunu ilk kez görüyor olabilirim ama en güçlü içgüdüğü hâlâ savaşmak. Bugün daha fazla dramatize edecek enerjim yok, şimdilik peşini bırakacağım.

"Yukarı çık ve çocukları uyandır, zaten şimdi kalkmaları gerekiyor," diyorum ona.

"Tamam."

"Biraz kahvaltı hazırlayacağım. Sen de ister misin?"

"Ah..." Tereddüt ederken gözleri mutfığa kayıyor.

"Ah..."

Yemeklerimi yemekten korkuyor, gülümsememi gizlemek için dudaklarımı yuvarlıyorum. "Sana özel bir şey yapacağım."

"Buna gerek yok."

"Çocuklarla birlikte kahvaltı etmeniz iyi olur, gidip onları uyandırın."

Merdivenlerden yukarı kayboluyor ve ben buzdolabını açıp içine bakıyorum.

Şimdi, yapabileceğim en kötü kahvaltı nedir?

Gabriel

Merdivenlerden yukarı ve koridora doğru ilerliyorum. Lucia'yı yatakta otururken görüyorum, saçları dağılmış, pembe bir gecelik giymiş ve kitap okuyor.

Hangi çocuk ilk uyandığında kitap okur ki? O gerçek bir dahi.

"Sen çok iyi bir kızsın, annenin seninle gurur duymasına şaşmamalı."

Bana tatlı tatlı gülümsüyor ve kalbimin eridiğini hissediyorum. "Bahse girerim sen çok tatlı bir bebektin." Yatağın kenarına, onun yanına oturuyorum.

"Öyleydin," diye kabul ediyor.

Masumiyetine gülümsüyorum. "Keşke seni o zaman tanısaydım." Düşünürken başını sallıyor.

"Ben de isterdim."

"Bebeklik fotoğraflarınız var mı?" "Annemde var." Başını sallıyor. "Hatta birkaç tane de hala karnında."

"Gerçekten mi?"

Hamile Grace.

"Onları görebilir miyim?" Ben soruyorum.

"Tamam." Gülümsüyor, çok heyecanlı, kalkıp gidiyor ve ben de onu koridorda Grace'in yatak odasına kadar takip ediyorum. Eğildi ve yatağın altına baktı.

"Ne yapıyorsun?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Buranın altındalar." Yatağın altından bir sandık çıkardı.

"Oh."

Kapağı açıyor ve gururla gülümsüyor. "Bunların hepsi bizim fotoğraflarımız."

Kutuya huşu içinde bakıyorum, geçmişe, özlediğim her şeye bir ulaşım. "Teşekkürler Lucia, bu mükemmel."

"Annem özel olan her şeyi yatağının altında saklar." "Öyle mi?"

Hmm...

"Bu harika. Teşekkür ederim." Ona bakarken saçlarını alnından geriye doğru itiyorum. Daha önce hiç bu kadar mükemmel bir çocuk gördüğümünden emin değilim, sanırım hiçbirine yakından bakmadım. "Kardeşin uyandı mı?"

"Bilmiyorum. Annem nerede?" "Alt katta."

"Onu görmeye gideceğim."

"Tamam."

Merdivenlerden inene kadar bekliyorum ve sessizce kapıyı kapatıyorum.

Bakalım annem yatağının altında başka hangi özel şeyleri saklıyor.

Diz çöküp altına bakıyorum, birkaç kutu var ve onları yavaşça dışarı kaydırıyorum.

Çoğunlukla fotoğraflar.

Hmm, en sonda bebek resimlerinin olduğu kutuyla aynı görünen başka bir kutu var. Acaba içinde ne var? Her şeyi yolumdan çekiyorum ve almak için neredeyse yatağın altına sürünmek zorunda kalıyorum.

Tozlu ve uzun zamandır açılmamış gibi görünüyor.

Tekrar kapıya baktım. Grace şimdi içeri girerse ölürüm. Kutuyu yavaşça açıyorum ve kaşlarımı çatıyorum, içi notlar, biblolar ve rastgele şeylerle dolu. Bir bardak altlığı alıp ters çeviriyorum.

Peter's New York

Hmm, bu bizim g i t t i ğ i m i z bar, aslında yıllardır oraya gitmedim.

Bunu neden saklasın ki, garip.

Kutuyu karıştırmaya devam ediyorum ve bir peçete çıkarıyorum, üzerine bir not karalanmış.

*Birini bu kadar özlemek mümkün değil.
Gabriel... Neredesin?*

Midem bulanıyor.
Tekrar okudum.

*Birini bu kadar özlemek mümkün değil. Gabriel...
Neredesin?*

Bunu ne zaman yazmış? Bir tarih bulmak için çeviriyorum.

Beni özledi mi?

Ama dün gece bana sadece masa başında ucuz bir sikiş yaptığımızı söyledi... Yalan söyledi.

Kapıda küçük bir tıkırtı duyuldu. "Gabriel?"

Kahretsin, Lucia'nın kusursuz bir zamanlaması var. "Bir dakika," diye sesleniyorum.

Her şeyi yatağın altına geri koyuyorum ve elimdeki kutuyu hızla gece çantama tıktırıp kıyafetlerimi üzerine koyuyorum. Bu kutuyu eve götürüyorum; o peçeteyi incelemem gerekiyor. Sonra gizlice geri sokarım.

Kapıyı açıyorum ve Lucia'nın orada durup sabırla beni beklediğini görüyorum. "Evet?"

"Kahvaltı hazır." Bana gülümsüyor.

"Harika." Dominic'i n odasından çıktığını görmek için başımı kaldırıyorum. "Günaydın, Dominic," diye sesleniyorum.

Banyoya girip kapıyı kapatırken "Merhaba," diye homurdanıyor.

Hmm, bunun üzerinde çalışmalıyız, lanet çocuk benden nefret ediyor. "Gidip annemi görelim." Lucia'nın elini tutup aşağı iniyorum.

Adımlarımda bir baharla koridorda.

Benim hakkımda bir peçeteye yazmış... ve onu saklamış. İşler yoluna giriyor.

"Her şey yolunda mı?" Havaalanına doğru giderken Mark'ın gözleri dikiz aynasında benimkilerle buluşmak için yukarı kayıyor. "Çok sessizsin."

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdiriyorum. "Çırpılmış yumurtanın içindeki malzemeler nelerdir?"

"Yumurtalar." Kaşlarını çatıyor. "Süt, belki peynir." Gözleri tekrar benimkilerle buluşuyor. "Neden soruyorsun?"

"Az önce tadı balık gibi olan ve yumurta kabuklarıyla kaplı çırpılmış yumurta yedim." Midem bulanırken ağzımı bir mendille siliyorum.

"Gerçekten mi?"

"Yemeklerinin ne kadar kötü olduğu hakkında hiçbir fikrin yok." Ağzımdaki iğrenç tattan kurtulmak için tekrar ağzımı siliyorum.

Ön koltukta kendi kendine gülümsüyor. "Hiç de komik değil."

"Aslında öyle."

"Evet, şey..." Dikkatimi pencereden dışarı veriyorum.

"Eğer ölürsem, polise beni kimin zehirlediğini söyleyin."

"Elbette."

"Hafta sonu buraya taşınacağım." "Kalıcı olarak mı?"

"Her hafta Perşembe'den Pazartesi sabahına kadar."

"Oh." Sürmeye devam ediyor.

"Kiraladığım mülkte kendi eviniz var. Yine de burada

olmak istemezsen anlarım. İstersen

New York'ta kalın, yani... kabul edelim, burası tam bir çöplük."

"Geleceğim." Gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı kayıyor. "Burayı sevdim sayılır." Havaalanının köşesini dönüyor. "Ayrıca, senin gittiğin yere ben de giderim, unuttun mu?"

Ona orantısız bir gülümseme veriyorum ve başımı sallayarak sessizce teşekkür ediyorum. Mark ben nereye gidersem oraya giden tek kişi,
Ne zaman olursa olsun.

Hayatımda her şeyin bilinmez olduğu bir zamanda, onun kararlı varlığı sakinleştirici bir güç.

"Dün gece nasıl geçti, Grace'le yani?" diye soruyor.
"Şey..." Düşünürken elimi kirli sakallarımın üzerinde gezdiriyorum. "O
benden nefret ettiğini söyledi."

"Tamam." Dinlerken araba kullanıyor. "Peki ya çocuklar?" "Hafta sonları onlara kim olduğumu söylüyoruz." "İki çocuk sahibi olmak nasıl bir duygu?"

Dudaklarımı büküyorum. "Korkunç."

"Ee... bugün ne var patron?" Havaalanına geldiğimizde gülümsüyor.

"İlk durak. Annem."

Uçak piste iniyor ve ben hemen Frank'in numarasını çeviriyorum.

"Merhaba, Bay Ferrara."

"Annem nerede?"

"Ferrara Enstitüsü için Belediye Binası'nda bir hayır yemeğinde."

Çenemi sıkıyorum, sinirleniyorum. "Saat kaçta bitiyor?"

"Akşama kadar devam ediyor, efendim."

Tanrı aşkına.

"Peki, yarın ayağa kalktığında beni ara." "Peki, efendim."

Telefonu kapatıyorum ve yarının nasıl geçeceğini hayal ederken pencereden dışarı bakıyorum.

Mutluluğumun değeri 20 milyon dolar.

Şehrin ışıkları New York'un üzerinde parıldıyor. Kendime bir bardak viski doldurup masamın üzerine, Grace'in yatağının altından aldığım kutunun yanına koyuyorum. Bütün gün bu kutuya ulaşmak için endişeyle bekledim, o peçeteye yazarken ne demek istedi?

Kutunun kapağını açıyorum, oturuyorum ve yavaşça karıştırmaya başlıyorum, fotoğraflar ve not kartları var, birbiriyle pek uyuşmayan garip bir kombinasyon ama hepsi Grace'in hamile olduğu döneme ait gibi görünüyor.

Bir kitaptan koparılmış bir kağıt parçasını elime alıyorum.

*Tanrı onu o kadar çok özleyeceğimi biliyordu ki,
bir bebek onun bıraktığı boşluğu dolduramazdı.
O da bana iki tane verdi.*

Uzun bir süre el yazısına bakıyorum ve bunun nasıl bir kutu olduğunu bilmiyorum ama çok iç karartıcı.

Viskimden büyük bir yudum alarak biraz daha derine iniyorum ve bir günlük buluyorum, kapağı sanki her yere götürülmüş gibi buruşmuş. Açıyorum ve yazıyı okuyorum.

*Ona bebeğimizden bahsetmek için New
York'a gittim.*

*Beni görmeye geldi ve hayatım boyunca hiç
bu kadar aşağılanmamıştım.*

Ya da kalbi kırılmış.

*Bu sayfayı ya da gözyaşlarını göremiyorum,
bunu tek başıma yapabileceğimi bilmiyorum.*

*Bana başka seçenek
bırakmadı.*

Yalnızım.

Pişmanlık içinde gözlerimi kapatıyorum.

O günü düşündükçe kalbim sıkışıyor, keşke her şeyi farklı şekilde ele alsaydım. Keşke onu görmeye gitseydim, şimdi her şey farklı olur muydu... çocuklarım beni tanır mıydı?

Görüşüm bulanıklaşıyor ve kendimi dünyanın en büyük pisliği gibi hissederek, pastel pembe-mavi bir bebek tebrik kartına ulaşana kadar kutuyu karıştırmaya devam ediyorum ve onu açıyorum.

*Gracie,
/Doğumda bir rock yıldızıydın
ve seninle gurur duyuyoruz.
Sevgiler,
anne ve baba.*

Annesine ve babasına benden bahsetmemiş bile. Onu iki küçük bebekle ve babalarının kim olduğunu bilmeden hayal ediyorum ve kalbim acıyor.

Bunu gerçekten tek başına yaptı.

Bir çocuk sahibi olup da babasının kim olduğunu kimseye söyleyememenin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum. Ona soru sordular mı yoksa en başından beri yalan mı söyledi?

Annemin yirmi milyon dolarlık teklifini ve bunun ne kadar büyük bir hakaret olduğunu düşünüyorum. Eğer isteseydi

Parayı yıllar önce alabilirdi.

Her şeyin altında siyah kadife bir kutu var ve kaşlarımı çatıp açıyorum, Grace için aldığım elmas tenis bileziği içinde. Dikkatlice yerine takılmış, pırıl pırıl ve sanki hiç takılmamış gibi yepyeni görünüyor.

Neden taksın ki? Senden nefret ediyor, unuttun mu?

Midem biraz daha bulanıyor. İstesem de bu işi daha fazla berbat edemezdim.

Günlüğü karıştırıyorum ve başka bir yazı okuyorum,

Bugün doğum öncesi derslere başlıyorum ve heyecan verici ve dört gözle beklediğim bir gün olması gerekirken... tek hissedebildiğim şey korku.

*Sınıftaki tek bekar ebeveyn **benim**, bunu tek başıma yapmak zorunda olmam yeterince kötü... ama*

/Herkesin kocasının ve eşinin heyecanlanmasını izlemek zorunda kalmak katlanılamayacak kadar ağır geliyor.

Girişe bakarken boğazıma bir yumru oturdu, bunu tek başına yapmış olmasından nefret ediyorum. Ona yaşattıklararımdan nefret ediyorum.

Telefonumu elime aldım ve numaralar arasında gezindim. Ring ring... ring ring...

"Merhaba," diye cevap veriyor Grace.

"Merhaba." Yumuşakça gülümsüyorum, onun sesini duymak bile kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor.

"Gabriel, merhaba. Üzgünüm ama çocuklar uyuyor." "Çocukların peşinde değilim."

"Sorun nedir?"

"Sadece sesini duymak istedim."

Sessizlik.
Gözlerimi kapatıyorum,
pişmanlıkla doluyorum. "Grace,"
diye fısıldıyorum, "Çok
üzgünüm." "Ne için?"
"Bana ihtiyacın olduğunda yanında
olamadığım için." "Öyle değil..."
"Benim için önemli." Sözünü kestim. "Olmadığım için
nefret ediyorum..." Bunu nasıl daha iyi hale getireceğimi
bilemediğim için daha fazla bir şey söylemiyorum, "...senin
için oradayım."
İkimiz de diğerinin bir şey söylemesini beklerken
sessizliğe gömülüyoruz.
"Perşembe akşamı işten sonra orada olacağım," dedim
ona. "İşim biter bitmez yola çıkacağım."
"Siz buraya geldiğinizde çocukları görmek için
muhtemelen çok geç olacak, ertesi gün okulları var."
"Biliyorum." Bir an düşündüm. "Sen ve çocukların Cuma
akşamı evime gelebileceğinizi umuyordum... ve..."
"Hâlâ onlara söylemek istediğinden emin
misin?" "Olumlu."
"Fikrini değiştirmek için çok geç değil, biliyorsun."
"Fikrimi değiştirmeyeceğim."
"Cuma günü beni ara."
"Tamam."
"İyi geceler."
İçime umut dolunca gülümsüyorum. "İyi geceler, Gracie."

Bekleyen arabama doğru yürüdüğümde Mark'ı arabanın
yanında buldum. "Günaydın, efendim."

"Günaydın."

"Nasıl uyudun?" "Bir
bebek gibi."

Ofise giden yol nispeten kısa ve zihnim gergin bir
heyecan kasırgası içinde. Sadece Greenville'e, ona geri
dönmek istiyorum.

Hafta sonunu, yeni eve taşınmayı ve çocuklara söylemeyi düşünüyorum ve pencereden dışarı gülümsüyorum. .
. Dört gözle beklediğim çok şey var.

Bu hafta sonu için, yaklaşan düğünüm için olduğundan daha heyecanlıyım. Bu bile başlı başına çok şey ifade ediyor.

Ariana'yla ilişkiyi bitirerek belki de hayatımın en büyük hatasını yaptığımı düşünmüştüm ama o kutuyu bulmak bir rahatlama duygusunu da beraberinde getirdi.

Bu konuda yalnız değilim, Grace de aynı şeyi hissetti ve o zamandan bu yana çok zaman geçtiğini biliyorum... ama bir kez hissettiyse, tekrar hissedebilir.

Araba ofisin önüne yanaştığında, etrafta güvenlik görevlilerinin beklediği bir medya sirkiyle karşılaşır. "Lanet olsun."

"Sürmeye devam edeyim mi?"

"Hayır, içeri girmem gerek. Arabayı yukarı çek."

Araba durdu ve Mark inip kapımı açtı, kameralar yanıp sönmeye başladı ve korumalar insanları itmeye başladı. "Geri çekilin."

"Bay Ferrara, düğün yüzünden yıkıldınız mı?" diye bağılıyor biri.

"Bir ilişkin olduğu doğru mu Gabriel?" diye bağılıyor bir başkası.

"Diğer kadın kim, Bay Ferrara?"

Kameralar yanıp sönerken yanlarından geçip gidiyorum.

"Ariana şimdi nerede? Bir akıl sağlığı kliniğine yattığı doğru mu?"

Kalabalığı yararak ilerlerken öfkeyle çenemi sıkıyorum. Sikerim böyle işi.

Asansöre bindim ve resepsiyona doğru yürüdüm.

"Günaydın, Bay Ferrara."

"Günaydın."

"Bayan Ferrara ofisinizde, efendim."

Harika.

"Teşekkür ederim." Koridoru geçip ofisime girdiğimde annemi masamda otururken buldum, sırtı dimdikti ve saçının bir teli bile yerinde değildi.

Ona sözlü saldırıda bulunmamak için dudaklarımı yuvarlıyorum, kapıyı arkamdan kapatıyorum ve masama oturuyorum.

Öfkemi zor zapt ediyorum ve düşmanlık havada uçuşuyor. "Evet, anne?" Diyorum. "Yardımcı olabilir miyim?"

Bacak bacak üstüne atıyor ve sandalyesine geri oturuyor. "Kızgınsın."

Dilimi tutarken ona ters ters bakıyorum.

"Seni korumak için ona gittim," diye kekeliyor gerginleşmeye başlarken. "Ve onun kötülüğünü ilk elden kendi gözlerimle gördüm."

Ruhumdaki öfke yeni bir ateşle yanmaya başlıyor.

"Ariana ile sahip olduğun şeyi Grace Porter. Buna izin veremem." "Ariana ve ben ayrıldık."

"Saçmalama, Ariana'yı seviyorsun."

"Ve senin beni sevmen gerekiyor." Elimi masaya vurarak onun sıçramasına neden oldum.

"Seni seviyorum."

"Kendi çocuklarımı hayatımdan çıkarmaya çalıştın," diye bağıriyorum. "Bu nasıl beni sevmek oluyor?" Ona ters ters bakıyorum, tam bir sinir krizinin eşiğindeyim. "Bu sefer çok ileri gittin anne."

Gözleri yaşlarla dolar. "Böyle söyleme," diye fısıldar. "O senin için iyi değil, Gabriel."

"Benim için iyi değilsin," diye bağıriyorum. "Get. Siktir. Siktir. Dışarı. Of. Ofisimden. Ofisimden. Hemen. Şimdi."

Kapı aniden açılıyor ve Alessio ortaya çıkıyor, gözleri aramızda geziniyor. "Neler oluyor?" diye soruyor kapıyı arkasından kapatırken.

Pencereye doğru yürürken "Çıkarın onu buradan," diye bağıriyorum. Ellerimi saçlarımda gezdiriyorum, ona bakamayacak kadar kızgınım.

"Ne oldu?" Kaşlarını çatıyor.

"Annen Grace Porter'a beni terk etmesi için yirmi milyon dolar teklif etti."

"Yapmadım," diye yalan söylüyor. "Ona gizlilik sözleşmesi teklif ettim, arada büyük bir fark var."

Alessio'nun gözleri büyüdü. "Şimdi de Grace Porter'la mı birliktesin?" "Hayır, değil. Zihinsel bir çöküntü yaşıyor. Ne yapıyor?" diye çıkışıyor annem, çileden çıkmış bir halde. "Ariana ile arasını düzeltecek... tabii Ariana onu geri kabul ederse."

Termonükleer bir atom bombası tehlikeli bir şekilde patlamaya yaklaşırken "Defol" diye fısıldıyorum.

"Hayatını mahvetmene seyirci kalmayacağım," diye tükürüyor.

"Güzel. Zaten davetli değilsin."

"Bu da ne demek oluyor şimdi?" diye ağlıyor.

"Bu seninle hiçbir şey yapmak istemediğim anlamına geliyor." Kapıyı gösteriyorum. "Çık dışarı!"

"Seni aptal," diye karşılık veriyor. "Uğruna çok çalıştığın her şeyi mahvediyorsun."

"Seni uyarıyorum. Eğer bir daha Grace'e ya da çocuklarıma yaklaşmaya cüret edersen... bunun bedelini cehennemde ödeyeceksin, beni duyuyor musun?"

"Benimle bu şekilde konuşamazsın." Öfkeyle el çantasını aldı ve ofisimden çıkıp kapıyı arkasından çarptı, ofis sessizliğe gömüldü.

Alessio panik içinde adım atmaya başlar. "Bu çok fazlaydı."

Kan dolaşımda adrenalini yükseliyor ve tüm binanın bu konuşmayı duyduğundan eminim.

Kendini toparlamak ve sakin olmak için çok fazla. Hay sikeyim.

Telefonum masamda çalışıyor, Elias ismi ekranda beliriyor.

Şimdi ne olacak?

"Evet," diye cevap veriyorum.

"Merhaba. Umm... Bay Ferrara."

"Ne oldu?"

"Grace'in bir adamla ögle yemeği yediğini haber vermek için aradım," diyor endişeyle. "Onunla iş yerinde tanışmış ve restorana girdiklerinde kolunu ona dolamış."

Ne?

"Kim o?" Homurdanıyorum.

"Sanırım bana izlememi söylediğin adam, Jack Spalding."

Ensemdeki tüyler diken diken olurken, kanımda daha önce hiç olmadığı kadar büyük bir öfke dolaşıyor. "İçeri gir ve onların yanındaki masaya otur."

"Restoranın içinde mi?"

Kalp atışlarımı kulaklarımda duymaya başladım.

"Onları bir saniye bile yalnız bırakmayın."

Grace

"BUGÜN ÇOK GÜZEL GÖRÜNÜYORSUN, biliyor musun?" Jack masanın üzerinden gülümsüyor. "Mavi giymene bayılıyorum."

"Bunu zaten söyledin." Ona orantısız bir gülümseme veriyorum. "Yine de teşekkür ederim."

Jack tanıdığım en iyi adam ve lanet olsun, ondan gerçekten hoşlanmak istiyorum. Sarı saçlı, mavi gözlü ve yakışıklı, atletik ve bir kadının isteyeceği her özelliğe sahip, gerçekten de tam bir av. Yıllardır arkadaşız ve son zamanlarda ara sıra dışarı çıkmaya başladık. Benden romantik bir şekilde hoşlandığını biliyorum... Yani, bunu saklamıyor.

O anın beni etkilemesini, sihirli bir şekilde onu farklı bir gözle görmemi sağlayacak bir şey olmasını bekliyorum.

Şimdiye kadar şansımız yaver gitmedi.

Ama ben pes eden biri değilim, onun harika bir partner olacağını biliyorum, sadece vücudumun

Başım. Cazibe gelene kadar bunu zorluyorum... ve kesinlikle yakında olmalı, bu beşinci randevumuz.

"Ne alırdınız?" Menüü açarken sordum.

"Hmm." Seçenekleri gözden geçiriyor. "Siz ne alıyorsanız ben de ondan alayım."

Yukarı bakıyorum. "Kendi seçimini yapmak istemiyor musun?"

"Ne yaparsan seve seve yaparım." Elinin üzerine yaslanırken bana hülyalı bir şekilde gülümsüyor.

Yapma.

"Tamam, salata alacağım." Menüü kapattım. "Ve bir kadeh şarap."

"Kulağa hoş geliyor."

Garip bir sessizliğe gömüldük, ben sessizim, o da garip, ama dürüst olmak gerekirse artık kim bilebilir ki, bir randevuda nasıl hissetmem gerektiğine dair tüm referans alanını kaybettim.

Birbirlerini görecekleri için heyecanlı bir şekilde sohbet eden ve gülen restorandaki insanlara bakıyorum. Ezici bir başarısızlık duygusu hissediyorum.

Benim neyim var böyle?

Bir kez olsun, sadece benim için iyi olan birini isteyemez miyim? Her şey kelebekler ve kimya ile ilgili değil ve lanet olsun, garson nerede?

"Bugün biraz fasulye ekdim." Jack gülümsüyor. "Toplanmaya hazır olduklarında onları çok seveceksin, bahçede ellerini kirletmek gerçekten heyecan verici."

Aradığım heyecandan tamamen habersiz olmasına rağmen çok tatlı ve nazik olan sevgili Jack'e gülümsüyorum. "Tüm sebzelerini kendin mi yetiştiriyorsun?" diye soruyorum.

"Her biri, istersen hafta sonu benimle bahçeye gelebilirsin? Size nasıl ot biçileceğini gösteririm."

Yüce Tanrım.

"Bu hafta sonu oldukça yoğunum, yine de teşekkürler." Restorana bakarken gülümsemeye zorluyorum kendimi. Lanet garson nerede?

Gabriel Perşembe günü geliyor ve çocuklara söyleyeceğiz. Düşüncesi bile midemi bulandırıyor. "Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

Hayalimden başımı kaldırıp bakıyorum. "Pardon?" "Bu hafta sonu ne yapıyorsun?"

"Eski bir arkadaşım ziyarete geldi."

"Oh harika. Onlarla tanışmayı çok isterim."

Gabriel seni canlı canlı yer ve dişlerini kemiklerinden çıkarırdı.

"Elbette." Gülümsüyormuş gibi yapıyorum. "Sana haber veririm."

Gözümün ucuyla saatin ilerlediğini gördüm. Sabah 2:19.

Gabriel Ferrara için endişelendiğim uykusuz gecelerimin çoktan sona erdiğini sanıyordum.

Ama yine de buradayım.

Karanlıkta yatmak, bir zombi gibi tavana bakmak, cennet ve cehennem arasında bir yerde gezinmek.

Cennetin yükseklerinde, çocuklarım babalarıyla yeniden bir araya gelecekler, artık onları gerçeği inkar etmenin suçluluk yükünü taşımayacağım. Cehennem kısmı o kadar da kolay değil, Gabriel'in hayatıma geri dönmesinden korkuyorum.

Üzerimde sahip olduğu güçten, asla sarsamayacağımdan emin olduğum aşktan.

Kalbime getireceğini bildiğim acı ve yıkım.

Tuhaf, sanki aşkla ilgili her şeye, yıllar boyunca beni sevmeye çalışan tüm erkeklere ve evlilik ve sonsuza dek mutlu olma düşüncesine karşı bir kopukluk yaşıyorum.

Karanlıkta sürünen ve saldırmayı bekleyen bir hastalık gibi. Sebep olduğu acıya olan bağlılığım her zamankinden daha da güçleniyor ve bu benim hakkımda ne söylüyor?

Onu seviyordum, ama ondan daha çok nefret etmeyi seviyordum.

Yanlış giden şeyler için başkasını suçlamak daha kolaydır.

Elbette, aramızdaki çekim hala var, ama hepsi bu.
Fiziksel bir çekim asla bir savaşı kazanmaz ya da dünyayı kendi ekseninde döndürmez.
Bunu sadece sevgi yapabilir ve bu da ondan olabildiğince uzak.
Umarım bebeklerime göz kulak olur.
Beni sevmemesinden daha kötü bir şey düşünemiyorum.
Onları sevmemesi.

Cuma öğleden sonra dört kutu sütü alıp buzdolabına koyuyorum. Market alışverişinin en kötü yanı eve döndüğünüzde paketleri açmaktır.
Telefonum çalıyor ve gelen mesajı okuyorum, Gabriel'den geliyor.

**Sonunda geldim ve yerleştim.
Bu gece görüşürüz.
Adresim.**

Adresi okudum ve kaşlarımı çattım, ugh, çok tahmin edilebilir biri. Tabii ki şehrin en seçkin caddesinde bir evi var.

Midem bulanıyor. O burada.
"Çocuklar," diye sesleniyorum heyecansız davranarak.
"Bu akşam New York'tan arkadaşımız Gabriel ile yemek yiyeceğiz, onu hatırladınız mı?"
"Gerçekten mi?" Lucia heyecanla fışkırıyor.
Dominic kanepedeki yerinden başını kaldırıp bakıyor.
"Evde kalabilir miyim?"

"Hayır, bebeğim." Kalbim sıkışıyor, lanet olsun Dom'un Gabriel'le ilk ziyaretimizde kavga ettiğimizi görmesinden nefret ediyorum, kesinlikle en iyi zamanım değildi. "Gabriel iyi bir adam ve ona bir şans verersen ondan hoşlanacaksın."

Dominic dudağını kıvrır, etkilenmemiştir.

"Ne giyeceksin?" Konuyu değiştirmek için ona soruyorum. "Bunu giyemez miyim?" Kendine bakıyor.

"Neden güzel bir şeyler giymiyorsun?" "Ne gibi?"

"Bilmiyorum, güzel bir pantolon ve gömlek falan giyin."

"Yeni sarı elbisemi giyebilir miyim?" Lucia araya giriyor. "Tabii ki giyebilirsin."

"Saçımı örebilir misin?"

"Evet." Gülümsüyorum.

Dom televizyon izlemeye geri dönüyor ve onu hareket ettirmem gerektiğini biliyorum yoksa sonsuza kadar orada oturup erteleyecek. "Dominic, yukarı çık ve bir duş alıp saçlarını yıka, tatlım," diyorum ona.

"Şimdi mi?"

"Evet, şimdi." Gözlerimi açtım. "Televizyonu kapatın lütfen."

Homurdanarak merdivenleri çıkıyor ve banyo kapısının arkasından kapandığını duyuyorum.

Sinirlerim midemde dans ediyor. Bu gece o gece. Şimdiye kadar biyolojik babaları hakkında hiç soru sormadılar, her şeyi gerçekten anlamak için çok küçüklerdi.

Lütfen bu iş iyi gitsin.

Lucia heyecanla merdivenleri çıkarken aklıma başka bir düşünce geliyor, ne giyeceğim ben?

Bir buçuk saat sonra, ben telefonumdaki haritalara bakarken yola çıkıyoruz. "Hemen şurada solda olmalı." Sürmeye devam ediyorum. "Ve unutmayın, bu gece burada en iyi davranışlarımızı sergileyeceğiz. Gabriel'in bizi yemeğe davet etmesi çok hoştu."

Sadece bu gecenin Dominic'in arsız saçmalıkları olmadan sorunsuz geçmesini istiyorum.

"Ne yiyeceğiz?" Dominic iç geçirir. "O ne sunarsa onu yiyeceksiniz."

"Ya beyinse?" Dom cevap verir. "O zaman beyni yersin."

"Ya tırtıllarsa?" Lucia dehşet içinde kaşlarını çatarken o karanlık bir şekilde gülümser.

"O zaman lanet tırtılları sen ye."

Sağa dön.

Google bana araba yolunu bildiriyor ve ben de tepenin üzerinde kaybolan ışıklara bakıyorum.

Tanrım.

Geniş araba yolu devasa ve görkemli, her iki yanında büyük beyaz top ışıkları var, araba yolundan çok bir ana yola benziyor.

"İşte burası," diyorum sağa dönerken.

"Bu o onun Ev mi?" Lucia nefes nefese. "Is o zengin ya da başka bir şey?"

"Öyle olmalı," diye kabul ediyor Dom. "Sadece zenginlerin böyle araba yolları olur. Bahse girerim havuzu da vardır."

"Zengin olup olmaması kimin umurunda?" Tersliyorum.

"Para hakkında konuşmak kabalıktır, çocuklar. Lütfen bunu asla yapmayın."

Kahretsin, bu çocuklar kulağa çok kültürsüz ve taşralı gibi gelecekler.

Şey...öyleler.

Tepeye doğru kilometrelerce devam ediyoruz ve etrafımızdaki güzel çevreye bakarken araba sessizleşiyor, tamam... bu araba yolu harika, botanik bahçeleri gibi, ben bile hayranlık içindeyim.

Tipik bir adam. Ne serseri ama.

Direksiyonu tutarken avuçlarım terlemeye başladı, bu gecenin büyüklüğü beni gerçekten korkutmaya başladı

Dışarı. "Çocuklar... lütfen bu gece Gabriel'e iyi davranacağınıza dair bana söz verin, tamam mı?"

"Evet, anne." Lucia arka koltuktan gülümsüyor.

Gözlerim teyit için dikiz aynasından Dominic'e kayıyor.
"Dom?"

"Evet." Huffs. "Sana zaten söyledim."

Tepeyi aşıyoruz ve gördüğüm manzara karşısında gözlerim açılıyor. Ev beyaz ve kocaman, üç katlı ve aynı süslü büyük top ışıklarla aydınlatılmış. Geniş bir verandası ve güzel bahçeleri var.

Çocuklar arka koltuktan "Woooooah," diye nefes nefese kalırlar.

Arabayı park ederken boğazımdaki kum yumrusunu yutuyorum. "İşte bu kadar."

Ön kapı açılır ve Gabriel görünür, bizi selamlamak için aşağı inerken el sallar ve gülümser. "Merhaba." Arabamın kapısını açtı.

Çocuklara iyi davranın.

Başımı kaldırıp ona bakıyorum ve garip bir şekilde gülümsüyorum.

"Merhaba."

Uzun boylu, siyah saçlı ve camı kesebilecek bir çenesi var. Üzerinde doğru yerlere tam oturan mavi bir kot pantolon ve beyaz bir tişört var. Onu gündelik kıyafetler içinde sadece birkaç kez gördüm, şanslıyım ki... çünkü çok lezzetli görünüyor.

"Ahem."

Zihnimi pornografik düşüncelerden **a r ı n d ı r m a y a** çalışırken boğazımı temizliyorum.

"Lucia." Eğilip ona sarılırken gülümsüyor. "Çok güzel görünüyorsun." Elbisesindeki pürüzleri düzeltiyor.

Dominic arabadan iner ve Gabriel ona gülümser.

"Merhaba, Dominic."

Dominic gülümser gibi yapıyor ama elini uzatmıyor, sarılmıyor ya da başka bir şey yapmıyor. "Merhaba."

Tanrı aşkına, evlat... Nazik ol.

"Lütfen... içeri gelin." Gabriel eliyle evi işaret ediyor ve biz de onu merdivenlerden yukarı kadar takip ediyoruz. Devasa evin içinde yürüyoruz.

çift ön kapı ve anında zenginlik ile yüz yüze çarptı.

Fuayenin çift ahşap merdiveni vardır ve zemin siyah beyaz mermer fayanslarla döşenmiştir. "Vay canına... Bu..." El çantamı sıkıca kavıyorum. "Güzelmış."

"Sorun yok." Bizi büyük mutfak ve oturma alanına götürüyor ve neredeyse ağzım açık kalıyor. Mutfak bir restoran büyüklüğünde ve tamamen beyaz mermer, oturma alanında ise büyük beyaz kanepeler ve beyaz bir halı var.

Bütün bu beyaz şeyleri nasıl temiz tutuyorlar?

"Woooah," diye soluk soluğa bağılıyor Lucia arka cam kapıya doğru koşarken. "Bu bir tekne mi?"

"Kutsal..." Dom'un nefesi kesildi.

Kusursuz bir dağ manzarasına bakan bir sonsuzluk havuzu görmek için dışarı bakıyorum, yanında siyah-beyaz çizgili şezlonglar ve bir yüzme barı var.

Ne oluyor be?

"Bir tekne var," diye bağılıyor Dominic.

Havuzun ötesine baktığımda iskeleye bağlı yüzen bir sandalın olduğu bir göl görüyorum.

Dehşete kapılmış gözlerim Gabriel'inkilerle buluşuyor ve o ne düşündüğümü çok iyi bildiği için yüzünü buruşturuyor. "İtiraf etmeliyim ki göldeki tekne biraz abartılı." Omuz silkiyor.

"Gidip bakabilir miyiz? Gidip bakabilir miyiz?" Lucia olduğu yerde zıplar.

"Yapabilir miyiz, anne?" Dominic

araya giriyor. "Dışarısı güvenli mi?"

Ben soruyorum.

"Elbette." Gabriel cam kapıları açar ve çocuklar koşarak arka bahçeye çıkarlar.

Arazinin sol tarafına bakıyorum ve bir ev görüyorum, bacasından duman çıkıyor. "Orada yaşayan biri mi var?" diye soruyorum.

"Mark."

"Mark Mark?" Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. "New York'tan gelen şoförün Mark mı?"

Gabriel kıkırdar. "Evet, Mark
Mark." "Oh..."

"New York'tan ayrılmak için sabırsızlanıyordu ve benimle her şeye yeniden başlamak istiyordu."

"Oh..." Omuz silkiyorum.

"İnanamıyorum..." "Buraya taşındığımı mı?"

Tıraş losyonunun kokusu etrafımda dolaşıyor ve ne kadar güzel koktuğunu bilmemek için nefesimi tutuyorum, ne yazık ki zaten biliyorum.

Göl kenarındaki çocuklara bakmak için merdivenlerin kenarına doğru yürürken "Yarı zamanlı," diyorum.

"Haftada dört gün burada olacağım, bu New York'ta geçireceğimden daha fazla zaman demek."

Ona doğru dönüyorum. "Bundan emin misin?"

Etrafımıza bakarken elini kaldırıyor. "Bu ev belirsiz görünüyor mu?"

Birbirimize bakarken karnım sinirden dönüyor. "Onlara akşam yemeğinde söyleyeceğim," diyor.

"Ne söyleyeceksin?"

"Konuşmayı kafamda milyonlarca kez gözden geçirdim ve hep bir şeye geri dönüyorum."

"Neymiş o?"

"Gerçek."

"Gerçek mi?" Kaşlarımı çatıyorum. "Gerçek derken ne demek istiyorsun? Aramızdaki gerçek çirkin."

"Onlara arkadaş olduğumuzu, öpüştüğümüzü ve... seks yaptığımızı söyleyeceğim."

Ne?

"Seks kısmı için çok küçükler," d i y e fısıldıyorum panik içinde.

"Tamam... masada seks kısmı değil."

Başımı salladım.

"Onlara yatakta yaptığımızı söyleyeceğim." Bana şakacı bir göz kırptı.

"Hiç seks muhabbeti yok," diye kekeliyorum. "Beş yıl içinde onlara kuşlar ve arılar hakkında her şeyi anlatabilirsin."

"Anlaştık," diye yanıtlıyor tereddüt etmeden.

Beş yıl.

Birbirimize bakıyoruz ve bu garip... Bu gece bir şeyler farklı. Birbirimizden nefret etmiyoruz, ya da belki de ben ondan nefret etmekten bıktım. Her iki durumda da... Onu bıçaklamak istememek güzel bir his.

"Peki... akşam yemeğinde ne var?" diye sordum.

"Şey..." Omuz silkiyor. "Yemek yapacaktım ama..." "Ama yemek yapamıyorsun?"

"Bunu senden duymak çok aşağılayıcı bir soru," diye karşılık veriyor. "Gecenin daha sorunsuz geçmesi için pizza sipariş ettim."

"Tamam."

"Neyi sevdiklerinden emin değildim, bu yüzden her şeyden bir tane sipariş ettim."

"Kaç pizza sipariş ettiniz?" "On."

"On," diye nefes nefese kaldım.

"Tatlı olarak Nutellalı pizza. İki tane aldım."

"Güzel, bir tane bana bir tane de sana."

"Ya da benim için ikisi birden, senin için hiçbiri."

"O da var." Her zaman paylaştığımız dostça şakalaşmanın geri dönüşüne gülümsüyorum.

Birbirimize bakarken gözleri belli bir şeyle parlıyor.

Kes şunu.

"Sizin için misafir odalarını hazırladım," diyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Eğer öyleyse senin de kalmak isteyeceğini düşünmüştüm. Bilirsin, onlar benim yanıma yerleşene kadar."

"Kalmalarını planlamamıştım. Onlara bir gecelik çanta ya da başka bir şey hazırlamadım."

Yüzü düşüyor.

"Bunu aceleyle getiremezsin Gabriel, önce bu geceyi atlatalım. Nasıl tepki vereceklerini kim bilebilir?"

Cesareti kırılmış bir şekilde başını sallıyor.

"Kalacaklar, her zaman kalacaklar. Sadece bu gece değil," diyorum ona.

"Doğru."

Hayal kırıklığını hissedebiliyorum. "Pizzanın yanında şarap sipariş ettin mi?" Konuyu değiştirmek için sordum.

"New York'tan kendiminkini getirdim. Geçen hafta sonu yerel şarabınızı tatmıştım, hatırladınız mı?"

Gölümsedim. "Ahh...tabii ki yaptın. Akıllıca bir seçim." "Bir bardak ister misin?"

"Belki sadece bir tane."

Gözleri sanki bir şey söylememi bekliyormuş gibi uzun bir süre benimkileri tutuyor ve aramızdaki hava dalgalanıyor. Bakışlarımı kaçıyorum.

Belki de bu gece hiç içmemeliyim.

Gabriel pizzaları yemek odasına taşıır. "Burada yiyeceğiz; masayı hazırladım."

Resmi yemek odasına bakıyorum, on altı kişilik antika masa süslü gümüş takımlar ve keten peçetelerle mükemmel bir şekilde hazırlanmış, masanın ortasında taze çiçekler var ve sanki bir film setinden çıkmış gibi görünüyor.

"Belki de mutfakta, mutfak tezgahının etrafında yemeliyiz," diye öneriyorum.

"Neden?"

"Daha az resmi ve daha rahat, havayı hafifletecek."

Masanın etrafına bakarken bir an düşünür. "Belki de haklısın." Tam bir panik içindeymiş gibi ellerini saçlarında gezdirir.

"Gergin misin?"

"Gergin değilim," diye tersliyor. "Korkuyorum."

"Her şey yoluna girecek."

"Nereden biliyorsun? Dominic benden nefret ediyor."

Yanaklarıma hava üflüyorum. "Sadece üzerinde çalışmamız gerekiyor. Roma bir günde inşa edilmedi. Kendine gelecektir, o da sana çok benziyor."

"Bu bana yardımcı olmuyor, nasıl düşündüğümü biliyorum."

Ona bakıyorum, Gabriel'i tanıdığımdan beri ilk kez bir zayıflığından açıkça bahsediyor. "Hadi şu işi bitirelim."

"Yine ne diyeceksin?" Onu mutfağa kadar takip ederken fısıldıyorum.

"Gerçek." On pizza kutusunu tezgahın üzerine koyar.

Gerçekler berbattır. "Belki de onlara söylemeliyim?"

"Hayır. Ben yapmak istiyorum." "Emin misin?"

"Otur," diye tersledi, şarap kadehlerimizi doldurdu, bana bir tane uzattı ve başını arkaya eğip kadehi boşalttı. Hemen kendi bardağını dolduruyor ve benimkini işaret ediyor. "Devam et."

Gülümsememi gizlemek için dudaklarımı kıvrıyorum.

"Çocuklar," diye sesleniyorum. "Akşam yemeği geldi."

Diğer odadan hızla içeri girip taburelere tırmanıyorlar.

"Aman Tanrım," diye soluk soluğa kalıyor Lucia. "Neden bu kadar çoklar?"

Dominic ilk kutuyu açarken, "Çünkü açız, o yüzden," diye yanıtlıyor. "Eww, soğan." Burnunu tiksintiyle yukarı doğru kıvrıyor.

"Şuradaki, biberli, en sevdiğin." İkisine de birer dilim uzattım. Gabriel'e on pizzasından sadece birini yiyebileceklerini söyleyecek cesareti kendimde bulamadım.

"Teşekkür ederim," diyor Dom büyük bir ısırık alırken.

"Leziz." Lucia heyecanla gülümsüyor. Gabriel'e bakıyorum, bir hayalet kadar beyaz.

"Çocuklar, size söylememiz gereken bir şey var," diyorum.

Pizzalarına dalmış bir şekilde yemeye devam ediyorlar.

"Gabriel..." Gözlerimi ona dikiyorum. "Şimdi," diyorum.

"Şey." Gabriel sanki sözlerini ifade ediyormuş gibi duraksıyor. "Annen ve ben kısa süre önce çok heyecan verici bir şey öğrendik."

bilgi."

Tamamen ilgisiz bir şekilde yemeye devam ediyorlar.

"Bildiğiniz gibi, anneniz ve ben uzun zamandır arkadaşız..." Şarabından kocaman bir yudum alıyor.

"Gabriel'i dinliyor musunuz?" Ben soruyorum.

Yemek yerken başlarını sallıyorlar, hiç dinlemiyorlar.

"Her neyse," o devam ediyor. "Senin Anne ve I birlikte çalıştık ve bir zamanlar birbirimize aşık olduk."

Ne?

İkisi de ona bakmak için yemek yemeyi bırakır.

"Yani, o zaman bunun farkında değildim ve..." Boğazındaki yumruyu yutuyor. "Her neyse, bir gün annen Greenville'e taşınmak üzere New York'tan ayrılırken çok özel bir veda öpücüğü paylaştık."

O geceyi hatırladıkça kalbim sıkışıyor.

Dominic kaşlarını çatıyor, onaylamak için gözleri bana kayıyor ve ben gergin bir şekilde gülümseyip masanın altından elini tutuyorum.

"Annen buraya taşındı ve ben New York'ta kaldım ve çok uzun bir süre çok üzüldüm."

Huh...

Ne halt ediyor bu?

"Sonra bir gün annen hamile olduğunu öğrendi ve karnında iki küçük bebek olduğu için çok heyecanlıydı." Bana doğru usulca gülümsüyor.

Kalp atışlarımı kulaklarımda duymaya başladım.

"Doktorların evinize gelip ellerinde ağzınıza soktuğunuz çubuklar olduğunu ve saçınızdan küçük bir parça kestiklerini hatırlıyor musunuz?"

Lucia aşırı dramatik bir şekilde başını sallar.

"O test bize şunu söyledi..." Sanki ilahi bir rehberlik arıyormuş gibi hepimize tekrar bakıyor. "Ben sizin babanızım."

Dominic duygusuzca ona bakıyor.

"Ne dedin sen?" Lucia kaşlarını çatar.

"Ben senin babanızım." Yüzünde orantısız bir gülümseme var. "Bu konuda çok heyecanlıyım ve umarım sen de

öylesindir."

Lucia'nın gözleri büyür. "Baba... baba gibi mi?" diye soluk soluğa kalır.

"Evet." Gülümsüyor. "Bir baba gibi."

Dominic pizzasını tabağına bırakır.

"Yaşasın." Gözlerim masadaki herkesin üzerinde gezinirken beceriksizce gülümsüyorum. "Heyecan verici değil mi?"

"Evet." Lucia zıplayarak Gabriel'in yanına gider ve Gabriel ona sarılır.

"Seni babam sandım," diye yalan söylüyor.

Gabriel kızın saçlarını yüzünden geriye doğru iterken kıkırdıyor. "Şimdi mi?"

İkisini görünce kalbim eriyor ve sonra Dominic'in bana ters ters baktığını görmek için başımı çeviriyorum. "Ne diyeceksin bebeğim?"

"Ben baba istemiyorum," diyor kesin bir dille. "Artık eve gidebilir miyiz? Yoruldum."

Gabriel'in yüzü düşer.

Küçük pislik.

"Hayır, burada kalacağız ve planladığımız gibi pizza yiyeceğiz. Gabriel ta New York'tan buraya seni tanımak için geldi ve sen de kibar olacaksın."

Dominic'e karşı nazık davranmak mümkün değil, en başından beri ona karşı açık sözlü olmak zorundayım.

Tabağını protesto edercesine ileri itiyor. "Artık aç değilim ve eve gitmek istiyorum."

Gabriel'in etkilenmemiş gözleri ona kayıyor ve ben de bu durum büyük bir tartışmaya dönüşmeden yatıştırmam gerektiğini biliyorum.

"Hayır Dominic, bu anı bozamayacaksın," diyorum sertçe. "Eğer kibar olamayacaksan, git ve oturma odasında bekle ve televizyon izle. Bu gecenin nasıl geçeceğini sen belirleyemezsin. Bu senin ve Lucia için çok heyecan verici bir haber."

Bir katır kadar inatçı ve Lucia onun bunu mahvetmesinden daha iyisini hak ediyor. Gabriel'in incinmiş gözleri onu takip ediyor ve sonra benimkilerle buluşuyor. "Bu yüzden ikimizin de saçları siyah." Lucia hiç etkilenmemiş bir şekilde Gabriel'e gülümsüyor. Uzanıp Gabriel'in ellerine dokunuyor.

Saç.

"Evet."

"Ve ikimizin de gözleri
kahverengi." "Öyle." Ona
sırıttıyor.

Dom'un uzaktan kumandayı televizyona doğrulttuğunu
görmek için oturma odasına bakıyorum.

Kahretsin, neden böyle tepki vermek zorundaydı, belki
de gelmeden önce ona özel olarak söylemeliydim.

Gabriel ve ben sessizce otururken Lucia geri dönüp
oturuyor ve pizzasını yemeye başlıyor, arada bir gözleri
oturma odasında Dominic'e kayıyor.

Ruh hali ağır ve Gabriel'in aklından neler geçtiği
hakkında hiçbir fikrim yok, ama nasıl hissedeceğini hayal
bile edemiyorum.

Tek oğlunun bir baba istemediğini söylediğini duymak...
Ah.

Ne karmaşa ama.

Bu benim hatam; çok erken oldu. Onlara Dominic'in
kendi ortamında rahat ve güvende hissettiği evimizde
söylemeliydik.

Seni aptal.

Gabriel pizzasını çiğniyor ve yüzünde tiksinti ifadesi
beliriyor.

"Sorun nedir?" diye sordum.

"Bunun ne tür bir pizza olduğunu bilmiyorum ama
Tanrım, çok kötü." Dudağını kıvırıyor ve tabağına geri
bırakıyor.

Zavallı piç kurusu burada doğru dürüst pizza bile
yiyemiyor. Son birkaç haftadır ona yedirdiğim onca şey
aklıma geliyor ve gülümsememi gizleyemiyorum.

"Bu kadar komik olan ne?" diye
sorar kuru bir sesle. "Sen bir
yemek züppesisin."

"I..." onun kaşlar fiske yukarı
olarak o aramalar için

"...yenilebilir yiyecekleri tercih ettiğimi açıkça
itiraf ediyorum."

Kıkırdıyorum.

"Bunu eğlenceli bulmana sevindim." Başka bir pizza

kutusunu açar ve içine bakar, gözlerini kısarak

Bir şey. "Bu ananas mı?" Bir parça koparıyor ve tabağa atıyor. "Bu da ne..."

"Sadece ye."

Bir ısırik alıyor ve ağır çekimde çiğnerken yüzünü buruşturuyor. "Eee?"

"Bu biraz daha iyi... Sanırım." Omuz silkiyor.

"Bitirdim," diye duyuruyor Lucia. "Masadan kalkabilir miyim?"

"Yapabilirsin," diyorum ona. Kardeşiyle oturmak için oturma odasına doğru zıplıyor.

"Dominic'e aldırma, bu benim hatam," diye fısıldıyorum.

Benimle aynı fikirdeymiş gibi bir kaşını kaldırıyor.

"Sadece ona benim evimde söylememiz gerektiğini kastetmiştim." "Bu evin sevilmeyecek nesi var?" diye fısıldıyor.

Öfkeyle.

"Sadece söylüyorum... Belki de o gelene kadar bir süre bizim evde takılmalıyız."

"Yani öylece eve mi gidiyorsun? Bütün hafta boyunca bu geceyi dört gözle bekledim."

"O zaman bizimle gel," diye fısıldıyorum.

"Seni bir gece daha yatağından atmayacağım." "O zaman kanepede uyuyabilirsin."

"Burada yedi yatak odası var," diye soluk soluğa konuşuyor.

"Henüz değil," diye fısıldıyorum. "Bu küçük bir çocuk için üstlenilecek çok şey var, bir dakikalığına kendini onun yerine koy."

Ağır bir şekilde nefes veriyor.

"Yemeği bitirelim ve sonra benim evime dönelim."

Yüzünde bir gülümseme izi belirir.

"Ne?"

"Hiçbir şey." Dudaklarını büküyor. "Sadece bunu söylemen hoşuma gitti."

"Gabriel..."

"Evet, Gracie?" Tatlı tatlı gülümsüyor.

"Oyun oynamayı bırak, sana şu anda bunun sadece onların iyiliği için olduğunu söylüyorum, sana karşı hiçbir ilgim yok ve sen kanepede uyuyorsun."

"Elbette öyleyim." Sanki bir sırrı biliyormuş gibi sırıtıyor. Kahretsin, oyuncu Gabriel Ferrara çok çekici. "Ciddiyim." Demek istediğimi vurgulamak için gözlerimi büyütüyorum.

"Patron sensin, Gracie." Teslim olmak için iki elini havaya kaldırdı.

Gracie.

"Hadi evimize dönelim," diye sesleniyorum çocuklara. "Olamaz," diye sesleniyor Lucia.

"Ben de geliyorum," diye sesleniyor Gabriel. "Tatlı olarak Nutellalı pizza getiriyoruz."

"Yaşasın," diye sesleniyor Lucia.

Dom'dan cevap yok.

"Kral Dominic'e daha ne kadar boyun eğeceğiz?" Dudağını kıvrıyor, etkilenmemiş.

"Seni sevmesini sağlayana kadar." "Peki ya o gün hiç gelmezse?"

"Daha iyi." Ayağa kalkıp pizzayı paketlemeye başladım. "O Lucia gibi değil, senin gibi olmayacak. Beni üzdüğünde yanlış bir başlangıç yaptın, hepsi bu. İkimizin iyi anlaşacağını görünce yola gelecektir."

"Devam etmeyi tanımla."

"Anlaşamıyoruz, seni aptal," diye fısıldadım. "İyi geçinmek." "Birlikte mi?"

"Aman Tanrım," diye fısıldadım. "Seni ezmeden önce arabaya bin."

On beş dakika sonra garaj yoluna girdik, Gabriel de arkamda onun arabasındaydı.

"Ördekler dışarıda," diye soluk soluğa bağıırıyor Lucia.

"Gidip onları görebilir miyiz?"

"Evet, tamam."

İkisi de arabadan atlar ve evin yan tarafında kaybolurlar.

Verandaya çıktık ve ön kapıyı açmaya gittik. Gabriel arkamdan geldi ve

Yaklaştığımda nefesini ensemde hissediyorum ve vücudumdaki her hücre hazır ola geçiyor.

"Biraz geride durabilir misin?" Ona sordum.

Abartılı bir şekilde iki adım geri atıyor.

"Biliyor musun, benimle biraz fazla rahat olmaya başladın," diye uyarıyorum onu.

"Arkadaş olabileceğimizi söylemiştin." "Evet ama..."

"Ama ne, Gracie? Ben arkadaşça davranıyorum."

Aşırı dramatik mi davranıyorum? "Tamam, ama... bil diye söylüyorum." "Güven bana, biliyorum." Ellerini ceplerine sokarken gözlerini deviriyor. "Rahibe Teresa gibisin

Şimdi."

"Yok artık."

Hiçbir fikrin yok.

Kapıyı açıyorum ve içeri giriyoruz ve evimize bakıyorum, şimdi yeni evini gördüğüm için çok küçük ve önemsiz görünüyor.

"Evim güzel evim," diye alaycı bir şekilde iç geçiriyor Gabriel. "Burada kendini rahat hissediyor."

Dominic elinde bir sepet çırayla arka kapıdan girer ve şöminenin yanına gider, eğilip kâğıtları karıştırmaya başlar.

Gabriel onu izliyor. "Ateşi tek başına mı yakıyorsun?"

Dominic çıraları doldurmaya devam ederken başını sallıyor. "Dominic bizim evin ateşçisi," diyorum gururla.

"Etkileyici." Gabriel başını sallıyor. "Tek başıma ateş yakabileceğimden emin değilim, bir gün bana öğretmen gerekecek."

Dominic onu tanımaz ve ne yapıyorsa onu yapmaya devam eder.

"Dominic..." Gabriel diyor ki. "Senin ve kız kardeşinin yanında olmadığım için kızgın olduğumu biliyorum... ama bilmeni isterim ki... ben de kızgınım."

Dominic ona şöyle bir bakar ve sonra kendini tutup ilgisiz davranarak işine geri döner.

Gabriel, "Şimdiye kadar hayatının büyük bir kısmını kaçırdığım için kendimi aldatılmış hissediyorum," diye devam ediyor.

Suçluluk duygusu bir yük treni gibi içimden geçiyor.

"Ama bilmenizi isterim ki şu anda buradayım ve hiçbir yere gitmiyorum."

Dominic çakmağı alır ve kağıdı yakar, turuncu alevler titrer.

"Kötü bir başlangıç yapmış olmamız ileride harika bir ilişkimiz olmayacağı anlamına gelmiyor."

Dominic ateşi körüklerken duraksıyor ve beni dinlediğini anlıyorum.

"Bunu sana, Lucia'ya ve annene telafi edeceğim."

Çocuklarımın bir babaya sahip olmasını istediğim için yatağıma uzanıp ağlayarak uyuduğum onca gece ve şimdi bunu duymak...

İzlerken boğazıma bir yumru oturdu.

"Dom," diye sesleniyor Lucia arka güverteden. "Kahverengi ördek geri döndü. Çabuk ol."

Dominic gitmek için onay almak üzere bana bakıyor. "İstersen dışarı çıkabilirsin," diyorum ona.

Arka kapıdan koşarak çıkıyor ve Gabriel kanepenin koluna yığılıp oturuyor. İçime empati doluyor ve elimi omzuna koyuyorum. "Kendine gelecektir."

Gabriel elini benimkinin üzerine koyuyor. "Keşke o kadar emin olsaydım."

Elimin altındaki sıcak, güçlü kaslar aniden dikkatimi çekiyor ve Gabriel'in elimi tutması için elimi çekiyorum. "Yalan söylemiyordum, Gracie. Hiçbir yere gitmiyorum. Sana söz veriyorum."

"Bunun benimle bir ilgisi yok Gabriel, önemli olan tek şey senin ikizlerle olan ilişkin. Beni bunun dışında bırak."

Aramızda duygular kaynaşırken birbirimize bakıyoruz, kalbimin bana izin vermediği korkunç bir geçmişin anıları

Başılayın.

Yüzünde ateşin kırmızı ve altın rengi gölgeleri titreşiyor.
"Sadece kapıyı bizim için açık bırakmanı istiyorum."

"O kapı uzun yıllardır kapalı, Gabriel."

Bana bakarken elini bacağımda gezdiriyor ve ben bu bakışı biliyorum, bir zamanlar her gece rüyamda görürdüm.
"Ben o zamanki çocuk değilim."

"O zaman sen kimsin?" diye sordum.

"Ben onun yanlışlarını düzeltmek isteyen adamım." Eli arkama doğru kayıyor. "Ne istediğini bilen bir adam."

"Biz asla seks yapmayacağız. Bunu hemen kafandan çıkar."

"Seks peşinde değilim, bir bağlantı peşindeyim." Gözleri benimkileri arıyor. "Kalp atışlarını içeriden hissetmek istiyorum, sana kendiminkini göstermek istiyorum."

Oh...

Ayağa kalkıyor, bizi milimetrelerce ayırıyor ve yüzümü ellerinin arasına alıyor. Kalbim tamamen dururken ona bakıyorum.

"Acıma son ver." Eğiliyor ve dudakları usulca dudaklarıma değiyor. "Bana bizim için bir şans olduğunu söyle."

Grace

DİLİ yavaşça açık dudaklarımın arasından geçiyor ve dizlerim neredeyse çöküyor. O an beni ele geçirirken gözlerim dalgalanarak kapanıyor.

Oh...

Tekrar öpüşüyoruz ve bu sefer dili yavaşça ağzımın içine kayıyor, yıllardır bastırdığım tüm kadın içgüdülerini uyandırıyor.

Bu adam... ona verdiğim fiziksel tepki... cinsel, ilkel ve lanet olası bir bağımlılık.

Bekle... Ne yapıyorum ben?

Öpüşmeyi kesip geri çekiliyorum. "Gabriel, durman gerek."

"Neyin var?" Tekrar bana uzandı ve bedenimi kendine doğru çekti. "Buraya gel."

"Hayır." Bir adım daha geri çekiliyorum. "Bu seninle ve benimle ilgili değil, bu çocuklarla ve senin ilişkinizle ilgili."

onlarla birlikte."

"Çocukların ihtiyacı olan şey birlikte olmamız." "Bu hiç de doğru değil, ayrıca..." Zihnimi trollüyorum Hapisten çıkış kartı. "Zaten biriyle görüşüyorum."

Gözleri kısılıyor ve bana doğru bir adım atarak beni geri adım atmaya zorluyor. "Kim o?" diye hırlıyor. Hareketlerindeki baskınlık vücudumda bir orman yangını yaratıyor. Nabzımın bacaklarımın arasında attığını hissediyorum.

Beni masanın öbür tarafına at artık.

"Çok iyi bir adam," diye cevap veriyorum aşırı tiz bir sesle. "Buraya birkaç güzel sözle gelip her şeyi bırakmamı bekleyemezsin."

Gözleri gözlerimi tutuyor ve sonra, sanki dişlerimin arasından yalan söylediğimi hissetmiş gibi, yavaş ve seksi bir gülümsemeye başlıyor. "Peki ondan ihtiyacın olan her şeyi alabiliyor musun?"

Yakın bile değil.

"Evet," diye ciyakladım.

"Peki." Elini yüzüme doğru kaldırıp çenemi kavrarken karanlık gözleri benimkileri tutuyor, başparmağı alt dudağımın üzerinde geziniyor. "Umarım seni benim istediğim kadar derinden siker."

Güm.

Kalbim güm güm atıyor.

Kendimi baygın

hissediyorum.

Dönüyor ve başka bir şey söylemeden arka kapıdan çıkıp çocukların yanına, göle doğru yürüyor. Pencereye gidip onu izliyorum, vücudum daha önce hiç olmadığı kadar ağrıyor ve onun dokunuşu için çığlık atıyor. Tenim heyecandan karıncalanıyor ve ensemdeki tüm tüyler diken diken oluyor.

Ama oraya gidemem, şimdi olmaz. Asla gidemem.

Saat geç oldu ve çocuklar yatmaya gidiyor, Gabriel kanepede uyumak için ısrar etti.

Uyumayıp televizyon izlemek istiyorum ama sürtük benliğime güvenmiyorum.

Tek düşünebildiğim onun siki ve onu ne kadar çok istediğim. Kendimden öğreniyorum.

Battaniye yığınının kanepenin ucuna koydum. "Yatağında uyumak istemediğine emin misin?"

Koyu renk gözleri gözlerimi tutuyor ve onun da en az benim kadar ateşli olduğunu biliyorum. "Eğer senin yatağında uyursam, yüzde yüz sevişiriz."

Kendimi bir su birikintisi içinde erimiş hissediyorum.

Hangi pozisyon?

"Şey." İlgisiz davranıyorum. "Böyle bir şey olmayacak, o yüzden kanepede olsun." Arkamı döndüm ve arkama bakmadan üst kata koştum. Koridorda yürüyüp yatak odama giriyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Kilide bakıyorum. Açık bırakmalı mıyım? Herkes uyurken onun gizlice içeri girdiğini hayal ediyorum, yüzünü bacaklarımın arasında görüyorum, dudakları uyarılmamla ıslanmış, aleti sertleşmiş, zonkluyor ve sürmeye hazır.

Senin sorunun ne?

Kilidi açıyorum ve adım atmaya başlıyorum. Bu X dereceli enerjiden biraz kurtulmam gerekiyor.

Bu kötü, kötü, kötü.

Kendimi bitkin hissederek uyandım. Dün gece gözümü bile kırpmadım. Sabahın erken saatlerine kadar dönüp durdum ve dürüst olmak gerekirse bu sabah altıya kadar uyuduğumu sanmıyorum.

Bugün milyonlarca işim var.

Kendimi yataktan dışarı sürüklüyorum ve banyoya gidiyorum. Banyo aynasında kendime bakıyorum ve gözlerimin altını silip saçlarımı düzeltiyorum.

Nasıl görüldüğümün bir önemi olmamalı, ama bir şekilde var.

Bornozumu üzerime geçirip aşağı indiğimde Dominic'in çoktan televizyon izlemeye başladığını görüyorum. Şöyle bir baktım

kanepenin ucuna düzgünce katlanmış battanileri görmek için.

"Gabriel nerede?" diye sordum.

Dominic omuz silkiyor, gözlerini televizyona dikmiş.

Evin etrafına bakıyorum ve arka bahçeye göz gezdiriyorum. "Eve mi gitti?"

Tekrar omuz silkiyor, aman tanrım, bu çocuk insanı çileden çıkarıyor. "Dom, beni dinle, lütfen."

"Bilmiyorum, kalktığımda gitmişti," diye homurdanıyor, sanki ben büyük bir rahatsızlıkmışım gibi.

"Oh." Arabasının gitmiş olduğunu görmek için ön tarafa gidiyorum.

"Peki."

Sanırım endişelenecek bir sorun daha azaldı. Dünyamın ağırlığının omuzlarımdan kalktığını hissediyorum. Kahretsin, bu adam beni strese sokuyor.

"Bu sabah balemiz var, sonra da maçınız, önümüzde büyük bir gün var. Kim krep ister?"

Gözlerim tribünlerde dolaşüyor.

Debbie kahvesini yudumlarken, "Burada değil," diyor.

"Öyle olacağını düşünmüştüm," diye mırıldandım, dikkatim dağılmıştı. "Maça bile gitmeyeceksen neden buraya kadar taşıyorsun ki?"

"Peki." Düşünürken kahvesini yudumluyor. "Belki de dün gece onu reddettiğinde duygularını incitmişsindir."

"Aleti için planlarına zarar verdim, hepsi bu." Gözlerimi deviriyorum. "Ne sanıyor ki, birkaç güzel şey söyleyecek ve ben de sırtüstü yatıp bacaklarımı ona açacağım?"

Deb gözlerini sahaya dikmiş, "Kesinlikle isterdim, çok seksi," diye cevap veriyor.

"Affedersiniz." Şaşkınlıkla kıkırdadım. "Sen evlisin."

"Biliyorum." İç geçirdi. "Mutlu bir şekilde, ama adamım..."

sana bakıyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Testosteronunun vücuduna pompalandığını hissedebiliyorsun." Titreme numarası yapıyor. "Bir erkeğe sahip olmak için neler vermezdim."

erkek beni böyle istiyor."

Bu söylediğin garip bir şey. Onu izlerken kaşlarımı çatıyorum. "Scott'la aranızda her şey yolunda mı?"

"Evet." İç çekiyor. "Bilmiyorum, sanırım aramızda hiç o ateş olmadı."

"Başlangıçta bile mi?"

"Hayır." Derin bir nefes veriyor. "Biz seks yapan en iyi arkadaşlarız, her zaman seks yapan en iyi arkadaşlar olduk. Bu hiçbir zaman cinsel bir çekim olmadı. Demek istediğim, artık sadece iki haftada bir seks yapıyoruz ve bu da cinsel bir şeyden ziyade bir yakınlık meselesi."

"Hâlâ birbirinize aşık mısınız?" diye sordum.

"Sanırım." Bu konuşmayla ilgilenmiyormuş gibi maçı izlemeye devam ediyor. "Son zamanlarda mesafeliydi ama onsuz bir hayat düşünemiyorum. Sadece şunu demek istiyorum..." Sanki kelimeleri arıyormuş gibi duraksıyor. "Bunun gibi fiziksel cazibeler her gün yaşanan şeyler değildir. Eğer biriyle birlikte olursanız ve o da size karşılık verirse, bu keşfetmeye değer bir şeydir."

"Ama bizim tarihimiz ..."

"Tarih." Sözümü kesti. "Bırak artık."

Jack tribünün önünden aşağı doğru yürüyor ve ikimiz de onu izliyoruz. Üniformasını giymiş ve bembeyaz çoraplarının dörtte üçünü kaval kemiğine kadar çekmiş.

"Jack'le kaç kez çıktınız?" diye sorar. "Beş."

"Ve sen yapmadım Hatta öptü henüz?" O yükseltir etkilenmemiş bir kaş.

Başımı sallıyorum.

"Bu garip, sence de öyle değil mi?"

"Sadece hissetmiyorum." Haklı olduğunu bildiğim için gözlerimi deviriyorum. "Bende bir sorun var, bundan eminim."

Jack başını kaldırıp bizi görüyor, yüzü aydınlanıyor ve el sallıyor.

"Aşağı inip onu göreceğim." Ayağa kalkıyorum. "Ve ne yapacaksın?"

Deb'in mantıklı davranıp bana asılmasından nefret ediyorum.

"Konuş onunla, ne düşünüyorsun?" Koltuk sıralarının arasından yalpalayarak geçtim ve stadyumun yan tarafındaki koridorda onunla buluşmak için merdivenlerden aşağı indim.

"Hey sen." Gülümsüyor. "Güzel bir gün, değil mi?"

"Selam, Jack." Jack'i işte bu yüzden seviyorum, o kadar sade ki... havadan sudan konuşuyor, hayatımda ihtiyacım olan şey bu.

İyi, destekleyici, havayı seven insanlar.

"Dün gece beni geri aramadın mı?" Kaşlarını çattı. Kahretsin, aradığını bile bilmiyordum.

"Telefonum yanımda değildi," diyorum ona. "Özür dilerim." Sikeyim.

"Merhaba," diye mırıldanıyor derin bir ses yanımdan. Gabriel'in üzerimizde yükseldiğini görmek için başımı kaldırıyorum. Koyu renk saçları dalgalanıyor, güneş gözlüğü takmış ve tıraş losyonunun ilahi kokusu etrafımda dolaşıyor. Siyah kot pantolon ve gri bir kazak giymiş, yürüyen bir orgazm gibi görünüyor.

Lanet olsun.

"Gabriel." İki adamın arasına bakarken boğazımdaki gergin yumruyu yutuyorum. "Merhaba," diye kekeliyorum yüksek sesimle.

Onun yanındayken ses kutuma neler oluyor?

Elini Jack'e uzattı. "Gabriel Ferrara."

"Merhaba, ben Jack Spalding." Jack gülümseyip elini sıkıyor, ben de endişeyle aralarında bakışıyorum. "Bugün harika bir gün değil mi?" Jack devam ediyor. "Güneş parlıyor ve hayat güzel."

Gabriel ona yukarıdan aşağıya bakarken yüzünde bir eğlence ifadesi beliriyor. "Tamam, tamam."

Kahretsin... Bu ne anlama geliyor? Bu bir Ned Flanders göndermesi, Gabriel ona Ned Flanders diyor. Ahhh... Görev iptal...

Gözlerimi Gabriel'e diktim. Uslu dur piç kurusu.

Gabriel dik duruyor, ayakları geniş, sırtı dik ve her hücrelerinden baskınlık sızıyor.

"Gabriel New York'tan eski bir arkadaşım," diye mırıldanıyorum. "Pek arkadaş sayılmaz ama," diye yanıtlıyor Gabriel. "Öyle miyim?" "Sen kimsin?" Jack heyecanlı bir şekilde gülümsüyor.

"Ben ikizlerin babasıyım."

Jack hesap yaparken ona bakar. "Seni Greenville'e getiren nedir?"

"Ailem."

"Çocukların," diye düzeltiyor Jack.

"Çocuklarım ve Grace."

"Ama Grace benimle."

"Uzun sürmeyecek." Gabriel'in gözleri sessiz bir meydan okumayla onunkileri tutar. Jack'in yüzü düşer.

"Sevgilimi geri almak için Greenville'e taşındım," diyor Gabriel.

"Buraya mı taşındınız?" Jack dehşetini gizleyemeyerek fısıldar.

"Kes şunu Gabriel," diye çıkışıyorum. "Nazik ol."

"Oh... ama kibar davranıyorum. Jack'e niyetimi bildiriyorum. El altından iş çevirmek benim tarzım değil, bunu biliyorsun Gracie."

Jack dehşet içinde Gabriel'e bakar. Muhtemelen daha önce gerçek hayatta bu kadar agresif biriyle karşılaşmamıştır, pek fazla insan karşılaşmamıştır.

Gabriel'in gözleri Jack'inkileri tutuyor. "Aşkta ve savaşta her şey mübahtır... değil mi Jack?"

Jack nutku tutulmuş bir halde ona bakar.

"İyi olan kazansın." Gabriel bana yavaşça seksi bir gülümseme veriyor ve sonra Jack'e bakıyor. "İyi şanslar Jack... Buna ihtiyacın olacak." İkimiz de arkasından bakarken dönüp kalabalığın arasına karışıyor.

Bu, evren tarihindeki en egoist güç gösterisiydi.

Ve çok ateşliydi.

Tanrım... yüzüm fuşya kırmızısı, koltuk altlarım terli ve lanet olsun, bu adamın egosu neden bu kadar kontrolden çıkmış?

Zavallı Jack.

"Çok özür dilerim. Boş ver onu," diye kekeliyorum. "O... Gabriel farklı türde bir adam."

Jack hala ona bakıyor, dürüst olmak gerekirse sanırım bu onu da tahrik etti.

Gözlerini benimkilerle buluşturmak için geri çekiyor. "Seni bu gece görebilir miyim?"

"Ahh..." İlahi rehberlik için etrafıma bakıyorum, yara bandını yırtıp atıyorum, bunun devam etmesine izin vermiyorum. "Şu anda çok işim var," diye cevap veriyorum. "İkizler Gabriel'in yanına yerleşiyor ve benim de onların yanında olmam gerekiyor."

"Çoktan kazandı, değil mi?"

"Hayır, dönmedi ve ben de Gabriel'e dönmeyeceğim. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman. Bugün onunla uğraşmak zorunda kaldığın için üzgünüm, bu adil değildi."

Gözleri benimkileri arıyor ve empati kazanıyor, bu şartlar altında bunu bitiremem.

En azından bugün değil.

Yani, bitecek bir şeyimiz olduğundan değil, öpüşmedik bile.

"Hafta içinde öğle yemeği için buluşalım, olur mu?"

"Tamam." Bana orantısız bir gülümseme veriyor. "Senden gerçekten hoşlanıyorum Grace. Sanırım bir geleceğimiz var."

Kalbim sıkışıyor, bunun doğru olmasını ne kadar isterdim. "Seni hafta içi arayayım mı?" diye soruyorum.

Başını sallıyor, o an için yatışmış görünüyor ve bir el sallayarak tribüne geri dönüyorum.

Deb'in yanına otururken "Aman Tanrım," diye fısıldıyorum. "Bu da neydi şimdi?"

"Gabriel tam anlamıyla bir kabus."

"Neden?"

"Jack'e sevgilisini geri almak için şehre geldiğini söyledi." Deb'in gözler ışık yukarı ile Heyecan.

"Nasıl çok mağara adamı."

"Bu hiç komik değil," diye fısıldıyorum öfkeyle. "Hayır, ama sıcak."

"Kapa çeneni." Bunca yıldır tek istediğim benim ve çocuklar için savaşımasıydı, ama şimdi nihayet buna karar verdi, bu ihtiyacım olan ya da istediğim son şey. Telefonumu çıkardım ve Gabriel'e mesaj attım.

Bu ne cüret!

Cevap hemen geri dönüyor.

Kimse istediğimin önüne geçemez.

Öfkelendiğimde gözlerim şişiyor.

Bana sahip olamazsın!

Cevabı sekerek geldi.

Ama yapacağım.

"Bu adam sinir bozucu." Deb'e mesajları gösterdim ve o da okudu.

"Cidden, ikinizi seks yaparken izleyebilir miyim? Çok ateşli olacak." Sırıttıyor. "Bir OnlyFans hesabı aç, çok para kazanacaksın."

Telefonumu elinden kaptım. "Seks yapmıyoruz." Beklediğimden daha yüksek sesle söyledim ve ikimiz de etrafımıza bakarken yüzümüz buruştu. Yaşlı bir kadın bize yargılayıcı bir bakış attı.

"Ciddiyim ama." Deb'e doğru eğildim ve fısıldadım, "Şimdi ne yapmalıyım?"

"Dükkana git. Satın al. Yağ al."

Saat 16:00 ve Gabriel'i bu sabah maçta grdüğümnden beri çıt yok.

Gökyüzü kıızıla büründü ve ben bütün gün söylenip durdum.

Bu iyi değil, davranışı kesinlikle kabul edilemez. Buraya gelip kibirli bir pislik gibi davranarak erkek arkadaşımı sinirlendirmeye çalışamaz. Sadece denemekle kalmadı, çok da iyi yaptı. Zavallı Jack iliklerine kadar sarsıldı... ve onu kim suçlayabilir ki?

Jack ve ben birbirimize aşık olduğumuzdan falan değil... ama Gabriel bunu bilmiyor. Ya öyle olsaydık?

Ya Jack'i tüm kalbimle sevdiysem ve Gabriel ilişkimize bir zehir tohumu ektiye?

Sonra ne olacak?

Kendi kendime yüksek sesle mırıldanırken çikolatalı brownie karışımını kasede karıştırıyorum. "Yemeklerimin daha önce kötü olduğunu düşünüyorsa, bir sonraki yemeğimi tadana kadar beklesin. İçine tamamen köpek boku koyacağım." Karışımı kuvvetle karıştırıyorum. "Ve eğer bir saniye bile onun saçmalıklarına katlanacağımı düşünüyorsa, bir daha düşünsün."

"Bu saçmalık da ne?" Dominic kapı aralığından soruyor. Kahretsin... Huzur içinde kendi kendime mırıldanamayacak mıyım?

"Yok bir şey, bubba, üzgünüm, bu uygunsuz bir kelime." Tatlı tatlı gülümsüyorum. "Sadece Netflix'te izlediğim bir diziyi düşünüyordum," diye yalan söylüyorum. Son üç haftadır bu ortak ebeveynlik konusunda öğrendiğim bir şey varsa o da duygularımın çocukların içine sızmasına ve onları zehirlemesine izin vermemek. Diğer ebeveyn hakkında laf arasında bir şey söylediğinizde, bunu sonsuza kadar saklıyorlar.

Lucia üst kattan heyecanla, "Gabriel geldi," diye bağılıyor. "Yaşasın." ığlık atarak merdivenlerden iniyor ve onu karşılamak için ön kapıdan dışarı koşuyor.

Dominic ön pencereye doğru yürür ve perdelerin yanından sessizce izler.

"Neden sen de dışarı çıkıp onunla tanışmıyorsun bebeğim?" Ona söyledim. "Bu güzel olurdu."

Dominic omuz silkiyor, ne yapacağını bilemiyor.

Ona ısıyor.

Öfkem bir anlığına dağılıyor ve gülümsüyorum. "Bugün maçıma gelmesi güzeldi, değil mi?"

Sessiz kalıyor.

"Gabriel'in sürekli seni görmeye gelmesinden hoşlanıyor musun?" Tekrar omuz silkiyor.

Yanına gidip arkasında duruyorum, ellerimi omuzlarına koyuyorum, ikimiz de pencereden Lucia'nın dakikada milyonlarca kilometre hızla konuşmasını izliyoruz, Lucia çok hareketli, Lucia da onu dinlerken ve konuşurken gülüyor. Arabasının bagajından bir şeyler çıkarıyorlar ve bir yığın halinde çimlerin üzerine yüklüyorlar. Onları izlerken gülümsüyorum ve sonra bir şey hatırlıyorum, çok önemli bir şey.

Gabriel Ferrara nefret ettiğim bir sik suratlı.

Keklerimi yapmaya devam etmek için mutfağa geri dönüyorum. "İçeriye büyük bir şey taşıyorlar anne," diye sesleniyor Dominic.

Umarım tabuttur, buna ihtiyacı olacak.

"Neden gidip onlara yardım etmiyorsun?" Geri aradım. "Bilmiyorum eğer..." Düşünüyor.

Bu çocuk neden bu kadar çok düşünüyor?

Dominic arka kapıya doğru koşarken, "E ş y a l a r l a birlikte evin yanından dolaşıyorlar," diye sesleniyor.

"Sadece dışarı çık ve ne yaptıklarını gör." Brownie karışımını kek kalıbına dökerken gözlerimi deviriyorum.

"Gelecek misin?" Dominic umutla sorar.

Ugh...

"Elbette." Arka kapıyı açıyorum ve Dominic yanıma geliyor.

"İkinize de merhaba." Gabriel, Lucia ile birlikte suyun kenarına bir şeyler taşırken bize gülümsüyor.

"Merhaba." Dişlerimi sıkarak gülümsedim.

Şerefsiz.

Dom elimi tutuyor ve gülümsemesini gizlemek istercesine alt dudağını ısıyor.

O kadar tatlı ki, dayanamıyorum.

"Elinizde ne var?" Onlara sesleniyorum.

"Bize yeni bir kart masası, sandalyeler ve bir ateş çukuru aldım."
Biz.

Gözlerimi kısıyorum. "Neden?"

"Çünkü bu gece burada kâğıt oynayabileceğimizi
düşündüm." Dişlerimi sıktım.

Yanlış düşünmüşsün, seni gölde boğacağım ve cesedini
bu gece ormana gömeceğim.

"Oh," diye cevap verdim. "Harika."

İçeri geri döndüm. Bugün gerçekten onunla uğraşacak
kapasitem yok, bu bir kabus.

Gabriel kart masasını kurmaya ve sandalyeleri
katlamaya başlarken Dominic onları izlemek için su
kenarına iner.

"Ateş için çıraları ayırabilir misin, Dom?" Gabriel ona
sorar. "Bu ateş çukurunu kontrol altına almak için
buralarda bir adama ihtiyacım var. Bunu yapabileceğini
düşünüyor musun?"

"Tamam," diye hevesle yanıtlıyor Dom, eşyaları toplamak
için içeri koşuyor. Çıraları toplamaya ve sepetin içine
atmaya başlıyor.

Ugh... Gözlerimi deviriyorum. Şimdi de Dom'un
kundakçı eğilimlerini bağ kurmak için kullanıyor.

İyi oynadın.

Gabriel'in kekleri yerken boğulduğunu hayal ederken
fırının içine bakıyorum.

"Anne, arkada ateş yakıyoruz," diye sesleniyor Dominic.
"Ve Uno oynuyoruz."

Oh...

Çok heyecanlı.

"Kulağa çok eğlenceli geliyor bebeğim," diye karşılık
veriyorum. "Belki oraya battaniye de götürebiliriz," diye
öneriyorum.

Dom'un gözleri parlıyor. "Keten baskı makinesinde
kontrol edilenler mi?"

"Uh-huh."

Koşuyor ve merdivenleri ikişer ikişer çıkıyor.

"Arka kapınızdan girmemin sakıncası var mı?" Gabriel'in derin sesi mırıldanıyor.

Başımı kaldırdığımda kapıda durduğunu görüyorum, bana bakıyor ve hangi arka kapıdan bahsettiğini çok iyi biliyorum.

"Asla arka kapımdan içeri giremeyeceksin," diye mırıldanıyorum kuru bir sesle.

"Ünlü son sözler." Ne pişirdiğimi görmek için fırına bakıyor.

"Dinle, benimle konuşma," diye fısıldıyorum, kimse duymadan konuşup konuşamayacağımı görmek için etrafıma bakarken. "Köpek kulübesindesin."

"Mükemmel."

"Bu nasıl mükemmel olabilir?"

"Köpek stili en iyi olduğum zamandır."

Ne?

"Anne." Lucia içeri girip sözümüzü kesti. "Uno oynuyoruz ve dışarıda ateş yakıyoruz."

"Harika," diyorum coşkuyla. "Oh ne güzel. Bu hayatımın en güzel gecesi."

Lucia arkasını dönüyor ve ben gözlerimi şaşı yapıp parmağımı boğazıma sokuyorum. Gabriel'in gözleri muziplikle dans ediyor. Mutfak tezgahının üzerine bir alışveriş torbası koyuyor. "Ve bak... Atıştırmalıklar aldım."

"Bunu söylemen komik, ben de tam sana ekstra özel bir şeyler pişirmek üzereydim."

"Lütfen yapma."

"Ha-ha, çok komiksin," diye mırıldanıyorum kekleri kontrol etmek için geri dönerken.

Öldür beni şimdi.

Bu bir kabus, ama çocuklar çok heyecanlı, bunu onlar için mahvedemem.

Ve o bunu biliyor.

Usta manipülatör.

Sinir bozucu.

Yarım saat sonra, gölün kenarındaki küçük kart masasının etrafında oturuyoruz ve çocuklar dikkatle dinlerken Gabriel Uno'nun talimatlarını yüksek sesle okuyor.

Tanrı aşkına, bu roket bilimi değil. Kartları dağıt artık, bu saçmalık için zamanım yok.

"Her oyuncu yedi kart alır," diye okur.

"Biliyoruz." İç çekiyorum.

O bakışlar yukarı. "Sen biliyor musun?" O görünüyor hayal kırıklığına uğramıştı. "Hepiniz bu oyunu daha önce oynadınız mı?"

"Tam olarak bu değil," diye yalan söylüyor Dominic. "Bu farklı bir tür."

Ha?

"Oh, güzel." Gabriel rahatlayarak gülümser.

Dom bunu neden söyledi? Bu oyunu daha önce on milyon kez oynadık.

Lucia bana gülümsüyor. "Bu çok eğlenceli, değil mi anne?"

"Hayatımın en iyi gecesi." Şarabımı yudumluyorum, etkilenmedim. Jack'le bahçe işlerinin bundan daha eğlenceli olacağına eminim.

Gabriel kartları dağıtıyor ve hepimiz onları alıp elimizde düzenlemeye başlıyoruz. Şapşal şapşal gülümseyen çocuklara bakıyorum, çok mutlular.

Tıpkı onlar için böyle bir gece hayal ettiğimi hatırlarken bir anlığına beden dışı bir deneyim yaşıyorum.

Babalarıyla basit bir eğlence.

Duygularım beni ele geçiriyor ve beklenmedik bir şekilde gözlerim doluyor. Gözyaşlarımı saklamak için gözlerimi kırıştırıyorum ve sonra Gabriel'in beni izlediğini görmek için başımı kaldırıyorum. Sanki tam olarak ne hissettiğimi biliyormuş gibi, bana yumuşak bir gülümseme ve hafif bir baş sallama hareketi yapıyor ve ben de gülümsüyorum.

Kendimi ve duygularımı denklemden çıkarmalıyım. Bu gece ikizler ve Gabriel için her şey demek ve önemli olan da bu.

İki saat sonra.

Yanan odunlar çatırdıyor ve Gabriel ile Dominic çubuklarını titreyen aleve tutuyorlar. Gece çökmüş ve beraberinde gölün huzurlu dinginliğini de getirmiştir.

Burası çok güzel.

"Bu kızarmış şekerlemelerin tadına bakmak için sabırsızlanıyorum." Lucia ışıldıyor, o ve ben kart masasında oturmuş, çocukların bize tatlımızı servis etmesini bekliyoruz.

"Bunu daha önce hiç yemediğine inanamıyorum?" Gabriel sopasını çevirirken gururla gülümsüyor.

Sanırım yıllar önce bizde de vardı ve birisi dudağını yaktı, ben de bir daha almadım, bunu onlara söylemiyorum.

Gabriel Dominic'e "Neredeyse bitti," der. "Tekrar çevir."

Dominic çubuğu tekrar çeviriyor, sanki bu bir beyin ameliyatıymış gibi konsantre oluyor. Bu gece Gabriel'e doğrudan pek bir şey söylemedi ama onun söylediği her kelimeye asılıyor.

Mutlu, üzgün ve bunalmış durumdayım ve lanet olsun, onları onunla birlikte görmek ne kadar çok şey kaçırdıklarını anlamamı sağlıyor.

"Hepsi bitti," diyor Gabriel Dominic'e. Yanımıza geliyorlar ve ucunda erimiş şekerlemeler olan çubuklarımızı gururla uzatıyorlar. "Dikkatli olun, sıcaklar" diye bizi uyarıyor. "Soğutmak için üzerine üfleyin."

Onun sözleri müjde niteliğindedir ve çocuklar abartılı bir şekilde şekerlemelerine üflemeğe başlarlar.

Bir ısırik alır ve gülümser. "Ah, davvero delizioso."
("Ah lezzetli.")

Dominic tadına bakıyor. "È la cosa più deliziosa che abbia mai assaggiato." ("Bu şimdiye kadar tattığım en iyi şey.")

Gabriel gülümsüyor.

"Lo mangeremo quando andremo in Italia, non è vero, Mamma?" ("İtalya'ya taşındığımızda bunu yiyeceğiz, değil mi anne?")

"İngilizce konuş Dom, anlamıyorum," diyorum ona.

"İtalya'ya taşındığımızda bunu yiyeceğiz, değil mi anne?" diye tekrarlıyor.

"Yapacağız." Gülümsüyorum.

Gabriel'in yüzü Dominic'e bakarken düşer. "İtalya'da mı yaşamak istiyorsun?"

Dominic başını sallar. "Lo stesso vale per Lucia."" ("Lucia için de öyle.") "Mamma ha detto che non appena compiremo sedici anni ci trasferiremo lì per un paio di anni per imparare la lingua e le tradizioni." ("Annem on altı yaşına geldiğimizde kültürü öğrenmek için iki yıllığına oraya taşınacağımızı söyledi.")

Gabriel'in gözleri benimkileri arıyor.

"Onların gerçekte kim olduklarını bilmelerini istiyorum." Hüzünle gülümsüyorum.

Masanın karşısından bana bakarken gözleri yaşlarla doluyor.

Bu, gezegenlerin aynı hizaya geldiği anlardan biridir ve yıllar önce verdiğiniz tüm kararların ve sıkı çalışmanın karşılığını aldığınızı bilirsiniz.

"Onları sizin dünyanıza elimden geldiğince iyi hazırlamak istedim."

"Bizim dünyamız, Gracie," diye fısıldıyor. "Bu bizim dünyamız."

Oh...

Gözyaşları bu kez barajı yıkıyor ve yanaklarından aşağı yuvarlanırken onları siliyor.

Onu ilk kez bu kadar savunmasız görüyorum.

"Neden üzgünsün?" Lucia sorar.

"Ben mutluyum." Ayağa kalkıyor ve beni sandalyemden çekip sıkıca sarılıyor. "Teşekkür ederim. Teşekkür ederim," diye fısıldıyor beni sımsıkı tutarken. "Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin."

Kendimi onun sarılışına bırakıyorum ve sonra, saat gibi, onun büyük, güçlü vücudu benimkiyle konuşmaya başlıyor ve ben

Aramızdaki uyarılma dalgası. Tutuşundan çekiliyorum.

Gözleri gözlerimi tutuyor ve onun da bunu hissettiğini biliyorum.

"Şu oyuna geri dönelim," diyerek konuyu değiştiriyorum.

"Kıcınıza tekmeyle basmak üzereyim Bay Ferrara."

"Evet," diye homurdanıyor Dominic.

"Ben de," diye katılıyor Lucia. "Bu sefer ben kazanıyorum."

Tekrar yerine oturur ve masanın etrafına bakarken gözyaşları içinde gülümser ve hayatında ilk kez tamamen suskun kalır.

Ve uzun zamandır ilk kez kendimle gurur duyuyorum.

"Yatağa." Merdivenlerden çıkarken Dominic'in başını öpüyorum. "Birazdan iyi geceler demek için kalkacağım."

"Tamam."

"Buona notte," diyor Gabriel yanımdan.

"Buona notte," diyor Dom merdivenlerden çıkarken. "İyi geceler anne."

Eşyaları toplamak için mutfığa giriyorum ve Gabriel kapının yanında oyalanıyor; sanki bir şey söylemek istiyor ama dilini tutuyor.

"Bu gece için teşekkür ederim," diyorum. "Çocuklar için çok şey ifade ediyordu."

"Sana teşekkür etmesi gereken benim." Gözleri gözlerimi tutuyor ve okyanustaki bir gelgit gibi ruh hali değişiyor, aramızda elektrik çatırdıyor. "Yapamam..."

"Bu gece yatağımı sen al." Sözünü kestim, ne söyleyeceğini bilmiyorum ama gerçekten duymaya ihtiyacım yok.

"Hayır, hayır."

"Ben yatakta iyiyim, sen kanepenin iki katı uzunluğundasın. Benim yatağımı al."

"Gracie, ben ..."

"Güzel bir geceyi mahvetmeyelim, olur mu?" Sözünü kestim. "Her ne söyleyeceksen... lütfen söyleme."

Gözleri gözlerimi tutuyor ve içten içe haklı olduğumu bildiğini biliyorum.

"İyi geceler."

Bacaklarımın arasında alçak ve derin bir zonklama oluşuyor ve lanet olsun, bu aptal cazibeyi gerçekten aşmam gerekiyor. Vücudum neye ihtiyacı olduğunu düşünüyorsa, bu gerçekleşmiyor...

Şimdi değil, hiçbir zaman.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum. Keşke yarın olsaydı, uzun bir gece olacak.

Battaniyeleri geriye atıyorum ve tavana bakıyorum, burası cayır cayır yanıyor. Yatak odasında hiç hava var mı?

Neden bu kadar sıcak?

Dominic yatağının üzerinde derin bir uykuya dalmışken ben de aşağıda yatağın üzerinde uzanıyorum. Aklıma Gabriel ve bir gün İtalya'ya gitmeyi planladığımızı öğrendiğinde ne kadar duygulandığı geliyor. Her zaman hatırlayacağım harika bir anıydı.

Çok şaşırmıştı; bunun olacağına dair en ufak bir fikri yoktu ve bu da onu daha özel kılan şeydi. Gözyaşlarını gördüm ve karanlığa doğru gülümsedim.

Throb...

Throb...

Kahretsin, sevişmeye ya da en azından vibratörüm Bob'la üç saatlik samimi bir randevuya ihtiyacım var. Kendimi ateşli, rahatsız ve aşırı seksi hissediyorum ve bunun tek sebebinin yine etrafımda olması olduğunu biliyorum. Bu çok aptalca, çünkü seks yapmak isteyeceğim son kişi o.

Keşke vücudum, beslediğim mantıksal kine ayak uydurabilseydi.

Ne yazık ki, baskın bir erkekle çiftleşmek için insani ve çok dişi ilkel içgüdülerim tetiklendi.

Onun etrafında olmak bile zor.

Zor.

Bahse girerim sertleşirdi... Onun çıplak ve bana baktığı bir görüntü aklımdan geçiyor. Hiç unutmadığım bir görüntü çünkü beynime kazınmıştı.

Onunla geçirdiğim bir gece zihnimde yıllarca sürecektir fanteziler yarattı.

Kesin şunu!

Ugh. Elimi saçlarımda gezdiriyorum ve dönüp yastığımı yumrukluyorum.

Daha fazla dayanamayana kadar bir saatten fazla tavana bakıyorum, belki de tuvalete gitmem gerekiyordur? Belki de bu yüzden uyuyamıyorumdur.

Yataktan çıktım ve beyaz geceliğimi aşağı çektim. Uyuyamadığıma şaşmamalı, bu aptal şeyin içinde iki büküm olmuş durumdayım. Pijamayla uyumaya alışık değilim.

Parmak uçlarımda banyoya iniyorum. Elektrik prizine takılı küçük kırmızı gece lambası odaya sıcak bir ışıltı yayıyor. İşimi halledip lavabonun başında ellerimi yıkarken saçlarımin yana savrulduğunu, yumuşak dudakların boynumu öptüğünü hissediyorum.

O burada.

Dizlerimin bağı çözülürken tüylerim diken diken oluyor.

Boynumu tekrar öpüyor; bu kez dişleri tenimi sıyrıyor ve kanımda bir uyarılma dalgasının çılgınlık attığını hissediyorum. Eli vücuduma dolanıyor ve beni tekrar ereksiyonunun üzerine sürüklüyor.

Gözlerimiz aynada buluşuyor ve beni sıkıca tutarken kulak mememi ısıırıyor, eli agresif bir şekilde göğsümü avuçlamaya geliyor. Üzerinde sadece boxer şortu var, geniş ve kaslı vücudu kırmızının güzel bir tonuyla gölgelenmiş.

"Gabriel..." Sızlanıyorum. "Sanmıyorum..."

"Düşünmeyi bırak," diye kulağıma nefes veriyor. "Sadece hisset." Eli külotumun önünden aşağı kayıyor ve beni açarken parmaklarını seksimin dudaklarında gezdiriyor.

Ne kadar ıslak olduğumu hissettiğinde gözlerinde ateş parlıyor.

Lanet olsun.

Başımı çeviriyor ve beni öpüyor, parmakları seksimin derinliklerine kayarken dili hiç esir almıyor. Bedenim onun etrafında kasılıyor ve o da takdirle ağzımın içinde inliyor.

Bir şey kopar.

Birdenbire çaresiz kaldık.

Dizimi tezgâha yaslamak için kaldırıyor, beni iyice açıyor ve sonra parmaklarını içimin derinliklerine daldırarak beni geriyor. Vücudu benimkini ele geçirirken inliyorum. Dolgun uzunluğunun kıcıma yaslandığını hissedebiliyorum.

Beni derinden öperken eliyle sikmeye başlıyor, uyarılmışlığımın onu içine çekerken çıkardığı ses odada yankılanıyor. Öpüşmemiz hayvani, dişlerimiz çarpışıyor, çenemi kavraması neredeyse acı verici.

Ama duramıyorum.

Ona ihtiyacım var, sadece fiziksel olarak, sadece bir gece için bile olsa. Şu anda, şu anda. Vücudumun sadece onun bana verebileceği şeye ihtiyacı var.

Beni çevirip banyo dolabının üzerine oturtuyor ve ayaklarım tezgâhın üzerinde olacak şekilde bacaklarımı yukarı kaldırıyor. Oturmuş çömelve pozisyonundayım ve bu şekilde tamamen onun merhametine kalmış durumdayım.

Kalın parmakları yavaşça seksime doğru kayarken karanlık gözleri benimkileri tutuyor.

Önce iki, sonra üç...sonra dört. Neredeyse tezgahı kıracağı derin, güçlü hareketler. Ön kolunu kavırıyorum ve parmaklarını bedenimin derinliklerinde kıvrırken esnediğini hissediyorum.

Gabriel Ferrara'nın efsane olmasının bir nedeni var, kimse bir kadını onun kadar zorlayamaz. Tam on ikiden vuruyor.

Her

zaman

.

Lanet

olsun.

Zama

n.

Bu çok iyi, konuşamıyorum... Nefes bile alamıyorum.

Ben yıldızları görürken zemin altımızda hareket ediyor.

Vücudum tam da doğanın istediği şeyi yaparken derin bir inilti çıkarıyorum. Sert bir şekilde titriyorum ve orgazmın yük treni içimden geçerken ona sarılıyorum.

Bedenim titrerken beni öpüyor, dili ağzımın derinliklerine dalıyor ve kontrolünü pamuk ipliğine bağlı tuttuğunu biliyorum.

"Gir şu lanet yatağıma," diye hırlıyor ağzımın içine, yüzümü ellerinin arasında tutarken.

Kafamda hiçbir düşünce yok, en azından mantıklı bir düşünce yok.

Sonra, elimden tutup koridordan yatak odama doğru sürüklüyor ve kapıyı arkamdan kapatıp kilidi açıyor.

Kafam karışmış bir şekilde odaya bakıyorum. "Şilte neden yerde?"

"Çünkü onu almak üzeresin." Beni üzerine itti.

"Bunun olacağını biliyor muydun?" Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Tabii ki biliyordum. Senin feromonların bütün gün sikimi." Aletini boxer'ının üstünden çıkarıp ağzıma doğru kaydırıyor, ön boşalması dudaklarıma bulaşıyor.

Lanet olsun.

Onu ağzımın derinliklerine çekiyorum ve dilimi döndürüyorum, başını geriye atıyor ve başımı ellerinin arasında tutarken inliyor. "Em. Benimkini. Sikimi." Ben öğürene kadar kendini boğazımın derinliklerine itiyor.

Kendini benim kaldıramayacağım kadar derin tutarken gözleri alev alev yanıyor.

Çekiyorum. "Çok fazla." Öksürüyorum.

"Haklısın." Beni sırtüstü itiyor ve vücudumun üzerine geliyor, kendini tutarken bacaklarımı kollarının üzerine getiriyor. "Sen çok fazla lanet olasısın." Yavaşça derinlere kayıyor ve vücudumdaki her kas onun etrafında kasılıyor.

Bedenlerimiz güç alışverişinde bulunurken birbirimize bakıyoruz. Aramızda bir sihir dönüyor, bir kez yapıldığında bozulması mümkün olmayan bir büyü. Vücudum ona sertliğinin ihtiyacı olan yumuşaklığı veriyor ve bunun tersi de geçerli.

Gözleri sanki tamamen şaşkına dönmüş gibi kapanıyor. Huşu içinde ona bakıyorum.

Daha önce hiç bu kadar bağımlılık yaratan bir aşık olmamıştı, Gabriel Ferrara bu işin en iyisi.

Aç, deneyimli ve yoğun.

Vücudundan sızan güç her şeyi tüketiyor. Her kadının fantezisi.

Yavaşça çekiliyor ve tekrar içeri kayıyor. "Tamam mı?" diye fısıldıyor.

Başımı sallıyorum, bu kadar tahrik olmuşken bile cüssesinin ve vücudunun verebileceği zararın farkında olduğu için minnettarım. Tekrar içeri kayıyor ve kalçalarını önce bir tarafa, sonra diğer tarafa çevirerek beni açıp geriyor.

Ayaklarım omuzlarında ve bu şekilde tamamen onun merhametine kalmış durumdayım.

Eğiliyor ve beni mükemmel bir emişle öpüyor. Gözlerim zevkle kapanıyor.

"Çok sertleşirsem söyle bana," diye fısıldıyor kulağıma, dudakları boynumu sıyırmak için aşağı inerken.

"Ben iyiyim," diye nefes alıyorum. İyiden de iyi. Bu mükemmel.

Çekiyor ve sonra derinlemesine çarpıyor. "Oh..." Ona sarılırken inliyorum.

Aynaya bakıp onu görüyorum, kalın dörtlü kasları beni pompalarken kasılıyor. Vücudu terden bir parıltıyla kaplı ve geniş omuz kasları kendini tutarken patlıyor.

Kalçaları, beni yatağa doğru sürdüğü derin cezalandırıcı vuruşlar yapıyor.

Yüce Tanrım, bundan sağ çıkamayabilirim.

İnlemeye başlıyor ve tenlerimizin birbirine çarpma sesi odada yankılanıyor.

Kapıya baktım; kilitlemiş miydi?

Şu anda bir çocuk içeri girse, ömür boyu yara bere içinde kalır, kimi kandırıyorum ki... Ben olacağım zaten.

Hiçbir seks bu kadar iyi değildir.

Bir ritme giriyoruz, onun derin cezalandırıcı vuruşları bedenimin yumuşaklığıyla karşılanıyor.

"Gracie," diye fısıldıyor bana bakarken.

Ona usulca gülümsüyorum ve yüzünü ellerimin arasına alıyorum. Onu öpebilmek için yarı oturuyorum.

Onun içimde olması yeterli değil, daha yakın olmalıyım.

Öpüşürken hareketsiz kalıyor; gözleri kapalı, o anın içinde tamamen kaybolmuş. Orgazmım o kadar yakın ki hissedebiliyorum ve ben onun etrafında kenetleniyorum, o da zevkle inliyor.

İçimden bir heyecan geçiyor ve tekrar yapıyorum, beni daha sıkı kavlıyor.

Yaklaştı.

"Becer beni," diye nefes alıyorum. "Sadece sık beni. Bana her şeyi ver."

Bana çarparak ciğerlerimdeki havayı boşalttı. İçime derinlemesine boşalırken ikimiz de çığlık atıyoruz.

Kalplerimiz çarpıyor, nefesimiz kesiliyor ve kendimizden geçiyoruz, şefkatle öpüşüyoruz, birbirimize sarılıyoruz.

Zaman durmuş gibi görünüyor.

Sonunda yanımdaki yatağa uzandı ve beni kendine çekti. Beni tekrar tekrar öpmeye devam ediyor. Dili şefkatle bana tapıyor, vücudu benimkinden ağlıyor, sarkık siki açık kalçama dayanıyor.

Aramızda daha önce ondan hiç hissetmediğim güzel bir şefkat yüzüyor.

"Hayaller gerçek olur," diye fısıldıyor karanlığın içinde. "Gitmene asla izin vermeyeceğim, Gracie." Beni tekrar öpüyor ve sonra tamamen bitkin bir halde sırt üstü düşüyor.

Gözyaşlarımla tavana bakarken tavan bulanıklaşıyor.

Ne yaptım ben?

Uyandıgımda sıçrıyorum... Rüya mı gördüm... Gabriel'in sırtüstü uyuduğunu görmek için başımı çeviriyorum ve dehşet içinde gözlerimi kapatıyorum.

Oh hayır...siktir.

Düzenli nefes alıp vermesi bana hâlâ derin bir uykuda olduğunu söylüyor. Yavaşça yataktan çıkıyorum ve bacaklarımı sallarken bacaklarımın arasında keskin bir sızı hissediyorum.

Canım yanıyor, adam tam bir hayvan.

Bornozumu giydim ve odadan gizlice çıktım. Kapıyı arkamdan sessizce kapatırken nefesimi tutuyorum. Henüz uyanmasını istemiyorum, onunla yüzleşmek zorunda kalmadan önce kendimi toparlamam gerekiyor.

Koridora koşuyorum ve aynada kendimi görüyorum, saçım başım dağılmış ve yüzüm kızarmış. Tamamen iyi ve gerçekten berbat görünüyorum; her açıdan öyleyim, yani bu... uygun.

Ugh...

Merdivenlerden aceleyle inip kahve makinesini çalıştırıyorum, sonra beklerken ileri geri adım atıyorum.

Bu bir felaket.

Tüm berbatlıkların en büyüğü.

Beni o kadar kırdı ki toparlanmam yıllarımı aldı... Erkekliğini bir kez kokladım ve kızıışmış bir sokak kedisine dönüştüm.

Makine ötüyor ve dün geceki halimizi görüyorum.

Kahretsin... çok iyi bir seksti.

Kesin şunu!

Kahvemi yaptım ve göl kenarına oturmaya gittim. Hemen Deb'i aradım.

"Onunla yattın, değil mi?" diye cevap veriyor.

"Nereden biliyorsun?"

"Yoksa neden sabahın yedisinde beni arayasın ki?"

"Bu tam bir felaket," diye fısıldıyorum.

"Şey... kız arkadaşın ondan

hoşlanıyor." "Benim kızım bir fahişe."

"Belli ki."

"Tanrım." Kendimden iğrenerek elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum.

"Yani..."

"Ne olmuş

yani?"

"Nasıldı?"

"Porno seksiydi." Burnumun kenarını çimdikliyorum.
"Aptalca iyiydi."

"Hmm." Bir an düşünür. "İşe yarayabilir."

"Yürümeyecek Deb," diye fısıldıyorum öfkeyle. "İ yürümesini bile istemiyorum. Evet, seksi biri ama kontrolcü, güce aç bir pislik ve kalbimi kıracak, üstelik sahip olduğum tüm güveni benden söküp aldıktan sonra."

"Bunu bilmiyorsun."

"Evet. Biliyorum."

"Anne," diye sesleniyor arka kapıdan. Arkamı döndüğümde Dom'un arka merdivenlerde durduğunu görüyorum, saçları dağılmış ve üzerinde çizgili pijamaları var.

"Gitmem gerek."

"Ne yapacaksın?" Deb soruyor.

"Sahte ölümüm kulağa hoş geliyor." Telefonu kapattım ve Dominic'e doğru yürüyüp onu kollarıma aldım. "Günaydın, benim özel küçük adamım." Bana uzun bir süre sarılıyor.

Dünyada en sevdiğim şey çocuklarımın sabahları bana sarılmaları, sanki beni bir yıldır görmemişler gibi.

Lucia uykulu bir şekilde dışarı çıkıyor; elinde ayıcığı var, buruş buruş ve uykulu. Eğilip ona sarılıyorum. "Babam nerede?" diye rahatça soruyor.

Dünyam kendi ekseninde dönüyor.

Baba.

Birden kendimi aşırı duygusal hissettim. Bunu onlar için mahvedeceğim. Aramız kötüleşecek ve onları terk edecek ve hepsi benim suçum olacak.

"Hâlâ uyuyor."

"Çizgi film izleyebilir miyiz?" Dom soruyor.

"Elbette."

"Kahvaltıda Pop-Tarts yiyebilir miyiz?"

Ben tekila içiyorum.

"Neden olmasın?"

Ben bir kriz yönetimi planı oluşturmaya çalışırken onlar kanepeye yerleşip programlarını izlemeye başladılar.

Tamam... Lavabonun başında durup pencereden göle bakarken uzun uzun düşünüyorum.

Şimdi ne olacak?

Bu doğru gelmiyor. Kendimi sevinçli ya da heyecanlı hissetmiyorum.

Tek hissedebildiğim dehşet. Yaklaşan kıyametin ağır bir battaniyesi.

"Günaydın." Arkamdan Gabriel'in yumuşak sesini duyuyorum.

"Merhaba," diye sesleniyor Lucia.

"Merhaba," diye homurdanıyor Dominic.

İki elinin arkadan belime dolandığını, dudaklarının boynuma indiğini hissettiğimde gözlerimi kapatıyorum.

"Günaydın." Kalçalarını içime doğru pompalıyor ve kıyafetlerinin altında ereksiyonunu hissediyorum.

"Dur." Elinden kurtuluyorum.

"Sorun ne, zor bir gece mi?" Kıkırdıyor. "Bugün biraz yorgun ve huysuzuz, değil mi meleğim?"

"Aman Tanrım." İki fincan kahve daha yaptım. "Sen...yapamaz mısın?"

"Ne değil?" diye alay ediyor, gözlerinde o yaramaz pırıltı var.

"Öyle olsun..." Doğru kelimeyi ararken gözlerimi büyüttüm... "zorba."

"İmkansız." Beni kendine çekiyor ve dudaklarımdan öpüyor. "Az önce hayatımın en güzel gecesini yaşadım ve resmen havada yürüyorum."

"Kahveni iç," diye mırıldandım kuru bir sesle. "Böyle ürpertici oluyorsun."

"Bu çok..." Kaşları sanki bir şey hayal ediyormuş gibi yukarı kalkıyor. "Dün gece delicesine sıcaktı. Değil mi?" Dudaklarını kulağıma dayıyor. "Düşündükçe ağzım sulanıyor."

"Kes şunu," diye fısıldıyorum ondan uzaklaşırken. "Konuşmamız gerek."

Bana bakarken kahvesini yudumluyor. "Ağrın var mı, çünkü sikim ağrıyor."

"Bundan şüpheliyim, senin aletin çok uygun." Suçlulukla etrafıma bakıyorum. "Dinle... Bu bir daha olamaz."

"Ne demek istiyorsun?" Gülümsüyor, bunun küçük bir zoru başarma oyunu olduğunu düşünüyor.

"Sen ve ben, bitmek zorunda... Bu iyi değil."

Kıkırdıyor ve beni kabaca arkamdan tutup kendine çekiyor. "Bu sadece başlangıç ve sen kötü bir yalancısın, çünkü çok iyiydi."

Tak, tak, tak, kapıdan sesler geliyor.

"Kapıda biri var," diye sesleniyor Dominic tam kapıyı açarken. o.

"Merhaba," diyor bir kadın sesi.

"Merhaba," diye yanıtlıyor

Dominic.

Gabriel'in yüzü düşer ve oturma odasına koşar. Ne?

Dışarı çıktığımda güzel bir kadın görüyorum, uzun koyu renk saçları var.

saçları ve mükemmel kemik yapısı. Gabriel'i odanın karşısında sadece boxer şortuyla gördüğünde yüzü gözyaşlarına boğuluyor ve kalbim duruyor.

Siktir...

Ariana.

Grace

"MERHABA, ARIANA," diyor Gabriel sakince. "Neler oluyor?" Sesi çocuklara karşı kullandığı gibi nazik ve kibar.

"Bütün gece senin evinde bekledim." Gözyaşları içinde yüzünü buruşturuyor. "Ve sen eve gelmedin."

Kalbinin kırıldığını buradan hissedebiliyorum.

"Gel, hadi..." Kolunu ona doğru uzatıyor. "Dışarı çıkıp konuşmalıyız."

Lucia ve Dominic büyük bir ilgiyle izliyorlar. Ön kapıyı açar ve eliyle işaret eder. "Bu taraftan." "Hiçbir yere gitmiyorum," diye manyak gibi bağıırıyor.

Uh-oh.

Gabriel dudaklarını yuvarlar, açıkça kızgındır. "Grace... çocukları Debbie'lere götürür müsün lütfen?"

"Hayır," diye bağıırır Ariana. "Ne yaptığını bilmeliler."

Gabriel'in gözleri aceleyle benimkilerle buluşmak için titreşiyor. "Şimdi."

Ahh...

"Hadi çocuklar." Anahtarlarımı aldım. "Babanızın özel olarak konuşmaya ihtiyacı var."

"Olduğunuz yerde kalın!" diye bağılıyor bana.

Çocuklar oldukları yerde donup kaldılar.

"Grace!" Gabriel talep ediyor.

"Şimdi," diye bağıyorum. Dominic ve Lucia'nın ellerinden tutup onları arka kapıdan dışarı sürüklüyorum ve merdivenlerden aşağı koşarak iniyoruz, ön taraftan arabaya doğru koşuyoruz ve içeride cam kırılma sesleri duyuyorum.

Şimdi de evimi dağıtıyor. "Neler

oluyor?" Dominic talep ediyor.

Nasıl cevap vereceğimi bilemedim. "Umm..." Arabanın kapısını zorlayarak açtım. "Yolda konuşuruz."

Ariana içeride çığlık atmaya ve bağırmaya başlar ve bu ses mahallede yankılanır.

Oh adamım... şimdi tamamen kaybediyor ve kim onu suçlayabilir ki. Yeni eski sevgilisini ipek boxer şortunun içinde başka bir kadın ve çocuklarıyla buldu. Keşke dün gece gerçekte ne olduğunu bilseydi... biliyor.

Zavallı, zavallı kız.

"Ama hâlâ pijamalarımızı giyiyoruz," diye itiraz ediyor

Dom. Onu arabaya iterken "Sorun değil," diye bağıyorum.

İçeriden bir şey daha kırılıyor. Kahretsin... Güvende mi? Polisi falan aramalı mıyım?

Arabaya doluştuk ve manyaklar gibi yola koyulduk.

"Kimdi o?" Dominic soruyor.

"Babanın arkadaşı."

"Neden ağlıyordu?"

Direksiyonu sıkıca kavradım. Bu soruya nasıl cevap verirsin? Yalan söyleyemem, kendi gözleriyle gördü. "O ve baban eskiden çıkıyorlarmış ve baban ondan ayrılmış, kızın da üzgün olduğu belli." Gözlerim kayıyor

dikiz aynasında onunla buluşmak için. "Sorun değil, böyle şeyler bazen yetişkinler arasında olur."

Gözleri gözlerimi tutuyor ve onun küçük zihninin saatte milyonlarca mil koştuğunu görebiliyorum. "Kızları hep ağlatıyor, değil mi?"

Kalbim sıkışıyor.

Çocuklar bunların hiçbirini görmedi; evde tam zamanlı bir baba ya da erkek olmadan, her türlü rahatsızlıktan ya da kavgadan mutlu bir şekilde korundular.

"Hayır, o her zaman kızları ağlatmaz. Yetişkin ilişkileri karmaşıktır, Dom," diye cevap veriyorum. "Şanslısınız ki çocuklarla başa çıkmak çok daha kolay."

"Neden ayrıldık?"

"Gabriel kızgın ve üzgün olduğu zamanlarda seni yanında istemedi, hepsi bu. O iyi olacak, endişelenme."

Aklıma Gabriel'in evdeki hali geliyor. Umarım o iyidir. Belki de çocukları Deb'lere bırakıp onu kontrol etmek için geri dönmeliyim?

Benim varlığım kesinlikle durumu daha da kızıştıracak. Hayır... Uzak durmalıyım.

Deb'in garaj yoluna girdiğimizde elinde bir fincan kahveyle bahçesini suluyordu, hepimiz pijamalarımızla arabadan inerken kaşlarını çattı. "Neler oluyor?"

"Gabriel'in kız arkadaşı geldi, ağlıyor ve cam eşyaları kırıyordu," diye yanıtlıyor Dominic onun yanından geçip eve girerken. "Deliriyor ve evimizi mahvediyor."

Deb'in gözleri benimkilerle buluştuğunda genişliyor.

"Ciddi misin sen?" "Ölümcül." İç çektim. "Kahveye ihtiyacım var."

Deb ve ben onun mutfağında oturmuş, derin düşüncelere dalmıştık. "Bence geri dönüp onu kontrol etmelisin," dedi Deb. "Ya o..."

Düşünürken elimi yüzümde gezdiriyorum. "O iyi olacak." "Nerede yaşadığını nereden biliyordu?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Ve bütün gece onun evinin önünde oturup eve gelmesini mi bekledi?"

"Görünüşe göre." Kalbim sıkışıyor. "Tam olarak onun olduğu yerdeydim ve ne kadar incineceğini bilmek beni hasta ediyor."

"Ama o artık senin." Deb kahvesini yudumlar.

"Ugh, yani benim değil." Başımı tiksintiyle sallıyorum.

"Heyecanlanma, bu tek seferlik bir olaydı."

"Bundan emin misin?" "Eminim."

Gabriel

Grace çocukları arka kapıdan aceleyle geçiriyor ve kalbim sıkışıyor, isteyeceğim son şey onların bununla uğraşmak zorunda kalması. Dikkatimi Ariana'ya veriyorum; histerik ve kontrolsüz bir şekilde ağlıyor.

"Sakin ol," dedim ona.

"Sakinleşmek mi?" diye soluk soluğa bağılıyor.

"Sakinleşmek mi?" diye tekrar ağlıyor. "Onu becerdin mi?"

Sessiz kalıyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Bana gerçeği söyle, Gabriel. Düğün gecemizde onunla yattın mı?"

Sikeyim.

Grace ve çocuklarla kendimi o kadar kaptırmışım ki zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Dün bizim düğün günümüz olacaktı.

Ben tam bir pisliğim.

"Hatırladın mı ki?" diye fısıldıyor gözyaşlarının arasından, sesi çatlıyor, acısını ele veriyor.

"Tabii ki hatırladım," diye yalan söylüyorum. Bu durumu etkisiz hale getirip onu buradan çıkarmalıyım, tamamen dengesiz biri. "Çocuklarımı görmeye geldim."

"Bana yalan söyleme." Bir bardak alıyor ve kafama fırlatıyor; bardak duvara çarpıyor.

"Hey," dedim sertçe. "Bu evde hiçbir şeyi kıramazsın."

Bir bardak daha alıp fırlatıyor, duvara çarpıp patlayan camlar etrafa saçılıyor. "Onun bütün evini yakacağım, o beş para etmez bir yuva yıkıcıdan başka bir şey değil."

Annemle konuşuyormuş. "Hadi evime dönelim."

Mark hangi cehennemde?

"Hayır. Onun dönmesini beklemek istiyorum." Kollarını kavuşturur ve adım atmaya başlar. "Ona sormak istediğim birkaç şey var."

"Ne gibi?"

"Bunu bilmek bana, öğrenmek de sana düşer."

Öfkem tehlikeli bir şekilde yüzeye yaklaşıyor ve onu elinden tutuyorum. "Dışarı. Şimdi."

"Hayır," diye bağılıyor ve göğsüme sertçe vurmaya başlıyor. "Nasıl yaparsın?" diye histerik bir şekilde ağlıyor. "Bunu bana nasıl yaparsın?" Bana tekrar tekrar vurmaya devam ediyor. "Beni sevdiğini söylemiştin. Birlikte hayatımıza yeni başlıyorduk, bu kadar güzel bir şeyi nasıl bırakıp gidebildin?" Göğsümü yumrukluyor ve artık resmileşti, ben en kötü insan türüyüm.

O tamamen kırılmış.

"Bebeğim, özür dilerim. Çok ama çok üzgünüm." Onu sakinleştirmek için yakınım çekiyorum ve göğsüme yaslanıp ağlarken onu kollarımın arasına alıyorum.

Uzun bir süre birbirimizin kollarında duruyoruz ve bunu nasıl daha iyi hale getireceğimi bilmiyorum. Yapabilmemin bir yolu yok. Gracie'ye tamamen ve geri dönülmez bir şekilde aşığım ve eğer dürüst olursam, her zaman da aşkıttım. Ariana'ya karşı hissettiklerim Grace'e karşı hissettiklerimin sadece yüzeyini çiziyor... ve şimdi çocuklar da işin içine girince diğer her şey yanında sönük kalıyor.

Ne tür bir adamım ben?

Ben onu tutarken Ariana'nın vücudu gözyaşlarıyla doluyor. "Şşş." Onu sakinleştirmeye çalışıyorum. "Her şey yolunda," diye fısıldıyorum. "Her şey yoluna girecek."

"Sen yanımda olmazsan her şey nasıl yoluna girebilir?" Ağlamaklı gözleri benimkileri tutuyor.

Ona doğruyu söylemek, bensiz daha iyi olacağını çünkü birlikte olsak bile başka bir kadını uzaktan seveceğimi söylemek istiyorum.

Ama yapamam.

Şimdi olmaz, o böyleyken olmaz.

Ona bundan daha iyisini borçluyum, ona bakmak zorundayım. "Hadi, seni New York'a geri götüreceğim," diyorum ona sarılırken usulca.

Bana baktı. "Benimle New York'a geri mi geliyorsun?"

"Evet."

Umut dolu gözyaşlarının arasından gülümsüyor. Hay sikeyim.

"Hadi gel." Kolumu ona doladım ve nazikçe evden çıkarıp arabama bindirdim. Parçalanmış bir çocuk gibiydi, kontrolsüzce hıçkırıyordu. Onu böyle görmeye dayanamıyorum.

Bak ne yaptın.

Zihnim dakikada bir milyon mil hızla koşarken sessizce evime dönüyoruz.

Grace, Ariana ile gitmem hakkında ne düşünecek?

Bu bana bile kötü görünüyor, ama nasıl yardım edebilirim? Ariana bu haldeyken onunla ilgilenmezsem nasıl bir insan olurum?

Arabayı garaj yoluma çekip eve doğru ilerliyoruz; Mark garaj yolunda ve ben arabayı park ederken şaşkın şaşkın bakıyor.

Ona ters ters baktım. Neredeydin lan sen?

Noktaları birleştirdiğinde yüzü düşüyor ve kapımı açmak için acele ediyor. "Alo?" diye kekeliyor.

Arabadan inip kapıyı çarpıyorum; öfkem elle tutulur gibi.
"Neler oluyor?"

"Ariana bu sabah Grace'e geldi. Görünüşe göre bütün gece evin önünde oturmuş."

Mark'ın gözleri dehşet içinde açılır. "Onu görmedim," diye kekeliyor, "Yemin ederim hiçbir şey görmedim."

"Uçağı ayarla, onu eve götürmem gerek."

"Emredersiniz, efendim."

Arabanın Ariana'nın tarafına doğru yürüdüm ve o bir topun içinde buruşmuş, hala ağlıyordu. Uzanıp onu arabadan çıkarıyorum ve Mark'ın gözleri onun durumunu görünce açılıyor. Önden koşup bizim için ön kapının kilidini açıyor ve onu içeri taşıyıp dikkatlice kanepeye yerleştiriyorum. "Bana bir battaniye getir."

"Evet, tabii ki." Mark merdivenlerden yukarı koşar.

"Ariana, sana yiyecek bir şeyler hazırlayacağım," diyorum usulca saçlarını alnından geriye doğru çekerken.

"Aç değilim," diye fısıldıyor.

"Yemek yiyorsun, seni son gördüğümünden beri çok kilo vermişsin. Midene bir şeyler girmesi lazım."

Mark elinde bir battaniyeyle tekrar ortaya çıkıyor ve ben de battaniyeyi dikkatlice onun üzerine örtüyorum. Başının altına bir yastık koyuyorum ve onu sarıyorum. "Birazdan döneceğim, tamam mı?" Mark'a dönüyorum. "Gözlerini ondan ayırma," diye homurdandım.

O kadar öfkeliyim ki gözlerinin içine zar zor bakabiliyorum. Bir tanesi bile işini yapmayacaksa bu evde ve Grace'in evinde koruma bulundurmanın ne anlamı var?

Kelleler bunun üzerine yuvarlanacak.

"Evet, efendim." Sanki hayatından endişe ediyormuş gibi karşı kanepeye oturur.

Öyle olmalı.

Mutfağa gidip buzdolabını açıyorum, ona ne alacağım?

Telefonumu çıkardım ve Grace'e mesaj attım.

**Özür dilerim.
Ariana perişan halde,
Onu New York'a götürüyorum.
En kısa zamanda seni arayacağım.**

Gönder tuşuna basıyorum.
Ariana'ya ızgara peynirli sandviç ve sıcak çikolata yapıyorum ve telefonumu kontrol ediyorum, Grace'den cevap yok.
Sikeyim.
Ona tekrar mesaj attım.

**Böyle görünmüyor,
Eve yalnız gitmesine izin
veremem, çok üzgün.**

Bundan sonra ne yazacağımı düşünürken duraksıyorum.

**Fiziksel olarak Ariana ile
gidiyorum ama kalbimi seninle
bırakıyorum.
Elimden geldiğince çabuk döneceğim.
Seni seviyorum.**

Bir an düşündüm, seni ilk kez lanet bir mesajla seviyorum diyemem, hele bu koşullarda hiç diyemem.
Mesajdaki seni seviyorum sözcüklerini siliyorum ve tekrar okuyorum.

**Böyle görünmüyor,
Eve yalnız gitmesine izin
veremem, çok üzgün.
Fiziksel olarak Ariana ile
gidiyorum ama kalbimi seninle
bırakıyorum.
Elimden geldiğince çabuk döneceğim.
Xox**

Gönder tuşuna basıp kızarmış peynir ve sıcak çikolatayla oturma odasına gidiyorum.

Mark kıpırdamadan oturuyor ve Ariana uyuyor. Zavallı şey çok yorgun; belli ki bütün gece uyumamış. Yemeği sehpanın üzerine bıraktım. "Ofisimde konuşalım."

Mark beni koridorda takip ediyor ve ben de kapıyı arkamızdan kapatıyorum. "Neredeydin lan sen?" Homurdanıyorum.

"Bilmiyorum... Bilmiyordum... O değildi." Bir cevap ararken kelimeleri birbirine karıştırıyor.

"Bu sabah Grace'in evindeki korumalar hangi cehennemdeydi?" Öfkeliyim, bu nasıl olabilir?

"Onlara mesaj attım ve sen henüz dışarıda olmadığın için bugün saat 9'a kadar başlamayacaklarını söylediler."

"Ne?" Patladım. "Eski nişanlım, içinde çocuklarımın olduğu bir evde beni bombaladı. Sence bu kabul edilebilir bir şey mi?"

"Hayır, efendim."

"Peki söyle bana, Ariana bütün gece burada kapının önünde otururken onu nasıl görmedin?"

"Dün öğleden sonra siz gittikten sonra birkaç film izledim ve sonra yattım. Burada hiç kimseden iz yoktu. Grace'deki muhafızların vardiyayı devraldığını düşündüm."

"Yanlış düşünmüşsün, şu lanet uçağı hazırla." Hışım la ofisimden çıktım ve çantamı toplamak için merdivenlerden yukarı çıktım.

Eşyaları güçlükle çantama atıyorum. Tarihin en iyi yirmi dört saatinden sonra... bu oluyor. Grace'in cevap verip vermediğini görmek için telefonumu kontrol ediyorum.

O yapmadı.

Numarasını çevirirken adım atmaya başladım, çaldı...çaldı...çaldı.

Grace Porter'a ulaştınız, mesaj bırakın.

Kapatıyorum.
Grace'le daha sonra ilgileneceğim; her şeyden önce Ariana'yı güvenli bir şekilde ailesine götürmeliyim.
Mark kapıya geldi. "Siz ne zaman isterseniz uçak hazır."
Çantaya bir tişört koydum. "Yirmi dakika içinde çıkacağız."

Dört saat sonra.

Ben pencereden dışarı bakarken uçak JFK'deki piste iniyor.
Ariana yol boyunca omzumda uyudu ve bir tür sinir krizi geçirip geçirmediğini merak etmeye başladım. Hiç kendisi gibi davranmıyor, genellikle çok güçlü ve gururludur ve onu daha da üzmeyecek ne söyleyeceğimi bilmiyorum.
Çenemi kapalı tutmak en iyi seçenek.
Onu güvenli bir şekilde eve götür. Ailesini çoktan aradım. Onu kucağıma aldığımda ağladığını ve göğsüme vurduğunu görüyorum ve kalbim sıkışıyor.
Sonsuza dek beynime kazınacak en korkunç çekirdek anı, ayrıldığımda tekrar olabileceğini hayal etmek bile istemiyorum. Fiziksel olarak hasta hissediyorum.
Telefonuma baktım, cevapsız arama yok.
Dikkatim pencereden dışarı bakmaya yöneldi. Çocuklara veda bile etmedim.
Ne düşünüyor olmalılar?
Yabancı bir kadın çığlık atarak ve ağlayarak ortaya çıkıyor ve sonra kendi evlerinden dışarı çıkarılıyorlar ve aniden onunla birlikte gidiyorum.

Belki de Ariana'yı eve bırakıp Greenville'e geri dönmeliyim... ama sonra yarın New York'ta kurula sunum yapmam gerekiyor.

Tanrı aşkına, bu kadar uzakta yaşamaları lojistik bir kabus.

Grace'i arayıp bir haftalığına buraya gelip gelemeyeceğini soracağım. Çocuklar bir hafta okula gitmeyebilir, elbette bunlar hafifletici sebepler. Dominic ve ben köşeyi dönmeye başlamıştık, bu sabahın onun küçük beyinde olmasını istemiyorum. O da benim gibi aşırı düşünen biri, bunu nasıl yorumlayacağını biliyorum. Onlar yerine onunla birlikte olmayı seçtiğimi, kendi özgür irademle ayrıldığımı düşünecek.

Onlarla birlikte olmalıyım.

Ariana'nın eli kalçamdan yukarı kayıyor ve elimi kendi elinin içine alıyor. "Teşekkür ederim."

Ona bakıyorum. "Ne için?"

"Benimle eve geldiğin için."

Eve seninle gelmedim. İçsel bir risk değerlendirmesi yaparken bir an için ona bakıyorum. Onu sağ salım eve götürmeden tekrar üzmem.

Elini sıkıp ona hüzünlü bir gülümseme veriyorum. "Hadi seni eve götürelim, olur mu?"

Bana umutla gülümsüyor ve omzumu öpüyor. "Seni seviyorum."

Kalbim onun için yeniden kırılırken ona bastırılmış bir gülümseme veriyorum.

Bu muhtemelen tüm zamanların en kötü günü.

Uçak durdu ve ben ayağa kalkıp çantaları aldım. Mark çantalarımızı aşağı indiriyor ve ben de onun koltuğundan kalkmasına yardım ediyorum. El çantasını alıp elinden tutuyorum ve onu uçaktan çıkarıp merdivenlerden pistte bekleyen arabaya götürüyorum.

Kapıyı açıyorum ve o içeri tırmanırken bekliyorum, ben de arkasından biniyorum.

Neredeyse geldik.

New York'a doğru yol alırken Ariana elimi kucağında tutuyor ve ben kalbim boğazımda sessizce oturuyorum. Oraya vardığımızda ne olacak?

Onu incitmek beni öldürüyor, bunu nasıl yaparım?

Evliliklerini terk eden ve çocuklarını bırakıp giden tüm kadın ve erkekleri düşünüyorum. Nasıl olur da bir gün başka biri için ayrılır ve bir daha asla geri dönmezsiniz?

Bugün çocuklarımı bırakıp Ariana'yı eve götürdüğüm için kendimi kötü hissediyorum.

Telefonum cebimde titriyor, Grace.

Mesajı okuma dürtüsü tüm kontrolümü elimden alıyor. Ariana'nın önünde telefonumu açamam, çıldırır.

Dirseğimi kapıya dayayarak burnumun kenarını çimdikliyorum.

Bir kabusu yakalandım.

İki yer arasında yaşıyor, çocuklarımin sevgi ve saygısını kazanmaya çalışıyorum. Artık çalışmakla ya da New York'ta olmakla hiç ilgilenmiyorum ve bir kadına umutsuzca aşıkken başka bir kadının kalbini kırıyorum.

Yeraltı otoparkına giriyoruz ve Ariana bana gülümsüyor, onu evime getirdiğim için minnettar.

Köşeyi döndüğümüzde, ailesinin arabasının benim durduğum yere park ettiğini görünce kalbim sıkışıyor.

Öne doğru oturuyor. "Ailem neden burada?" Panik içindeki gözleri bana kayıyor. "Ailemi mi aradın?"

Elini kendi elimle kavradım. "Senin için endişeleniyorum," diyorum ona usulca.

"O zaman beni bırakma," diye ağlıyor.

Mark'ın gözleri dikiz aynasında benimkilerle buluşmak için yukarı kayıyor.

Siktir... İşte başlıyoruz.

Mark arabayı ailesinin yanına çekiyor ve ben de kapıyı açıyorum.

"Hayır," diye ağlıyor bana sarılırken. "Bunu yapamazsın, biz birbirimizi seviyoruz Gabriel." Annesi ve babası yürüyor

arabanın yanına gidip ona baktım.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim," diyorum hüzünle. O bana sarılırken ben arabadan iniyorum.

"Ariana, hayatım. Bizimle eve geliyorsun," diyor annesi.

"Hayır, Gabriel, beni bırakma."

Babası arabaya uzanır ve kız onunla dövüşmeye başlar.

Boğazımdaki yumru neredeyse nefesimi keserken silüetleri bulanıklaşıyor.

Onu benim arabamdan sürükledi ve ağlama sesleri arasında kendi arabasına bindirdi.

Kenarda duruyorum, çaresiz.

Bu çok yıkıcı.

Annesi arka koltuğa onun yanına biniyor ve babası kapıyı çarparak kapatıyor ve sonra bana dönüyor. "Bunun için seni asla affetmeyeceğim."

Kendimi tutmaya çalışırken burun deliklerim şişiyor. "Hak etmiştim."

Arabanın yavaşça kayboluşunu izledim.

Hiç bu kadar suçlu ve üzgün hissetmemiştim. Ariana bunların hiçbirini hak etmiyor.

Mark ve Andrew asansörün yanında sessizce dururken yanlarından geçip gidiyorum. "Hepiniz uyarıldınız," diye homurdandım. "Güvenlik için bir servet ödediğimde, lanet olası bir güvenlik isterim."

Yüzleri düşüyor ve asansörün düğmesine kuvvetle basıp kapıyı üzerlerine kapatıyorum.

Bu lanet günü çoktan bitirdim, dayanamıyorum.

En tepeye çıkıyorum; asansörün kapıları doğrudan çatı katıma açılıyor ve dışarı çıkıp doğrudan barıma yürüyorum. Titreyen ellerimle kendime bir bardak viski doldurup dümdüz içiyorum; sonuna kadar yakıyor. Öyle de olmalı, bunu hak ediyorum.

Bir tane daha dolduruyorum ve gidip kanepeme uzanıyorum. Uzun bir süre boşluğa baktım. Ariana'yı hayal ediyorum ve

şu anda ailesinde neler olduğunu hayal etmek istiyorum.

Grace'in bana mesaj attığını görmek için cebimi karıştırıyorum.

**O iyi, umarım iyidir.
Yapmanız gerekeni yapın.**

Rahatlayarak nefes veriyorum, bunun için şükürler olsun.
Bardağımı dudaklarıma götürüyorum, ellerim yaprak gibi titriyor. Daha önce hiç bu kadar stresli olduğumu hatırlamıyorum. Ecza dolabına gidip ilaçları karıştırıyorum, sonunda biraz Xanax buluyorum ve iki tane patlatıp biraz daha viskiyle yıkıyorum.

Derin nefes alıyorum ve sinir sistemimin sakinleşmesini sağlamaya çalışırken ileri geri adım atıyorum.

Yavaş ve emin adımlarla Xanax'ın etkisini gösterdiğini, kalp atışlarımın yavaşladığını ve titrememin azalmaya başladığını hissediyorum.

Kanepeye uzanıp duvara bakıyorum. Çatı katım sessiz ve gün ışığının gölgeleri gittiğinde, karanlıkta vicdanımla baş başa kalıyorum.

Burası çok yalnız.

"Ve bu da burada." Beyaz tahtayı gösteriyorum. "Bu..." Hatırlamaya çalışırken parmaklarımı şıklatıyorum. "Kahretsin, ne oldu, adı aklımdan çıktı."

"John?" Alessio araya girer.

"Evet." Çenemi sıktım, lanet olsun... "John ... ile ilgilenecek."

"Program mı?" Alessio sözümü kesti.

Yönetim kurulu üyeleri birbirlerine bakıyorlar ve ben yerin dibine girmek istiyorum.

"Beş dakika ara verebilir miyiz?" Alessio sözümü kesti.

"Çok önemli bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor."

"Elbette, on beş dakika içinde burada buluşalım," diyorum herkese. Toplantı odasından çıkıp ofisime doğru yürüyorum. Elimi yüzümü yıkadım.

yüzümü banyoya dönüyorum ve yanımda birinin durduğunu hissediyorum. Alessio'nun kapı pervazına yaslandığını görmek için başımı kaldırıyorum.

"İyi misin dostum?"

"Evet." Yüzümü kurulayıp yanından geçerek ofisime geri dönüyorum.

"Bugün gazetede Ariana hakkında çıkan haber sizi sarstı mı?"

"Benim ve onun jetimden inerken el ele tutuştüğümüz ve 'Ferrara ve Ariana romantik kaçamakta yeniden bir araya geliyor' başlığını taşıyan fotoğrafı mı kastediyorsun?"

Yüzünü buruşturuyor. "Hemen hemen."

"O çöplük yangını düşünmeden önce bu toplantıyı atlatmam gerekiyor."

"Grace ile konuştun mu?"

"Hayır, dün gece kendimden geçtim ve uyuyakalmışım. Onu bu gece arayacağım."

"Evine git," diyor. "Kendinde değilsin ve orada yarardan çok zarar veriyorsun."

Sikeyim.

"Onlara migrenin olduğunu söyleyeceğim ve toplantıyı ben devralacağım."

Gözlerim onunkileri arıyor. "Eve gitmeyeceğim ama toplantıyı sen devralırsan minnettar olurum. Özür dilerim."

"Olma." Beni kucağına çekti. "İşte bu yüzden bir kardeşin var, düştüğünde seni tutması için."

"Teşekkürler." Ona normalden biraz daha uzun sarılıyorum. "İyi misin?" Kaşlarını çattı.

Başımı salladım. "Evet, zor bir hafta."

Saat 17:00'de Ferrara binasından çıktığımda bir fotoğrafçı kalabalığıyla karşılaştım.

"Bay Ferrara, düşün tekrar başladı mı?" Güvenlik beni kalabalığın arasından itiyor.

"Ariana ve sen çok güzel bir çiftsiniz. Bize romantik kaçamağınızı anlatır mısınız?" diye sesleniyor başka biri. Ben

Arabanın arkasına doluştuk ve trafiğe çıktık, New York sokaklarında vızır vızır ilerliyoruz ve telefonuma baktığımda Grace'in güvenlik görevlisi Elias'tan gelen beş cevapsız aramayı görüyorum.

Kaşlarımı çatıyorum ve numarasını çeviriyorum.
"Merhaba Bay Ferrara," diyor endişeyle.

"Ne?"

"Grace'in bugün Jack Spalding ile tekrar öğle yemeği yediğini haber vereyim dedim."

Adrenalin sistemimde dalgalanıyor ve gözlerim kıpkırmızı oluyor. "Öyle mi?"

Grace

Kanalı değiştirmek için kumandayı televizyona doğru tutarken çayımı yudumluyorum. Muhtemelen yatmam gerekiyor, saat 22:00'yi geçti ama hiç yorgun değilim.

Ön basamağın sesini duyuyorum ve sonra kapı hafifçe çalınıyor. Kim var orada?

Gabriel'i görmek için aceleyle kapıyı açıyorum, lacivert bir takım elbise giymiş ve karanlık soğuk gözleri benimkileri tutuyor. Her hücrelerinden düşmanlık damlıyor ve içimi bir korku kaplıyor. "Gabriel?"

"Bugün nereye gittin lan sen?" diye homurdanıyor.

Grace

Ben daha ne dediğini anlayamadan yanımdan geçip eve girdi ve adımlarını hızlandırmaya başladı. Öfkenin de ötesinde.

"Ne?" Kaşlarımı çattım.

"Beni duydun, aptal gibi davranma," diye öfkelenildi. "Bugün öğle yemeğini nerede yedin?" diye alay ediyor.

Kahretsin, Jack'le olan öğle yemeğimi tamamen unutmuşum.

Doğru... Cevap vermek için ağzımı açtım ama sözümü kesti.

"Seninle birlikte olmak için tüm hayatımı paramparça ettim... ve sen buradasın, başka bir adamla öğle yemeği randevularına gidiyorsun," diye homurdanıyor. "Öğle yemeğinden sonra ne olduğunu bilmek istiyorum." Elleri kalçalarında, öfkesi hissedilir bir şekilde adım atmaya başladı.

"Hayatımın en kötü haftasını geçiriyorum ve Ariana, iş, çocuklar ve şimdi hakkında endişelenmek zorundayım,

Üstüne üstlük, kontrolden çıkmış kız arkadaşımı dizginlemek için buraya kadar koşturmak zorunda kaldım."

Kulaklarımda öfkeli kalp atışlarımı duymaya başlıyorum ve ağırlığımı arka ayağıma veriyorum. "Birincisi, ben senin kız arkadaşın değilim. Bana bir daha asla öyle deme."

"Evet, öylesin amına koyayım." Alnındaki damarlar o kadar dışarı çıkmış ki neredeyse nabzını görebiliyorum.

"Ne zamandan beri?" Ellerimi tiksintiyle kalçalarımaya koydum. "Cumartesi gecesinden beri."

"Ne? Özel bir konuşma olmadı." Yüzümü buruşturuyorum. "Seks yaptık, Gabriel, hepsi bu."

"Bu kadar mı?" diye patlıyor. "Bu kadar değil mi?" "Sakin ol."

"Sakinleşmeyeceğim," diye bağırıyor.

"Çocukları uyandıracaksın," diye fısıldıyorum öfkeyle.

"Güzel, git onları uyandır." Deli gibi üst katı işaret ediyor. "Git onlara, beni seks için kullandığını söyleyen anneleriyle birlikte olmak için tüm hayatımı bir kenara attığımı söyle. Eminim her şeyi duymak isteyeceklerdir."

Artık beni gerçekten kızdırmaya başladı.

"Aslında senden hiçbir şeyi bırakmanı istemedim." Ellerimi havaya kaldırdım. "Tüm hayatına geri dön, Gabriel." Mutfığa doğru yürüyorum ve o da peşimden geliyor. "Her şeyinle evlen ve beni rahat bırak, senin dramatizmine ayıracak vaktim yok."

"Onu bir daha görmeyeceksin. Beni anlıyor musun?"

"Bana ne yapacağımı söyleyemezsin."

"İzle beni!" diye patladı. "Ben ne dersem onu yapacaksın." "Asla dediğini yapmayacağım," diye tükürdüm.

"Yapabilirsin ve yapacaksın."

"Dinle... Buraya Tanrı'dan daha kutsal biri gibi gelip benim şeytan olduğumu varsayamazsın. Cidden, Gabriel..." Yanaklarıma hava üflüyorum, bu kazananı olmayan bir durum. "Ben Ariana değilim," diye çıkışıyorum. "İstediğin kişi değilim ve asla da olmak istemem."

"Sen benim istediğim şeysin."

"Onu hâlâ sevdiğini biliyorum."

"Yapmam gerektiği şekilde değil," diye karşılık veriyor. "Ben seviyorum

Sen."

Ne?

Birbirimize bakıyoruz. Hava almak için çırpınırken göğsü inip kalkıyor.

"Seni seviyorum Grace," diye fısıldar. "Seni her zaman sevdim."

Oh hayır...

Gözlerim doluyor çünkü lanet olsun, hayat çok acımasız. Uzun yıllar boyunca tek istediğim bu sözleri duymaktı ama şimdi duyuyorum ve hiçbir şey hissetmiyorum.

"Özür dilerim."

"Bu ne anlama geliyor?" Kaşlarını çatıyor.

"Hayatını bir kenara atmanı hiç istemedim," diye fısıldıyorum, beklenmedik bir duygu beni ele geçiriyor ve gözlerim doluyor. "Asla tek taraflı bir aşk hissetmeni istemedim. Bunu en kötü düşmanıma bile dilemezdim."

Gözleri benimkileri ararken yüzü düşüyor.

"Gabriel... Aramızdaki bir şeyi bozdun ve ben..." Gözyaşları içinde yüzümü buruşturuyorum. "Keşke seni sevseydim... Çocuklar için anne ve babalarının birlikte olması çok harika olurdu."

Gözyaşlarım barajı yıkıp yüzümden aşağı akarken bana sırtını dönüyor. Bunu onlar için bile yapamamaktan nefret ediyorum.

"Kalbimi kırdığında, asla iyileşemeyeceğimi düşündüm," diye fısıldıyorum.

Sırtına bakıyorum; bana bakamıyor bile.

"Ve sonra iyileştim, ama iyileştiğimde farklı bir şekilde iyileştim. Artık aynı kız değilim Gabriel ve onu nasıl geri kazanacağımı bilmiyorum, sanki içimde bir ölü var."

Kafası düştü.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Benden nefret etme..." Öfkelenmiş gibi kafasını kaldırıyor. "Touché."

Gözyaşları içinde yüzümü buruşturuyorum ve o arkasına bile bakmadan arka kapıdan çıkıp gidiyor.

Kapı keskin bir sesle kapandı. "Özür dilerim," diye fısıldıyorum boş odaya. "Ama kendinden başka suçlayacağın kimse yok."

Sonunda uykuya daldıktan iki dakika sonra alarm çalıyor ve onu zorla kapatıyorum. Bir an uzanıp tavana bakıyorum ve kendimi toparlamaya çalışıyorum.

Bu gerçekten dün gece oldu mu, yoksa her şeyi rüyamda mı gördüm?

Ugh... Kendimi yataktan sürükleyerek çıktım ve bana bakan vahşi canavarı görmek için banyoya girdim.

Yuva yıkan.

Kendimle ya da Cumartesi gecesi yaptıklarımla gurur duymuyorum, bizim için umutları olduğunu bildiğim halde onunla asla yatmamalıydım. Ama kendimi savunmam gerekirse, ona defalarca onunla ileriye dönük bir şey istemediğimi söyledim, sadece beni dinlemedi.

Cumartesi gecesi hiç planlanmamıştı, bir anda oldu... gecenin bir yarısı banyoda bana saldırdı.

Pek romantik sayılmazdı.

Ne yaptığını tam olarak biliyordu, ona olan fiziksel çekiciliğimi bana karşı kullandı, durmamı imkansız hale getirdi. Ben daha itiraz etmeyi düşünemedim parmakları çoktan içime girmişti, o zamana kadar bedenim beynimin yerini almıştı. Bunun için suçu üstlenmeyeceğim.

Hayır. Bu onun suçu.

Saçımı topluyorum ve duşu açıyorum. Uzun bir gün olacak. Şimdiden çok yoruldum.

Beslenme çantalarını okul çantalarının içine koydum. "Hadi çocuklar, gitmemiz gerek," diye sesleniyorum. "Geç kalacağız."

Lucia tezgahtan okul çantasını alır.

"Git ve ön tarafta bekle, ben hemen geliyorum."

Ön kapıdan çıktı. "Merhaba," diye heyecanla soluyor.

"Anne, babam geldi."

Ne?

Kafamı köşeden uzattım ve onu ön verandada dururken gördüm.

Dominic merdivenlerden hızla iner ve ön kapıya doğru koşar.

"Merhaba adamım," diyor Gabriel

ona. Dom ona orantısız bir

gülümseme veriyor. "Merhaba."

"Eğer sorun olmazsa bugün sizi okula götürmeye geldim. Hafta sonu ikinize de veda edememiş olmaktan nefret ediyorum."

Dominic gülümsemesini gizlemek için alt dudağını ısıırıyor ve gözleri benimkilere kayıyor. "Sorun olur mu anne?"

Ön verandaya çıkıyorum ve Gabriel Ferrara'yı tüm erkeksi ihtişamıyla karşılıyorum. Gıcır gıcır beyaz gömlekli gri takım elbise, yeni yıkanmış koyu renk saçlar ve camı kesebilecek kadar kare bir çene. Tıraş losyonu doğrudan Afrodit'in kendisinden gönderilmiş.

"Merhaba," diyorum beceriksizce.

Dudaklarını kıvırıyor ve başını sallıyor. "Çocukları okula götürmek istiyorum."

"Tabii ki."

"Ben de onları alıp erken bir akşam yemeği için evime döneceğim. Yedi buçuk gibi onları eve getiririm."

İtiraz etmek için ağzımı açtım.

"Bu gece New York'a dönüyorum ve Cuma günü dönene kadar onları bir daha görmeyeceğim."

Çocukların gözleri benimkilerle buluşmak için titreyiyor.

"Gidebilir miyiz anne?" Lucia yalvarıyor.

Dom bile heyecanlı

görünüyor. "Elbette."

Dom çantasını almak için içeri koşuyor ve Lucia bana veda öpücüğü verdikten sonra beklemek için Gabriel'in arabasına doğru yürüyor.

"İyi misin?" Ona sordum. "Dün gecenin garip olduğunu biliyorum ama arkadaş olarak daha iyiyiz."

"Benimle konuşma."

Yüzüm düştü. "Ne, neden?"

"Çünkü söyleyeceğin hiçbir şeyle ilgilenmiyorum." Dönüyor ve merdivenlerden inip arabasına doğru yürüyor.

Dominic küçük sırt çantasıyla dışarı çıkıyor ve bana veda öpücüğü veriyor. "İyi günler tatlım." Gülümsüyormuş gibi yapıyorum.

Arabaya binip uzaklaşmalarını izliyorum ve bir anda yok oluyorlar... onunla birlikte. Çirkinleşecek, bunu hissedebiliyorum.

Bu sonun başlangıcı olabilir.

Gabriel

Yolda ilerliyoruz ve gözlerim Grace'in dikiz aynasında kayboluşunu izlemek için kayıyor. Kalbim boğazıma düğümleniyor, bütün gece düşündükten sonra fikrini değiştireceğini umuyordum.

Belli ki öyle değil.

Ouch...

"Yani." Çocuklara sahte bir gülümseme gösterdim.

"Bana okulunuzun nerede olduğunu söyleyin."

"Buradan yukarı çık ve şu tarafa dön," diyor Dom küçük elini kaldırırken.

"Doğru mu demek istiyorsun?"

Kaşlarını çatıyor.

"Bu senin sağ elin, yani bu yön doğru." "Ah evet."

Başını sallıyor.

"Ben solağım," diye açıklıyor Lucia.

"Öyle misin?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Ben de," diye yanıtıyor Dominic.

"Bana çekmişsin." Gururla gülümsüyorum. "Ben solağım."

İkisinin de gözleri büyür. "Öyle mi?"

"Whoa..." Lucia şaşkınlıkla fısıldıyor. "Biz de babamız gibi solağız."

Ve böylece günüm daha iyi geçiyor.

Okula vardık ve arabayı park ettim. "Ne yapıyorsun?" Dominic soruyor.

"Şey..." Duraksıyorum, ne sorduğuna emin değilim. "Annem bizi bırakıp gidiyor."

"İçeri girip sınıfınızı görebilir miyim?" diye sordum. "Görmek isterim."

"Ah evet," diye soluk soluğa kalır Lucia. "Sana bütün okulu gezdireceğim. Kütüphane en iyi bölüm."

"Tamam, harika." Gülümsüyorum. Saatime bakıyorum, saat dokuz on beşte Zoom toplantım var ama beklemeleri gerekecek.

Arabadan iniyoruz, Lucia elimi tutuyor ve okula doğru yürüyoruz. Ön kapının etrafında duran annelerin hepsi biz yaklaşırken dönüp bizi izliyor, spor kıyafetleri giymişler ve küçük çocukları olan bebek arabaları var.

At kuyruğu tugayı, tek bir kadın bile makyaj yapmamış ya da makyajlı değil.

Tuhaf.

Yanlarından geçip gidiyoruz ve ben garip bir şekilde gülümseyip başımı sallıyorum. "Günaydın."

Birkaçı "Günaydın," diye cevap veriyor.

"Kim o?" Fısıldaştıklarını duyuyorum.

Lucia onlara geri döner. "Bu bizim babamız," diye sesleniyor, hiç etkilenmeden.

Gözleri açılıyor ve gülümsememi gizlemek için dudağımı ısıırıyorum. "Ayakkabılarını gördünüz mü?" diye fısıldıyor biri.

Yürümeye devam ediyoruz. "Ayakkabılarımın nesi var?" Dom'a fısıldıyorum.

Onlara bakıyor. "Kimse böyle ayakkabı giymez." "O zaman giymeliler," diye cevap veriyorum.

"Sınıfımız hemen şurada," diyor Dominic.

Merdivenlerden yukarı çıkıyoruz ve Lucia beni içeri götürüyor.

el. Sanki bir sanat harikalar diyarına adım atmış gibiyim. Tavandan sarkıtılmış çemberlerden sarkan şeyler var, duvarlar sanat eserleri ve çizimlerle kaplı ve ben hayranlıkla etrafa bakıyorum. "Bu... muhteşem." Gülümsüyorum.

"Çantalarımızı buraya koyuyoruz," diyor Lucia bana, küçük raflı çanta standını göstererek. "Ben elmayım ve Dominic de zürafa." Her çanta yerinin üstündeki küçük karoları işaret ediyor.

"Anlıyorum." Çantalarını yerlerine koymalarını izliyorum. "Peki sen nereye oturuyorsun?"

"Ben şurada oturuyorum." Lucia koltuğuna doğru koşar.

"Ve bu da benim koltuğum." Dominic bana kendi koltuğunu gösteriyor. "Maryanne'in yanına oturmak zorundayım."

"İyi biri mi?" Ben soruyorum.

"Hayır, bütün gün bana patronluk taslamaya çalışıyor."

Kıkırdıyorum ve arka duvara bakıyorum, bir yığın çizimin üzerinde büyük bir başlık var.

Bizim hafta sonumuz

"O da ne?" diye sordum.

Lucia bana "Pazartesi günleri hafta sonumuzun resimlerini çiziyoruz ve hafta boyunca duvara asıyoruz" diyor.

Arka duvara doğru yürüyorum ve gözlerim resimleri tarıyor, sonra onu görüyorum ve kalbim duruyor.

Sağ üst köşede Dominic ismi, resimde bir kamp ateşi ve etrafında oturan dört kişi var. Elllerinde üzerinde şekerleme olan çubuklar tutuyorlar. Öğretmen en alta bir yorum yazmış.

*Benim baba geldi üzerinde ve Biz
oynadı Uno ve bir kamp/ire vardı.
En iyisiydi.*

Duygular beni ele geçiriyor ve resim bulanıklaşıyor.

Son zamanlarda bana ne oluyor, bu çocuklar beni duygusal bir sepet haline getirdi.

"Bu şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey." Ona bakarken gülümsüyorum. "Duvardan indirildiğinde, lütfen bunu alabilir miyim? Ofisime asmak istiyorum, böylece her gün ona bakabilirim."

Dominic bana gülümsüyor ve ben de ona bakarken saçlarını alnından geriye doğru itiyorum.

Bu çocuk.

"Peki senin resmin nerede Lucia?" Gözlerim duvarı taramak için geri dönüyor ve en alt sırada Lucia ismini görüyorum. Koyu renk saçlı bir kızın resmi. Ne?

Babamın kız/arkadaşı geldi ve kızgındı.

Bardaklarımı kırıldı.

"Oh..." Gözlerim dehşet içinde açıldı.

"Ofisiniz için benim de resmimi ister misiniz?" Umutla gülümsüyor.

O kadar da değil.

"Ahh... Tabii."

Dominic bana sırıtıyor ve ben onun bunu bildiğini biliyorum.

Bazı şeylerin sınıf duvarında olmaması gerekir, Lucia.

Bu başka bir gün konuşulacak bir konu.

"Benim gitmem gerek," dedim onlara. "Öğleden sonra seni alırım?"

İkisi de sanki hayatlarındaki en güzel günmüş gibi gülümsüyorlar ve kimi kandırıyorum ki... kesinlikle benimki de öyle.

Beni kapıya kadar geçiriyorlar; Dominic yanımda yürürken Lucia gururla elimi tutuyor. Onun gibi dokunaklı ve sevecen değil ve her ne kadar elini tutmak istesem de

ya da ona sarıldığımda, haddimi aşamayacağımı, o hazır olana kadar beklemem gerektiğini biliyorum. Bu benimle ilgili değil.

"Öğleden sonra görüşürüz." Eğilip Lucia'ya sarılırken gülümsüyorum, gözlerim Dominic'e gidiyor, elleri cebinde duruyor.

"Güle güle." Bana orantısız bir gülümseme veriyor.

"Öğleden sonra kapıda buluşalım mı?" diye sordum. İkisi de başını sallıyor.

"Tamam o zaman."

Uzaklara doğru atlarken onları izliyorum ve genişçe gülümsüyorum, onlar resmen tüm zamanların en sevimli çocukları.

"Merhaba," diyor arkamdan bir ses. Döndüğümde bir kadın görüyorum. "Daha önce tanıştığınızı sanmıyorum." Uzun siyah saçları var, tertemiz bakımlı, çekici ve buradaki diğer kadınlardan farklı.

Daha çok New York, daha az taşra hödüğü.

"Merhaba." Elini sıkmak için elimi uzattım. "Ben Gabriel." "Merhaba Gabriel, tanıştığımıza memnun oldum. Ben Felicity Fox." O da

Elimi gereğinden fazla tutuyor. "Seni daha önce buralarda görmedim?"

"New York'ta yaşıyorum. Buraya yeni taşındım ve ikisinin arasında yaşayacağım. Ben Dominic ve Lucia'nın babasıyım."

"Gerçekten mi?" Bana bakarken gözleri fal taşı gibi açıldı. "Grace'e mi döndün, yoksa karınla mı taşındın ya da..."

"Hayır, yalnız yaşıyorum."

"Oh..." Gözleri benimkileri tutarken elini uzun siyah at kuyruğunun arasından geçiriyor.

Yapma bile.

"Memnun oldum Felicity." Konuşmayı kısa kestim.

"Gitmem gerekiyor."

"Güle güle." Seksi bir şekilde gülümsüyor. Uzaklaşmak için döndüm.

"Oh Gabriel," diye

sesleniyor. "Evet?"
"Soyadınızı öğrenemedim?"
Beni Google'da aramak istiyor.

"Porter."

"Oh..." Bir an düşünür. "I..." Kafası karışmış gibi başını sallıyor.

"Sen ne?"

"Bunun Grace'in soyadı olduğunu sanıyordum." "Öyle," diye cevap verdim, "Yani siz ikiniz evli miydiniz?"

Git başımdan, haşere.

"Gitmem gerek, tanıştığımıza memnun oldum. Hoşça kalın." Soruya bilerek cevap vermiyorum ve arkamı dönüp okul kapısından geçerken tüm annelerin gözleri üzerimde, arabaya kadar beni izlediklerini hissediyorum.

Ha, taşralı kadınlar azgındır... sanırım, buralarda sikişmekten başka yapacak ne var ki, ve eğer Jack yerel erkeklerin neye benzediğine dair bir şey söylüyorsa...

Her neyse.

Arabaya bindim ve otoparktan çıktım. Şimdi... bu Allah'ın belasası yerde nereden düzgün bir fincan kahve bulabilirim?

Ana caddeye iniyorum ve bir kahve dükkânı görüyorum, insanlar ön tarafta küçük masa ve sandalyelerde oturuyor. "Bu iş görür."

Arabayı park edip içeri giriyorum ve bir kez daha herkes durup beni izliyor. Daha önce hiç kimse takım elbise görmedi mi?

Cidden... Bu Allah'ın belasası yer de ne?

Onların yanından geçip kafenin ön kapısından içeri giriyorum, kapının üzerinde küçük bir zil çalıyor ve tezgâha doğru yürüyorum. Genç bir adam servis yapıyor ve yüzünde aşırı bir gülümseme var. "Merhaba, size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Merhaba, bir kopi luwak alabilir miyim lütfen?" "Bir...ne?" Kaşlarını çatı.

"Kopi luwak mı?"

"Bunun ne olduğunu bilmiyorum."

"Doğru." Ugh... Kasanın üzerindeki panoya bakıyorum ve bunların ne olduğunu bilmiyorum. "Tamam, bana bir

Jamaika

Mavi Dağ." "Bir
ne, ne?"

Nefes veriyorum. Burada ne içiyorlar böyle? Acilen bir kahve makinesi almam lazım.

"Tamam, sadece... ne kadar kahven varsa ver." İç çektim.

"Americano?"

"Sanırım."

"Adı neydi?" "Gabriel."

Gülümsüyor. "Üç dolar yirmi sent, Gabriel."

Bu fiyata, muhtemelen bulaşık suyudur. Parasını ödüyorum ve gidip kafenin kenarında beklemeye başlıyorum.

Zil çalıyor ve iki kadın içeri giriyor. "Hey, Thomas." Kasiyeri ismiyle selamlıyorlar.

"Selam Greer, selam Sadie," diyor. "Her zamankinden mi?" "Evet, lütfen." Pencere kenarına otururlar.

"Hey, Thomas," diye sesleniyor bir adam masasından. "Kardeşin dün geceki oyundan memnun olmalı, son beş dakikada gol attı."

Thomas siparişi yazarken gülümsüyor. "Bugün kendini her zamankinden daha çok seviyor."

Hepsi kendi aralarında konuşup sohbet ediyor ve ben de bu tuhaf kafedeki insanlara bakıyorum. Gerçekten hepsi birbirini tanıyor mu?

Ve neden herkes acınacak kadar iyi davranıyor? Sanki Alacakaranlık Kuşağı.

"Bay Gabriel," diye sesleniyor Thomas.

Tezgâha doğru yürüdüm ve bana kahvemi uzattı. "İyi günler efendim."

"Teşekkürler." Kahveyi alıp dışarı çıkıyorum ve arabama geri dönüyorum; bir yudum alıp dudaklarımı büküyorum.

Zor... ama lezzetli, sanırım.

Burası garip bir yer.

Sabah 9:10.

Bilgisayarımda oturum açıyorum ve Zoom toplantı bağlantısına tıklıyorum. Oturuyorum ve toplantıdaki diğer kişilerin katılmasını bekliyorum.

Oturduğum ofise bakıyorum, benim zevkime hiç uymuyor, tüm zamanların en kötü mobilyalarına sahip. Evden bazı konfor eşyaları getirmem gerekecek, ihtiyacım olan şeyler olmadan zamanımın yarısını burada geçiremem.

Notlarımda bir liste yapmaya başladım.

Kahve

makinesi. Ofis

mobilyaları.

Yatak.

Keten.

Takım elbiseme baktım. Daha gündelik kıyafetler.

Spor salonu, burada bir spor salonuna ihtiyacım var. Bir haftadır antrenman yapmadım. Bok gibi hissediyorum.

Aklım Gracie'ye gitti. Asla tek taraflı bir aşk hissetmeni istemedim.

Kalbim sıkışıyor, kendimi bok gibi hissetmemin bir sürü nedeni var.

Diğer yüzler ekranımda belirmeye başlıyor ve ben derin bir nefes alıyorum.

Yeni normalim şimdi başlıyor.

Okul çıkışı telaşlıydı, onlar çıkana kadar eve varmamız yarım saatimizi alıyordu. İşi erken bitirmem gerekiyordu ama bu hafta biraz acil bir durum vardı.

"Peki bugün başka ne oldu?" Çocuklarla birlikte eve girerken sordum.

"Barbara öğle yemeğinde maymun demirlerinden düştü ve kolunu incitti."

"O iyi mi?" Ben soruyorum.

Dom omuz silkiyor. "Muhtemelen rol yapıyordur."

"Rol yapmıyordu Dominic," diyor Lucia öfkeyle. "Onu tanımıyorsun bile."

"İstemiyorum."

Onların ağız dalaşını dinlerken sırtıyorum, çok basit bir konuşma ama nedense büyüleyici buluyorum.

Her gün onların farklı kişiliklerinden biraz daha sıyrılıyor ve daha fazla şey öğreniyorum. Mutfağa giriyoruz ve çocukların ikisi de olduğu yerde duruyor.

"Bu Mark," diye tanıştırıyorum onları.

Mark fırının başında ve ocakta bir şeyler pişiriyor. "Merhaba." Gülümsüyor, üzerinde bir önlük var ve tam bir şefe benziyor.

"Bunlar benim çocuklarım, Lucia ve Dominic." Gururla gülümsüyorum.

"Vay canına." Çay havlusunu omzunun üzerinden atarken gülümsüyor. "Babanıza çok benziyorsunuz."

"Mark benim New York'tan arkadaşım," diyorum onlara. "Ben nereye gidersem o da gelir. Biz buradayken havuzun yanındaki evde yaşıyor."

"Oh." Lucia başını sallar.

Dominic eskiden bana attığı aynı boş bakışla ona bakıyor.

"Sana biraz kek yaptım," diyor Mark. "Umarım açsınızdır." Bir tepsi browni sunar ve ikisi de birer tane alır.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor Dominic.

"Bugün çalışmam gerekiyordu, o yüzden Mark bize yemek pişirmekte yardımcı oluyor." Browni yemelerini izlerken gülümsüyorum. Yemek yapmayı gerçekten öğrenmem gerekiyor; onlara kendim yemek yapamamak beni öldürüyor.

"Hamburger sever misiniz?" Mark sorar.

İkisi de başını sallar.

"Mark tüm New York'taki en iyi hamburgerleri yapar," diye cevap veriyorum.

Lucia'nın gözleri büyür. "Öyle mi?"

"Sadece t a d ı n a bakana kadar bekle." Kaşlarını oynatır ve ikisi de gülümser.

"Hadi yukarı çıkalım, sana göstereceğim bir şey var. Keklerini getir."

Beni üst katta ve koridorda takip ediyorlar ve onları benimkinin yanındaki yatak odasına götürüyorum. "Ne düşünüyorsunuz?" Yatak odasını gösteriyorum; soluk mavi renkte, şömineli ve süslü bir tavanı var. Her birinin ucunda sedir bulunan iki tek kişilik yatak var, birinde soluk mavi bir yorgan, diğesinde ise soluk pembe bir yorgan var. Her yatakta yastığın üzerinde oturan doldurulmuş bir hayvan var. Köşede sallanan bir sandalye ve bir oyuncak kutusu var ama içinde henüz oyuncak yok.

"Sizin için yeni yataklar getirttim." İkisi de yatak odasının etrafına bakar.

"Düşündüm de..." Tereddüt ettim. "Bir keresinde kalmak isteyebileceğini düşündüm ve birlikte olmayı sevdiğini biliyorum, bu yüzden..."

"Bu gece bizde kalabilir miyiz?" Lucia heyecanla sorar.

"Değil Bu gece, ama belki... eğer Dom istiyor belki Cumartesi gecesine?"

Dom sanki her ayrıntıyı değerlendiriyormuş gibi odaya bakıyor. "Burada yerde uyuyabilirim eğer... Yani, eğer sen

kamp yapmak istedim," diye umutla teklif ediyorum.

Dom bana gönülsüz bir gülümseme veriyor ve başını sallıyor. "Tamam." "Tamam mı?" Heyecandan içim içime sığmıyor.

Lucia köşedeki doldurulmuş hayvanların geldiği kutuya gider ve üzerinde yazan adresi okur.

"Ferr...ar... nedir?"

"Ferrara. Bu benim soyadım."

İkisi de bana boş boş baktı.

"Bakın." Telefonumda gezinip ofisimin bir fotoğrafını getiriyorum ve onlara binanın karşısında yazan tabelayı gösteriyorum.

F E R R A R A

"Bak, bu benim soyadım. Bu da benim işim."

"Oh."

"Woooah, harika görünüyor," diyor

Lucia. "Beğendin mi Dominic?"

Resmi inceliyor ve başını sallıyor.

"Benim babamın adı Ferrara, onun babasının adı da Ferrara. Tarihte ailemin hepsinin adı Ferrara'ydı."

Bir süre onlara bakıyorum ve bu konuşmayı çok daha sonra yapacaktım ama evren bana bir fırsat vermiş gibi hissediyorum.

"İsminize Ferrara eklemek ister misiniz?" diye sordum.

"Çünkü biliyorsunuz, siz benim çocuklarımsınız ve çocukların sonunda babalarının adı olur."

Lucia genişçe gülümser.

"Ne olabilir?" Dominic sorar.

"Dominic Porter Ferrara olacaktı. Böylece hem annemin hem de benim adımları almış olursun." Aralarına bakarken usulca gülümsüyorum. "Aynı isme sahip olsak harika olmaz mıydı?"

Grace

Temiz evde oturup saati izliyorum.

Garip bir gündü, okulu bırakmak yok, okuldan almak yok, pişirecek yemek yok, bakacak çocuk yok.

Sadece ben... ve tüm bu korkunç boş zaman.

Yürüyüşe çıktım, Deb'e telefonda bir saat boyunca dert yandım, tüm çamaşırları katladım ve evi temizledim, bundan sonra ne yapacağımdan emin değilim.

Farların garaj yolunda parladığını görüyorum. Eve gelmişler.

Yerimden fırlayıp aceleyle kapıyı açıyorum ve onları karşılamak için aşağı iniyorum. Önce Gabriel iniyor ve ben gülümsüyorum. "Merhaba."

Bana doğru bakıyor ve arabanın arka kapısını açmadan önce cevap vermiyor.

Harika.

"İşte başlıyoruz. Ev zamanı." Çocuklara gülümsüyor.

Çocuklar arabadan iner ve Dom eğilip Lucia'ya sarılır. "Cuma günü görüşürüz," diyor ona, Dom'a dönüyor ve saçlarını karıştırıyor. "Cuma günü görüşürüz, dostum."

Dominic şaşkınlıkla ona gülümser. Gabriel arabaya geri döner.

Beni tamamen görmezden geliyor... tabii ki öyle.

"Güle güle," diyorum umutla, en azından medeni olabiliriz.

Bakmadan el sallıyor ve arabaya binip uzaklaşıyor. Çocuklar içeride mutlu bir şekilde zıplıyorlar ve ben de arabanın uzaklaşmasını izliyorum.

Çocukları içeri kadar takip ediyorum.

"Anne, çok iyi vakit geçirdik." Lucia ışıldıyor.

"Yukarı çık ve duşa gir, saat epey geç oldu," diyorum. Dakikada milyonlarca mil hızla konuşurken merdivenlerden yukarı çıkıyoruz.

"Kek yedik, sonra beyzbol oynadık, sonra da yakalamaca oynadık."

"Ateşin yakılmasına yardım ettim," diye ekliyor Dominic. "Ve yeni yataklarımız var ve hafta sonu bizde kalacaklar," diyor soyunmaya başlarken.

"Kulağa..." Üzülerek gülümsüyorum, beni içermeyen planlar yapmalarından nefret ediyorum, "...harika."

"Oh, ve doldurulmuş oyuncaklarımız var," diyor Dom.

"Akşam yemeğinde hamburger ve patates kızartması yedik, Mark yaptı, iyi bir aşçı ve çok komik biri," diyor Lucia saçlarını tararken.

"Oh... ve adımızı Ferrara olarak değiştiriyoruz," diyor Dominic rahatça.

"Ne?" Kaşlarımı çattım.

"İsmimizi babamızınkıyla aynı olacak şekilde değiştiriyoruz." Lucia duşa girerken gülümsüyor. "Harika değil mi?"

Kırmızı görüyorum.

"B i r a z d a n dönerim." Ele geçirilmiş bir kadın gibi merdivenlerden iniyorum.

Hayır, yapmadı.

Numarasını çevirdim ve ilk çaldığında cevap verdi. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Tükürdüm.

"Ne sikim istersem."

Grace

Telefonu yüzüme kapatırken telefon çalıyor. Kanım kaynıyor. "Az önce telefonu yüzüme kapatmadın." Hemen numarasını çeviriyorum. Ring ring... ring ring...

**Gabriel Ferrara'ya ulaştınız.
Mesaj bırakın.**

"Ahh." Aceleyle kapattım, göt herif aramayı reddetti. Tekrar deniyorum.

**Gabriel Ferrara'ya ulaştınız.
Mesaj bırakın**

"İşte bu kadar!" Patladım. "Bu sefer çok ileri gittin, pislik."

"Anne, saçımı yıkıyor muyum?" Lucia yukarıdan sesleniyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve derin bir nefes alıyorum; onlar yatana kadar sakın olmalıyım. "Evet, geliyorum," diye sesleniyorum tatlı tatlı. Üst kata çıkıyorum. Bu egomanyağın bana danışmadan çocuklarla istediği her şeyi yapabileceğini düşünmesinden bıktım.

İsimlerini değiştir. Kendini kandırıyor. Bu işler böyle yürümez.

Çocuklar duş alıp yıkanırken ben de tuvalette oturup seçimlerimi gözden geçiriyorum.

Hiç yok.

Yarın gidip bir avukatla görüşmem gerekiyor. Bu iş artık bitecek.

Her zamanki gibi geç kalarak 9:05'te ofisime koşuyorum.

Bir uykusuz geceyi daha kaotik bir sabah izledi.

Telefonum çalıyor ve numaraya bakıyorum.

Okul

Olamaz, ne oldu? "Merhaba," diye cevap veriyorum.

"Merhaba Grace, ben okul resepsiyonundan Shelby."

"Merhaba Shelby, her şey yolunda mı?"

"Evet, evet, acil bir durum falan yok. Sadece çocukların babası Bay Gabriel Ferrara'dan bundan böyle okulla ilgili tüm yazışmalarda yer almasını talep ettiğimizi bildirmek istedim."

Kalp atışlarım kulaklarımda güm, güm, güm atıyor.

"Yaptın mı, şimdi?"

"Sorun değil, değil mi? Protokol gereği her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol ediyoruz."

Gözlerimi kapatıyorum ve gerçekten hayır diye bağırarak istiyorum, ama savaşlarımı seçmem gerektiğini biliyorum; bu onlardan biri değil. "Sorun değil, Shelby."

"Tamam, iyi günler."

"Sana da."

Telefonu kapatıyor ve ben bir süre duvara bakıyorum; aslında bütün gün duvara bakıyorum.

I var Bu derin duyu . korkak o Her şey değişiyor ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

Neden onunla yattım, ne düşünüyordum ki?

Numarayı çevirirken arabamda oturuyorum. Gabriel'i aramak için öğle tatilimi beklemek zorunda kaldım ve şimdi, meraklı iş arkadaşlarımla söyleyeceklerimi duymasını istemediğim için arabamda saklanıyorum.

Ring ring... ring ring...

"Evet," diye yanıtlıyor.

Anında tüylerim diken diken oldu, neden telefona bu şekilde cevap vermenin doğru olduğunu düşünüyor?

"Sanırım telefona alo diyerek cevap vermeniz gerekiyor."

"Ne oldu Grace? Çok meşgulüm."

Ateşimin yükseldiğini hissediyorum. Dürüst olmak gerekirse, hiç bu kadar sinir bozucu biriyle tanışmamıştım.

"Seninle konuşmam

gerek." "Ne

hakkında?"

"Şirin görünmeye çalışma, Gabriel. Ne için aradığımı çok iyi biliyorsun."

Aşırı dramatik bir şekilde nefes verir. "Ah, bir bakalım Grace... Beni çağırmanın birçok nedeni olabilir. Çocuklara akşam yemeğinde ne ikram ettiğim, masada onlara yaptığım şaka, seninkiyle birlikte benim adımla taşımalarını istemem, ya da belki de okul... ya da belki de sadece boşalmak için yine sikimi kullanmak istiyorsun."

Kanım kaynıyor.

"Kabalaşma," diye fısıldıyorum

öfkeyle. "Eğer ayakkabı uyuyorsa."

"Medeni olabilir miyiz?"

"Bu benim için işe yaramıyor."

Sessizlik.

"Burada oturup telefonda nefes alıp vermeni dinleyecek vaktim yok Grace. Ne. Ne. Sen. İstiyorsun."

"Çocuklar isimlerini Ferrara olarak değiştirmelerini istediğinizi söyledi."

"Hayır."

"Bunu sen söylemedin mi?" Umutla sordum.

"Porter'ın sonuna adımı eklemek istediğimi söyledim."

"Oh..." Kaşlarımı çattım, bana söyledikleri bu değildi.

"Bu kadar mı?"

"Peki... bunun hakkında konuşabilir miyiz?"

"Az önce yaptık. Güle güle." Telefonu yüzüme kapatırken tıkırdıyor.

Okulun önündeki kuyrukta arabamda bekliyorum, en azından bugün kuyruğa girebilecek kadar erken geldim. Bazı günler çok uzağa park etmek zorunda kalıyorum ve içeri yürümek zorunda kalıyorum.

Kafam patlayacakmış gibi hissediyorum, o haklı, bir sürü şey var, isim meselesi, okuldan araması ve sonra telefonu yüzüme kapatması.

Eve gidip bir kadeh şarap içmek için sabırsızlanıyorum; hatta cips ve sos bile yiyebilirim.

Okul gecesi olsa bile tüm bahisler kapalıdır ve kurallar... kural yoktur.

Bugün hayatta kalmak çok önemli.

Okul zili çaldı ve Dom'un kapıda durup kız kardeşini beklediğini görebiliyorum, o çok iyi bir çocuk.

Felicity Fox ve cadılar meclisinin okulun sahibiymiş gibi etrafta dikilip sohbet etmeleri ve herkesi yargılamaları dışında onun yanında yer alırdım...ugh.

Felicity dar mavi bir kot pantolon ve sevimli pembe kaşmir bir kazak giymiştir; uzun siyah saçları yüksek bir at kuyruğundadır ve dik göğüsleri havadadır.

Ne tür bir sutyen takıyor ki?

Sonunda Lucia ortaya çıkar ve Dom'la birlikte arabaya doğru ilerleyip arka koltuğa geçerler.

"Merhaba,
çocuklar."

Gülümsüyorum.

"Merhaba
anne."

"Günün nasıl geçti?" Arabayı trafiğin içine
çekiyorum. "İyiymiş," diye cevap veriyorlar.

"Arnold altına yaptı. Midesi bozulmuş." "Oh."

İrkildim. "Zavallı Arnold. O iyi mi?"

Dominic pencereden dışarı bakarken, "Bu çocuğun
gerçek sorunları var," diyor.

"Anne, bugün öğle yemeğime ne olduğuna inanamazsın,"
diyor Lucia.

Gözlerim aynada onunkilere kayıyor. "Ne?"

"Yumurtalı sandviçim beslenme çantamda
patladı." "Oh."

"Ve çantası osuruk gazı gibi kokuyordu." Dominic iç
çekerek. "İğrençti. Dildir nedir?"

"Bir ne?"

Kaşlarımı çattım.

"Bir dildir."

Gözlerim dehşet içinde açıldı. "Bu kelimeyi nereden
duydun?"

"Kapıda dururken Zoe'nin annesinin arkadaşlarına
babamızın gerçek bir dildir olduğunu söylediğini duydum."

"Zoe kim?"

"Zoe Fox."

Felicity Fox...AHHHHHH.

Direksiyonu o kadar sıkı kavriyorum ki çıplak ellerimde
parçalanmaması bir mucize.

"Ne oldu?" diye tekrar sorar.

"Bu bir..." Doğru yalanı arıyorum. "Bu bir hayvanat
bahçesi hayvanı." "Bir ne?"

"Büyük olduğu için maymuna benzediğini düşünüyor
olmalı." Gülümsüyormuş gibi yapıyorum. "Komik bir şaka,
değil mi? Ha-ha."

Dom etkilenmemiş bir şekilde üst dudağını kıvrıyor.

"Hiç de maymuna benzemiyor."

O lanet sürtük, eğer bir an için pençelerini ona

geçireceğini düşünüyorsa, bir daha düşünsün.

Sanki hayatım şu anda yeterince zor değilmiş gibi, işleri daha da karmaşıklaştırmak için şımarık memeli Barbie'ye ihtiyaım yok.

"Anne!" Lucia cinayet planlarımı bölerek bağırıyor. "Beni hiç dinliyor musun?"

Hayır, aslında değilim Lucia.

"Elbette yleyim." Dişlerimi gıcırdatıyorum.

"Bugün ayak başparmağım orabımdan koptu," diye devam ediyor. "Bütün gün dışarı çıktı ve ayakkabıma sürtündü."

Burnumun kenarını imdikliyorum. Bir ikiye ihtiyaım var, hem de hemen.

"Ve şimdi çantamı temizlemek zorundayız çünkü yumurta gibi kokuyor" diye övünüyor.

Hayatımı sikeyim.

"Sabırsızlanıyorum."

Eve vardık ve arabayı park ettim, içeri girdik ve doğruca buzdolabına gidip bir şişe şarap aldım. Açıyorum ve bir bardak ararken şişeden bir yudum alıyorum.

İnsanların nasıl alkolik olduğunu anlamaya başlıyorum.

Kapı çalınıyor ve açıldığını duyuyorum. "Merhaba, Dominic ve Lucia Porter'ı arıyorum?" diye soruyor bir erkek sesi.

"O benim," diye yanıtlıyor Dom.

Kim o?

Mutfaktan köşeyi döndüğümde bir teslimatı gördüm. "İki paketim var. Biri Dominic, diğeri Lucia için" diyor.

"Kimden gelmiş?" Ben soruyorum.

"Gabriel Ferrara, babaları."

Teslimatıya dik dik bakıyorum, bu normal bir teslimatı değil, babalarının kim olduğunu nereden biliyor? O kadar yolu bu paketleri elden teslim etmek için mi geldi?

Çocukların gözleri açılır ve Lucia olduğu yerde zıplamaya başlar.

Yapma.

"Her paket için hem Grace'in hem de çocukların imzalaması gereken özel talimatlarım var."

Gidip Dominic'inkini imzalıyorum, o da imzalıyor ve paketi ona teslim ediliyor, sonra aynısını Lucia için yapıyorum. "Teşekkür ederim." Kapıyı teslimatçının yüzüne kapattım.

İkisi de paketlerini alır ve makası kapmak için koşarlar.

Kalbim boğazımda mutfığa geri dönüyorum, onlara ne almış... bir kalem kutusu, bir midilli, bir ada... lanet olsun, kelimenin tam anlamıyla her şey olabilir.

Onlar hediyelerini açmak için sonsuza kadar uğraşırken ben bir şişe şarabımla kanepede oturuyorum.

Acele et artık.

Dom ilk önce onun gözlerini açıyor ve iri gözlerle soluk soluğa kalıyor. "Ne oldu?" Şak diye söyledim.

Gururla havaya kaldırıyor. "Bu bir telefon." Üzerinde Gabriel'in el yazısıyla yazılmış bir kartpostal olan mavi bir iPhone.

"Ne?" Kartı ondan kaptım.

Sevgili Dominic

*Beni istediğin zaman arayabilmen için
sana bir telefon aldım.*

*Sadece arama yapabiliyorsunuz ve
internetiniz yok ve Wi-Fi'niz kilitli (henüz çok
gençsiniz).*

*Lütfen mutfakta annemin her zaman
görebileceği bir yerde saklayın.*

*Telefon numaram programlanmış
durumda, tek yapmanız gereken Baba ismine
basmak ve doğrudan bana bağlanmak.*

*Tüm
sevgimle,
baba, xx*

Dominic ekranı kaydırarak açıyor ve Gabriel'le birlikte poz verdikleri bir fotoğraf ekranda beliriyor. "Wooow." Dominic'in gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Bu iğrenç."

"Aman Tanrım," diye bağıyor Lucia sonunda kendi paketini açarken. "Benimki pembe."

Oh, bu gittikçe daha iyi oluyor. Gidip kadehimi tekrar dolduruyorum.

Bu cehennemden gelen bir gün.

Dominic'in elinde çalmaya başlar ve gözleri büyür. "Ne yapmalıyım?"

"Kim o?" Ben de eşlik ediyorum.

Telefonu kaldırıyor ve Gabriel'in bir fotoğrafı çıkıyor, takım elbisesi içinde New York'ta masasında oturuyor, gülümsüyor, karizmatik ve yumruklanabilir görünüyor.

"Cevaplamak için kaydırın."

"Merhaba," diye heyecanla cevap veriyor ve sonra biraz dinliyor. "Uh-huh." Aptalca gülümsüyor. "Uh-huh. Yeni geldi." Gözleri bana doğru kayıyor. "Şişeden şarap içiyor."

"Hayır," diyorum elimi sallarken. "Öyle söyleme."

"İyiymiş." Gülümsüyor. "Fazla bir şey değil."

Dikkatle dinliyorum.

"Zoe'nin annesi senin maymun olduğunu söyledi."

Gözlerim dehşet içinde açılıyor ve elimi tekrar sallamaya başlıyorum. "Hayır, hayır."

Konuşmayı kesti. "Ne var anne? Bunu ona neden söyleyemiyorum?"

Tanrı aşkına, Dominic.

"Onu daha sonra arayacağını söyle," diyorum.

"Seni sonra ararım baba." Gülümsüyor, o kadar heyecanlı ki donmuş kalbim bile bunu hissediyor. Telefonu kapatıyor ve Lucia'nın telefonu hemen çalıyor.

Lucia sanki bu tamamen sürprizmiş gibi, "Şimdi beni arıyor," diye nefes nefese kalır.

Dom ona "Cevap ver," diye talimat veriyor. Telefonu ondan kapar ve geri vermeden önce kaydırır.

"Merhaba baba." Lucia ışıldıyor.

"Uh-huh." Telefonu alıyor ve arka taraftan çıkıp göle doğru yürüyor, kocaman bir gülümsemeyle onunla konuşurken adım atıyor, belli ki onu ve konuşmalarını tamamen kendine istiyor.

Pencereden onu izliyorum, muhtemelen aşağıda ona her kirli DILF detayını anlatıyor.

Bu harika, kendi evimde dışarıdayım.

Gabriel

Saat tam üçte okulun otoparkına girdim. Tam zamanında geldim; zil henüz çalmamıştı.

Arabadan indim ve kapıya doğru ilerledim, çıktıklarında orada olmak istiyorum. İşten erken çıktım. Bugün onları gerçekten almak istiyordum. Bunun neden bu kadar önemli hissettirdiğini sormayın, sadece hissettirdi.

Kapıya vardığımda bir grup kadının etrafta dikildiğini gördüm.

Ugh...

Grace'i görmek için etrafıma bakındım. Onu da görebileceğimi umarak bilerek içeri girdiğimi söylemedim.

Nerede o?

"Gabriel," diye bir ses duyuyorum arkamdan ve dönüyorum. Bu o kadın, ateşli ve sinir bozucu olan... Adı neydi? "Merhaba." Gülümsüyorum.

Sanki bir sonraki yemeği benmişim gibi beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Vay canına, ne güzel bir takım. Kaşmir mi?" Elini kolumda gezdiriyor ve göz ucuyla Grace'in yanımızdan hızla geçerken at kuyruğunun sallandığını görüyorum.

Siktir et.

Grace'in arkasından okulun içinde kayboluşunu izlerken "Kim bilir?" diye söylendim. "Seni gördüğüme sevindim..." Adını hatırlamaya çalışırken kaşlarını çatıyorum.

"Felicity." Gülümsüyor. "Hafta sonu için mi buradasın?" Grace'e doğru bakıyorum. "Evet."

"Yarın bir kahve içelim mi?"

"Üzgünüm, gelemem. Çok meşgulüm." Yanında durduğu ama beni tanıştırmadığı kadınların arasına bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Hoşça kalın."

"Güle güle," diye sesleniyorlar.

Grace'in peşinden çocukların sınıfına doğru ilerliyorum; onu kenarda dururken buluyorum. Kollarını kavuşturmuş, bana ters ters bakıyor ve gözlerini kaçırıyor.

Harika, önce ben seni görmezden geliyorum... Sen beni görmezden gelemezsin. Gidip onun yanında duruyorum. "İçeri girdiğini görmedim."

"Flört etmekle çok meşguldün." Etkilenmemiş bir kaşını kaldırıyor.

Kıskanıyor.

Gülümsememek için yanağımın içini ısırıyorum. "Evet, şey... benim sikim bir lunapark, ne yapabilirim ne diyorsun?"

Gözleri bana kayıyor ve üflemek üzere.

"Taşra kasabalarının ara sıra binmek için yeni bir bisiklete ihtiyacı var," diye cevap veriyorum önüme bakarken. Kol düğmelerimi düzeltiyorum. "Bilirsin... Eğlence için."

Gözleri öfkeyle parlıyor.

Sadece benim duyabileceğim şekilde yaklaşıyor. "Tanrı yardımcım olsun," diye fısıldıyor öfkeyle. "Eğer bu lanet kasabada biriyle yatarsan, sikini keser ve hak sahibi kıcına sokarım."

"Şansın vardı Grace." Gözlerim onunkileri tutuyor. "Ve ben soğukkanlı değilim."

"Bu bir tehdit
mi?" Sessiz
kalıyorum.

"Yani seni istemediğim için... bana bir ders vermek için kasabadaki herkesle yatacaksın, öyle mi?"

Seni istemiyorum.

Bu kelimeleri duymak beynimde bir şeyleri tetikliyor ve hareketlerimin tüm kontrolünü kaybediyorum. Yakına eğildim. "Kimi istersem sikerim." Sözlerimin onu bir bıçak gibi kesmesini izliyorum. "Ve sen benim sikimi kıcıma sokmak yerine... ben onlarınkine sokacağım."

Gözleri benimkileri tutuyor.

"Ve her santiminde inleyecekler."

Gabriel

Boğazındaki yumruyu yutuyor ve beklediğim gibi bir servis atmak yerine otoparka doğru hışımlla uzaklaşıyor.

Onun kayboluşunu izliyorum ve midemde bir pişmanlık hissediyorum. Terlemeye başlıyorum ve okul zili çalıyor. Ben sabırla kenarda dururken çocuklar sınıftan çıkıyor.

"Baba," diye bağılıyor Lucia heyecanla. Koşuyor ve neredeyse kollarıma atlıyor.

Dominic beni görüyor ve geniş bir gülümsemeye boğuluyor. Koşarak yanıma geliyor ve bana sarılmak istediğini söyleyebiliyorum ama tereddüt ediyor. Onun yerine beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Neden bunu giyiyorsun?"

"Ne?" Kendime bakıyorum. "Takım elbisem mi?" Başını sallıyor.

"Beğenmedin mi?"

Omuz silkiyor, cevap vermek istemiyor.

Bu yirmi iki bin dolarlık bir takım elbise, kışında tat var mı, çocuk... bunun nesi yanlış? "Arabaya doğru yürüyelim." Onları kapıya doğru yönlendiriyorum.

"Bugün senin evine geliyor muyuz?" Lucia soruyor.

"Yarın bizim yatıya kalmamız var." Başımı kaldırdığımda Grace'in arabasında oturduğunu görüyorum. "Gidip annemi görelim."

Lucia elimi tutuyor ve otoparktan Grace'in arabasına doğru yürüyoruz. "Anne, babam geldi," diyor Lucia heyecanla.

Arabanın içine bakmak için eğildim, güneş gözlüğü takmıştı ve dümdüz karşıya bakıyordu.

"Bizim eve geliyor musun?" Dominic bana soruyor.

"Hayır, birkaç saat daha çalışmam gerekiyor. Yarın da pijama partimiz." Pencereden Grace'le konuşmak için eğildim. "Yine de sorun yok, değil mi Grace?"

Başını sallıyor ama cevap vermiyor. Ağlıyor muydu?

"Yani seni bu gece göremeyecek miyiz?" Lucia hayal kırıklığına uğramış bir halde. "Yarın görüşürüz çocuklar, annenize eşlik edin.

bu gece." Arabanın kapısını açıyorum ve çocuklar biniyor. "Güle güle." El sallıyorum.

Grace bana bakmadan arabayı sürdü. Yanına gittim ve arabamın yolcu koltuğuna oturdum. Mark direksiyonun arkasındaydı.

"Onu gördün mü?" diye soruyor.

"Evet." Kendimden iğrenerek emniyet kemerimi taktım.

"Ona şehirdeki bütün kadınları götten sikeceğimi söyledim."

"Güzel..." Mark dudaklarını büzüyor. "Nasıl geçti?" Burnumun kenarını çimdikliyorum. "Pek iyi değildi."

Grace

Kanepede bir zombi gibi uzanıyorum, karbonhidrat koması tüm hızıyla devam ediyor ve artık hiçbir şey umurumda değil.

Bütün kabuslarım gerçek oldu.

Başardı, tam olarak yapacağını düşündüğüm şeyi yaptı.

Çocukların hayatına sinsice girdi ve şimdi de her kadınla yatarak benim küçük sakın kasabamda yaşamayı tam anlamıyla cehenneme çevirecek.

Onunla işim o kadar bitti ki üzülemiyorum bile, bu noktada sadece uyumuş durumdayım.

Çocuklar video oyunları oynuyor ve yerde yatıyorlar. Akşam yemeğinde pizza yedik. Ben pizza ve makarna yedim ama böyle bir günde kim kalori sayar ki?

Telefonumun ekranında Deb'in adı yanıyor. "Merhaba," diye cevap veriyorum.

"Sadece seni kontrol ediyordum."

"Ben iyiyim." İç çektim, matkap değil, gerçekten iyiyim. Sahip olduğum tüm gözyaşlarını bu adam için döktüm; bir daha asla dökmeyeceğim.

Siktir et onu.

"Çocuklar yatıya kalmışken, yarın akşam dışarı çıkmak ister misin?"

"Nereye?"

"Şu yeni kokteyl mekanına gidip, bilirsin, alem yapabiliriz."

"Bir bükücüye ihtiyacım var."

"Tamam, başlıyoruz."

"Benderville yarın gece." Gülümsüyorum.

"Seni yedide alırım, önce akşam yemeği. Topuklu giy, şık giyineceğiz."

"Seni seviyorum." Minnetle gülümsedim. "Sensiz ne yapardım, Deb?"

"Hmm... muhtemelen senden çok daha egzotik bir yerde yaşıyorum."

"Gerçekler." Gülümsüyorum.

Daha iyi hissederek telefonu kapattım. Kankamla bir gece geçirmek tam da doktorun istediği şeydi.

Oturup sahaya bakıyorum. Maçın bir saniyesini bile izlemedim ama lanet olsun, gözlerimi ondan ayırmayacağım.

Bu aptal ne yapmaya çalışıyor bilmiyorum ama beni gerçekten sinirlendiriyor.

Tüyler ürpertici ölümünü hayal edecek kadar beni kızdırması bir şey, ama gelip bugün tüm maç boyunca yanımda olan Lucia'nın diğer tarafına oturması... affedilemez.

Kolunu sandalyesinin arkasına koymuş, arada bir kolum sıyrılıyor.

Her seferinde sanki yanımdım gibi geri çekiliyorum. Onlar sohbet edip gülüşüyorlar ve ben de adamın kıza laf atmasını dinliyorum.

Çocukların ona hayranlık duymasına şaşmamalı, onları etkilemek için elinden geleni yapıyor.

"Sosisli sandviç ister misin?" diye sorar

Lucia'ya. "Evet, lütfen."

"Ve bir içki?"

"Kola lütfen."

"Gazoz içmeye izniniz var mı?"

"Evet."

Gözleri onay için bana kayıyor ve ben onu görmezden gelmeye devam ederken tarlaya bakıyorum.

"Anne, özel günlerde kola içebilirim, değil mi?" Lucia soruyor.

Onlara bakmadan "Evet," diye cevap veriyorum.

"Sosisli sandviç ister misin Grace?" diye

sorar. "Hayır, teşekkürler."

"Ne istersiniz?" diye soruyor.

Gözlerini oymak isterdim.

"Senden gelen bir şey yok." Çenemi sıkıyorum, lanet olsun, Lucia'nın önünde medeni olmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum. Çıglık atmak istiyorum ve

tekmeleyip öfke nöbeti geçirecek, kazığa bağlayıp yakacak ve kurtların önüne atacak.

"Ha, annem bugün çok huysuz, değil mi Lucia?" Lucia tam zamanında gülüyor.

"Kesinlikle öyle."

Nedenini merak ediyorum.

Üzerine zehir kusmamak için yanağımın içini ısıırıyorum.

Tribünün merdivenlerinden aşağı iniyor ve başımı çevirmeden güneş gözlüklerimin altından onu izliyorum.

Sik suratlı, tüm kadınlar için karşı konulmaz olduğunu düşünüyor. Öyle olmasından nefret ediyorum.

Ve nasıl bu kadar yakışıklı olabiliyor, neden o da insanlığın geri kalanı gibi yaşlandıkça çirkinleşmiyor?

Atıştırmalık barında sıraya giriyor ve tabii ki Felicity Fox onun arkasındaki sıraya giriyor; şüphesiz bütün gün bu açılışı bekliyordu.

Kadın konuşmaya başlıyor, o da karşılık veriyor ama yüzü öne dönük, arada bir bakıp izleyip izlemediğimi kontrol ettiğini görüyorum.

Başımı abartılı bir şekilde onlardan yana çeviriyorum. Hâlâ gözetliyorum tabii... Yan gözle retinalarımı yırtıyorum, eminim.

On dakika sonra elinde bir kutu yiyeceklerle döndü. Lucia'ya sosisli sandviçini ve içeceğini uzatıyor, sonra da benim için bir sosisli sandviç ve içecek uzatıyor. "Buyur, Gracie."

Gracie.

"Hiçbir şey istemediğimi söyledim."

"Bazen istemediğinizi düşündüğünüz ama açıkça ihtiyacınız olan şeyleri size sunmak zorunda kalıyorum. Bu, sonucun daha iyi olması içindir."

Dünkü küçük patlamasından bahsediyor.

Gözlerim onunkilerle buluşuyor ve bir kaşını kaldırmadan önce bana yavaşça seksi bir gülümseme veriyor. Sosisli sandviçi havaya kaldırıyor.

Lucia'nın gözlerinin beni izlediğini hissedebiliyorum, bu yüzden sosisli sandviçi ve kolayı ondan kapıyorum.

"Teşekkür etmedin." Sırıttıyor. "Öyleyse bana yardım et," diye mırıldanıyorum nefesimin altında. "Anne," diyor Lucia. "Teşekkür et." "Teşekkür ederim," diyorum dişlerimi sıkarak.

Bana geniş bir gülümseme veriyor ve sosisli sandviçini benimkine vurduktan sonra hiç etkilenmeden kocaman bir ısırmık alıyor. "Hmm, çok iyi."

Şerefsiz.

Gabriel

Çocukların günleriyle ilgili sohbetlerini dinliyorum ve karanlıkta tavana bakıp gülümsüyorum.

Benim evimde ilk yatıya kalışları.

En güzel geceydi, kamp ateşi yaktık ve ızgarada yemek pişirdik. Uno oynadık, duş aldılar ve dondurma yedik ve şimdi yatma zamanı.

Böyle masum bir eğlencenin hayatımın en güzel zamanı olacağını kim bilebilirdi?

Onlar tek kişilik yataklarındalar ve ben de onların odasının zemininde, koltuk minderlerinin üzerine derme çatma bir yatak serdim. Onlara korkmamaları için burada kalmam gerektiğini söyledim... ama aslında bu benim için. Sadece daha yakın olmak istiyorum, sanki artık kalbim onlarınkine açılmış gibi, onlardan uzak kalmaya dayanamıyorum; yan oda bile yetmiyor.

Onlarla geçireceğim zamanı o kadar çok kaçırdım ki her saniyenin önemi var.

"Annem bu gece ne yapıyordu?" Gelişigüzel sordum. "Benderville'e gitti," diye cevaplıyor Dominic.

Kaşlarımı çattım.

"Nerede bu?"

"Bilmiyorum."

"Kiminle gitti?" "Debbie."

Benderville... Benderville... Deb'le alem yapmaya gitmiş.
Midem bulanıyor. Bana kızginken şehir dışına çıkma
düşüncesinden nefret ediyorum.

Çocuklar uykuya dalarken sessizliğe gömülüyorlar ama
benim zihnim aşırı hızlanmış durumda.

Onu becerdim, onunla ilgili her şeyi becerdim.
I olsun yukarı ve sinsi dışarı . ve
yatak odası ve aşağıya in ve bir bardak su
getir.

Onu arama.

Onu arama.

Onu arama.

Çok geç. Kendimi onun numarasını çevirirken buldum.

Ring ring... ring ring... ring ring...

Grace'i aradınız, mesaj bırakın.

Kaşlarımı çattım, istediğim bu değildi.

Telefonu bana "Bu sesli mesaj dolu" diyor.

Beeeeep.

Kahretsin.

Moralim bozuldu, telefonu kapattım

ve Mark'ı aradım. "Selam," diye cevap
verdi.

"Grace nerede?"

"Öğrenmeme izin ver. Seni tekrar arayacağım."

Arkamı tezgâha yaslayarak mutfakta bekliyorum, oda
sadece tepedeki vantilatör ışığıyla aydınlanıyor. Telefonum
hemen çaldı.

"Evet."

"Mimosas adında bir kokteyl barda. Arkadaşı Debbie ile
birlikte."

"Bu gece kim var?" Cevap

veriyorum. "Tommy ve Pearce."

Bir an düşündüm. "Onları daha önce gördü mü?"

"Bildiğim kadarıyla hayır."

"Onları içeri gönderin."

"Yap..." Tereddüt ediyor. "Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyor musun?"

"Beni sorgulama. Sadece yap şunu. Gecесinin her detayını bilmek istiyorum."

"Tamam."

"Gözden uzak durmaları gerekiyor...tabii."

"Ne olmadıkça?"

"Tabii başka bir adamla konuşmuyorsa."

"O zaman ne olacak?"

"Sonra içeri girip benim talimatımı beklerler."

"Tamam."

Telefonu kapattım ve duvara baktım.

Eğer bu gece başka biriyle konuşuyorsa, lanet olsun.

Gece 3'te kanepede oturuyorum, ayaklarım sedirin üzerinde, elimde bir viski.

Ruhumdaki öfke.

İyi davranıyorum ve gecesini dışarıda geçirmesine izin veriyorum, Grace'e bu gece beş erkek yaklaşmış olsa bile taşınmıyorum.

Beş.

Şansına, onları el sallayarak uzaklaştırdı... Onlar için de şans.

Telefonum elimde titriyor. Kalbim hızla çarparken

"Evet," diyorum.

"Grace az önce bir taksiyle eve geldi; içeride güvende."

"Yalnız mı?"

"Evet, efendim."

Rahatlayarak gözlerimi kapattım.

"Güzel." Telefonu kapatıyorum ve sertçe nefes alıyorum. Bu kadın beni deli ediyor.

Saat 16:00'da garaj yoluna girdim.

Çocuklar arka koltukta mutlu bir şekilde sohbet ediyorlar ama benim ruh halim kasvetli.

Sanki kalbimi otobüs durağında bırakmışım ve Perşembe günü geri dönene kadar onu tekrar alamayacakmışım gibi hissediyorum.

Onlarla ne kadar çok vakit geçirirsem, ayrılmak o kadar zorlaşıyor.

Sanki kaybettiğim onca zaman için kalbimde bir sızı var. Çocukları ilk öğrendiğimde, aradan geçen zaman önemsiz görünüyordu.

Altı yaşındaydılar, olan oldu.

Ama şimdi onlarla yirmi dört saat geçirmenin bana ne kadar keyif verdiğini biliyorum.

Altı yıl aşılamaz bir süre.

Arabayı durdurup kendimi arabadan dışarı atıyorum, çocuklar yavaşça iniyor ve ön kapının açıldığını duyuyorum. Baktığımda Grace'in ön verandada durduğunu görüyorum.

Yoruldun mu... çünkü ben yoruldum.

"Cuma günü görüşürüz." Gülümsemeye zorladım.

Tek dizimin üzerine çöküyorum ve Lucia bana sıkıca sarılıyor. "Hoşça kal bebeğim," diye fısıldıyorum ona sarılmam gerekenden daha uzun süre sarılırken.

Geri adım atıyor ve gözlerim Dominic'inkileri arıyor. "Sarılabilir miyim?"

Bir adım öne çıkıp bana sert ve garip bir şekilde sarılıyor ve hemen geri çekiliyor.

Kalbim sıkışıyor ve gülümsemeye zorluyorum. "Cuma günü görüşürüz."

"Tamam." Sırt çantasını takıyor ve içeri girmek için dönüyor. Yukarı baktım ve Grace gitmişti.

Veda bile etmedi.

Kalbim boğazımda içeri girmelerini bekliyorum.

Sakın gitme.

E-postalarımı açıyorum ve derin bir nefes alıyorum. New York'ta günler yavaş geçer, geceler daha da yavaş.

Kalbim ağrıyor ve aletim güm güm atıyor.

Günümün en önemli anı akşam 8'de çocukları arayıp iyi geceler dilediğim andır.

Alessio kafasını köşeden çıkarıyor. "Öğle yemeği yiyecek miyiz?"

"Evet." Bilgisayarımı kapatıyorum. "Hazır dışarı çıkmışken birkaç şey almam lazım."

"Ne gibi?"

"Giysiler."

"Hiç mağazalardan alışveriş yapmıyorsun." Kaşlarını çattı. "Stilistin nerede?"

"Uzun hikâye." Gözlerimi deviriyorum. "Hadi gidelim."

Yarım saat sonra mağazanın erkek reyonuna doğru yürüdük.

Alessio etrafındaki kıyafetlere bakar. "Neden buradayız?" "Yeni kıyafetler almam gerekiyor."

"Buradan mı?" Yüzünü buruşturuyor. "Neden?"

"Daha az tasarımcı ve daha çok..." Doğru kelimeyi bulmaya çalışırken dudaklarımı büküyorum. "Oduncu."

"Ne?" Yüzünü tiksintiyle buruşturuyor.

"Dominic tasarımcı kıyafetlerimi beğenmiyor."

Gözleri şaşkınlıkla yukarı kayıyor. "Onun bir Ferrara olduğuna emin misin?"

"Altı yaşında olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamıyor musun, sadece babanın diğer babalara uymasını ve onlar gibi olmasını istiyorsun."

"Hiçbir zaman uyum sağlayamadın," diye mırıldandı kuru bir sesle. "İnan bana, sen de odunculara uymuyorsun."

Kareli bir gömleği elime alıp şüpheyle bakarken kıkırdıyorum.

"Bu çok iğrenç, dostum."

"Doğru." Askıya geri koydum ve bakmaya devam ettim.

"Peki bu kasaba aslında nasıl bir yer?" diye soruyor biz bakmaya devam ederken.

"Bu..." Omuz silkiyorum. "Bunu söylemekten nefret ediyorum, ama içimde büyüyor."

"Neden?"

"Grace ve çocuklar orada." Başka bir kareli gömlek çıkardım ve bakmak için uzattım.

"Bu hafta sonu onlarla tanışmaya gelebilir miyim?" "Hayır, henüz değil."

"Bunu her hafta söylüyorsun." Onu benden aldı ve yerine koydu. "Grace'le aranızda neler oluyor?"

"Benden nefret ediyor."

Gözleri benimkilerle buluşmak için kayıyor. "Hepinizin aşık olduğunu sanıyordum."

"Bu tek taraflı."

"Senin tarafın mı?" Kaşlarını çatıyor.

"Evet." Başka bir gömlek uzatıyorum. "Belki de büyük bir kovboy tokası olan bir kemer almalıyım?"

"Belki de yapmamalısın." Bir tişörtü kaldırıyor, yüzünü buruşturuyor ve yerine koyuyor. "Ariana nasıl?"

"Dün onu kontrol etmek için aradım." "Ve?"

"Ve... Ben resmen dünyanın en kötü insanıyım. Ben onun kalbini kırarken, bir başkası da benimkini kırıyor."

"Karma." Bilinçli bir şekilde başını sallıyor.

Gülümsüyormuş gibi yapıyorum ve hemen bırakıyorum. "Peki bu şehirde ne giiyorlar?"

"Bilmiyorum." Omuz silkiyorum. "Sıradan baba işleri."

"Seni sıradan bir baba gibi göstermek için alışveriş yaptığımızı mı söylemek istiyorsun?"

"Evet." Başımı salladım. "Aynen öyle."

"Bunu neden yapmak isteyesin ki?"

"Çocuğum hayatı boyunca farklıydı çünkü bir babası yoktu." Bir gömlek alıp koluma geçiriyorum. "Sadece normal hissetmesini istiyorum. Normal şeyler yapan normal bir babayla."

"Ama... sen normal değilsin, asla normal olmayacaksın. Siz dünyanın en zengin adamlarından birisiniz."

"Evet, şey..." Başka bir gömlek alıyorum. "Bu onun için bir bok ifade etmiyor." Başka bir gömleği koluma atıyorum. "Bu akşam yemek için bana gelmek ister misin?"

"Evet, tamam." Üzerimden bir gömlek çıkarıp yerine koydu. "Bu daha iyi." Bana raftan başka bir gömlek uzatıyor.

"Peki plan nedir, yani uzun vadede?" diye soruyor. Bir an düşündüm. "Grace'i beni sevmeye ikna et."

Akşam 7'de.

"Soğanları ince dilimler halinde doğrayın." Kadını dikkatle izliyorum ve talimatlarını takip ediyorum. Soğanları dikkatlice doğruyorum.

"Şimdi ne olacak?" Ben soruyorum.

"Bir iPad ile konuştuğunu biliyorsun, değil mi?" Mark mutfak tezgahındaki taburesinden sesleniyor.

"Kapa çeneni."

"Zeytinyağını tavaya dökün ve soğanları kokusu çıkana kadar soteleyin."

"Bir soğan nasıl olur da kokuya dönüşür?" Kaşlarımı çatıyorum. "Koku ne amına koyayım, soğan suyu mu?"

Mark gözlerini deviriyor ve birasını yudumluyor. Kapım çalıyor. "Git Alessio'yu içeri al, olur mu?"

Mark kapıya bakmak için ortadan kaybolur.

"Soğanlar pişerken ekmek kırıntılarını hazırla." Yaptıklarını dikkatle izliyorum, bu kadar çok şeyi aynı anda nasıl yapabiliyor? Alessio mutfağa geliyor ve beni önlüğümle görünce kaşlarını çatıyor. "Ne halt ediyorsun sen?"

"Yemek pişirmek."

"Neden, şefiniz nerede?"
"Gece izinliyim. YouTube'dan yemek yapmayı öğreniyorum," diye cevap veriyorum. "Bu artık çok ileri gidiyor." Alessio gözlerini deviriyor. "Kim Sen kimsin ve kardeşime ne yaptın?" "Çocuklarıma yemek yapmak istiyorum."
"O zaman annemden sana öğretmesini iste." "Annemle konuşmuyorum."
Alessio elini yüzüne götürür. "Kalacağım... ama sadece yarın annemi ararsan."
"Çık o zaman."
"Eti kapalı bir kapta marine edin" diye talimat veriyor. Alessio bir bira açıyor ve ben bir kap almaya giderken çocuklar sohbet etmeye başlıyor. Önce bir çekmeceye, sonra diğerine baktım, Sonra bir tane daha. Dibini bulabilirim...hmm.
Soğanlar cızırdıyor. "Yanıyorlar," diye sesleniyor Alessio. "Kahretsın." Çıplak elimle tavayı tuttum. "Ahhh, çok sıcak!" Bir fiske attım ve neredeyse hepsi dışarı fırladı.
"Bu işte çok kötüsün."
"Kapa çeneni."
Aramaya devam ediyorum. "Buna neden Tupperware dendiğini biliyorum," diye çıkışıyorum. "Bu Tupper, kapağı nerede?"
"Eve mi gidiyorum yoksa yarın annemi arayacak mısınız?"
"Ondan özür dilemiyorum, o hatalıydı." Soğanların dumanı tütüyor. "Dikkatimi dağıtmayı bırak, burada bir şeyler yanıyor."
"Sadece onu aramalısın."
"Kalmaman umurumda değil. O zaman siktir git evine." "Gıda zehirlenmesi de umurumda değil. Anlaştık mı, anlaşmadık mı?"
"Anlaşma yok," diye çıktım. "Annemi bana bırak ve benim işime karışma."
Alessio birasını yudumluyor. "Eğer bunun tadı bok gibiyse, dışarıda yemeye gideriz."
I eş içine ve pan at ve yandı Soğan.
"Yüksek olasılık."

Grace

Aynaya son bir kez bakıyorum; saçlarım açık ve kıvrılmış, üzerimde krem rengi güzel bir elbise var. Kahverengi yüksek topuklu sandaletler ve uyumlu bir çanta.

Bu akşam okul dansı var ve kendimi daha iyi hissetmek için çaba sarf ettim ve giyindim.

Şu anda neden bu kadar düz olduğumu bilmiyorum, Gabriel çocuklarla konuşmak için onları her aradığında içimden biraz ölüyorum. Belki de çocukların sadece bana ait olmasından hoşlanan bencil bir ineğin tekiyim.

Belki değil, muhtemelen... Dürüst olmam gerekirse kendimden biraz iğreniyorum.

Onu düşünmeyi bırak. Ne yaptığı
kimin umurunda?

Ben değil.

"Hazır mısınız?" Ben ararım.

"Çok güzel görünüyorum, dayanamıyorum,"
diye sesleniyor Lucia. Kıkırdıyorum, bu kızda
cesaret var, hakkını vermeliyim.

"Bu aptal düğmeli gömleği giymek zorunda mıyım?" Dom odasından sesleniyor.

"Evet. Harika görünüyor."

"Bu pantolondan nefret ediyorum" diye sesleniyor.

"Onları giyiyorsun," diye sesleniyoruz Lucia ve ben hep
bir ağızdan. "Hadi, gidelim."

Okulun otoparkına girdiğimizde şimşekler çakıyor, yağmur yağıyor.

Lucia arka koltuktan, "İyi ki şemsiyelerimizi getirmişiz anne," diyor.

"Biliyorum, sizi kapıya yakın bir yere bırakacağım ve sonra gidip arabayı park edeceğim, hepimizin yağmurda koşup ıslanma riskini göze almasının bir anlamı yok."

Merdivenlere açılan tentenin altına yanaşıyorum ve çocuklar dışarı yığılıyor. "Beş dakika sonra görüşürüz."

"Tamam."

Köşeyi dönüp arabayı park ediyorum, yağmur artık gerçekten şiddetle yağıyor. "Lanet olsun." Şemsiyeyi kaptığım gibi havadan kurtulmak için acele ediyorum. İnsanlar her yerde koşuşturuyor, neden bu gece yağmur yağmak zorunda? Okul salonuna ulaşmak için merdivenlerden yukarı çıkıyorum ve kapıda bekleyen çocukları görüyorum. Kapalı basketbol sahası tam bir kış harikalar diyarına dönüştürülmüş.

Tavandan güzel kırmızılar ve altın sarısı renklerde elle boyanmış ağaçlar sarkıyor ve gökyüzünde peri ışıkları parıldıyor.

"Vay be." Çocuklar bunu gördüklerinde gözleri parlıyor. "Bu çok harika."

Etrafıma bakarken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Her şeyi ilk kez deneyimlemelerini izlemek çok eğlenceli, bu onların ilk okul diskosu.

"Şuraya oturalım mı?" Tribünü işaret ediyorum ve oraya gidip en alt sıradaki koltuklara oturuyoruz. Müzik başlıyor ve çocukların hepsi dans pistine koşmaya başlıyor. "Aman Tanrım." Lucia'nın gözleri yuvalarından fırlamak üzere.

"Anne," diye bağırır Dominic. "Bak, babam burada." Ne?

Gabriel'in kalabalığın arasından bize doğru yürüdüğünü görmek için ona bakıyorum, üzerinde mavi bir kot pantolon ve lacivert kareli bir gömlek var. Bu gece farklı görünüyor, rahat ve sıcak.

Bu geceyi nereden biliyordu ki? Okul bülteninden.

Koyu renk saçları biraz uzun ve dalgalı, iri kahverengi gözleri benimkilerle buluşuyor, sanki ağır çekimde bana doğru yürüyor ve ben onun varlığını midemin çukurunda hissediyorum. Uzun, karanlık ve ezici.

Çocuklar onu karşılamak için koşarken boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

Felicity Fox burada bir şeyin peşinde olabilir... DILF yapan en dilfiest DILF.

Lucia'yı kollarının arasına alır ve kaldırır. "Ne yapıyorsun burada?" Lucia güler.

"İlk okul dansını kaçıramazdım." Gülüyor, Dominic'e dönüyor ve ona gülümsüyor. "Merhaba oğlum." Elini Dominic'in omzuna koyar ve Dom ona gülümser.

Oğlum.

Ona böyle seslenmesi beni duygulandırıyor.

Gabriel'in gözleri benimkilerle buluştu.

"Gracie." "Merhaba."

"Çok güzel görünüyorsun."

Yumuşakça gülümsüyor. Karnım gurulduyor.

Ondan nefret ediyorsun... unutma.

"Teşekkürler."

Benim yanıma oturdu. Lucia onun kucağına dalıyor ve Dominic de yanına oturuyor. "Bu hafta sizi özledim," diyor derin sesi onlara.

"Öyle mi?" Lucia ışınlanır.

Dominic gülümsemesini gizlemek için alt dudağını ısırır.

Ben de gülümsüyorum çünkü Gabriel Ferrara ne kadar hıyar olursa olsun, harika bir babaya dönüşüyor.

Kolları dirseklerine kadar kıvrılmış ve gözlerim güçlü kollarına takılıyor. Damarları ipe benziyor ve elini hareket ettirdiğinde her kası kasılıyor.

Hormonlarımı ateşleyen bir kablo gibi... Kes şunu.

Başka bir şarkı başlar ve çocukların arkadaşları onları almak için koşar. "Gidebilir miyiz?" Lucia sorar.

"Evet. Git eğlen." Onlar kaçtı ve Gabriel ile ben yalnız **kaldık**.

Onları dans ederken, dönerken ve gülerken izliyoruz. Gabriel hayranlık içinde ve gözlerini onlardan ayırmıyor.

Benim tek düşünebildiğim ise vücudumun onunkine verdiği içgüdüsel tepki.

Sanki aramızda görünmez bir elektrik akımı varmış gibi.
"Haftan nasıl geçti?" diye soruyor. "İyiydi."
Gözleri benimkileri arıyor. "Özür dilerim..." diye omuz silkti, "... şey olduğum için..."
"Kendin." Cümlesini ben bitirdim.
"Göt herif diyecektim ama sen de aynı şeysin sanırım."
Başımı sallıyorum, nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum.
"Beni istemediğini söylediğinde..." diye tereddüt etti, "...bana ne oldu bilmiyorum... bu... beni çirkinleştirdi."
Bağışlama konuşmasına girmek istemiyorum, ona kızgın kalmak istiyorum.
Kızgınlık güvenlidir, kızgınlık onu uzak tutar... bu yüzden sessiz kalmayı seçiyorum.
Bir süre oturup çocukları izliyoruz; onun yanımda oturup kendi çocuklarını da izliyor olması çok tuhaf geliyor.
Yanına başka bir çift oturuyor ve babayla sohbet etmeye başlıyor, ben de bakıyorum ve içki masasının yardıma ihtiyacı var. "Gidip onlara yardım edeceğim," diye fısıldıyorum, konuşmasını bölmemeye çalışarak.
"Elbette, bebeğim." Gözleri benimkilerle buluşmak için kayıyor. Yorumuna o da benim kadar şaşırılmış görünüyor ve aramızda bir an geçiyor.
Sanki... Bilmiyorum bile.
Sikeyim.
İçki masasına koşuyorum ve içkileri doldurmaya başlıyorum, yoğun ve telaşlı ama bu bana onun yanına oturmamak için bir bahane veriyor.
Bütün gece burada kalacağım.

Gece sona ermek üzeredir ve DJ mikrofona gelir. "Tüm ebeveynleri dans pistine alabilir miyim lütfen? Burada bir partneriniz yoksa, birini bulun."

İçki masasının yanında duruyorum. Ne de olsa birileri
susamış o l a b i l i r .

Ebeveynler dans pistine yığılmaya başlıyor ve ben
kollarımı kavuşturarak izliyorum.

"Gracie," diye mırıldanıyor derin sesi arkamdan. "Bu
biziz. Dans ediyoruz."

"Ben iyiyim." Gülümsüyormuş gibi yapıyorum.

"Gerçekten." Elimi tutuyor ve beni dans pistine sürüklüyor.

Willie Nelson'ın "You Were Always on My Mind" şarkısı
çalmaya başlar.

Bu şarkı değil... Bu şarkı dışında her şey.

Gabriel beni kollarına çekiyor ve sıkıca sarılıyor.

Müzik eşliğinde sallanmaya başladığımızda bana
bakıyor. Garip bir şekilde ondan başka her yere
bakıyorum.

Yumuşakça gülümsüyor. "Çok
uygun." "Neye?"

"Bu şarkı çalıyor." Beni kendine çekiyor ve aramızda bir
elektrik akımı oluşuyor. "Bu bizim hakkımızda."

"Kes şunu."

"Her zaman aklımdaydın Grace," diye fısıldıyor. "Hiçbir
zaman düşüncelerimden uzak olmadın."

Birbirimize bakıyoruz, aramızda bir pişmanlık okyanusu
yüzüyor.

"Beni affetmeni istiyorum."

Müzik eşliğinde sallanırken ona bakıyorum.

"Bana bunu nasıl düzelteceğimi söyle?" diyor usulca.
"Söyle, ben yaparım."

"Keşke bilseydim..."

Beni sıkıca tutarken dudakları şakağıma düşüyor, ikimiz
de kendi düşüncelerimizde kaybolmuş bir halde müzikle
sallanıyoruz.

Hep aklımdaydın.

Oh, bu şarkı... çok üzücü ve çok güncel.

En sevdiğim şarkıcı en sevdiğim şarkılardan birini
söylüyor ve ben daha önce hayatımın aşkı olduğunu
düşündüğüm biriyle dans ediyorum.

Ama bu beni kırmadan önceydi. Soğuk ve kalpsiz olmadan önceydi.

Bu kadarı da fazla. Beni dönüştürdüğü kişiden nefret ediyorum. Gözlerim doluyor ve şarkı biterken ondan uzaklaşmam gerekiyor. "Gidip kendime çeki düzen vereceğim."

"Grace."

Koridordan çıkıp soğuk havaya doğru yürüyorum, yağmur artık durmuş.

"Grace," diye seslendiğini duyuyorum arkamdan.

"Bırak onu, Gabe." Uzaklaşmak istiyorum, şu anda onunla birlikte olmak için kendime güvenmiyorum. Avluya iniyorum ve ilk basamağa adımımı attığımda ayağım altımdan kayıyor.

Düşüyorum ve inerken kafamın beton merdivenlere çarpma sesini duyuyorum. Yuvarlanıyorum, yuvarlanıyorum, takla atıyorum ve tüm merdivenlerden aşağı düşüyorum.

Acı, kan... karanlık... hiçbir şey.

Gabriel

BIP...BIP...BIP...BIP.

Grace'in kalp atış m o n i t ö r ü karanlık odada usulca ses çıkarıyor ve ben de benimki boğazımda, onun yanında oturuyorum.

Beni makineye bağlasalardı, kalbimin sesinin bu kadar düzenli çıkacağından emin değilim.

İçinden bir tüp ve borular çıkıyor, iki siyah gözü var, alnının önündeki yumru çok büyük ve şimdiden mor.

Grace bu gece benden kaçarken 22 beton basamaktan düştü.

Ameliyat edilmesi gereken kötü bir bilek kırığı var, belki ayak bileği de kırılmıştır, ancak şu aşamada bunu söylemek için çok şişmiş durumda, ancak endişelendikleri şey kafası.

Bayılmıştı, beynindeki şişlik o kadar kötüydü ki onu indüklenmiş komaya sokmak zorunda kaldılar.

Ya kritik bir beyin hasarı geçirir ve asla iyileşemezse?

Saat sabahın 3'ü ve yoğun bakım insanların hayatta kalmak için savaştığı yalnız bir yer, sadece yataktakiler değil, yanlarında oturanlar da savaşıyor.

Benim için... şeytanlar.

"Senin sikimi kıcıma sokman yerine... Ben onlarınkine sokacağım ve onlar da sikimin her santiminde inleyecekler."

Tiksintiyle doluyum.

Neyim var benim? Eğer onu kovalamasaydım... kaymazdı.

Telefonumun ışığı yanıyor.

Graham Messing

Taramalarına baktırdığım beyin cerrahı. "Merhaba."

"Merhaba, Gabriel mi o?" "Evet."

"Ben Graham Messing. Size bu kadar geç döndüğüm için özür dilerim. Ameliyattan yeni çıktım."

"Sorun yok," diye kekeliyorum. "Taramalara baktın mı?" "Evet, baktım. Kötü bir darbe almış."

Bir sonraki yorumunu beklerken gözlerimi kapatıyorum.

"Bakın, görebildiğim kadarıyla oradaki yerel doktorların size söyledikleri doğru."

Dikkatle dinliyorum.

"Ciddi bir şişlik var ama görünüşe göre subaraknoid kanama ya da felç geçirmemiş. Beyin aktivitesi normal."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Yani bu aşamada tüm işaretler uzun vadede önemli bir hasar olmadığını gösteriyor. Ancak, bildiğiniz gibi, kendisi

Dün gece ilaç tedavisi gördü ve kanamaya dair herhangi bir bulguya rastlanmadığı için doktorlar onu indüklenmiş komaya sokmayı tercih etti. Tüm beyinlerin iyileşme süreci farklıdır ve doktorların ellerindeki bilgiler ışığında doğru olanı yaptıklarına inanıyorum."

"Neden hala uyanmadı?"

"Bu zaman alır. Doktorunu arayacağım ve koma indüksiyonunu altı ila sekiz saat içinde azaltmaya başlamalarını önereceğim. Ona en iyi şansı vermek için şişliğin inmesi gerekiyor."

"Tamam." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Peki ya ayak bileği ve bileği?"

"Onlar için endişelenmeyin, hareket etmiyor, bu yüzden oraya daha fazla zarar veremez. İkisi de beyin hasarının yanında sönük kalır. Bu aşamada tek endişemiz bu."

"Doğru."

"Hayati tehlikesi yok ve emin ellerde. İndüklenmiş koma ona dinlenmesi ve iyileşmesi için zaman tanıyor, ancak bildiğiniz gibi her vaka farklıdır, bu nedenle süreler ve sonuçlar değişecektir."

Bana söylediklerini anlamaya çalışırken başımı sallıyorum.

"Tamam."

"Sabah seni tekrar kontrol edeceğim. Size eve gidip biraz uyumanızı öneririm."

"Tamam, teşekkürler Doktor." Bir süre hatta bekledim.

"Benim için bir şeylere baktığınız için minnettarım."

"Yarın konuşuruz." Telefonu kapattı ve ben de hemen Debbie'ye mesaj attım.

**Merhaba Debbie,
Uzman beyin cerrahı az önce aradı.
Buradaki doktorların söylediklerini
doğruladı, beyninde kanama yokmuş ve
aktivite normal görünüyor.
Şişlik indiğinde iyi olacağını düşünüyor.**

Bir mesaj doğrudan içeri giriyor.

**Tanrıya şükür.
O zaman neden uyanık değil?**

Cevap veriyorum.

**İndüklenmiş komanın beynine dinlenme ve
iyileşme şansı verdiğini söyledi.
Sabah azaltacaklarını söylediler.**

O yazarken noktaları izliyorum.

Parmaklar çapraz

Cevap veriyorum.

Çocuklar iyi mi?

**Evet, uyukum geldi.
Düştükten sonra onu görmediklerine sevindim.**

**Ben de öyle.
Onları ağırladığınız için çok teşekkürler.
Bir şey öğrenir öğrenmez seni arayacağım.**

**Biraz uyumaya çalış
Xox**

Aşkıma bakarken alçak ve sakın bir nefes alıyorum.

Saçlarını alnından geriye doğru tarıyorum. Morarmış ve dövülmüş yüzü çok kırılmış hissediyor. Her yerine vurdu mu?

Aşağı inerken lanet bir adım mı?

Öyle olmalı.

"Uyandığında, bu kadar sakar olduğun için seni öldüreceğim," diye fısıldıyorum. "Bir tartışmadan kurtulmak için bu kadar dramatik olmana ve kendini merdivenlerden aşağı atmana gerek yoktu." Saçlarını okşamaya devam ediyorum. "İkimiz de biliyoruz ki zaten sen kazanacaktın."

Bip...bip...bip...bip.

Silueti bulanıklaşıyor. "Lütfen uyan."

"Elime ne oldu?" diye fısıldıyor uykulu bir ses.

Bir sıçrayışla uyanıyorum, başım yatağın yanına otururken yatağa yaslanıyor. "Grace."

Bana bakarken kaşlarını çatı.

"Uyanmışsın, bebeğim." Gülümsüyorum. Uzanıp hemşireleri çağırıyorum. "Tanrı'ya şükür uyandın." Saçlarını morarmış yüzünden geriye doğru itiyorum ve onu kendime çekiyorum. "Bütün gece panikledim." Ona bakmak için geri çekiliyorum ve bana kaşlarını çatıyor.

"Kimsin sen?"

Dünyam dönmeyi bıraktı.

"Ne?" Gözlerim dehşet içinde açıldı. "Beni hatırlamıyor musun?"

"Keşke yapmasaydım," diye mırıldanıyor kuru bir sesle.

"Ne yapıyorsun Gabriel... ve neden elim bu kadar acıyor?"

Onu kucaklıyorum ve saçlarına gülümsüyorum. "Ukalalık yaptığını duymak beni hiç bu kadar mutlu etmemiştir Gracie."

Hemşire kapıda belirir. "Merhaba Grace. Kendini nasıl hissediyorsun?"

Yollarından çekiliyorum ve o da hayati değerlerini kontrol etmeye başlıyor. Debbie'ye mesaj atıyorum.

**Uyandı ve şu
ana kadar iyi.**

Telefonum hemen çalıyor. "Merhaba Deb," diye cevap veriyorum. "Uyandı mı?"

"Evet," diye fısıldıyorum koridora çıkarken. "Ukalalık yapıyor ve her şeyi yapıyor." Doktor yanımdan geçip odaya giriyor.

"Tanrıya şükür. Çocukları yukarı getirebilir miyim?"

"Neler olduğunu öğreneyim, hala bir sürü makineye bağlı ve sanırım daha fazla test yapılacaktır. Bir şey öğrenir öğrenmez sizi arayacağım."

"Tamam, teşekkür ederim."

Telefonu kapatıp odaya geri dönüyorum ve hemşirenin el feneriyle gözlerine baktığını görüyorum. Doktor onunla konuşuyor.

"Kötü bir şekilde düştün; hastanedesin. Ne olduğunu hatırlıyor musun Grace?"

"Um." Kaşlarını çatıyor ve gözleri odanın öbür ucunda benimkileri buluyor. "Dans ediyorduk."

"Evet." Heyecanla başımı salladım. "Dans ediyorduk."

"Ve sonra." Düşünürken kaşlarını çatıyor. "Çocuklar nerede?"

"Debbie'nin evindeler." Başını salladı.

"Ameliyat edilmesi gereken kırık bir bileğiniz ve biraz daha röntgen çekmemiz gereken bir ayak bileğiniz var. Ağrınız nasıl? Bir ile on arasında bir puan vererseniz, nasıl değerlendirirsiniz?"

"On iki," diye homurdanıyor. "Başım ağrıyor."

"Biraz ağrı kesici alacağız ve röntgenlerini ektirdikten sonra bir şeyler yiyip içebilirsin, kulağa nasıl geliyor?"

"Teşekkür ederim."

İkisi de odadan çıktılar ve ben onun yanına, yatağa oturdum ve güzel elini elime aldım. "Ödümü kopardın."

"Hmm." Kaşlarını çatıyor.

Elini dudaklarıma götürüyorum ve usulca arkasından öpüyorum. "Benim dramatik olduğumu düşünüyorsun, sadece sen her adımı

aşağıya doğru."

Bana baktı... "Ne?"

diye sordum.

"Bok gibi görünüyorsun."

Geniş bir gülümseme yayıyorum, işte orada. "Sen de pek seksi görünmüyorsun."

Sonraki bir saat boyunca, ben köşede oturup izlerken makinelerini çıkarıyorlar ve ağrısını kontrol altına alıyorlar. "Röntgen birazdan gelip seni indirecek, tamam mı?"

Başını sallıyor. "Teşekkürler." Hemşire gözden kaybolur ve o da etrafına bakınır.

"Sorun nedir?"

"Tuvalete gitmem lazım." "Umm.

Hemşireyi geri çağıracağım."

"Hayır. Tava kullanmayacağım,

bekleyeceğim." "Seni içeri

taşıyacağım."

"Hayır."

"Grace." Gözlerimi açtım. "Sana yardım etmeme izin vermelisin." Uzandım ve onu bir gelin gibi kucağıma aldım. Onu banyoya taşıyorum ve dikkatlice tuvalete oturtuyorum.

"Tamam, şimdi dışarı

çık." "Ne?"

"Orada durup işememi izlemeyeceksin."

"Grace... Göt deliğini yaladım, tuvalette çişimi yapabileceğimden eminim."

"Eww." Yüzünü buruşturuyor. "Çık dışarı."

Gidip kapının dışında bekliyorum ve hastane odasına bakıyorum. Neden bu kadar uzun sürdü? "Orada iyi misin?"

"Evet."

"İçeri girebilir miyim?" Biraz daha bekledim. "Hazır mısın?" "Ugh...evet."

Tekrar içeri girip onu kucağıma alıyorum, pamuklu hastane önlüğü kucağında toplanmış. "Elimi yıkamam lazım."

Onu lavaboya götürüyorum ve aynada yüzünü görüp morluklara bakarak nefesini tutuyor. "Aman Tanrım."

"İyi iş çıkardın, seni sakar sersem."

Musluğu açıyorum ve elini suyun altına tutuyor. "Gidip çocukları getirebilir misin?"

"Deb öğleden sonra onları getirecek, önce seni halledelim, tamam mı?"

Onu yatağa geri götürüp dikkatlice yatırıyorum ve yüzünü buruşturuyor. "Elimin nesi var?"

"Bileğiniz kırılmış ve sabitlenmeniz gerekiyor, röntgenlerden sonra daha fazla bilgi sahibi olacağız."

Gözleri yaşlarla doluyor, yaraları onu açıkça bunaltıyor.

"Hey." Yatağa, onun yanına oturdum. "Merak etme. İyi olacaksın." Yüzünü avuçlarımın içine alıyorum. "Yakında her şey bitecek ve sen daha iyi olacaksın."

"Kırık bir bilek için zamanım yok, Gabe."

"Şşş. Sadece kırık bir bileğin bu kadar olduğuna şükrederim." Yatağını indiriyorum. "Neden biraz dinlenmeyi denemiyorsun?"

Grace

Göz kapaklarımın kapanmaması için verdiğim savaş çok çetin.

Bu ağrı kesiciler iyi ama kendimi çok kötü hissediyorum. Gabriel köşedeki sandalyede oturuyor; yanımdan ayrılmadı. Her ne kadar ona eve gitmesini söylesem de, beni görmezden gelmesine seviniyorum. Yanımda birinin olması güzel çünkü ne kadar pısırik olduğumu anlamaya başlıyorum. Kendimi ağlamaklı, zayıf ve savunmasız hissediyorum.

"Çocuklar nerede?" Fısıldıyorum.

"Öğleden sonra burada olacaklar," diye yumuşak bir sesle yanıtlıyor. "Zavallı şeyler, çok korkmuş olmalılar."

Ayağa kalktı ve gelip yatakta yanıma oturdu. "İyiler, Debbie onlara çok iyi bakıyor. Dinlenmelisin, iyileşebilmek için uyumalısın."

Elini omzuma koyuyor ve sıcak temas beni anında rahatlatıyor ve ağır göz kapaklarım kazanıyor.

"Hoşuna gitti mi?" diye soruyor usulca. Uykulu bir şekilde başımı sallıyorum.

"Sen uyurken ben burada oturacağım, aşkım." "Mmm."

Yüzümü yana çeviriyorum, böylece koluna dayanmış oluyorum.

Onun varlığı rahatlatıcı; acımı dindiriyor ve sinirlerimi yatıştırıyor.

Ağır ve daha ağır hissediyorum... Yüzüyorum... Huzurluyum.

"Anne!"

"Şşşt," diye fısıldıyor Gabriel'in kısık sesi. "Annen uyuyor."

"Olamaz, yüzüne bak," diye fısıldıyor Debbie. "Zavallı şey, çok acımış görünüyor."

"O iyi," diye yanıtıyor Gabriel'in sakinleştirici sesi. "Yakında eskisi kadar iyi olacak."

Sanki bedenim uyuyor ama zihnim uyanık. Ne dediklerini duyabiliyorum ama gözlerimi açamayacak ya da cevap veremeyecek kadar yorgunum.

"Büyükanne," diye sesleniyor Lucia, bir kargaşa ve sarılmalar. "Oh, sizi sinsî şeytanlar." Debbie gülüyor.

"Bu sabah ilk uçaktaydık."

Annem ve babam burada. Gözlerimi açmak için savaşıyorum.

"Gabriel," diyor annemin sesi şaşkınlıkla. "Ne yapıyorsun? Burada ne yapıyorsun?"

"Ahhh. Çocuklar, neden otomata gidip hepimize atıştırmalık bir şeyler almıyorsunuz?" Paraları uzattığını duydum.

"Yaşasın." Çocuklar koridorda koşuyor.

"Merhaba Bay ve Bayan Porter," diyor Gabriel. "İkinizi de görmeyeli yıllar oldu, sanırım zamanında Grace'i ziyaret ederken birkaç kez ofisi ziyaret etmişsiniz."

"Kafam karıştı," diyor babam. "Burada ne yapıyorsun?"

"Yani..." Duraklıyor. "Bunu söylemenin kolay bir yolu yok, o yüzden açıkça söyleyeceğim. Ben ikizlerin biyolojik babasıyım."

"Ne?" Annem tersledi. "Bu doğru değil, çocuklar donör spermiyle dünyaya geldi."

"Ahh," diye araya Deb'in sesi giriyor.

"Grace ve ben, o benim için çalışırken gizlice çıktık." "Ne kadar süre?" diye tersliyor babam.

"Bir yıldan fazla. Birbirimize aşıktık."

Ne?

"O New York'ta kalmak istemedi, ben de ayrılmak istemedim. Ayrıldık ve o buraya taşındı. Çok geçmeden hamile olduğunu öğrendi."

"Bize söylerdi," diye yanıtlıyor annem. "Bunca yıl boyunca bize yalan söylemesine imkân yok. Grace bize asla yalan söylemez, yalan söylüyorsun."

"Ona gizlilik yemini ettirdim," diyor. "Çıkمامız şirket politikasına aykırıydı ve söylememesi için ona yalvardım."

"Bu doğru," der Debbie
usulca. Annemin nefesi
kesilir.

"Yakın zamanda yeniden bağlantı kurduk ve işleri yoluna koymaya çalışıyoruz."

"Ne?" Annem cevap verir. "Neden bize söylemedi ki?"

"Beni koruyordu," diyor adam.

"Aman Tanrım," diye fısıldar annem. "Buna inanamıyorum."

"Sana bu hafta söyleyecekti ama şimdi... kaza yüzünden," diye devam ediyor.

Çocuklar telaşla odaya geri dönüyor.

Debbie, "Şşşt, annem uyuyor," diyor.

"Onları oyun alanına götüreceğiz," diyor annem. "Bırak uyusun." Kapının kapandığını duyuyorum ve gözlerimi açmak için mücadele ediyorum.

"Bunu onlara neden söyledin?" Debbie fısıldıyor.

"Sence Grace ailesinin tek gecelik bir ilişki yaşadığımızı ve bunca yıl boyunca onlara yalan söylediğini bilmesini ister mi?"

"Ama ..."

"Ama bir şey yok, suçu ben üstleneceğim. Kötü adam olmaya alışkınım, sorun değil."

"Bunu neden yaptın?"

"Çünkü... Onu seviyorum."

Sessizlik...

Konuşmaya devam ederler ama sesleri birbirine karışmaya başlar.

Göz kapaklarımla boğuşuyorum, uyanıyorum...

sadece açılıyorum. Sesler kesiliyor, karanlık daha da koyulaşıyor.

Bla bla bla bla.

Uyuşukluk beni tekrar altına çekiyor.

Güneş hastane penceresinin dışındaki parkın üzerinden batmak üzere. Kapı hafifçe çalınıyor ve Gabriel kalkıp kapıyı açıyor. "Merhaba, evet. Acıkmış."

O kenarda durur ve kadın yemek arabasını getirir. "Yemek zamanı." Kadın gülümser.

Heyecanla doğruluyorum ve Gabriel masayı yatağın üzerine taşıyarak önüme oturuyor.

"Tavuk çorbamız var, ardından köfte, sebze ve ekmek var." Hepsini önüme koydu. "Tatlı olarak da meyve salatası."

Gabriel yemeklere şüpheyle bakar. "Köfte dışında başka bir şey yiyebilir mi?"

"Tek seçenek bu."

"Hmm," diye yanıtlıyor, etkilenmemiş bir şekilde.

"Köfte iyidir." Gözlerimi ona diktim. Dur.

"Su mu istersiniz, limonata mı?" "Limonata."

"Biz de biraz su alacağız." Gabriel bana yan gözle baktı.

Tepsiye yüklüyor ve bizi yalnız bırakıyor. Gabriel yemeğimin kapağını açıp çatal ve bıçağımı hazırlıyor.

"Biliyorsun, eve gidebilirsin. Bana bakıcılık yapmana gerek yok."

"Öyle mi?"

"Evet."

"O at etli somunu tek elle nasıl keseceksin?"

Köfteye bakıyorum. "At mı?"

"Kesin olarak şüpheli." Üzerime eğiliyor ve yemeğimi kesiyor. "Suyunun kapağını nasıl çıkaracaksın?" Su şişesinin vidasını açıyor ve bardağa döküyor.

"Hiç bu kadar işe yaramaz hissetmemiştim." İç çektim.

"Hmm," diyor ilgisiz bir şekilde. "Daha önce bundan çok daha işe yaramaz olduğunu hissediyorum."

"Ne zaman?"

"Benim için çalıştığın zamanlar."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Gözleri m u z i p l i k l e dans ediyor. "Gördün mü... Ben burada olmasaydım, seni kim rahatsız ederdi?"

Gülümsememi gizlemek için dudaklarımı büküyorum ve köftemden büyük bir ısırık alıyorum.

"Appaloosa mı, aygır mı?" diye soruyor. "İğrençsin, biliyor musun?"

Kapı çalınıyor ve Gabriel cevap vermek için perdenin etrafından dolanıyor, görüşü engelliyor, böylece göremiyorum.

"Merhaba," diyor bir erkek sesi.

Jack.

"Burada ne işin var senin?" Gabriel kesin bir dille cevap verir. "Grace'i görmeye geldim."

"Ziyaretçi kabul etmiyor."

"Bunun sana bağlı olduğunu

sanmıyorum." "Ona uğradığınızı söylerim."

"O iyi mi?" "İyi olacak."

"Onu görmeme gerçekten izin vermeyecek misin?"

"Hayır, değilim. Güle güle, Jack." Kapıyı suratına kapattı ve sonra içeri girip oturdu, hiç etkilenmemişti.

"Ciddi misin sen?" diye sordum. "Ne hakkında?"

"Gabriel..."

"Bak, benimle çıkmak istemediğini anlıyorum." Başparmağıyla kapıyı işaret ediyor. "Ama onunla benimle dalga geçiyor olmalısın."

Sırıtıyorum, tam bir pislik.

Bir saat sonra.

"Bilek ameliyatınız yarın ve neyse ki ayak bileğinizde sadece bağ hasarı var, yani orada bir şey gerekmiyor." Doktor dosyamı okuyor.

"Uh-huh."

"Umarım birkaç gün içinde çıkarsınız."

"Evet."

Annem, babam ve Gabriel dikkatle dinliyorlar, hayvanat bahçesinde ziyaret saati.

"Gece yarısından sonra yiyecek bir şey yok," diye hatırlatıyor bana. "Uh-huh."

"Ortopedi cerrahı bu gece geç saatlerde gelip sabahki ameliyat hakkında konuşacak."

"Teşekkür ederim."

Bizi yalnız bırakıyor.

"İşten biraz izin almak için düzenleme yapacağım," diyor annem. "Ne için?" Gabriel sorar.

"Şey, kalıp yardım etmem gerekecek. Belli ki tek başına yaşayıp çocuklara bakamıyor."

"Yardım etmek için onunla kalacağım," diye cevaplıyor Gabriel. "Sanmıyorum..."

"Düşünmenize gerek yok Bayan Porter. Grace'le kalıyorum ve çocuklarımız konusunda ona yardım ediyorum."

"Kendi kendine duş falan alamayacak."

"Ve..." Gabriel anneme ters ters baktı. "Çocukların nasıl dünyaya geldiğinin farkında mısın bilmiyorum."

"Dinleyin, siz ikiniz..." İç çekiyorum, ikisi de sinirleniyor.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." Annem devam ediyor.

Dürüst olmak gerekirse, annemin birkaç hafta benimle yaşamasıyla başa çıkabileceğimden emin değilim... ve babamın çalışması gerekiyor.

Gabriel, "Sizi temin ederim ki Grace'e bakmaktan daha fazlasını yapabilirim," diye tersledi. "Programımı yeniden düzenleyeceğim ve buradan çalışacağım."

"Bence bu bir aile meselesi," diyor babam.

"Kesinlikle ve ben Grace'in doğrudan ailesiyim. İki çocuğumuzun hem annelerine hem de babalarına ihtiyacı var," diye tersliyor. "Onu merdivenlerden yatak odasına kadar taşıyabilirim. Sen taşıyamazsın."

"Hayır," diye araya giriyor annem.

"Ben buradayım, biliyorsun." Şak diye söyledim. "Belki biri bana danışabilir?"

"Grace. Ailene, sen iyileşene kadar seninle kalacağımı söyle."

Doğru, annem beni merdivenlerden yukarı ve aşağı taşıyamaz... belki kanepede uyuyabilirim.

Gabriel sessiz bir uyarıyla sabırsız bir kaşını kaldırır. Tamam.

"Gabriel benimle kalacak anne, sorun değil, yine de teklifin için teşekkürler."

"Emin misin?"

Pek sayılmaz.

Beş gün sonra.

Tak, tak.

"İçeri gel," diye sesleniyorum.

Kapı gürültüyle açılır ve Gabriel ile çocukların hepsi genişçe gülümser. Gabriel boş bir tekerlekli sandalyeyi itiyor ve iki çocuk da oldukları yerde zıplıyor.

Hayatımın en uzun dokuz günü oldu.

"Hadi eve gidelim."

Gabriel

Arabayı garaj yoluna çekip durduruyorum; çocuklar dışarı fırlıyor ve Grace'e bakıyorum, gülümsemeye zorluyor ve bunun kötü bir fikir olduğunu düşündüğünü anlayabiliyorum.

"El pençe divan durmaya hazır mısın, sevgili Gracie?" diye sordum.

"Sadece hayatta kalmaya çalışalım, olur mu?"

"Sen neden bahsediyorsun, ben bunu çantaya koydum." Arabadan indim ve onun yanına gittim. Bu çocuk oyuncağı.

Tatbikat değil, çantamda bu var. Grace'in haberi olmadan Mark bize akşam yemeği pişirmiş ve buzdolabında ısıtmamı bekliyor. Bugün çok fazla toplantım vardı ve zamanım yoktu.

Uzanıp Gracie'yi arabadan çıkarıyorum, sol ayağındaki bağlar yırtılmış ve sol bileği kırılmış, eli ve ön kolu alçıda. Bu biraz

Kâbus gibi, ayağının üzerinde yürüyemiyor ama eli yüzünden koltuk değneği de kullanamıyor. Önümüzdeki birkaç hafta boyunca kucakta taşınması gerekecek... Şikayetçi olduğumdan değil. Onu kucağıma almak için her bahaneyi değerlendiririm.

Onu ön kapıdan içeri taşıdım. "Evim güzel evim, bebeğim." Etrafıma bakıyorum. "Nereye oturmak istersin?"

"Kanepede mi?"

Onu nazikçe yere bıraktım. "Al bakalım." "Teşekkür ederim."

"Bir şeyler izle." Kumandayı ona uzattım. "Ben arabadan eşyalarını alayım."

Bu ona evde ne kadar harika olduğumu göstermek için bir fırsat, çok yakında bana deliler gibi aşık olacak, bundan emin olacağım.

Arabaya koşup eşyalarını ve büyük bir plastik torba dolusu ilacı aldım. Bileği ona acı veriyor ve geceleri ağrıyor, hastane bana her dört saatte bir ilaç alması konusunda kesin talimatlar verdi. Alarmımı kuracağım, böylece her şeyi takip edebileceğim.

İçeri girip çantalarını yukarı çıkarıyorum ve yorganı düzeltiyorum. Çantasını açıp eşyaları çamaşırhaneye götürüyorum ve her şeyi çamaşır makinesine atıp çalıştırıyorum.

Bu aile içi saçmalığı duvara çiviliyorum.

Telefonumdan bir mesaj geldi, Mark'tan.

Stroganofu 325 derecedeki fırına koyun.

Cevap veriyorum.

Üzerinde

Oturma odasına doğru yürüdüm. İki yanında çocuklarla sarılmış yatıyordu. "İyi misin, Gracie?"

"Uh-huh."

"Güzel, ben de gidip biraz yemek hazırlayayım."
Yüzünde bir kaş çatma ifadesi belirir. "Sen pişiriyorsun."
"Evet," diye gelişigüzel cevap veriyorum. "Tabii ki yemek yapıyorum, ev yemeği istersin diye düşünmüştüm."
"Oh." Gülümsüyor, etkilenmiş. "Evet."
Ha!
Şimdiden bana yarı aşık.
Mutfağa giriyorum ve önceden hazırlanmış dana straganofu dikkatlice buzdolabından çıkarıp fırına koyuyorum. Kadranı 325'e çeviriyorum ve ışık yanarken nefesimi tutuyorum.
İşe yarıyor... Evet!
"Ne pişiriyorsun?" diye sesleniyor.
"Eski bir aile tarifi, sığır straganofu," diye sesleniyorum.
"Bayılacaksınız."
"Oh, vay canına." Onun ve çocukların akşam yemeği hakkında konuştuklarını duyuyorum.
Ha, bu harika... Mark'a mesaj atıyorum.

Püreyi ne zaman ısıtmalıyım?

Cevabı geri döndü.

**Yarım saat
Mikrodalgada üç dakika,
karıştırın ve ardından üç dakika daha.**

Pekala... Sırada ne var?
Oturma odasına geri dönüyorum. "Akşam yemeğinden önce banyo yapacak mısınız?" Çocuklara soruyorum.
"Önce duş alacağım," diyor Dom. Merdivenlerden yukarı zıplar.
Grace'in gözleri odanın öbür ucunda benimkileri buluyor ve ben gururla gülümsüyorum, işler harika gidiyor.

Bir saat sonra, yemek masasının etrafına oturduk. "Kesinlikle çok lezzetliydi." Grace gülümsüyor. "Teşekkür ederim."

"Ailem için yemek yapmayı seviyorum." Yemek tabaklarını toplamaya başlarken gülümsüyorum. "Ben mutfağı temizlerken siz de gidip rahatlayın." Çocuklar ortadan kayboluyor ve Grace bana bakıyor.

"Fabio'nun seni yatağa taşımasına ihtiyacın var mı?" "Fabio mu?"

"Biliyorsun, Fabio... seks tanrısı?"

"Hayır, Fabio'yu tanımıyorum." Bana çarpık bir gülümseme verdi. "Ama sorun olmazsa üst kata çıkmak istiyorum... seks tanrısı olmadan."

"Dileğin benim için emirdir." Onu kucağıma aldım ve kolunu boynuma doladı. Aletimin ucuna kadar dokunduğunu hissediyorum.

Kes şunu.

Merdivenleri çıkmaya başlıyoruz ve bacaklarım yanıyor, göğsüm ağrıyor ve lanet olsun... Son zamanlarda yeterince egzersiz yapmadım.

"İyi misin?" diye soruyor.

"Evet, tabii ki. Tüy kadar hafifsin."

Bir ton ağırlığındasın, kadın.

Merdivenlerin başına geliyoruz ve ben koridorda debeleniyorum, artık tamamen terlemiştim ve onu yatağa oturtuyorum. "Duşa ihtiyacın var mı?"

"Hayır, bu öğleden sonra hastanede bir tane vardı." Odanın etrafına bakınıyor. "Yine de ağrı kesiciye ihtiyacım var."

"Evet." Aceleyle banyoya girdim ve dikkatlice ilaçlarını aldım. "Çocukları iyi geceler dilemeleri için içeri göndereceğim, sonra da gelip pijamalarını giymene yardım edeceğim."

"Tamam."

Merdivenlerden aceleyle indim. "Çocuklar, gidip annenize iyi geceler dileyin, ben mutfağı hızlıca toparlayacağım."

"Şimdiden mi?" diye homurdanıyorlar.

Bulaşıkları neredeyse lavaboya atıyorum ve tezgahları

siliyorum. Soyunup hazırlanmasına yardım etmeliyim.

Yatak.

Aciliyet gerçek. Grace'i soymak dünyada en sevdiğim şey. Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum ve içeri girdiğimde çocukların Grace'e iyi geceler dilediğini görüyorum ve kapıdan onları izlerken gülümsüyorum.

O çok iyi bir anne. Ona kesinlikle tapıyorlar.

Üzüntü çöküyor üzerime. Bunu nasıl bu kadar uzun süre tek başına yapabildi?

Ona ve onlara karşı telafi etmem gereken çok şey var. "Yatağa." Grace gülümsüyor.

İkisi de odalarına gitti. Önce Lucia'yı yatırdım. "Annen eve döndüğü için mutlu musun?" diye soruyorum.

"Evet." Küçük kollarını kaldırdı ve bana sarıldı. Onu bir süre kollarımda tutuyorum. "Sen çok iyi bir kızsın." Mutlu bir şekilde uzanıyor ve ben de battaniyeyi üzerine çekip alnından öpüyorum. "İyi geceler meleşim."

"İyi geceler, baba."

Babacığım.

Dominic'in odasına giriyorum ve o çoktan yatmış oluyor. Kenara oturdum ve battaniyeleri üzerine çektim. "Annen evde olduğu için mutlu musun?"

Başını sallıyor. "Bizimle ilgilendiğiniz için teşekkürler," diye mırıldanıyor.

Kalbim.

"Sana her zaman göz kulak olacağım."

Bana bastırılmış bir gülümseme veriyor ve ben de eğilip alnından öpüyorum. "İyi geceler, oğlum."

"İyi geceler, baba."

Bu hayatımın en güzel günü olabilir.

Işığı kapatıyorum ve Grace'in yatak odasına doğru yürüyorum, "Geceliğin nerede bebeğim?"

"En üst çekmecedeyim."

Çekmeceye bakıyorum. "Burada o dildoyla yüz yüze gelmeyeceğim, değil mi?"

Uykulu bir şekilde gülümsüyor. "Seninle son görüşmesinden sonra saklanmaya başladı."

"Öyle olmalı." Geceliği alıp yanına oturuyorum. "Ve yüz yüze gel dediğimde. Yani... sen... yüzüme gel."

"Dur." Sırıttıyor. "Cinsel imalarınız için hiç havamda değilim."

"Biliyorum, biliyorum." Gömleğini kafasının üzerinden çıkarıyorum. "Sadece dinlediğinden emin olmak istedim."

Sütyenini açmaya gidiyorum. "Önce geceliğimi giy, teşekkürler."

"Göğüslerini daha önce de görmüştüm." "Bu...farklı."

Gözlerimi deviriyorum ve geceliğini başının üzerinden çekiyorum ve sonra etrafına uzanıp altındaki sütyenini çıkarıyorum.

"Sırtımdaki kıyafetlerin altından sütyeni nasıl çıkarabiliyorsun?"

"Bilmiyorum, bu bir şans, hayatımda daha önce hiç yapmadım." Battaniyeleri geri çektim ve pantolonunu indirdim.

Sakın bakma.

Rahibe Teresa gibi davranırken ihtiyacım olan son şey azgın bir ereksiyon.

"Tuvalete gitmen gerekiyor mu?"

"Evet, lütfen."

Onu kaldırdım ve tuvalete oturtmak için içeri taşıdım. Gözlerini açıyor. "Dışarı çıkabilir misin?"

"Ugh." Dışarı çıkıp bir dakika bekledim ve tuvalet sifonunun sesini duydum.

"Tamam." Onu alıp ellerini yıkamasına yardım ediyorum ve yatağına yatırıyorum. Onu yan yatırdım ve bileğinin ve ayak bileğinin altına bir yastık yerleştirdim. "İyi misin?"

"Evet, teşekkür ederim."

Yan lambayı açıyorum ve ana ışığı kapatıyorum. "Ben duş alacağım," diyorum.

"Tamam." Uykulu bir şekilde gülümsüyor. İlaçlar çok işe yarıyor.

Duş alıp sabunlanıyorum. Burada ona bakıyor olmaktan heyecan duymam yanlış mı? Sanki yarışmayı kazanmışım gibi hissediyorum.

Piyango gibi bir şey. Sonunda, Gracie'yi bir bebek gibi uyurken bulmak için havluyla yatak odasına giriyorum ve onu izlerken gülümsüyorum.

Boxer şortumu giyip yatağa giriyorum. Yan yatıp uzun bir süre onu izliyorum.

İtiraf etmeliyim ki çürükler onun en iyi görünümünü değil, ama bana göre... o mükemmel. Uzun saçları yastığının üzerine yayılmış ve koyu renk kirpikleri nefes aldıkça dalgalanıyor.

Gerçek bir melek... benim meleğim.

Onun düzenli nefes alışıyla kendimi uçuruma doğru sürüklenirken hissediyorum.

Sonunda onun yanında.

"Oww," diye ağlıyor Grace.

Sıçrayarak uyandım. "Ne?"

"Yuvarlanırken koluma çarptın." "Oh."

İrkildim. "Özür dilerim."

"Bu yatakta ne yapıyorsun?"

"I..." Uyanmaya çalışırken gözlerimi ovuşturuyorum. "Bir şeye ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

"Beni incitmene ihtiyacım yok."

"Özür dilerim, özür dilerim," diye mırıldanıyorum. "Uyumaya devam et."

Hayal kırıklığı içinde nefes veriyor ve bir süre karanlıkta uzanıyoruz. "Şimdi ellerim ağrıyor."

Yuvarlanıyorum ve telefonuma bakıyorum. "Şimdi biraz ağrı kesici alabilirsin, zaten yarım saat içinde alman gerekiyordu." Ayağa kalktım ve hapları aldım. Oturuyor ve ilaçları alıyor.

"Tuvalete gitmem gerek."

Onu kaldırdım ve banyoya götürdüm. Kahretsin... O sırada uykunun en derinindeydim. Onu bekledim ve sonra yatağa geri taşıdım ve tekrar uzanıp gözlerimi kapattım.

"Gabriel," diye fısıldıyor.

"Ha?" Sıçrayarak
uyandım.

"Çok sesli nefes alıyorsun."
"Ne?" Yüzümü
buruşturuyorum.
"Yana dön, beni uyutmuyorsun." "Ama o
tarafıta uyuyamıyorum."
"O zaman kanepeye git," diye şeytan çıkaran bir sesle
homurdanıyor. "Tanrı aşkına, sakın ol." Yuvarlanıyorum
ve sırtımı
ve ben çok rahatsızım, bu benim uyku pozisyonum değil.
Onu rahatsız etmemek için elimden geldiğince hareketsiz
yatmaya çalışıyorum.
Sonunda, ağır gözlerimi kapatıyorum.

Bip.
Bip.
Bip.
Sıçrayarak uyandım. "Ne oluyor lan?"
"Telefonunun alarmı çalıyor."
"Oh." Kapatmayı unutmuşum. Kapattım.
"Bunu nasıl unutabilirsin?"
"Bilseydim, unutmazdım." Ağır göz kapaklarımı
kapatıyorum.

"Anne," diye bağılıyor biri uzaktan. "Anne."
Rüya görmeye devam ediyorum. Kapa
çeneni, çocuk.
"Anne..."
Sarsılarak uyandım. "Lanet olsun." Tökezleyerek
yataktan kalkıyorum; Lucia artık tamamen ağlıyor ve ayak
parmağımı yatak direğine vurup duvara doğru
savruluyorum.
Ahhh...ayak parmağım yerinden çıktı.
"Bu kadar gürültü yapmayı kes," diye homurdanıyor
Grace. "Lucia'yı uyandırdın."
"Beni uyandırdı." Etrafımda zıplıyorum. "Ayak
parmağım iyi değil." "Ayak parmağın umurumda bile
değil."
"Belli ki." Topallayarak Lucia'nın odasına girdim. "Neyin

var bebeğim?" Ağlıyordu, ben de yanına oturdum. "Kötü bir
rüya mı gördün?"

"Evet."

"Sorun yok." Saçlarını okşadım.

"Benimle yatabilir misin baba?"

"Tamam." Küçük tek kişilik yatağının kenarına ilişıyorum ve gözlerimi kapatırken gülümsüyorum.

"Gabriel!" Grace diğer odadan bağılıyor. Sıçrayarak uyandım. "Şimdi ne olacak?"

"Sana ihtiyacım var."

Battaniyeleri geri atıyorum. Bu hayatımın en kötü gece uykusu.

Adım atmaya gidiyorum ve ayak parmağım acı yayıyor... "Ahh, lanet olsun." Topallayarak Grace'in yatağına geri döndüm. "Ne?"

"Bana ne" diye çıkışıyor, "Bana göz kulak olacağını söylemiştin, bana ne deme."

Kendimi onu pencereden aşağı atarken hayal ediyorum. "Ne oldu Grace?"

"Susadım."

"O zaman suyunu iç."

"Hepsi bitti. Biraz soğuk suya ihtiyacım var." "Alt kattaki buzdolabından mı?"

"Sakıncası var mı?"

Aslında var.

"Tamam." Karanlıkta koridorda ve merdivenlerde topallayarak ilerliyorum. Buzdolabının ışığını açtığımda oda parlıyor. Bir göz attım ve anahtarlarımın tezgahın üzerinde durduğunu gördüm.

Belki arabamda uyuyabilirim?

Bardağı suyla doldurup yukarı çıkıyorum. Grace'e suyu uzatıyorum, yutkunuyor... ve yutkunuyor... ve yutkunuyor... Tanrım.

"Susadın mı?"

"Beni deneme," diye hırlıyor.

Dişlerimi sıkıp yatağına geri dönüyorum. Son sinirlerimi de test ediyor. Gözlerimi kapatıyorum.

"Yine tuvalete gitmem gerekiyor," diye fısıldıyor karanlığın içine.

Ellerimi gözlerime vuruyorum. Böyle bir şey olamaz.

"Lanet bir içki gibi içersen böyle olur.
deve, Grace."

"Bu kadar. Evine git."

Beni kışkırtma, kadın.

Battaniyeleri geriye atıp onu kucağıma alıyorum. "Belki de bir kateter takmalıyım."

"Belki de çeneni kapatmalısın." "İyi bir hasta değilsin."

"Evet, şey... Sen iyi bir hemşire değilsin."

Onunla birlikte topallayarak yatağa geri döndüm ve onu yatırdım, sonra da yatağa tökezleyerek girdim.

Grace

Kolumdaki zonklama beni uykumdan uyandırıyor ve acı içinde yüzümü buruşturuyorum. Güneş perdelerdeki çatlaktan içeri sızıyor ve Gabriel'in yatakta benimle olmadığını görmek için başımı çeviriyorum. Alt katta olmalı.

Zzzzz.

Ayağa kalktım. "Ha?" Nefes alışını duyabiliyorum. Eğilip yatağın altına baktığımda sert zeminde sırtüstü yattığını ve üzerinde bir battaniye bile olmadığını gördüm.

Saate baktım. Sabah 8:20.

Kahretsin.

"Gabriel," diye kekeliyorum. "Gabriel."

Gözleri tekrar kapanmadan önce yavaşça açılıyor. "Uyuduk," diyorum ona.

"Hiç uyumadığımı düşünürsek, ironik." Gözlerini kapalı tutuyor.

"Cidden, çocukları kaldırmalısın."

"Bugün izinli olabilirler."

"Yapamazlar, bugün fotoğraf günü."

"Telefonumla fotoğraflarını çekeceğim."

"Gabriel," diye çıktım.

Dirseğinin üzerinde doğruldu ve yorgun gözlerini zorla açtı. Bir kahkaha patlattım. Saçları diken diken olmuş, gözleri kıpkırmızı ve kan çanağına dönmüştü.

"Kötü görünüyorsun," diye fısıldıyorum.

"Daha kötü hissediyorum." Otururken elini yüzüne götürüyor.

"Gidip öğle yemeklerini hazırlamalı ve çocukları hazırlamalısın."

Başını sallıyor ve ayağa kalkıyor. Yatak odasından topallayarak çıktı.

"Ayağına ne oldu?" Arkasından sesleniyorum.

"Gecenin bir yarısı ayak parmağımı kırdım... kimsenin umurunda değil. "

Yatağıma uzandım ve onun merdivenlerden inişini dinledim. "Ahh... Ohhh... Siktir... Ahh."

"Çocuklar," diye sesleniyorum. "Uyanmanız gerek. Uyumuşuz." Telefonumdan bir mesaj geliyor.

Kahve ister misin?

Cevap veriyorum.

Kahve için vaktin yok.

Cevabını beklerken kendi kendime gülümsüyorum.

Olumsuzlukların için zamanım yok.

"Çocuklar," diye tekrar sesleniyorum.

"Uyanmanız gerek." Telefonumdan bir mesaj geliyor.

Öğle yemeği için ne hazırlayayım?

Cevap veriyorum.

**Bir sandviç ve biraz meyve.
Bir şişe su ve birkaç kurabiye ya da başka bir şey.
Beslenme çantaları çantalarında.**

Dominic kapımda belirdi. "Selam dostum." Gülümsüyorum ve kollarımı ona doğru uzatıyorum, o da gelip bir anlığına bana sarılıyor. "Kız kardeşini uyandırman ve aşağı inip babanı kontrol etmen gerekiyor."

"O ne yapıyor?"

"Öğle yemeğini hazırlıyor ve yardıma ihtiyacı olabilir."

"Olamaz!" diye bağırdığını duyuyoruz Gabriel'in alt kattan. "Buna ne diyorsunuz?"

"O ne yapıyor?" Dominic soruyor.

"Hiçbir fikrim yok, aşağı inip onu kontrol edin lütfen."

Dominic ayağa kalkar ve aşağı iner.

"Aman Tanrım!" Gabriel ağlıyor. Bir ses duyuyorum ve ne olduğunu anlamaya çalışmak için dinliyorum... bekle... kuru kusuyor mu?

"Bugün okul yok," diye bağılıyor evin içinde. Ön kapının açıldığını ve çarpıldığını duyuyorum.

Merdivenlerden yukarı doğru bir ses duyuyorum ve Dom beliriyor; nefes nefese ve paniklemiş görünüyor.

"Aşağıda neler oluyor?" Ben soruyorum.

"Bir muz çürümüş ve Lucy'nin çantasını parçalamış, kalemlerine ve her şeye bulaşmış. Babam çok korktu ve çantayı ön kapıdan dışarı attı."

"Oh."

Gabriel kapıda belirir; gözleri çılgına dönmüştür. "Hangi evrende bir muz kabı olmadan okul çantasına koyarsın?"

Ona bakıyorum.

"Her şey sümüksü ve... kokuyor ve..." Aklına geldikçe kuru kuru öğürüyor. "Bir daha asla muz yemeyeceğim."

"Temizlemen gerekecek." "Nasıl temizleyeceğim?"

"Islak bir bezle mi?"

Bunu düşününce bile midesi bulanıyor.

"Tamam, başka bir çanta kullanabilir. Önce onu uyandırman gerek."

Topallayarak gidiyor ve ben onunla konuşmasını dinliyorum. "Uyan, bebeğim."

"Hayır. Git buradan," diye tersliyor. "Yorulдум."

"Kulübe katıl." Merdivenlerden topallayarak indiğini duydum. "Ayağa kalk."

Lucia odama giriyor ve benimle birlikte yatağa giriyor.

"Hazırlanmalısın tatlım, bugün geç kalacağız."

O kaybolur, ve I duymak daha fazla şeyler alt katta çarpışıyor.

Orada ne yapıyor?

"Tupperware'den nefret ediyorum," diye ağlıyor. Bir dolap kapağı çarpıyor ve ben kendi kendime gülümsüyorum. Keşke aşağıda bir kameram olsaydı da bunu ilk elden izleyebilseydim.

Sonunda üçü birden kapımda belirdi. "Veda etmeye geldik."

Dominic'e sarılıyorum ve sonra Lucia'ya dönüyorum.

"Saçını yaptırman lazım, bubba."

Gabriel'in yüzü düşer. "Oh."

"Fırçayı getir." Şifonyeri gösteriyorum. "Sadece saçını tara ve topla. Çabuk ol, geç kalacaksın."

Gabriel fırçayı kaptığı gibi Lucia'nın saçlarına bakar ve üst katmanı kaldırdığında altında bir yığın düğüm olduğunu görür. Gözleri dehşet içinde büyür. "Bu fare yuvası da ne böyle?"

"Sadece

fırçala." "Ne?"

"Fırçayı düğümlerin arasından çek."

"Bu düğümleri gördün mü bilmiyorum Grace, ama bu basit bir fırçalama durumu değil."

"Fırçayı bana ver." Sağlam elimi uzattım, o da uzattı. Düğümleri hızla fırçalamaya başlıyorum. Lucia her darbeye başını geriye çekerken yüzünü buruşturuyor.

"Yeter." Gabriel fırçayı elimden kaptı. "Bu çok barbarca." Saçlarını yavaşça ve dikkatlice taramaya başlıyor.

"Geç kalacaksın."

"Umurumda bile değil..." Etrafına bakar ve nerede olduğunu hatırlar. "Sorun değil." Salyangoz hızıyla fırçalamaya devam ediyor.

Dominic gözlerini deviriyor ve Gabriel'in elinden fırçayı kapıyor. "Bırak ben yapayım." Tokayı kapıyor ve saçını at kuyruğu yapıyor, dağınık ama idare eder.

Tanrı bugünkü fotoğraflara yardım etsin; tam bir felaket olacak.

"Gidebilirsiniz," dedim onlara.

"Döndüğümde evime gitmemiz gerekiyor. Saat on birde Zoom toplantım var ve bir ofise ihtiyacım var" dedi.

"Tamam."

Yanağıma hızlı bir öpücük konduruyorum ve üçü merdivenlerden aşağı koşarken arabanın hareket ettiğini duyuyorum. Sessizliğe gülümsüyorum.

İlk sabah...

Grace

"KAHVENİZ, MADAM." Gabriel okuldan çıktıktan sonra yeniden ortaya çıktığında gülümsüyor. Bana bir fincan kahve uzatıyor ve yanımdaki yatağa oturuyor. Sabah güneşi yüzüne vuruyor ve bugün çok daha aydınlık görünüyor. Ona şöyle bir bakıyorum, saçları dağınık, iki kordonu eşofmanından dışarı sarkıyor ve tişörtünü ters giymiş. "Sen..."

"Ne yaptım?"

"Kahve dükkanına bu şekilde mi girdin?" "Evet, neden?" Kaşlarını çattı.

"Gömleğini ters giymişsin."

"Hayır, değil." Kendine bakmak için aşağı bakar ve yüzü düşer. "Aman Tanrım. Bu oluyor."

Dehşeti karşısında kıkırdıyorum. "Neler oluyor?" "Onlardan birine dönüşüyorum..."

"Her gün hayatta kalmak için elinden geleni yapan yorgun bir ebeveynden mi bahsediyorsunuz?"

Gözleri benimkileri arıyor. "Dün gece tam bir felaketti, değil mi?"

"Hiç de değil."

Yenilmiş bir tavırla kahvesini yudumluyor.

"Sorun nedir?"

"Bu işte daha iyi olacağımı düşünmüştüm."

Kuruntusuna gülümsüyorum. "Her ebeveyn bu işte daha iyi olacağını düşünür, işin içine girene kadar ne kadar zor olduğunu bilemezsiniz."

"Buraya gelip sana bakmama neden izin verdiğini biliyorum." Kahvesini yudumluyor.

"Öyle mi?"

"Bunun beni uzaklaştıracağını ve tepelere kaçacağımı düşündün, değil mi?" Gözleri benimkileri tutuyor. "Haksız mıyım?"

Aramızda sessiz bir onaylama geçerken birbirimize bakıyoruz. "Henüz bitmedi, kaçmak için hâlâ vaktin var." Gülümsüyorum ve sonra aklıma bir düşünce geliyor. "Neden bunu yapmayı teklif ettin? Ne kadar meşgul olduğunu biliyorum."

"Çünkü sen ve çocuklar artık benim sorumluluğumdasınız. Sizinle ilgilenen kişi olmak istiyorum."

"Çocuklar senin sorumluluğunda, benim değil." "Grace."

Ona cevap vermiyorum.

"Bana bak." Gözlerimi onunkilerle buluşturmak için sürüklüyorum. "Senin için buradayım, çocuklar için değil. Nerede olursam olayım onlarla bir ilişki kurabilirim... Benim istediğim seninle bir ilişki."

"Neden benimle bir ilişki istiyorsun?" "Çünkü seni seviyorum."

Gözlerim onunkileri arıyor.

"Ve senin de beni sevmene ihtiyacım var," diye fısıldıyor. "Böylece bunu atlatabilir ve mutlu olabiliriz."

"O kadar kolay değil, Gabriel."

"O zaman bana bunu nasıl kolaylaştıracığımı söyle. Eğer konuşmama bile izin vermezsen bunu düzeltemem."

Doğru ifadeyi ararken yatağımın üzerindeki minderle oynuyorum.

"Bizi düzeltmeyi denemek istiyor musun?" diye soruyor. Başımı sallıyorum.

"O zaman konuş benimle."

"Bunu açıklayamam.

Sanırım..." "Evet, dinliyorum."

"Dün gece hastaneden eve iki bebekle döndüğümünden milyon kat daha kolaydı. Ne kadar zor olduğu ve neler yaşadığım hakkında hiçbir fikrin yok ve sana kızgın ve kırgınım."

Arkasına yaslanır. "Doğru karar."

"Bazen de seni gerçekten bıçaklamak istiyorum."

"Biraz uğursuz seri katil özlemleri... ama tamam, dinliyorum."

"Ve sen buraya geldin, parmaklarını şıklattın ve kollarına atlamamı bekledin, bu işler böyle yürümez."

Dikkatle dinliyor.

"Ve sen aletini bana karşı kullanıyorsun ve bu adil değil."

"Aletim mi?" Şaşkınlıkla kaşlarını çatıyor. "Aletimin ne alakası var, birlikte yattığımız için kızgın mısınız?"

"Evet. Kendime kızgınım."

"Neden?" diyor usulca, bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırırken. "O gece mükemmeldi, nasıl pişman olabilirsin ki?"

"Çünkü bu benim için bilinçli bir karar değildi, anlık bir fiziksel eylemdi."

Bir süre bana bakıyor. "Yıllar önce benim masamda yaptığımız için kızgınsın, değil mi? Kızgınsın çünkü bunun öylesine olduğunu düşünüyorsun."

"Bir anda oldu."

"Yedi yıl boyunca istedikten sonra. Öylesine olmadı Grace. Aslında, hayatımın en iyi cinsel deneyimiydi,

Ve şimdi bunun nasıl ortaya çıktığını bildiğim için daha da özel. Yıllar öncesinden zihnimde planlanmıştı."

Düşünürken dudaklarımı büküyorum.

"Bu senin için yeni mi oldu?" Kaşlarını çatıyor. "Yani... bunun olmasını hiç istemedin mi?"

"Öyle değil." Bir sonraki şeyi söylemeden önce tereddüt ediyorum. "Mesele şu ki, benden nefret ettiği için anneni suçlamıyorum. Eğer Dominic düşününe üç hafta kala sekreteri masasında iki çocuğuyla çıkagelseydi, ben de yıkılırdım."

"Onu savunmayın, bu farklı bir şey."

"Nasıl farklı?"

"Çünkü birlikte olmamız gerekiyordu," diye öfkeyle çıkıştı. "Sakin annemi bu işe karıştırayım deme. Son yedi yıldır çektiğim sefalet için onu suçluyorum. Eğer benden İtalyan bir kadınla birlikte olmamı talep etmeseydi, o zaman seninle evlenirdim."

Benimle evlendin mi?

Az önce açıkladığı şeyi fark ettiğinde gözleri büyüyor.

"Yani annene geçmişteki şeyler için kızgınsın..."

Sadece o gün ofisime geldiğini mi?"

"Annemle olan sorunlarım senin hayal edebileceğinden çok daha derin Grace. Bunu burada bırakalım." Ayağa kalkıp kıyafetlerini düzenlemeye başlıyor ve ben bir süre onu izliyorum. "Ne demek istiyorsun?" diye soruyorum.

"Annemin sevgisi her zaman koşullu olmuştur diyelim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani bu konuşma bitmiştir." Odadan çıkıp gidiyor ve ben şaşkın şaşkın arkasından bakıyorum.

O zamanlar benimle evlenirdi... Ne?

Gabriel beni tam on buçukta evinin ön kapısından içeri taşıdı. Evimde Zoom'unu yapabileceği bir ofisimiz yok, o yüzden buraya gelmemiz gerekti. Kendimi biraz

Bu sabahki konuşmamızdan sonra biraz daha iyiyim ve bunu onun için olabildiğince kolaylaştırmaya çalışmak istiyorum. O çalışırken ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yok ama henüz evde tek başıma kalamayacağımı biliyorum.

"Takım elbisemi giymem lazım, yukarı gelmek ister misin?" diye sorar.

Burada yatak odasını görmedim.

"Merdivenlerden çıkmak bana ağır geliyor."

"Hayır, değilsin. Ben hazırlanırken gel benimle konuş." Beni merdivenlerden yukarı, koridordan aşağı ve büyük yatak odasına taşıyor, sonra beni dört direkli yatağa yatırıyor.

"Duş almam lazım. Bir şeye ihtiyacın var mı?" Bana telefonumu uzattı.

"Hayır. Ben iyiyim."

Banyoya giriyor ve ben duşun sesini duyuyorum. Onu banyoda göremesem de yatak odasındaki aynada yansımamı görebiliyorum. Gömleğini başının üzerinden çıkarıyor ve geniş, kaslı sırtı ortaya çıkıyor.

Heyecanımı bastırırken kalbim durdu.

Pantolonunu indiriyor ve belinden aşağısını göremesem de yine de nefesim kesiliyor. İçeride çıplak olduğunu bilmek bile bana bir şeyler yapıyor. Gözlerimi tekrar telefonuma çeviriyorum.

Kes şunu.

"Aç mısın?" diye sesleniyor.

Başımı kaldırıp bakıyorum ve onu duşta saçlarını yıkarken görüyorum, gözleri kapalı ve sabun ıslak vücudundan aşağı akıyor. Ellerini hareket ettirdikçe pazıları şişiyor.

Tanrım.

"Pek sayılmaz."

Odaklan.

Instagram'da gezinmeye devam ediyorum ve aklım duşta olduğu için neye baktığımı söyleyemiyorum. Kapandığını duyuyorum ve fark etmemiş gibi yapıyorum.

Yukarı bakma.

Gabriel belinde beyaz bir havluyla yatak odasına geri dönüyor, vücudu kaslardan oluşuyor ve zeytin rengi teninde su tanecikleri var. Boğazındaki yumruyu yutuyorum. "Akşam yemeği için ne istersin?" diye soruyor gardırobuna doğru yürürken.

"Her şey," diye cevap verdim, dikkatim dağılmıştı.

Bir takım elbise ve gömlekle yeniden ortaya çıktı ve onları yanımdaki yatağa bıraktı, çekmecedен birkaç külot aldı ve ardından havlusunu bıraktı, kalın dörtlü kaslar, kısa bakımlı kasık kılları ve bacaklarının arasında ağır bir şekilde asılı duran kocaman aleti yüzüme çarptı. Yarı ereksiyon halinde, tam değil... ama kahretsin...

Gözlerimi onun gözlerine dikmeden önce oyalanıyorum. Yüzünde memnuniyet ifadesi beliriyor.

"Benim önümde giyinmen gerektiğini sanmıyorum," diye mırıldanıyorum, beni süzerken yakaladığı için utanıyorum.

"Beni daha önce çıplak görmüştün."
"Şimdilik arkadaşız."

"Evet, şey." Havluyla kasıklarını kuruluyor. "Arkadaşlarımın önünde giyinmekten de mutluyum." Yatağın ucunda durarak siyah Calvin Klein külotunu yukarı çekiyor ve ardından beyaz gömleğini giyiyor. Düğmeleri ağır çekimde iliklerken gözleri benimkilere takılıyor.

Seksim takdirle sıkılıyor.

"Belki de bu akşam yemek için kolay bir şeyler almalıyız." Konuyu değiştirmeye çalışıyorum.

"Ne gibi?" Takım elbisesinin pantolonunu giyip fermuarını çekiyor, sonra şifonyerin yanına gidip tıraş losyonunu sürüyor.

Bacak açıcı kolonya.

Yüzde 100 işe yarıyor, çünkü bacaklarım tam anlamıyla benim isteğim dışında açılıyor.

"Bilmiyorum..." Nefes alıyorum, kokusu her saniye beni sarhoş ediyor. "Zor bir geceden sonra kolay bir şey."

Koyu renk gözleri benimkilerle buluşmak için yükseliyor ve kravatını boynuna doluyor. "Zor gece değişimini sevdim." O

kravatını bağlıyor ve merak ediyorum... yatağınızın ucunda durup kravatını bağlayan bir adamdan daha ateşli bir şey var mı?

"Bana göz kulak olduğun için teşekkür ederim." Dikkatim dağılmış bir şekilde nefes alıyorum. Tıraş losyonunun etkisiyle resmen sarhoş olmuşum; zihnimde çıplak bir şekilde cinsel iyilik hayalleri dolaşıyor.

Bu adam şeytanın ta kendisi, kırık bir bileğim olmasına rağmen beni boynuz torbasına çeviriyor.

Takım elbisesini giyiyor ve aynada kendini kontrol ediyor, kravatını düzeltiyor ve bana doğru dönüyor. "Sana bakmak hoşuma gidiyor." Beni kucağına aldı, ben de kolumu belli belirsiz boynuna doladım.

Takım elbiseli haliyle ilgili bir şeyler bana bir şeyler yapıyor... üzerinde yürüdüğü toprağa taptığım zamanların anılarını geri getiriyor. Beni aşağıya taşıdı. "Nereye gitmek istiyorsun, bebeğim?"

"Bana bebeğim demeyi keser misin?"

"Hayır." Sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi omzumu öpüyor. "Sen benim bebeğimsin."

"Gabriel, biz sadece arkadaşız."

"Tamam." Bana bakarken beni kollarının arasında tutuyor. "Ne demek tamam?" Kaşlarımı çattım.

"Eğer istediğin buysa, tamam."

"Oh."

"Bil diye söylüyorum... bu sadece bir arkadaş-arkadaş-arkadaş-arama anlaşması olsa da." Omzumu tekrar öpüyor. "Bizden vazgeçmiyorum."

"Neden olmasın?"

"Çünkü biz birbirimize aitiz."

Birbirimize bakarken beni kollarında tutuyor. O güçlü takım elbisesinin içinde çok güçlü, bense pijamalarımın içinde kendimin kırık dökük, kırılgan bir versiyonuyum.

Bana yavaş, seksi bir gülümseme veriyor ve omzumu tekrar öpüyor. "Şimdi... Çalışmam lazım, dikkatimi dağıtmayı bırak." Beni oturma odasına götürüyor. Mark arka bahçede havuzu temizliyor ve Gabriel sürgülü kapıyı açıyor. "Merhaba."

Eve doğru yürürken "Merhaba," diye sesleniyor.

"Çalışmam gerekiyor, Grace'e ihtiyacı olan her konuda yardımcı olabilir misin lütfen?"

"Elbette." Mark bana gülümsüyor. "Selam, Grace."

"Merhaba." Garip bir gülümseme veriyorum. Kahretsin, şimdi de bana bebek bakıcılığı yaptırıyor. "Ben iyiyim, gerçekten."

Gabriel beni kanepeye yerleştirirken, "Hayır, hayır," diyor. "Öğle yemeğine ve atıştırmalıklara ihtiyacı olacak."

"Tamamdır," diye yanıtlıyor Mark.

"Ve eğer taşınması gerekirse, gelin ve beni alın, ona dokunmayacaksınız."

Ne oluyor be?

"Buna cesaret edemem." Mark sırtıyor.

Yanaklarımın kırmızının parlak bir tonuna dönüştüğünü hissediyorum.

"Ona iyi bak," diyor Gabriel. Eğilip alnımdan öpüyor.

"Ben ofisimde olacağım. Bana ihtiyacın olursa ara."

Koridordan ofisine doğru ilerliyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

Mark'la garip bir sessizlik içinde yalnız kaldım.

"I gerçekten Yapma. ihtiyaç için olmak bebek bakıcılığı, Mark, Yine de teşekkürler."

"Size öğle yemeği hazırlayacağım. Bir isteğiniz var mı?"

"Dün gece yaptığın sığır straganofundan arta kalan var mı?" Sırtıyorum.

Gözleri genişliyor ve sonra koridorda Gabriel'in olduğu yere doğru kayıyor. "I-"

"Sadece yardım ediyordum." Omuz silktim. "Anladım, bildiğimi ona söylemeyeceğim."

"Onu ne ele verdi?"

"Fırınımı nasıl açacağımı bilmediğini ve mucizevi bir şekilde her şeyi rekor sürede pişirdiğini görünce, bunu çözmek roket bilimi değildi."

"Oh." Gülümsüyor. "Deniyor."

"Biliyorum."

"Peki ya sen?"

Kaşlarımı çattım. Bununla ne demek istedi?
Mark'ın söyleyecek bir şeyi var, ne olduğunu duymak istiyorum.
"Neden bize bir fincan kahve yapmıyorsun ve gidip
havuz kenarında oturmuyoruz?" Ben söylerim.
Gözleri koridorda geziniyor.
"Gabriel'in bana yardım etmesini sağlayacağım."
"Tamam." O kaybolur içine ve
mutfak ve I Metin Gabriel.

**Rahatsız ettiğim için özür dilerim.
Beni havuza kadar bırakabilir misin?
Güneşte oturmak istiyorum.**

Ofisin kapısı açılıyor ve Gabriel dışarı çıkıyor,
AirPods'unu takmış telefonla konuşuyor. "Bunun iyi bir fikir
olduğunu sanmıyorum" diyor, eğilip beni kollarının arasına
alıyor ve kolumu öpüyor.

Bugün bütün bu kol öpüşmeleri.

Arka kapıya doğru ilerliyoruz ve beni taşıırken kapıyı
açıyor. "Hayır, bu olmaz. Raporu pazartesiye kadar
istiyorum." Beni merdivenlerden aşağı indirirken dinliyor.
Telefonun diğer ucunda bir adamın konuştuğunu
duyabiliyorum ama ne söylendiğini anlayacak kadar iyi
değil. Beni havuza kadar taşıyor ve şezlonga oturtuyor,
omzumu öpüyor ve gülümsüyor. "İyi misin?" diye soruyor.

Midem bulanırken başımı sallıyorum.

Başka bir şey söylemeden arkasını döner ve içeri girer.

Beş dakika sonra Mark elinde iki fincan kahveyle
çıkageldi. Şezlongda yanıma oturuyor ve fincanımı uzatıyor.
"Teşekkür ederim."

"Ne kadar açsın? Öğle yemeği için pişmiş bir yemek ister
misin?"

"Izgara peynirli sandviç için adam
öldürebilirim." Gülümsüyor. "Bunu
yapabilirim."

Ne söyleyeceğimi düşünürken kahvemi yudumluyorum.
"Yani... onun için yemek mi yapıyorsun?"

Kıkırdıyor. "Genelde olmaz. Evde bir şefi var."

"Bir şef." Kaşlarımı çatıttım. "New York'taki hayatının ne kadar egzotik olduğunu unutmuşum."

"Biliyorum," diye yanıtlıyor.

Gözlerim soru sorarcasına yukarı fırladı. "Ben..." demek istemedim.

"Hayır, hayır, lütfen devam edin. Bu özel bir konuşma; eğer dün gece yemek yapmadığını bildiğimi ona asla söylememeyi kabul edersen, konuştuklarımızı ona asla söylemem."

Kıkırdıyor.

"Uzun zamandır mı birliktesiniz?"

"Dokuz yıldır."

"Eminim bu süre içinde çok şey görmüşsündür." "Evet ve hayır."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Sadece şu... Gabriel alışkanlıklarına bağlı bir yaratık, onda pek bir şey değişmedi... yani son yedi haftaya kadar."

"Buraya geldiğinden beri mi demek istiyorsun?" Başını sallıyor.

"Sanırım Ariana ile evleneceği zaman da durum çok farklıydı."

"Hayır, hiç de değil." Ağzını açacak gibi oluyor ama sonra bir şey söylememek için kendini tutuyor.

"Ne?"

"Bunu söylemek bana düşmez."

"Hayır, lütfen. Söyleyin. Sizin bakış açınız çok yardımcı olacaktır; onu herkesten daha iyi tanıyorsunuz. Tanrı biliyor ya, tüm bunları çözmek için biraz yardıma ihtiyacım var."

"Ben sadece... Ariana'yla evleneceğine inanmıyorum."

"Neden olmasın?"

Havuza bakarken kaşlarını çatıyor. "Sana ne kadarını anlattığından emin değilim..." Sesi kesiliyor.

"Ne hakkında?"

"Siz ve o New York'ta birlikte olduktan sonraki dönem hakkında mı?"

"Kalbimi kırdığında mı?" "Onun kalbini kırdığında."

Gözlerim ona kayıyor. "Ne demek istiyorsun?" "Sen gittikten sonra asla eskisi gibi olmadı."

"Keşke sana inanabilseydim." İç çektim.

Kahvesini yudumluyor. "Neden seni aramaya geldiğini hiç merak ettin mi?"

Gözlerim onunkileri tutuyor.

"Tek söylediğim..."

"Ne diyorsun sen?"

"Her zaman senin onun kaçan kızı olduğunu söylerdi, seninle sonsuza dek mutlu yaşaması gerekiyordu."

Dinlerken boğazıma bir yumru oturdu.

"Gurur pek çok ilişkiyi mahveder, Grace."

"Bunu mahvedeceğimi mi düşünüyorsunuz?"

Fısıldıyorum.

"Bak... bu..." Omuz silkiyor. "Mutlu olmayı hak ediyor." Bana bastırılmış bir gülümseme veriyor. "Sen ve çocuklar da öyle."

"Mark." Gözlerim onunkileri arıyor. "Ya... O beni korkutuyor." "Evet, şey..." Hüzünle gülümsüyor. "Büyük aşk her zaman yapar."

"Tecrübelerinize dayanarak konuşuyormuşsunuz gibi geliyor." "Benimki pek iyi gitmedi."

"Neden olmasın?"

"Gurur."

"Senin mi?" Kaşlarımı çatıyorum.

Arka kapı açılıyor ve Gabriel'in verandada durduğunu görüyoruz, telefonla konuşuyor ve bize bakıyor. Havuzun kenarında birlikte oturan ikimize soru sormak için elini kaldırıyor.

"O ne yapıyor?" Ben soruyorum.

"Kıskanç bir pislik olmak." Ayağa kalkıyor. "Kafamı

koparmadan önce gitmeliyim."

Kıkırdıyorum ve onun eve doğru yürüyüşünü izliyorum. Gabriel onun yanından geçerken bir şeyler söylüyor ve yumruk sallıyormuş gibi yapıyor, Mark gülüyor ve yürümeye devam ediyor.

Havuzun kenarında tek başıma oturuyorum... sadece ben ve kafam karışık düşüncelerim.

Dört saat sonra, kanepede uzanmış, Gabriel'in Zoom aracılığıyla dünyayı yönetmesini dinlerken kanalları geziyorum. Talepkâr ve otoriter, huysuz ve öfkeli. Onun asistanı olarak ayrıldığımdan beri iş yerinde hiç değişmediği sonucuna vardım.

Hâlâ New York'un en büyük piçi.

Tuhaf.

Çocuklara ve hatta bana karşı çok yumuşak. Bir mesaj geldi.

Tuvalete gitmen mi gerekiyor?

Cevap veriyorum.

Sadece zamanınız varsa

Toplantısını bitirmesini dinledim ve o göründü. "İyi misin?"

"Uh-huh."

Gülümsedim. "Banyo mu?"

"Uh-huh." Beni kucağına alıp koridora t a ş ı d ı ve tuvalete oturttu.

"Biliyor musun, değiştiğini düşünmüştüm," diyorum ona. "Ne demek istiyorsun?"

"İş yerinde hala bu kadar kızgın mısın?"

"Ben iddialıyım, arada fark var ve değiştiğimi düşündüren n e ?"

"Şey... çocuklara karşı büyük bir kediciksin."

"Ben farklı değilim Grace. Ben her zaman olduğum kişiyim." Sanki bir aydınlanma yaşıyormuş gibi kaşlarını çatıyor. "O zamanlar gerçek beni tanımadığın hiç aklına geldi mi?"

Kafam karışmış bir şekilde ona bakıyorum.

Hayır. Olmamıştı.

"Pantolonunu indirmemi ister misin?" Müstehzi bir kaşını kaldırıyor.

"Hayır." Sırıtiyorum. "Ben hallederim."

Pembe parıltı gölü aydınlatıyor ve ben gün batımına gülümsüyorum. Gabriel ızgarada biftek pişirirken çocuklar gevezelik ediyor ve üzerime yeni bir sakinlik çöküyor.

Sanki... bilinmeyen kendini bana göstermeye başladı... bize.

Çocukları onunla görmek... Her şey değişti. Belki bugün Mark'la yaptığım konuşmadan, belki uyuşturuculardan, belki de gerçekten kafam iyi.

Ama hamileliğim ve çocukların yaşamları boyunca, Gabriel'in onları öğreneceği... çocukların onlara yalan söylediğini öğreneceği... ailemin babanın kim olduğunu öğreneceği korkusuyla yaşadım. Çocukları benden alacak diye.

Birdenbire etrafımı saran tek şey gerçek oldu ve bu düşündüğümün yarısı kadar bile korkunç değildi. Aslında, katartık oldu.

Omuzlarımdan büyük bir öfke, pişmanlık ve korku yükü kalktı ve yedi yıldır ilk kez kendimi özgür hissediyorum.

"Bunun gibi," diyor Gabriel. Maşayı kullanıyor ve bifteği ters çevirip Dominic'e uzatıyor. Dom'un bifteği dikkatle çevirmesini izliyorum, o kadar konsantre oluyor ki küçük dili dışarı çıkıyor.

Gabriel izlerken elini Dom'un omzuna koyuyor. "Güzel, evet, böyle."

Dom gururla gülümsüyor, kendini çok büyümüş hissediyor. Bu gece oldukça olaysız geçti. Dün gecedan sonra hepimiz çok yorulduk ve dürüst olmak gerekirse biraz uyumak için sabırsızlanıyorum.

Gabriel ve Dominic et tepsisini getirip masaya koyuyor, Lucia tabağıma biraz salata koyuyor ve Gabriel de bir parça biftek koyuyor.

"Şey..." Gururla etrafıma bakıyorum. "Şu medeniliğimize bakın."

Gabriel gururla gülümsüyor, işler yolunda gittiğinde gözlerinde belli bir pırıltı oluyor.

Yemek yerken birlikte oturuyoruz, güneş batarken dördümüz gölün üzerindeyiz.

Alçada bile şükredecek çok şeyim var.

"İyi geceler. Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum, anne."

Çocukları öpüyorum ve Gabriel onları yatağına yatırmak için onlarla birlikte ortadan kayboluyor.

Banyoya zıplayıp tuvalete gidiyorum. Bu zıplama olayına alışmaya başladım. Duş almam lazım ama...

Gabriel elinde plastik bir torba ve elektrik bandıyla belirir. "Alçını saralım, böylece duş alabilirsin."

Ağır ağır nefes veriyorum. "Kendimi bir yük gibi hissediyorum." Beni ayağına kaldırıp çantayı koluma geçiriyor ve bir süre düşünüyor. "Önce soyunman gerek."

"Bu çok garip."

"Neden?"

"Çünkü duşta bana yardım etmen gerekiyor ve..."

"Seni çıplak gördüm, biliyor musun?"

"Biliyorum, ama bu bağlamda çok garip." Aramızdaki tahrik edici beden olmadan, tüm bunlar biraz fazla... çiğ ve samimi geliyor.

"Kollar yukarı."

Kollarımı yukarı kaldırıyorum ve Gabriel yavaşça gömleğimi başımın üzerine kaldırıyor.

Pembe sütyenim ortaya çıkıyor. Pantolonumu bacaklarımdan aşağı kaydırıyor ve birden iç çamaşırlarımla karşısında duruyorum.

Gözleri tenimde geziniyor ve usulca gülümsüyor.

Nefes alamıyorum.

"Arkanı dön," diye talimat verdi.

Yüzümü ona dönüyorum ve o da sütyenimi çıkarıyor. Göğüslerim serbest kaldı.

Kalbim güm, güm, güm atıyor.

"Bana elini ver." Elimini uzattım ve arkamdan dikkatlice plastik torbaya sardı ve bantladı. Sonra külotumu bacaklarımdan aşağı kaydırıyor ve çıkarıyor.

Çıplak bedenimin üzerinde gezinen gözlerinin tenimi yaktığını hissedebiliyorum. Bir adım öne çıkıyor, duşu açıyor ve sıcaklığı ayarlarken elini suyun altında tutuyor. Vücudumu daha önce görmüş olabilir ama beni hiç bu kadar çıplak görmemişti.

Geldiği gibi ham.

İlk kez gözleri önümde geziniyor, her santimetrekaremi içine çekiyor.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve tepkisini bekliyorum.

Parmağını karnımın altındaki büyük yara izinin üzerinde gezdiriyor ve gözleri benimkilerle buluşmak için yükseliyor.

"Nedir bu?"

"Sezaryen izim."

Yüzünde kaş çatma izi belirliyor. "Acıdı mı?"

Başımı salladım.

Ona bakarken yüzü düşüyor. "Özür dilerim Grace," diye fısıldar. "Orada olmalıydım."

"Yapma." Yanından atlayarak geçiyorum ve o da elimi tutup suyun altına girmeme yardım ediyor.

Ağlayabilirdim, gözyaşı değil. Aydan aya duygular.

Bu gece çok gerçek, yüzeye biraz yakın. Sanki son yedi yıl aniden karşıma çıkmış ve yüzüme çarpmış gibi.

Sıcak suyun altında sırtım ona dönük bir şekilde duruyorum, gözlerinin içine bakamıyorum, çünkü bakarsam ağızımdan kim bilir neler çıkacak.

Fayanslara yaslanıyor.

"Biraz yalnız kalabilir miyim lütfen?"

Diye sordum. "D şmeni istemiyorum."

"Ben iyiyim, sadece burada duruyorum. D şmeyeceğim."

Yatak odasına giriyor ve ben yüzümü suyun altına sokuyorum. Başımın üstünden akıyor, saçlarını ıslatıyor.

Bu ilaçları bırakmam gerek. Beni g s zleştiriyor.

Suyun altında uzun süre duruyorum ve bu çok garip bir şey, sezaryen yaramı görmesi gibi basit bir şey içimi açtı.

Oraya geri döndüm, kalbim beni kaldırıma attığı günkü kadar kırık hissediyor.

Sonunda duşu kapatıyorum ve sanki kafamın içinde neler olup bittiğini biliyormuş gibi elinde bir havluya ıkageliyor. Beni havluya sarıyor ve usulca kuruluyor. Havluyu göğsüme bağlıyor ve ben lavaboya gidip dişlerimi fıralıyorum, o da yatak odasına gitmeme yardım ediyor. Geceliğimi yatağın üzerine serdiğini görüyorum.

"Kollar yukarı." Kollarımı kaldırıyorum ve o da başımın üzerinden geçiriyor. "Yatağa otur ve saçlarını kurutmama izin ver." Oturuyorum ve saçlarını kuruluyor, gittikçe daha sert yapıyor. "Bana barbar diyorsun." İrkildim.

Kıkırdıyor. "Bırak tarayayım." Saçlarını usulca tarıyor ve ben yine duygularıma yenik düşerek duvara bakıyorum.

Saçımı taramak neden bu kadar önemli? İlaçlar yüzünden... İlaçlar yüzünden olmalı.

Sonunda battaniyeleri geriye katlıyor ve ben de uzanıyorum. "Yastık kolunun altında, bacağın da kenarda olsun bu gece, d n geceki gibi uyuyamam," diyor. "Garip bir şekilde nefes almaya ihtiyaım var."

Dün gece nefes alışıyla ilgili dramatizmime gülümsüyorum. Uzanıyorum ve o da ışığı kapatıp arkama geçiyor. Elini kalça kemiğimin üzerine koyuyor ve düşünürken zihninin dakikada bir milyon kez çalıştığını duyabiliyorum.

"Beni seviyor muydun?" diye fısıldıyor. "O zamanlar." "Önemli değil."

"Benim için öyle."

Tereddüt ediyorum. Kendimi böyle hissederken buna cevap vermek istemiyorum. "İyi geceler, Gabriel."

Sessiz kalıyor, eli kalçamda sıkılaşıyor. "Bu bir evet ya da hayır sorusu, beni hiç sevdin mi?"

"Evet."

"Beni hala seviyor musun... az da olsa?"

Cevap vermiyorum... çünkü veremiyorum. Çünkü ona bir santim verdiğimde, bir mil alacak ve kendimi tekrar kaybetmekle başa çıkamam.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum." Kalça kemiğimi kavlıyor ve beni bedenine doğru çekiyor. "Bunu başaracağız Grace," diye fısıldıyor. "Bundan emin olacağım."

"İyi geceler," diye fısıldıyorum karanlığa.

"Seninle bir anlaşma yapacağım."

"O da ne?"

"Seksi denklemden çıkarıyoruz."

"Ne?"

"Seks yapmadan bu işi yürütmeye çalışıyoruz." Düşünürken sessiz kalıyorum.

"Bana şimdi cevap verme, bir gece düşün." Kürek kemiğimin arkasını öpüyor. "İyi geceler, aşkım."

Benim aşkım.

Belki...sadece belki.

Boynumu okşayan dudakların hissiyle uyanıyorum. Gabriel'in kolu başımın altında ve vücudu benimkine sarılmış durumda.

sıcak ve kızarmış. "Günaydın Gracie'm," diye fısıldıyor kulağıma. "Elin nasıl?"

"Sorun yok."

Sert boyu arkama dayanıyor, esnetiyor ve hareket ettiğini hissediyorum. "Kahvaltın hazır," diye nefes alıyor.

"Biliyor musun, seksi masadan kaldıran biri için sırtımda çok fazla sert penis var," diye fısıldıyorum.

"Evet, şey... sabah oldu." Beni sırtüstü yatırıyor ve bana bakıyor. "Bunu düşündün mü?"

Tüm gece boyunca.

"Ben yaptım."

"Ve?"

Mazoşist miyim? Yüzde yüz. "Hiçbir söz veremem."

Bana yavaş ve seksi bir gülümseme veriyor. "Bu bir evet mi?"

Umut dolu kalbim göğsümde gümbür gümbür atarken ona gülümsüyorum. "Bakalım ne olacak."

Grace

Gülümsüyor ve dudakları benimkinin tozunu alıyor.

Bam! Kapı açıldı ve birbirimizden uzaklaştık.

"Neden birlikte yatıyorsunuz?" Dominic talep ediyor.

Gabriel sırt üstü döner ve yüzünü yastıkla ondan gizler.

"Annemin bileği için yardıma ihtiyacı vardı."

"Oh." Yatağın kenarına oturuyor ve eğilip bana uzun bir süre sarılıyor.

Gabriel gözlerini ondan kurtulma sembolüyle genişletir.

"Hadi gel." Yataktan kalktım ve Dominic'in elini tuttum.

"Gidip kahvaltı hazırlayalım."

Ağırlığımı ayağıma verdim ve irkildim. "Bu aptal bileği unutup duruyorum." Banyoya atlıyorum. "Sen hazırlanmaya başla Dom, ben hemen geliyorum."

"Tamam." O gözden kayboluyor ve Gabriel neredeyse uçarak banyoya giriyor ve beni kollarının arasına alarak lavaboya yapıştırıyor. Beni usulca öpüyor; bir anı paylaşırken dudakları benimkilerin üzerinde oyalanıyor.

"Bugün çok ama çok iyi başlıyor," diye fısıldıyor beni tekrar öperken.

"Seks yok," diye nefes alıyorum.

"Sakin ol, sadece bir öpücük." Dudakları benimkinin tozunu aldı. Tanrım...

"Baba," diye bağılıyor Lucia yatak odasından.

Dili dudaklarımın arasında gezinirken oyalanıyor. "Sonra..." Dönüyor ve sanki hiç etkilenmemiş gibi banyodan çıkıyor.

Oh...

Arkasından bakarken kalbim göğsümde sertçe çarpıyor.

Sadece bir öpücük... Sadece bir öpücük değildi; tüm vücudum güm güm atıyor.

Yarım saat sonra mutfakta oturuyoruz ve sabah telaşı başlamış durumda.

Ben kanepede otururken Gabriel sandviç yapıyor ve takım elbisesiyle etrafta koşuşturuyor. Bugün biraz ilerleme kaydettik, destek ayağıma nihayet oturdu, artık kendi başıma dolaşabiliyorum.

"Lucia," diye sesleniyor. "Giyindin mi?" Cevap yok...

Sandviçleri yapmaya devam ediyor ve Dominic köşeden geliyor. "Eww..."

"Eww nedir?" Gabriel kaşlarını çatar. "Biz marul yemeyiz."

"Neden olmasın?" diye mırıldanıyor kuru bir sesle.

"Lucia, hazır mısın?" diye tekrar seslenir. "Geç kalacağız."

"Öğretmenim dün geç kaldığımız için mutlu olmadı."

"Evet, öğretmenine söyle, bir sorunu olursa beni arasın. sorun," diye karşılık veriyor Gabriel.

Tiyatroyu dinlerken kahveme doğru sırtıyorum.

"Marulu sandviçten mi çıkarıyorsun?" Dominic soruyor.

"Hiç şansın yok."

"Eğer beğenmezsek, beğenmeyiz."

"Bazen hoşlanmadığınız şeyleri yapmak zorunda kalırsınız; örnek A... öğle yemeğinizi hazırlarken bana laf atılmasından hoşlandığımı mı sanıyorsunuz? Cevabım hayır. Hoşlanmıyorum."

"Lucia," diye evin içinde bağılıyor ve güldüğümü görmemesi için başımı başka tarafa çeviriyorum.

"Tanrı aşkına, git ve kız kardeşini kontrol et, orada ne işi var?"

Ben kanepede bir kraliçe gibi oturmaya devam ederken Dominic merdivenleri atlayarak çıkıyor.

"Dışarıda güzel ve rahatlatıcı bir sabah geçiriyorsun, değil mi?" Gabriel homurdanıyor.

"Aslında öyleyim."

Dom yukarıdan sesleniyor. "Burada gerçek bir sorunumuz var."

"Şimdi ne olacak?" Gabriel geri seslenir. "Bu saçmalık için zamanım yok," diye mırıldanıyor nefesinin altında.

Lucia merdivenlerden iniyor ve gözlerim açılıyor. Saçları kocaman bir düğüm olmuş ve içinden yuvarlak bir saç fırçası çıkıyor.

Kıkırdamalarımı saklamak için başımı eğiyorum.

Kadın mutfağa girer ve Gabriel kaşlarını çatarak saç fırçasını çıkarmaya gider. Fırçanın kadının saçına dolandığını fark edince gözleri büyür. "Neler oluyor burada?" diye çıkışır.

Dominic, "Fırça saçına takılmış," diye yanıtlıyor.

"Bunu görebiliyorum. Yani, oraya nasıl geldi?" Adam onu çekiştiriyor ve kadın acı içinde feryat ediyor.

"Saçını tarıyordu, sence nasıl?" Dominic alaycı bir şekilde cevap verir.

Gabriel kendini kontrol etmeye çalışırken gözlerini kapatır. "Dominic, şimdi ukalalık yapmanın sırası değil. Git annenle kanepede otur."

Dominic yanımdan geçip ön kapıdan kayboldu.

"Ahhh," diye haykırır Lucia. "Çekiyorusun."

"Bunu başka nasıl çıkarabilirim ki?" diye homurdanıyor Gabriel. "Kıpırdama." Kadın feryat edip bağırırken, Gabriel çırpınıp duruyor.

Kanepede kıkır kıkır gülüyorum.

"Uykunda ne halt ediyorsun?" Çekmecedan büyük bir makas çıkardı.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırıyor.

"Bu durumdan kurtuluş yok, fırçanın kıllarını kesmem gerekiyor, neye benziyor?" Dili dışarıda, konsantre oluyor. "Eğer bu işe yaramazsa, bir dahaki sefere saçlarını keseceğim."

"Hayır." Lucia yarı güler.

Ön kapı açılır. "Köpek kakasına bastım," diye sesleniyor Dominic.

Gabriel, "Sikerim böyle işi," diye mırıldanıyor. "Bir köpeğimiz bile yok."

Bir kahkaha patlattım.

"Bunu bu kadar eğlenceli bulmana sevindim Grace," diye fısıldıyor öfkeyle.

"Çok komik, aslında."

"Ayakkabıları çöpe at," diye sesleniyor Gabriel. "Git üst kattan bir çift daha getir."

"Ne?" Dominic arar.

"Yap şunu," diye evin içinde bağırır.

Dominic dışarıda kaybolur.

"Bu sabah rutini işe yaramıyor," diye bağırıyor Gabriel. "Davranışlarımızı düzene sokmalıyız."

"Benim için sorunsuz çalışıyor." Kahvemi yudumluyorum. Gabriel hızla mutfaktan çıkıyor ve kahvemi elimden alıyor. "Artık konuşmak yok. Her şeyi bilen biri olduğun için resmen zaman aşımına uğradın."

Bir kahkaha patlattım.

"Yapma, bu sabah felaket olacak."

Ben daha çok gülüyorum ve sonunda o da gülmeye başlıyor. "Baba," diye sesleniyor Lucia mutfaktan.

"Benimkini mi tamir ediyorsun?

saç mı, ne?"

Burnunun köprüsünü sıkıştırıp gözlerini kapatıyor ve bu hayatımda gördüğüm en komik şey.

"Geliyorum."

Dokuzu biraz geçte garaj yoluna girdik ve arabadan inmeme yardım etti. O elimi tutarken ben topallayarak içeri giriyorum. Biz geçerken Mark bahçeyi suluyordu.

"Günaydın," diye sesleniyor.

"Pek sayılmaz," diye mırıldanıyor Gabriel biz yanından geçerken.

"Okul sabahı pek iyi geçmiyor mu, koca baba?" Mark'ın gözleri muziplikle dans ediyor.

"Siktir git," diye cevap verir Gabriel.

Oh...Mark çok bilmiş.

Aralarındaki bu dinamiği daha önce hiç görmemiştim. Bunu sevdim.

Gabriel ona, "Bütün gün toplantıdayım," der. "Bugün Grace'e yine yardım edebilir misin lütfen?"

"Kesinlikle

." "Ve ..."

"Biliyorum, ona dokunmak yok." Mark onun sözünü kesti.

Gabriel dudağını kıvırıyor ve ben gülüyorum. Mark bana arsızca göz kırpmıyor.

Topallayarak içeri giriyorum ve Gabriel beni kanepeye oturtup kumandayı veriyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana mesaj at." Beni usulca öpüyor, dudakları dudaklarımın üzerinde kalıyor.

"Tamam," diye ona karşı nefes alıyorum.

Başka bir şey söylemeden koridorda ilerliyor ve ofisinin kapısı kapanıyor. Televizyona bakıp gülümsüyorum.

Kimi kandırıyor, bu sabah mükemmel sayılırdı.

13:30 ve can sıkıntısı başladı.

Televizyon izledim, telefonumda gezindim, hatta solitaire oynadım.

Mark arka bahçede bir şeyler yapıyor. Ben yürüyüşe çıkıyorum. Koridorda topallayarak yürüyorum ve Gabriel'in ofis kapısını yavaşça açıyorum. Bir Zoom'un üzerindeydi. "Evet, doğru" diyor gözleri bana dikilirken. Kamerasını kapatıyor ve dizine vuruyor.

Kiminle konuştuğunu bilmiyorum ama birkaç farklı ses var. Soru sorarak kaşlarımı çatıyorum ve o yine dizine vuruyor.

"Bu strateji hoşuma gitti," diyor. "Bununla devam edelim."

Sessizce topallayarak yanına gidip dizine oturuyorum; eli elbisemin altından kalçama doğru ilerlerken dudakları hemen dudaklarımı buluyor.

Beni öpüyor, gözlerim kapanırken dili yavaşça dudaklarımın arasından kayıyor.

Sesler arka planda konuşmaya devam ediyor, ama odaklanabildiğim tek şey o... ve külotumdan aşağı kayan eli.

Ne kadar ıslak olduğumu hissettiğinde gözleri dalgalanıyor, öpücüğündeki aciliyet güçleniyor.

"Bu yola girersek kayıp yüzdesinin ne olacağını merak ediyorum," diyor birisi.

Kalın parmağını içime sokuyor ve ben onun etrafında kenetleniyorum. Bana yavaşça seksi bir gülümseme veriyor ve bir parmak daha ekliyor ve beni onlarla becermeye başlıyor.

Vücudum onu içine çekerken yavaş ve ölçülü pompalıyor. Öpüşmemiz çaresizleşiyor.

Altımdaki sert siki ilgi için yalvarıyor.

"Gabriel," diyor bir ses, bizi şimdiki zamana geri döndürerek. "Bu konuda ne düşünüyorsun?"

Başını benden yana çeviriyor. "Her şey ağa bağlı," diye yanıtlıyor tereddüt etmeden.

Bekle... Ne dediklerini dinliyor muymuş? Ayağa kalkıyorum. Çalışması lazım.

Koyu renk gözleri benimkileri tutuyor ve iki parmağını ağzına sokup emiyor.

Oh...

Takdirle dudaklarını yalıyor ve ardından sikini takım elbise pantolonunun içinde yeniden düzenliyor.

"Sonra," diyor ağzından.

Başımı sallıyorum ve uyarılmanın sarhoşluğuyla topallayarak kanepeye dönüyorum.

Miyav... Soğuk bir duşa ihtiyacım var.

"Yine mi?" diye bağılıyor Gabriel'in sesi evin içinde. "Bu gerçekleşiyor olamaz."

Kanepedeki yerimden sıçrayarak uyandım.

"Mark," diye bağılıyor. "Burada ne haltlar dönüyor?"

Mark ofise doğru yürür ve kapıyı açar. "Sorun ne gibi görünüyor?"

"Bu internet sürekli kesiliyor, bu toplantı üçüncü kez oluyor."

"Ve?"

"Bu konuda bir şeyler yap," diye bağılıyor. "Burada büyük bir anlaşma yapıyorum."

"Tamam." Mark koridora geri döner ve mutfağa girer. Kendine bir bardak su alır.

"Ne yapacaksın?" Mark'a sordum.

Mark gözlerini deviriyor ve omuz silkiyor. "Bu konuda bir şey yapıyormuş gibi davran." Ellerini havaya kaldırır. "Telekomünikasyon şirketinin sahibi olsaydım bile, yine de bu konuda bir şey yapamazdım."

Mark ve Gabriel'in ilişkisinin tam bir resmi kristal berraklığında ortaya çıkarken kıkırdıyorum.

"Bu çok iyi bir nokta."

"Tak, tak." Deb'in ön kapıdan seslendiğini duyuyorum. "Evde kimse var mı?"

Mark kaşlarını çattı. "Birini mi bekliyordun?"

"Bu benim kankam." Heyecanla gülümsüyorum. "İçeri gel Deb," diye sesleniyorum.

Debbie eve doğru yürüyor. "Nerede benim..." Mark'la göz göze geldiğinde sesi kesiliyor.

Odanın öbür ucundan, o da ona bakıyor...

Birbirlerine bakarken ben de ikisinin arasına bakıyorum.

Bekle... Ne?

"Siz ikiniz birbirinizi tanıyor

musunuz?" diye soruyorum. "Hayır,"

diye yanıtıyor Deb, nefes nefese.

Mark öne atılır ve onun elini tutar. "Ben Mark." "Tanrım." Deb telaşlı bir kıkırdama çıkarır. "Merhaba, Mark. Ben Deb."

"Merhaba Deb." Adam seksi bir şekilde gülümsüyor, kızın eli hâlâ onunkinde.

Bu da ne...?

"Ahem...." Boğazımı temizliyorum. "Buradaki küçük anınızı bölmek istemem."

Suçluluk duygusuyla birbirlerinden uzaklaşırlar.

"Özür dilerim," diye kekeliyor Mark. "İşe dönmem gerekiyor." Ön kapıdan çıkmak üzere ilerliyor, sonra yarı yolda duruyor ve dönüp arka kapıdan çıkıyor.

Debbie az önce bir hayalet görmüş gibi onun ardından bakar. "Neler oluyor?" Fısıldıyorum.

"Bu çok tuhaftı." Bana baktı. "Değil mi?" "Evli olduğunu unuttun mu?"

"Kahretsin, bir an için öyle hissettim." Şakaklarını tutuyor. "Tanrım, çok seksi." Odağını yeniden toplamaya çalışırken başını sallıyor. "Daha önce hiç kimseye karşı böyle fiziksel bir tepki vermemiştim."

Gözlerimi açıyorum. "Evliyim," diyorum.

"Biliyorum, biliyorum." Bana sarıldı. "Nasılsın bu arada?" "Sana anlatacak çok şeyim var," diye fısıldıyorum, heyecanla.

"Harika." Kolunu bana doladı ve mutfığa doğru yürüdük. "Hadi biraz kahve koyalım."

"Benimle dalga mı geçiyorsun!" Gabriel'in sesi evin içinde yankılanıyor.

"Neler oluyor?" Deb panikledi.

"İnternet sürekli kesiliyor." Bardakları çıkarırken gözlerini deviriyorum. "Aldırma ona. Biz kesinlikle öyle yapıyoruz."

Lucia mutfak tezgâhının üzerine otururken, "Sonra Colin onun kendisini ispiyonladığını ama ispiyonlamadığını söyledi," diyor.

"Doğru," diye yanıtlıyor Gabriel. "Peki sen ne yaptın?" Bu çoklu görevin en iyi hali, iPad'inde YouTube'da yemek pişirme dersi alıyor, Lucia'yla konuşuyor ve aynı anda yemek pişiriyor.

"Ben de ona gitmesini söyledim."

"Uh-huh." Yemek pişirme dersine odaklanıp tavuğu doğrarken dinliyormuş gibi yapıyor.

İkisini izlerken gülümsüyorum.

"Her neyse, Colin o kadar kızdı ki Benjamin'i itti."

"Sonra ne oldu?" Gabriel daha yakından izlemek için iPad'i eline alıyor, eminim Lucia'nın ne söylediği hakkında en ufak bir fikri bile yok.

"Biz onunla oynamadık."

"Anlıyorum. Dinle, sabahki saç durumunu düşünüyordum."

Lucia gözlerini devirir.

"Bu gece saçını öreceğim, böylece yarın sabah düğümlenmemiş olacak."

"Neden?"

"Çünkü Google'da arattım ve senin yaptığın şey buymuş." "Örgü örmeyi biliyor musun?" diye soruyor.

"Hayır, ama ne kadar zor olabilir ki?" Tamam, bu da ne?

Kim bu adam ve Gabriel Ferrara'ya ne yaptı?

Dominic oyununu oynarken nefesinin altından "Saçını örmesine imkân yok," diye mırıldanıyor.

"Hayır," diye kabul ediyorum. "Ama denemesini izlemek eğlenceli olacak."

Saat dokuz buçukta herkes uyumuş olur.

Gabriel'in yukarı gelmesini beklerken yatağıma oturup telefonumda geziniyormuş gibi yapıyorum. Alçımı çoktan plastiğe sarmış ve kapıların kilitli olup olmadığını kontrol etmek için aşağı inmişti. Masaya seks koymayan biri olarak, bu gece duş alıp yatacağım için aşırı heyecanlıyım. Gözlerimi her kapattığımda Gabriel'in bugün ofisinde parmaklarını emdiğini görüyorum ve neredeyse oracıkta orgazm oluyorum.

Daha önce hiç olmadığı kadar ağrıyor.

Gabriel içeri giriyor ve beni geçip banyoya giriyor. Duş açılıyor ve nefesim kesiliyor. Birkaç dakika sonra Gabriel cırılçıplak karşıma çıkıyor.

Gözlerim vücudunda geziniyor, sert ve kalın siki bacaklarının arasında dik duruyor.

O da ağrıyor.

"Duş zamanı, Gracie'm," diyor ağzından.

Birbirimize bakarken tüylerim diken diken oluyor. Koyu renk saçları bukleler halinde sarkıyor ve yırtık zeytin teni buhar havada dönerken parlıyor.

Elbisemi başımın üzerinden kaldırıyor ve hızlı bir hareketle sütyenimi ve külotumu da çıkarıyor. Birbirimize bakıyoruz, çıplak bedenlerimiz birbirimizden ne istediğimizi ele veriyor.

Beni derinden öperken yüzümü ellerinin arasında tutuyor, dili sihrini konuştururken beni suyun altına çekiyor. Dudakları boynuma inerken güçlü vücudu beni duvara yapıştırıyor. Kendime engel olamayıp uzanıyorum ve parmaklarımı onun uzun boyuna dolayarak okşuyorum.

"Hmm," diye inliyor ağzımın içinde. "Birlikte çok iyiyiz." Parmakları göğüslerimi yoğuruyor, dişleri çene çizgimi sıyrıyor ve ben beden dışı bir deneyim yaşıyorum, bize çok yukarıdan bakıyorum.

Çıplak ve kıvranıyoruz, hayatlarımız buna bağılıymış gibi öpüşüyoruz.

Parmağını seksimin derinliklerine kaydırıyor ve beni eliyle becermeye başladığında başımı coşkuyla geriye yatırıyorum. Derin

ve sert. Ön kolunu kavıyorum ve o hareket ettikçe kaslarının esnediğini hissediyorum. Bir parmak daha ve bir parmak daha ekliyor ve sikini kavrayışım sıkılaşıyor. Onu bir piston hızında çalıştırıyorum ve işte bu kadar.

İlkel içgüdünün özü.

Artık kendimizi kontrol edemiyoruz... ama onun tarafından kontrol ediliyoruz.

İkimizden de çok daha büyük bir güç.

Onu okşuyorum ve başını arkaya yatırıp aceleyle boşalırken haykırıyor. "Siktir et," diye bağılıyor, bu kadar hızlı boşaldığı için kendine kızıyor.

Beni çalıştırırken bacağımlı kaldırıyor, tam olarak nereye dokunacağını, nasıl dokunacağını biliyor.

Yıldızları görüyorum.

Orgazm o kadar güçlü ki nefesimi kaybediyorum. Neredeyse zevkten bayılacaktım.

Beni öperken ağzının içinde ürperiyorum. O da benim kadar kendini kaybetmiş durumda.

Geçmişte ne tür hatalar yapmış olursak olalım, ne kadar incinmiş olursak olalım.

Fiziksel yanımız... her zaman öyleydi. Mükemmel.

Perşembe sabahı.

Gabriel beni usulca öpüyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana mesaj at." Koridoru geçip ofisine doğru gözden kayboluyor. Oturma odasındaki kanepeye uzanıyorum ve tavana doğru gülümsüyorum.

İnanılmaz bir haftaydı; her gün her şey biraz daha gerçek oluyor.

Bu gerçekten oluyor; biz gerçekten oluyoruz. Kahvemi içerken telefonumda geziniyorum.

"Buraya kadar!" diye bağıyor. "Bu bardağı taşıran son damla." Ofisinin kapısının açıldığını duyuyorum ve dışarı çıkıyor. "Gidiyoruz," diye anons ediyor.

"Benim evime gitmek ister misin?"

"Hayır. New York'a gidiyoruz."

Yüzüm düştü. "Ne?"

"Çocuklar yarından itibaren okul tatilinde ve önümüzdeki hafta çok fazla işim var. İnternet sorunu çözülene kadar buradan çalışamam. Önümüzdeki hafta bir teknisyen getireceğim."

"Ben ve çocuklar sen dönene kadar burada bekleyeceğiz." "Sensiz gitmiyorum!" diye avazı çıktığı kadar bağıyor.

Ses.

"Ama..."

"Ama hiçbir şey," diye tersledi. "Uygun ekipman olmadan yapmam gereken şeyi yapamam... ve siz de beni destekleyeceksiniz."

Mark arka kapıdan giriyor. "Hey." Gabriel'in öfkeli yüzünü görür. "Ne oldu?"

"Sabah New York'a gidiyoruz."

Araba asfalta yanaşırken çocuklar arka camlardan huşu içinde bakıyorlar.

Gabriel lacivert takım elbisesini giymiş, beyaz gömleğini ve kravatını takmış. En az New York CEO'su kadar iyi görünüyor.

Mark ön koltukta oturuyor, arkamızda da bir araba dolusu adam var.

Sinirlerim midemin derinliklerinde dans ediyor.

New York'a gideceğim için heyecanlıyım ama içimde kötü bir his var.

Sadece iki hafta, iki haftada ne yanlış gidebilir ki?

Araba durdu. Gabriel indi ve bizim için kapıyı açtı. Çocuklar ve ben dışarı çıktık ve aniden sessizliğe gömüldük.

Pistte şık bir jet duruyor, pencerelerin etrafında ve burnunda altın detaylar var. O kadar egzotik ve lüks görünüyor ki daha önce hiç böylesini görmemiştim.

Dergilerde bile yok.

Korkmuş çocuklar benim ve Gabriel'in bacaklarının arkasında durmaya başladılar.

Gabriel elimin arkasını öpüyor ve bana yavaş, seksi bir gülümseme veriyor. "Ev zamanı, aşkım."

Gabriel

DOMINIC VE LUCIA bacaklarımın arkasında duruyor, jetten korkuyorlar ve ben onlara gülümsüyorum. "Gelin." Elimi uzatıyorum, Lucia elimi tutuyor ve beni şaşırtan bir şekilde Dominic de diğer elimi tutuyor.

Elimi tutuyor.

Havaya zıplayıp avazım çıktığı kadar bağırmak istiyorum ama yapmayacağım... Bunun gibi sihirli şeyler her gün başıma geliyormuş gibi davranacağım.

"Merdivenlerden yukarı." Onları uçağa götürüyorum ve koridorda yürüyoruz. "Buraya oturun."

"Senin yanına oturmak istiyorum." Lucia heyecanla gülümsüyor. "Ben de," diyor Dom usulca, neredeyse kendi kendine.

Oh...

"Gidip annemi alacağım ve hemen döneceğim." Merdivenlerden inip Grace'i kucağıma aldım ve uçağa getirip koltuğuna oturtuttuktan sonra tekrar

Çocuklar. "Kalkış için bu koltuklara oturmamız gerekiyor, sonra kanepeye geçebiliriz, böylece ikiniz de benim yanıma oturabilirsiniz, tamam mı?"

Başlarını sallıyorlar.

"Sen buraya otur Lucia, sen de buraya Dom." Eğilip büyük krem rengi deri koltukların emniyet kemerlerini takıyorum. "Bu şekilde açılıp kapanıyor." Onlara gösteriyorum. "Annem ve ben karşınıza oturacağız." Grace'e baktığımda yüzünde endişeli bir ifade olduğunu görüyorum ve kaşımı kaldırıp soruyorum.

Gülümser ve başını hafifçe sallar.

Hostes dışarı çıkar. "Merhaba, ben Nala. Bugün sizinle ben ilgileneceğim," diyor.

"Merhaba, Nala. Bu ortağım Grace, bunlar da çocuklarım Dominic ve Lucia." Gururla gülümsüyorum.

"Merhaba." Çocuklar ısınlanır.

"Kalkış için içecek bir şeyler getireyim mi efendim?"

Lucia fısıldayarak, "İçki falan alıyorsunuz," diyor, gözlerini kocaman açarak. "Burası da ne böyle?"

Kıkırdıyorum ve Grace'in bir kez daha sinek yutmuş gibi baktığını görmek için ona bakıyorum.

Elini tutup kendime çektim. Neyin var?

"İki bardak Moët ve iki bardak gazlı içecek lütfen?"

"Gazlı içecek mi?" Nala

kaşlarını çatıyor. "Sprite,"

diye düzeltiyorum kendimi.

Grace gazlı içecek diyerek bana gülümsüyor, ben de öyle yapıyorum. Çocuklar heyecanla koltuklarında zıplıyorlar. Bu özel bir gün. Çocuklarımı ve Grace'i New York'a getirmek benim için çok şey ifade ediyor.

Gözlerim Gracie'nin güzel yüzünde geziniyor ve içime bir sakinlik çöküyor, daha önce hiçbir kadının büyüüne bu kadar kapılmamıştım. Onun sakin kararlılığı ve içsel gücü. Çocuklarımızı sevmek şekli, bana hissettirdikleri. Bu

Sanki yıllardır ona karşı bastırđđđm duygularım taşmış ve artık onları kontrol edemez hale gelmişim gibi.

Ben geri dñnñlmez bir şekilde onunum.

Artık onun hayatımın aşkı olduğuna dair en ufak bir řñphem yok. Ben farkına bile varmadan çok ÷nce, o her zaman hayatımın aşkıydı.

Amacım onu New York'a taşınmaya ikna etmek ve böylece hiç ayrı kalmamak. Bir baba olarak yeni rolñme alıřtıķça, her hafta dñrt gñn boyunca onlarsız olamayacađđđmı daha iyi anlıyorum.

Nala içkilerimizi getiriyor, ben de kadehimi kaldırıyorum. Çocuklar benimkini karşılamak için kendi kadehlerini kaldırırken gülñmsñyorlar. "Bñyñk Elma'ya."

Mark Uno kartını masaya atıyor. Çocuklarla oynuyoruz... yine. Mark'ı da uzun sñredir acı çeken bir Uno şampiyonuna dñnñřtñrdñk.

Uçağın diğer tarafında tek başına oturan güzel Gracie'me bakıyorum, elinde kitabıyla pencereden dışarı bakıyor ve sonra bir şey fark ediyorum. Yıllar ÷nce ona aldıđđm elmas tenis bileziđđđni takıyor.

Tekrar taktı.

Gracie başını kaldırıyor ve beni ona bakarken yakalıyor. Gñz kırpıyorum ve o da usulca gülñmsñyor.

Bunu iliklerime kadar hissediyorum.

Ona ihtiyacım var, resmi olarak birlikte olmamıza ihtiyacım var ve henñz seks yapmamış olsak da beni kol mesafesinde tutacak... zaten ÷yle.

Bu gece, onu dñzelteceđđm. Bu gece... o benim.

Grace

Araba yeraltı otoparkına girdiğinde güneş batmaya başlıyor ve çocuklar huşu içinde pencereden dışarı bakıyorlar. Gabriel sohbet ediyor, onlara her şeyi mutlu bir şekilde açıklıyor, bu sırada ben kendimi sarmalda hissediyorum.

New York'ta bulunduğum son iki sefer benim için o kadar travmatikti ki, bir şekilde milyonlarca duyguyu tetikledi. Ona beklenmedik bir şekilde kızgın hissediyorum, kendim için korkuyorum ama her şeyden çok çocuklarım için dehşete düşüyorum.

Ne yaptım ben?

İşler yolunda gitmezse... Zaten buradayız.

İki çocukla eve yalnız dönme düşüncesi dayanabileceğimden çok daha fazla.

Gabriel'in sıcak eli benimkini sıkıyor ve başımı kaldırıp bakıyorum. "Sen iyi misin? Çok sessizsin."

Gülümsemeye zorladım. "Sadece yorgunum."

Beni kendine çekiyor ve şakağıma bir öpücük konduruyor, ben de elini bırakıyorum. "Dur," diye fısıldıyorum.

Çocuklara henüz birlikte olduğumuzu söylemiyoruz... Unuttun mu?

Kontrolü ele almak tam ona göre.

Bana yan gözle bakıyor ve ben de dönüp pencereden dışarı bakıyorum. Şu anda bana neler oluyor bilmiyorum ama kendime gelmem gerekiyor.

Ve çabuk.

Tekrar deneyebileceğimizi söyleyen bendim. Onu affettiğimi söyleyip sonra da her şeyi yüzüne sonsuza dek vuramam. Bu ilişki daha başlamadan biter.

New York sadece bir yer, bir davranış biçimi değil, diye hatırlatıyorum kendime.

Ne yapmam gerektiğini biliyorum... ama gerçekçi olmak gerekirse, tekrar incinmekten nefes alamayacak kadar korkmuyormuş gibi nasıl davranırsınız?

Araba durdu ve hepsi arabadan inerken, hemen şimdi ve burada bir karar vermem gerektiğini biliyorum.

Geçmişı unutun ve bugünde yaşayın ya da bu ilişkiyi zehirli hale gelmeden bitirin.

Ya o ya bu; ikisi birden olamaz.

Gabriel inmememe yardım etmek için arabaya doğru eğiliyor. "Gidelim bebeğim," diyor usulca.

Gözlerim onunkileri arıyor ve işte o an, karar vermem gerektiğini anladığım an.

Geçmişte ya da şimdi...

Parmak uçlarımı öpüyor ve bana gülümsüyor, ben de onun bakışlarında eriyorum.

Denemek zorundayım.

Burada.

Arabadan iniyorum ve çocuklar iki elimi birden tutuyor. "Artık gerçekten yeraltında mıyız?" Dominic fısıldıyor.

"Uh-huh." Etrafıma endişeyle bakıyorum. Ben de kendimi yeniden küçük bir çocuk gibi hissediyorum, New York'ta her şey IMAX'te, yeraltı otoparkları bile.

"Asansör bu tarafta," diyor Gabriel önden yürüyüp düşmeye basarken.

Çocukların gözleri büyür ve kapıdan kaçarlar. "Bu da ne?" Lucia fısıldar.

Gabriel kaşlarını çatıyor. "Daha önce hiç asansöre binmedin mi?"

İkisi de başını sallıyor ve ben onların masumiyetine gülümsüyorum. Belki de dehşete düşmeliyim.

"Atlayın." Gabriel gülümsüyor. "Bu bizi evimize götürecekt."

"Burada bir ev mi var?" Dominic fısıldar.

"Evet."

"Otoparkın tepesinde mi?" Lucia soru sorarcasına yüzünü buruşturur. "Bu çok garip."

Tanrım, bu çocuklar taşralı hödükler.

"Eğlenceli değil mi?" Onları ellerinden tutup asansöre çekiyorum ve Lucia arkamda siniyor.

Gabriel eğilir ve onu kaldırır. "Sorun yok." Gülümsüyor ve düşmeye basıyor ve kapılar kapanıyor. "Sanki bir

roket gemisi."

Yukarı çıkarken Dom elimi o kadar sıkıyor ki neredeyse kan dolaşımını kesecek.

Kapının üzerindeki rakamlar yükseliyor ve çıktığımız her katta heyecanımın biraz daha geri geldiğini hissediyorum.

Bunu gerçekten yapıyoruz.

Kapılar bir fuayeye açılıyor, bir tarafta New York'a bakan tabandan tavana pencereler, diğer tarafta ise büyük, siyah çift kapılar var.

"New York'a bak." Gabriel kucağında Lucia ile pencereye doğru yürüyor, aşağıdan parıldayan ışıklara bakıyorlar. "Çok güzel değil mi?"

Dom beni elimden tutup geri çekti, korkmuştu.

"Sorun yok, bebeğim." Gülümsüyorum. Bizi pencereye doğru yaklaşıtıyorum. "Işıklara bak, çok güzel değil mi?"

Küçük gözleri manzaranın üzerinde geziniyor ve kaşlarını çatıyor. "Peki... nerede?"

"Ne nerede?" Gabriel soruyor.

"Büyük elma."

Gabriel derin bir kahkaha atıyor ve bu kahkaha omurgamda bir karıncalanmaya yol açıyor. Çok güzel bir kahkahası var; bunu yeterince sık duymuyorum.

"Burada aslında bir elma yok." Gülümsüyor, gözleri sevinçle parlıyor.

"Peki... neden oraya büyük elma diyorsunuz?" Dominic cevaplar.

"Bu sadece bir takma ad."

Dominic'in kaşları havaya kalktı. "Bu çok aptalca, buranın elmayla ne alakası var?"

Gabriel yine gülüyor ve ben de kıkırdıyorum. "Haklısın." Gabriel büyük siyah kapıya gidiyor ve parmağını okuttuktan sonra PIN pedine bir kod giriyor. Kapı klik sesiyle açılıyor ve o da iterek kapıyı açıyor.

Kocaman bir oturma odasının gösterişli lüksü yüzümüze çarpıyor. Mobilyalar krem rengi ve siyah süslemeli, yerde devasa bir siyah-krem halı var,

ve arkasında New York'a bakan tavandan tabana pencereler var.

"Vay be." Dominic'in ve Lucia'nın gözleri genişlerken içinde.

Vay anasını.

Lanet olsun.

Bu çatı katı yeni. Sonuncusunun bittiğini sanıyordum-çok güzel.

Bu astronomik bir şey.

Ortada büyük krem rengi lambaderler ve güzel süslemelerle bezenmiş siyah kare bir sehpa var. Bir topun tekmelendiğini ve her şeyi paramparça ettiğini hayal ediyorum.

Oh kahretsin... Bunların derhal paketlenmesi gerekiyor.

"Bu taraftan gel." Eğilip Dominic'i de kucağına alıyor ve önümde yürüyor. "Burası bizim mutfağımız." Krem rengi mermerden kocaman bir mutfığa giriyoruz, o da ne... Ada tezgahı yedi metre uzunluğunda olmalı. "Ve burası da oturma odamız." Bizi başka bir oturma odasına götürüyor ve gözlerim açılıyor; bu oturma odası benim evimin alt katı kadar büyük. "Ve burası da bahçemiz." Bir düğmeye basıyor ve cam kapılar kayarak açılmaya başlıyor.

"Bu da ne...?" Kaşlarımı çattım.

Yüzme havuzuyla tamamlanmış büyük bir bahçe var. Gökdelenin tepesinde çimenlerle dolu bir bahçe mi? Bu da ne böyle?

Şaşkına döndüm.

"Havuz mu?" Dominic bağırıyor.

"Ve ısıtıldı, istersen şimdi yüzmeye gidebilirsin." Lucia etrafına bakınırken gözleri fincan tabağı büyüklüğünde.

"Aşağıda tiyatro odası, spor salonu ve ofisim var.

Bir de misafir yatak odası ve banyosu var," diyor koridorda yürürken. "Bir bar odası var."

"Vay be." Dominic'in gözleri yuvalarından fırladı. "Bu..." Gözleri bana kayıyor, ben de başımı sallıyorum. "Biliyorum, bubba."

Bu gerçekten inanılmaz; Gabriel'in benim küçük, köhne evimde bu kadar zorlanmasına şaşmamalı.

"Size yatak odalarımızı göstereyim." Gabriel ikizleri içeri taşıyor ve ben de arkalarından topallayarak yürüyorum. Büyük ift merdivene doğru yürüyor ve topallayarak bana bakıyor. "Annem için st kattaki asansörü yakalayacağız."

"Burada asansör m var?" Gıcırđıyorum.

Gabriel bana gülümsüyor, benim de bir taşralı olduğumu fark ediyor. "Evet." Asansöre bindik ve o düğmeye bastı.

"Eğer tek başınaysanız merdivenleri kullanın, tamam mı?" İçlerinden birinin burada sıkıştığını ya da diğerini ezdiğini falan hayal ediyorum. Kapılar açılıyor ve gözlerim tekrar açılıyor, başka bir oturma odasındayız. Devasa büyüklükte, geniş kanepeler ve her yerde minderler var. "Bütün bu mobilyaları sizin için sipariş ettirdim, buranın oturma odanız olabileceğini düşündüm." ocukları yere yatırıyor ve televizyon dolabını açıyor. "Size bir Xbox ve Disney Plus falan aldım."

Satış konuşmasının Xbox ve Disney Plus'ı içermesine gülümsüyorum.

"Whoa." Dominic olduğu yerde zıplamaya başlar.

"Ve burada da yatak odaları var." Bizi büyük koridora götürüyor. "Altı yatak odası var ve son  bizim." Sona doğru işaret ediyor. "Solda Dominic'in odası var." İçeri bakıyoruz ve kocaman bir yatak odası görüyoruz, mavi ve güzel döşenmiş, tavandan tabana pencereler ve büyük, ağır perdeler var. "Vay be." Hepimizin nefesi kesildi.

"Sağ tarafta Lucia'nın odası var." Hepimiz içeri bakınca Dominic'in odasının aynısını görüyoruz, sadece pembeler içinde. "Bu inanılmaz," diye fısıldıyorum.

"Burası da annemin ve benim odam." Sanki şehirdeki en iyi emlakymış gibi odayı gösteriyor. "Bunların hepsi annem için yeni mobilyalar ve eşyalar."

Etrafıma bakıyorum ve gözlerim açılıyor... Bu da ne...

Odada krem ve kahve renkleri, güzel kadife nevresimler ve ördek kabuğu mavisi büyük bir halı var. Kristal lambalar ve oh... "Gabe," diye fısıldıyorum. "Bu hayatımda gördüğüm en güzel oda."

Şakağımı öpüyor. "Beğendin mi?"

"Bayıldım."

"Oh, ve bak." Bir kapıya doğru yürür ve açar. "Bu senin gardırobun." Tamamen başka bir odaya giriyorum; tüm duvarlar raflar ve raflar ve ortada büyük bir mermer çekmece seti var.

Kardashian gardırobuna benziyor.

"Sana birkaç şey aldım... Burası daha soğuk."

Etrafıma bakıyorum, üzerlerinde hâlâ fiyat etiketleri asılı olan tasarım kıyafetler var.

Gözlerim soru sorarcasına ona kayıyor. "Bana kıyafet mi aldın?"

"Sadece birkaç şey." Omuz silkiyor. "Beğenmediğin her şeyi iade edebilirsin."

"Teşekkürler," diye fısıldadım, dikkatim dağılmıştı.

"Burası bizim banyomuz." Başka bir kapıyı açıyor ve kayısı mermerinden gömme dairesel bir küvet ve duş görüyorum.

Gözlerim etrafta dolaşıyor ve açıkçası ilk olarak neye bakacağımı bilemiyorum. Bu çok saçma bir zenginlik, burası kaç mal oldu?

"Ne düşünüyorsun?" Gabriel endişeyle fısıldıyor. "Beğendin mi?"

"İşe yarar... Sanırım."

Kıkırdıyor ve beni kucaklayıp şakağıma bir öpücük konduruyor. "Geldiğin için teşekkürler, bunun anlamı çok büyük."

"Anne." Lucia gömleğimi çekiştiriyor.

Gabriel beni sıkıca tutuyor, gitmeme izin vermiyor.

"Evet?" Gülümsüyorum, gözlerimi güzel erkeğimden alamıyorum.

"Kaka yapmam mı gerekiyor?"

Gabriel gözlerini kapatıyor ve ben kıkırdıyorum; çocukların kusursuz bir zamanlaması var.

Yatak odası karanlık, sadece arka planda vızıldayan televizyon tarafından aydınlatılıyor.

Havuzda ve ardından jakuzide yüzdükten, akşam yemeğinden, duştan ve tüm bu lanet olası karmaşadan sonra, yatakta Evde Tek Başına'yı izliyoruz, çocuklar aramızda ve görünüşe göre geceye yerleşiyoruz.

"Neden sizi kendi odalarınıza götürmüyoruz?" Gabriel öneriyor.

Lucia ona daha da sokulurken, "Hayır," diye tersliyor. "Bu gece seninle uyumak istiyoruz, yatak odalarımız korkutucu."

"Hemen yan taraftalar," diye mırıldanıyor kuru bir sesle.

Yastığıma gülümsüyorum. O yalnız kalmak istiyor ve çocuklar da yeni bir ortamda oldukları için çok yapışkan davranıyorlar.

"Bu gece seninle uyumak istiyoruz," diye açıkladı Dominic. "Yatak yeterince büyük."

Gabriel gözlerini deviriyor ve burnunun kenarını sıkıyor.

"Harika," diye başlarının üzerinden bana bakıyor. Kollarını yastığın üzerine koyuyor ve parmaklarının arkasını yüzümde gezdiriyor. Gülümsüyorum. Bana ne olduğunu anlatmak için basit bir hareket.

keşke biz de yapsaydık diyor.

Ben de öyle.

Dominic bana, Lucia da ona sokuluyor ve bana sevgiyle gülümsüyor. "Seni seviyorum," diyor usulca.

Lucia uykulu bir sesle, "Ben de seni seviyorum," diyor.

Dominic'in çoktan uyuduğunu görmek için aşağı bakıyorum ve Gabriel'e gülümsüyorum, başucu lambasını kapatmadan önce bana bir iyi geceler öpücüğü veriyor.

İstediği gece olmadığını biliyorum... ama yine de oldukça mükemmel.

İrkilerek uyandım ve kafam karışmış bir halde etrafıma bakındım. Karanlık, ama Gabriel uçumuzla birlikte yatakta değil.

Dirseğimin üzerinde doğrulup etrafıma bakıyorum, yan masadan telefonumu alıyorum.

Sabah 4:30.

Nerede o?

Yatağımdan gizlice çıktım ve telefonumun ışığını kullanarak onu aramaya başladım. Koridorda ilerliyor ve geçerken yatak odalarını kontrol ediyorum. Merdivenlerden inip evin içine giriyorum.

Ondan bir iz yok... Burada mı? Nereye gitmiş olabilir... Ariana.

Panik başlıyor ve daha acil bakmaya başlıyorum.

Onu aradı mı? Yanına koştu mu? Koridorda topallayarak, kontrol etmediğim tek oda olan spor salonuna gidiyorum ve kapıyı patlatarak açıyorum. Şaşkınlık ve rahatlama içinde Gabriel'i koşu bandında koşarken buldum.

"Tanrıya şükür." Elimi kalbimin üzerine koydum.

Koşu bandını yavaşlatıyor, tişörtü terden ıslanmış, teni ıslak bir parlaklıkla kaplanmış. Hava almak için çırpınırken göğsü kabarıyor.

Koşu bandı durduğunda "Hey," diye pantolonunu indiriyor. "Neyin var?"

"Burada olmadığını sanıyordum." "Nereye gidebilirim ki?"

Beynimden ağzıma filtreyi takmadan önce, "Ona" diye cevap veriyorum.

Bana bakarken kaşlarını çatıyor. "Kime?"

Sabahlığımlı üzerime sarıyorum. Bunu neden söyledim ki? "Boş ver."

"Hayır." Göğsü hâlâ hava almak için çırpınıyor. "Bununla ne demek istedin?" Beni elimden tutup koridordan mutfığa çekti, büyük ada tezgahına oturttu ve ellerini bacaklarımın iki yanına koydu. "Şimdi sana tekrar soracağım... Ne demek istedin?"

"Ben sadece..." Gözlerim yaşla doldu.
Kahretsin, bu güvensiz deli insan olmak istemiyorum.
"Ariana'yı mı kastediyorsun?" diye pantolonunu indirdi.
Başımı salladım.
"Gracie." Saçlarımı alnımdan geriye doğru tarıyor.
"Yüzde yüz seninleyim."
Gözlerim onunkileri arıyor.
"Onu kontrol etmek için aradım ama Ariana'yı New York'a geri getirdiğimden beri görmedim. Ben asla..."
Güvensizliğime şaşırmış gibi kaşlarını çatıyor. "Ona gideceğimi mi düşünüyorsun?"
"Onu seviyordun."
"Sevdim. Ama seni sevdiğim gibi değil." Empati yüzünü dolduruyor ve yanağını avucunun içine alıyor. "Gracie... bugün seni rahatsız eden şey bu mu?"
"Onunla yarım kalmış bir işin varmış gibi hissediyorum," diye fısıldıyorum. "Ve buraya geri dönmek sadece..."
"Sadece ne?"
"İçimde bunu mahvedecek bir şey olacağına dair kötü bir his var."
"Tatlım." Beni usulca öpüyor. "Her şeyin çok hızlı geliştiğini biliyorum ve evet, bu doğru, Ariana'yla birlikteydim. Ama seni aramaya gelmemin bir nedeni vardı... çünkü içten içe birlikte olmam gereken kadının sen olduğunu biliyordum."
Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlanıyor.
"Hayatım üzerine yemin ederim, endişelenecek bir şey yok. Seni bir daha asla terk etmeyeceğim."
Gözyaşları içinde yüzümü buruşturuyorum.
"Gracie," diye fısıldıyor yüzümü ellerinin arasında tutarken. "Bana güvenmen için sana hiçbir sebep vermediğimi biliyorum. Ama bunu aşmamız gerek."
"Sana inanmak istiyorum... Çok çabalıyorum, sadece..."
"Anlat bana." Gözleri benimkileri arıyor. "Sadece bana nasıl hissettiğini söyle."

Son duvar da yıkılırken silueti bulanıklaşıyor. "Seni seviyorum," diye ağzımdan kaçırdım. "Seni hep sevdim. Seninle tanıştığım ilk günden beri... hep sen oldun."

Beni öpüyor.

"New York'tan ayrıldım çünkü seni görmeye ve yanında olmamaya dayanamıyordum. Ofisinde her gün biraz daha ölüyordum."

"Artık her şeyeime sahipsin." Dudakları benimkinin tozunu aldı. Benim gözyaşlarım, onun teri... milyonlarca pişmanlık.

"Ben sadece..." Yüzümü ekşitiyorum çünkü lanet olsun, ağzımı açtım ve akmasını engelleyemiyorum.

"Sen sadece ne?"

"İlk randevumuza bile çıkmadık," diye hıçkırıyorum.

Haklı olduğumu anlayınca yüzü düşüyor. "Gracie..." diye fısıldıyor. "Benimle çıkar mısın?"

Omuz silkiyorum, bir tane istemek zorunda kaldığım için utanıyorum, önemli olduğu için daha çok utanıyorum.

Olmamalı, bunun çocukça olduğunu biliyorum... ama bir şekilde içimdeki çocuk hala peri masallarına inanıyor.

"Herhangi bir tarih değil," diyor anlaşılmayı tatlandırmak için. "Tüm randevuların randevusu. Benim en iyi randevum. Bu randevu Guinness Rekorlar Kitabı'na girecek, o kadar iyi olacak ki."

Gözyaşlarımın arasından gülümsüyorum.

"Ne diyorsun?" Ellerimi ellerinin arasında tutuyor. "Bunu düşüneceğim." Utangaç bir şekilde gülümsüyorum.

Bana yavaş ve seksi bir gülümseme veriyor. "Ve sana düşünmen için başka bir şey vermek istiyorum... randevumuzdan önce." Beni adadaki bankın üzerine yatırıyor, eli çıplak kalçalarımın yukarı kayıyor ve bacaklarımı açıyor. Başını eğiyor ve külotumun üzerinden bacaklarımın arasını usulca öpüyor.

Oh...

Külotumu kenara çekerken karanlık gözleri benimkileri tutuyor ve dili seksimin dudakları arasından kayarken nefesimi tutuyorum.

Onun dokunuşuyla sırtımı tezgâha yaslıyorum.

Lanet olsun.

Gözlerinde tahrik titreşiyor ve külotumu bacaklarımdan aşağı kaydırıp omzunun üzerinden atıyor. Sonra kontrolünü kaybetmiş gibi dizlerimi kaldırıyor ve bacaklarımı geriye doğru tutuyor.

Kalın dili şişmiş etimin tam ortasından beni derinlemesine yalarken parmaklarıyla beni iyice aralıyor.

Kıvranırken inliyorum. "Buraya gel," diye
i n l i y o r u m .

"Gabriel... buraya gel."

Beni gerçekten yemeye başlıyor, kafası bir o yana bir bu yana sallanıyor, tahrikim kirli sakalının her tarafına yayılıyor.

"Becer beni," diye yalvarıyorum. "Beni becermeni istiyorum."

Ama o kaybolmuş, arzusunun çok derinlerinde. Cennet ve coşku arasındaki sınırdaki sallanıyor. Bana gerçekten izin veriyor ve ben ürperiyorum. "Sana ihtiyacım var..."

Oh...Tanrım.

"Bekleyeceksin." Dudaklarını yalıyor.

"Ne?" Nefes nefese kaldım. "Yapamam. Lütfen..."

Kalkmış sikini şortundan çıkarıyor; zonkluyor ve kızgın, ucunda boncuklar var ve kaymak gibi etimde gezdiriyor.

Onun içimde olma beklentisi çok fazla, sertçe titriyorum ve haykırıyorum, orgazm o kadar güçlü ki, beni oturtuyor.

Gözleri bacaklarımdan arasına odaklanmış, kendini bir kez, iki kez, üç kez okşuyor... Seksimin dudakları arasından boşaldığı anı izliyorum.

Hiç bu kadar ateşli bir şey görmemiştim... Bu kadar gülünç derecede ateşli.

Parmaklarını kaldırıyor ve yavaşça nabız gibi atan bedenimde gezdiriyor.

Kendini bana sürtüyor, menisinin her damlasını hissetmemi sağlıyordu.

Lanet olsun.

Seksime bulaştırdığı tohumunun sıcak kremini hissediyorum.

Beni izlerken pantolonunu indiriyor, gözlerinin arkasındaki karanlık omurgama bir ürperti gönderiyor.

Cildinde terden bir parlaklık var ve dürüst olmak gerekirse... Hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim.

"O zaman seni istiyordum," diye mırıldanıyorum onu beni öpmesi için aşağı çekerken. "Neden biz...?"

"Randevumuzu bekliyorum," diye fısıldıyor kulağıma. "Özel olmasını istiyorum. Ben bakireyim, biliyorsun."

Onu yakınımnda tutarken kıkırdıyorum. "Bakireler az önce yaptığın şeyi nasıl yapacaklarını bilmezler."

"Şaşıracaksın." Saçlarıma gülümsediğini hissediyorum. "Porno çok eğitici dir."

Gabriel koyu gri takım elbisesi ve bembeyaz gömleğiyle gardırobundan çıkarken gülümsüyorum. Artık her şey açığa çıktığına göre, onun hakkında rahat davranıyormuş gibi bile yapamıyorum. Bir profesyonel gibi fangirl yapıyorum.

Gardırobuna geri dönüp tıraş losyonunu sıkıyor ve ben de içeri girip kravatından tutuyorum. "Sizi takım elbisenizin içinde görünce dizlerimin üzerine çökmek istiyorum... Bay Ferrara."

Gözleri gözlerimi tutuyor ve pantolonunun fermuarını açıyor. "Yap hadi." En güzel hafta sonunu geçirdik.

Cumartesi sabahı pazara gittik ve etrafta dolaştık, ardından öğle yemeği için dışarı çıktık ve Central Park'ta bisiklet sürdük. Dördü, çocuklar, Gabriel ve Mark bisiklete bindiler ve Gabriel beni bir bebek arabasına çekti.

Mark bisikletiyle kaza yaptı ve Gabriel o kadar çok gülüyordu ki neredeyse bizi göle atacaktı, çok eğlenceliydi.

Cumartesi gecesi terasta rüya gibi bir akşam yemeği yedik ve ardından çocuklar jakuzide oynarken Gabriel ve ben şezlonglarda uzanırken çok fazla kırmızı şarap içtik.

Dün tembel bir gün geçirdik, bavullarımızı açtık ve haftaya hazırlanmak için online market alışverişı yaptık.

Çocukların gözünden her şeyi taze görmek, onun gözündeki sevgiyi görmek.

New York'u ne kadar çok sevdiğimi unutmşum. Bu hafta sonu bana hatırlattı.

Dolabın kapağını çarparak kapatıyor ve beni dizlerimin üzerine çöktürüyor, tek bir keskin hareketle kalın sikini ben öğürene kadar boğazımdan aşağı kaydırıyor. Saçlarımı şefkatle yüzümden geriye doğru tararken bana gülümsüyor. "Eğer konuşacaksan konuş." Kendini boğazımdan aşağı daha da sokuyor ve ben onun etrafında kıkırdıyorum. "Uslu dur."

Nasıl görünmeliyiz, o tam bir güç takımıyla, her şeyiyle mükemmel, ben ise vahşi saçlarımla ve hala pijamalarımla.

İki eliyle başımı tutuyor ve ağzımı sikmeye başlıyor.

"Em. Benimkini. Sikimi."

Pazartesi, 14:00.

Çocuklar oyun alanında oynarken parkta oturuyorum, Mark bir yerlerde geziniyor ama gelip yanıma oturmuyor. Gabriel belli ki onu etrafta olmadığı zamanlarda benden uzak durması konusunda uyarmış.

Kıskanç pislik.

Kahvemi yudumluyorum ve Lucia ile Dominic'in bir grup çocukla konuşmasını izlerken gülümsüyorum. Onlara nereli olduğumuzu anlattıklarını ve çocukların da onlara sorular sorduğunu duyabiliyorum.

Telefonum çalıyor ve Gabriel ismi ekranda beliriyor.

"Merhaba." Gülümsüyorum.

"Merhaba, Bayan Sik Emici ile mi görüşüyorum?" diye nefes alıyor ve gülümsediğini görebiliyorum.

"Bu Bayan Çük Emici."

"Hmm, bu sabahki gibi bir performansla uzun süre evlenmemiş olmayacaksın," diye fısıldıyor karanlık bir şekilde. "Sikim

Ne zaman aklıma gelse t  ylerim diken diken oluyor... Aferin."

Kıkırdıyorum ve su  lulukla etrafıma bakıyorum. "Beni   ocuk parkında a  cılık becerilerimi tartı  mak i  in mi   a  ırdınız Bay Ferrara?"

"Kesinlikle," diye fısıldıyor. "Ne giyiyorsun?"

"Ne giyiyorum ben?" Ba  ımda dikilen Gabriel'in annesinin sert ve so  uk bakı  larına bakıyorum. Mark'ı bulmak i  in etrafıma bakındım; hi  bir yerde g  r  nm  yordu.

Sikeyim.

"Kapat," dedi. "  imdi."

Grace

"SENİ SONRA ARARIM." Telefonu kapatıyorum ve ayağa kalkıyorum; bu konuşma için göz göze gelmem gerekiyor. "Merhaba."

Tasarım kıyafetler giymiş ve saçlarını yukarı doğru taramış. Soğuk gözleri benimkileri tutuyor ve meydan okurcasına çenesini gökyüzüne kaldırıyor.

Savaşmak için burada.

"Sen bir şey söylemeden önce, sana söylemek istediğim birkaç şey var... tercihen Mark her neredeyse oradan dönmeden önce," diyorum ona.

Bir şey söyleyecekti ama ben sözünü kestim.

"Öncelikle, size çocukları asla göremeyeceğinizi söylediğim için özür dilemek istiyorum. Sizi bununla tehdit etmek hiçbir koşulda doğru değil." Omuz silktim. "Bunu neden söylediğimi bilmiyorum ve bu asla yapacağım bir şey değil. Kelimeler dudaklarımdan çıktığı anda pişman oldum. Onlar

Torunlarınız ve onları istediğiniz zaman görebilirsiniz."

"Dinle . . ."

"İkincisi." Yine sözünü kestim. "Benden nefret ettiğin için seni suçlamıyorum. Aslında, bu konuyu uzun uzun düşündüm ve kendimi senin yerine koydum ve eğer Gabriel'in yaptığını Dominic yapsaydı, ben de bununla iyi başa çıkamazdım. Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen daha fazla öfkelenirdim."

Yüzünde bir kaş çatma ifadesi belirir.

Dominic koşarak yanına geliyor ve gözleri onun üzerinde geziniyor, babasına olan benzerliğini görünce yüzü düşüyor. "Bu Dominic," diyorum. "Dominic, bu babanın annesi."

"Nonna," diye fısıldıyor.

Dominic ona gülümsüyor. "Merhaba."

Lucia'ya el sallıyorum ve o da kocaman bir gülümsemeyle yanıma geliyor. "Lucia, bu senin büyükannen, Nonna."

"Merhaba." Lucia kaşlarını çatarak ona bakıyor. "Babanın annesi."

"Oh." Kız ona gülümsüyor, çok şaşırmış.

"Bayan Ferrara," diye tersliyor Mark aceleyle. "Sen ne...?" "Sorun yok Mark," diyorum ona.

"Bay Ferrara'dan kesin talimatlar aldım," diye kekeliyor.

"Bay Ferrara burada değil," diye sertçe cevap veriyorum.

"Gitmen gerek," diyor Mark yakında duran bir adama. Gözlerim ona kayıyor, daha önce orada durduğunu görmemiştim... Birden aklıma geliyor, ah, o onun koruması.

"È ora di andare," diyor ona ("Gitmeliyiz").

"Dammi un minuto," diye yanıtlıyor. ("Bana bir dakika ver.")

Dominic aralarına bakıyor. "Dove vai?" ("Nereye gidiyorsunuz?")

Ağzı açık kalıyor ve bir adım öne çıkıyor. "Parli italiano?" ("İtalyanca biliyor musun?")

"Sì." ("Evet.")

Gözleri benimkileri aramak için yükseldi.

"Onları elimden geldiğince iyi hazırlamaya çalıştım."
Omuz silkiyorum. "Miraslarını bilmelerini ve takdir
etmelerini istedim."

Onungöğüs yükselir ve düşer olarak Eğer O
mücadele etmek nefes almak için.

Mark elini bana doğru uzatırken, "Grace, ısrar etmek
zorundayım," diyor.

"Nonna'ya hoşça kal deyin," diyorum
çocuklara. "Arrivederci, Nonna," diyor
Dominic.

"Güle güle." Lucia küçük bir el sallayarak gülümser.
Gözyaşlarının arasından gülümsüyor. "Arrivederci," diye
fısıldıyor. Mark bizi aceleyle arabaya götürüyor. "Sorun
yok Mark," diyorum.

"Bu konuda hiçbir şey yolunda değil, delirecek, bu
yüzden işimi kaybedebilirim."

"Ne?" Olduğum yerde durdum.

"Onu senden uzak tutmam için beni defalarca uyardı."

"Ben iyiyim, bu kadar dramatik olmayı bırak." Bizi
arabaya bindiriyor ve şoför aceleyle arabadan iniyor, yol
alırken gözlerimi deviriyorum. Aşırı tepki vermekten
bahsediyorum. Ön koltukta oturan Mark'ın yüzündeki korku
tedirgin edici olsa da, gerçekten çok endişeli. O ve şoför
endişeli bakışlar atıp duruyorlar. İki dakikalık bir hata
yüzünden Gabriel'le başlarının derde girmesini
istemiyorum.

"Benimle orada buluşmasını
istedim," diye yalan söyledim. "Ne?"

Gözleri tekrar bana kayıyor.

"Çocukların onunla tanışmasını
istedim."

Sanki bu şimdiye kadar olan en kötü şeymiş gibi elini
yüzünde gezdiriyor. "Neden onun isteklerine karşı gelesin
ki?" diye fısıldıyor.

"Sakin ol. Her şey yolunda."

"Bununla ilgili hiçbir şey iyi değil."

Hiçbir şeyden haberi olmayan ve pencereden dışarı
bakan çocukları işaret ediyorum.

"Sonra konuşuruz."

Kapı sesini duyduğumda saat 17:00'yi geçiyordu. "Babam geldi," diye seslendim.

Lucia heyecanla, "Baba," diye ciyaklar, ikisi de merdivenlerden koşarak iner ve onu karşılamaya giderler.

"Merhaba, canlarım." İkisi de kollarına atlarken gülümsüyor. Artık Dominic de aksiyondan pay almak istediği için ikisini birden kucağına almayı öğrenmesi gerekiyor. "Gününüz nasıl geçti?" Onları kucaklarken gülümsüyor.

"Güzel," diyor Lucia.

"Parka gittik," diyor Dominic ona.

"Duydum." Soğuk gözleri benimkilerle buluşmak için yükseliyor ve irkiliyorum.

O kızgın.

Onları yere bırakıyor ve bana tek kelime etmeden diğer odaya doğru yürüyor, onlar da onu takip ediyor ve sohbet ediyorlar.

Tamam.

Başım belada, neden hep bu kadar dramatik? "O içki de ne?" Lucia'nın sorduğunu duyuyorum.

"Viski," diye cevap veriyor. Buzun bardağın içine düştüğünü duyuyorum. Hmm... iyiye işaret değil.

Buzdolabına gidip kendime bir kadeh şarap koyuyorum, normal bir insan gibi içeceklerimi mutfakta tutuyorum.

Çocuklar yanımdan bahçeye doğru yürürken onlarla konuştuğunu duyuyorum.

Hala tek kelime etmedi. Lavaboda dururken bir yudum alıyorum.

"Siz ikiniz neden jakuziye girmiyorsunuz?" diye sorar.

"Evet." İkisi de yüzmek için üst kata koşar.

Kostümleri giydim ve bahçeye çıktım. "Merhaba." Gözlerimi açtım.

Burada olduğumu unuttun mu?

Soğuk gözleri benimkileri tutuyor ve viskisini yudumluyor, her hücrelerinden aşağılama damlıyor.

"Senin derdin ne?" Kaşımı kaldırıyorum.

Sessizlik.

Eğilip jakuziyi açıyor ve jakuzi fokurdamaya başlıyor.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum, kızgın Gabriel Ferrara en kötü düşmanımın bile başına gelmesini istemeyeceğim biri.

Çocuklar aşağı koşar ve jakuziye atlarlar. Güvenlik ağını takar. "Basamakta kalın," der onlara. "Bir süreliğine içeri girmem gerekiyor, sizi pencereden izleyeceğim." Dönüyor ve yanımdan geçip eve giriyor.

Harika.

Onlar duymadan kavga edebilelim diye onları jakuziye koydu.

İçeri giriyorum ve cam kapıyı arkamızdan kapatıyor. "Bu ne cüret!" diye bağılıyor.

Sıçradım, irkildim. "Ne?"

"Bugün ne yaptığını biliyorum," diye bağılıyor, boynundaki damarlar dışarı fırlıyor.

"Sakin ol."

"Sakinleşmeyeceğim." "Ben ne yaptım ki?"

"Annemin çocuklarımla tanışmasını mı ayarlıyorsun?" O bir adım öne çıkıyor, ben bir adım geri çekiliyorum. "Onu çocukların yakınında istemediğimi bildiğin halde."

Siktir... Onu aradığımı sanıyor. Öyle dedim, değil mi?

Salak, salak, salak.

"İyi geçti," diyorum usulca.

"Nasıl geçtiği umurumda bile değil," diye öyle bir bağılıyor ki camlar neredeyse sallanıyor. "Sen." Dişlerini sıkarken çenesi esniyor. "Ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok."

"O zaman söyle bana," diye tükürdüm. "Onu neden göremediklerini bilmezsem nasıl bilinçli bir karar verebilirim?"

"Çünkü ben öyle dedim!" diye bağılıyor.

Gözlerim jakuzideki çocuklara kayıyor, mutlu bir şekilde oynuyorlar, drama kraliçesi babalarından habersizler.

"Onun bu çocukları asla görmemesine karar verdim ve sen... bilerek benim isteklerime karşı geldin."

"O senin annen!" Ben de bağırdım, artık sinirlenmeye başlamıştım. "Ne yapmam gerekiyordu?"

Bir şeyin farkına varmış gibi gözlerini kısıyor ve çenesini gökyüzüne doğru eğiyor.

"Bana telefonunu göster" dedi. "Ne?"

"Bu buluşmayı ayarlamak için onu nereden aradığınızı görmek istiyorum."

Sikeyim.

"Sakin olman gerek, çocuklara iyi davrandı, önemli olan da bu, değil mi?" Kekeliyorum.

"Göster. Göster bana. Senin. Siktiğimin.

Telefonunu" diye hırılıyor. Gözlerim onunkileri tutuyor.

"Onu hiç aramadın, değil mi...?"

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve sessiz kalıyorum. "Seni pusuya düşürdü."

"Gabriel..."

"Yaptım. Sen. Ya da. Yaptın mı. Sen. Değil. Aramadın mı? Onu?" diye bağıırken tüm kontrolünü kaybediyor.

"Hayır. Yapmadım."

Gözleri öfkeyle parlıyor ve hışımla ön kapıya doğru koşuyor; ben de peşinden koşuyorum. "Nereye gidiyorsun?"

Anahtarlarını aldı.

"Bu haldeyken hiçbir yere gitmeni istemiyorum."

Beni geçip fuayeye girdi ve bekleyen asansöre bindi.

"Gabriel..."

Kapılar yüzüme kapanırken gözleri ölüm saçıyor.

Annesini arayıp geleceğini haber vermeliymişim gibi hissediyorum... ama numarası bile yok bende.

Lanet olsun.

Gabriel

Yeraltı otoparkından arabama doğru yürüyorum ve Mark koşarak dışarı çıkıyor. "Ne yapıyorsun?"

Yanından geçerken "Kovuldun," diye bağırdım.

Beni takip ederken "Grace onu aradı," diye kekeliyor.

"Grace öyle bir şey yapmadı," diye karşılık verdim.

"Seni koruyordu."

"Ne?" Yanımda yürümek için koşuyor. "Nereye gidiyorsun?"

Yaklaştığımda arabamın kilidi açıldı.

"Seni ben götüreceğim," diyor Mark. "Bu şekilde araba kullanamazsın." Arabamın önüne geçti. "Buna izin vermeyeceğim."

"Çekil lan yolumdan." Onu kenara itiyorum. "Ben de seninle geliyorum."

Şeytanın ta kendisi gibi ona doğru döndüm. "Senden tek bir şey istiyorum. Lanet olası tek bir şey ve sen onu bile yapamıyorsun. Annemi ailemden uzak tutmak... Ne kadar zor olabilir ki?" Patladım.

"Tuvalete gittim," diye kekeliyor. "İki dakikalığına gitmiştim."

"Peki neden yalan söylüyorsun?"

"Grace bana böyle söyledi, ben de doğru olduğunu düşündüm."

Arabama binerken tiksintiyle gözlerimi deviriyorum.

"Sen yukarı çık ve Grace'e göz kulak ol, Tanrı şahidim olsun, eğer gözlerini ondan bir saniye bile ayırırsan... seni kendim öldürürüm."

Arabadan geri çekiliyor ve ben çılgık atarak otoparktan çıkıyorum, siyah Ferrari'm trafiğe çıkarken bir kaplan gibi kükrüyor.

Hiç bu kadar öfkeli olmamıştım; annemin yıllar ve yıllar süren zehirli davranışları sonunda beni uçurumun kenarına getirdi.

Işıklara yanaşıyorum ve iki elimle direksiyonu kavriyorum. Annemin bugün parkta Grace ve çocuklara doğru yürüdüğünü hayal ediyorum, onlara ne söylediğini ancak hayal edebiliyorum. Cüretkârlık.

Ve Grace suçu üstlenmeye hazırdı.

Öfke midemin derinliklerinde kaynarken derin derin nefes alıyorum. O kadar öfkeliyim ki doğru düzgün göremiyorum. Adrenalin kan dolaşımında dalgalanırken nabzımı hissedebiliyorum. Patlamak üzere olan bir saatli bomba.

Sakin ol.

On beş dakika sonra annemin apartmanının otoparkına yanaşıyorum ve hışımın fuayeden içeri giriyorum. Kapıcı kapıyı açarken başını salladı. "İyi akşamlar, Bay Ferrara."

Asansöre doğru yürüyorum ve kapılar açılıyor, asansör görevlisi gülümsüyor. "Bay Ferrara." İçeri giriyorum ve ön tarafa dönüyorum; kat kat çatı katına çıkarken kravatımı yeniden ayarlıyorum.

Kapılar doğruca dairesine açılıyor ve ben dışarı çıkıyorum. Ivan, annemin koruması, orada bekliyordu.

"Bay Ferrara." Garip bir şekilde gülümsüyor. "Sizi beklemiyorduk efendim."

"Çık dışarı."

Gözlerim odanın diğer ucundaki annemi buluyor. "I-"

"Get. Al. Siktir. Dışarı," diye bağıriyorum.

Annemin soğuk gözleri gözlerimi tutuyor.

"Çalışanlarımla bu şekilde konuşacaksan, gidebilirsin."

"Olduğu gibi söyle." Alay ediyorum. "O senin sevgilin."

Ivan'ın yüzü düşüyor ve annem asansörü işaret ediyor.

"Bizi yalnız bırak," diye fısıldıyor.

"Ben ..."

"Asansöre kendi isteğinle bin, yoksa seni balkondan aşağı atarım," diye homurdandım.

Ivan isteksizce asansöre bindi ve ben onunla yalnız kaldım.

Barına gider ve kristal bir bardağa kehribar rengi bir sıvı doldurur. "Ne istiyorsun, Gabriel?" Bir kaşını kaldırır.

"Ne istiyorum?" Fısıldıyorum, sözleri kafamın içinde dönüp dururken adımlarımı hızlandırmaya başlıyorum. "Ne istiyorum... Canavar olmayan bir anne istiyorum!"

"Ben de kontrol manyağı olmayan bir oğul istiyorum." Gözlerini deviriyor. "Buraya beni aşağılamaya mı geldin?"

"Sana Grace'den uzak durmanı söylemiştim." "Torunlarımı görmek istedim."

"Yalanlar. Beni başarısızlığa uğratmak istiyorsun. Grace'in kafasına zehir yerleştirmek onu aramaya gitmenin tek nedeni... bunu ikimiz de biliyoruz."

İçkisini yudumlarken gülümsüyor. "Dünyanın hala senin etrafında döndüğünü düşünmen çok hoş, söyle bana, Ariana'yı hala sevdiğini biliyor mu?"

Ellerimi iki yanımda kenetledim.

"Ona acıdığın için ve çocuklarına daha yakın olmak için onunla birliktesin."

Kontrol için mücadele ederken göğsüm yükselip alçalıyor. "O zehirli, Gabriel."

"Zehirli hakkında mı konuşmak istiyorsun?" Fısıldıyorum. "Babam hakkında konuşalım, olur mu?"

Gözleri benimkileri tutuyor.

"Nasıl bir kadın bir erkeğin on beş yıl boyunca boşanmak için yalvarmasına izin verir?"

Yaptıklarından gurur duyarak sırtlıyor. "Kontrolü elinde tutan türden."

"İtibarı üzerinde kontrol, sosyal statüsü üzerinde kontrol... para üzerinde kontrol... Doğruyu söyle anne, babamdan boşanmayacaksın çünkü bu senin kaybettiğin anlamına gelecek... ona karşı."

Yüzü düşüyor.

"Grace'den neden nefret ettiğini ikimiz de biliyoruz... Sana birini hatırlatıyor, değil mi?"

"Kes şunu," diye tersliyor. "Çık dışarı."

"Daha bitirmedim. Geçenlerde çok ilginç bir bilgiye ulaştım," diye hırlıyorum. "Çocuklarımı aile vakfımıza eklemek için avukatımıza gittim."

Gözleri açılıyor.

"Zaten inceleme altında olduğunu ve birilerinin yakın zamanda bunu değiştirmeye çalıştığını öğrendiğimde yaşadığım şaşkınlığı tahmin edebilirsiniz."

"Yapmak zorundaydım," diye mırıldanıyor.

Gözlerimde ateş parlıyor, ruhumun derinliklerinde hissediyorum. "Kendi kızını ailemizin güveninden kopardın mı?"

Meydan okurcasına çenesini gökyüzüne doğru eğiyor.

"Onu uyarmıştım." "Neye... hizaya gelmeye, işleri senin istediğin gibi yapmaya. Yapmaması için."

Helena ile evlenir misin?"

"Helena Carina için iyi değil."

"Kadın olduğu için mi?"

Bağırıyorum.

"Çünkü o Amerikalı. Hepinize tekrar tekrar söyledim, bu davranışa müsamaha göstermeyeceğim" diye avazı çıktığı kadar bağırıyor.

"Kimi seveceğimize sen karar veremezsin. Seni ırkçı yobaz!" Kükredim. "Carina Ferrara Medya'nın bel kemiğidir; yıllarca canını dişine takarak çalıştı ve sen hiçbirimize haber vermeden onu mirasından mahrum etme cüretini mi gösteriyorsun?"

"Bunun arkasındayım."

"Ferrara Medya için babamızı uzaklaştırmaktan başka ne yaptın?" Çılgılık atıyorum.

"Kendi özgür iradesiyle gitti," diyerek zehrini daha da kusuyor. "Eğer herhangi birinizi sevseydi, burada kalırdı."

"Bir şeyi açıklığa kavuşturamama izin ver anne. Değişikliği engelledim; babama ne yapmaya çalıştığını söyledim ve çok sinirlendi. Carina'yı korumak ve bununla mücadele etmek için sahip olduğum son kuruşu bile harcayacağım... ve sen..." Fısıldıyorum, "...hiçbir şey alamayacak."

Yüzünde suçluluk duygusuyla bana bakıyor.

Yanıldığımı ummuştum; bunun bir hata olduğunu ummuştum.

Gerçekler acır.

"Kendi çocuklarına ihanet etmek nasıl bir duygu?" Fısıldıyorum. "Nişanlısından hoşlanmadığınız için tek kızınızı mirasından mahrum etmek?"

Gözleri yaşlarla doldu. "Onu koruyorum, hepinizi koruyorum."

"Korunmaya ihtiyaç duyduğumuz tek kişi... sendin."

Silueti bulanıklaşıyor. Bunu yapamam. Burada olamam; onun iyi bir insan olması için daha fazla mücadele edemem.

Döndüm ve tökezleyerek dairesinden çıktım. Bu kadar, işim bitti.
Güvenimi son kez kırdı.

Grace

Ön kapının klik sesini duyuyorum ve hemen antreye koşuyorum. Gabriel orada duruyordu; kravatı çıkarılmış ve saçları dağılmıştı.

Yüzünden acı okunuyor.

"Bebeğim," diye fısıldıyorum onu kollarıma alırken, başını boynuma bırakıyor ve ben de ona sarılıyorum.

Az önce ne olduğunu bilmiyorum ama bu onu derinden üzdü, ruhundan sızdığını hissedebiliyorum. Uzun bir süre birbirimizin kollarında duruyoruz ve sonunda fısıldıyor, "Sana bağırdığım için özür dilerim."

"Sorun yok." Düşmek için yumuşak bir yere ihtiyacı var. Bana daha sıkı sarılıyor.

"Çocuklarınız akşam yemeğinde dondurma istiyor." Saçlarıma gülümsediğini hissediyorum. "Ben de istiyorum."

Elini tutuyorum ve onu çocukların şövaleler üzerinde resim yaptığı arka bahçeye götürüyorum. "Baba," diye sesleniyorlar heyecanla. "Yeni boyalarımızla senin için resim yapıyoruz."

"Harika." Yumuşak bir şekilde gülümsüyor ve kolunu bana dolayarak şakağıma bir öpücük konduruyor. "Burada olduğun için çok minnettarım."

Birdenbire dünya yeniden düzene girdi.

Karanlıkta, yatağımızın kozasında uzanıyoruz.

Gabriel'in başı göğsümde ve parmaklarımı amaçsızca saçlarında gezdiriyorum. Bu gece yeni bir yakınlık seviyesine ulaştık. Cinsel ya da romantik değil, sadece ailenin sağlayabileceği bir yakınlık.

Sessiz.

Bu gece neler olduğunu ne kadar bilmek istesem de sormayacağım. İyi ve hazır olduğunda bana anlatacak.

"Neden böyle olduğunu bilmiyorum..." diye fısıldar.

Parmaklarımı saçlarında gezdirmeye devam ediyorum, bundan en az onun kadar zevk alıyorum.

"O gidince değişti." Kim gitti?

"Ve en kötüsü de, gideceğini biliyordum ama ona hiç söylemedim."

Konuşmaya ayak uydurmaya çalışırken kaşlarımı çatıyorum.

"Okuldan çıkar çıkmaz Ferrara'da çalışmaya başladım ve herhangi bir eğitim dönemi yoktu. Doğrudan en üst kata çıktım, doğrudan yönetime geçtim."

Dinlerken gülümsüyorum, işinde o kadar iyi ki şaşırmıyorum.

"O zamanlar bunun bana inandığı için olduğunu düşünmüştüm... ama şimdi biliyorum ki o sadece..." Duraklıyor. "O gittiğinde görevi devralmam için beni eğitiyordu. Olacakları çok önceden planlamıştı."

Dinlerken alnından öpüyorum.

"İlk başlarda İtalya'ya birkaç haftalığına gidiyordu... ziyaretler sıklaştı ve uzadı.

"O yokken şirketi ben yönettim, personel ve süreçlerin hepsi yerindeydi, ben halledebilirdim." Sanki geçmişini düşünüyormuş gibi bir an sessiz kalıyor. "Sonra kavga

annemle arasında bir şeyler olmaya başladı ve neler olduğunu görebiliyordum."

Şimdi neden bahsediyor bu?

"Tam oradaydım... Her şeyi gördüm. Sonra bir aylığına İtalya'ya gitti. Orada kardeşinin Ferrara Industries'i yönetmesine yardım ediyordu ama gerçek şu ki... orada istediği kişi olabilirdi... onunla birlikte."

Tamam, kayboldum.

"Ondan nefret ediyordum, onunla ilgili her şeyden ve ailemize yaptıklarından nefret ediyordum. Onu bize tercih etmesinden."

Kalbim parçalandı, babasının bir ilişkisi varmış.

"Asla onun gibi olmayacağıma yemin ettim; asla o kadar zayıf olup günaha teslim olmayacağım."

Onu kollarımda biraz daha sıkı tutuyorum.

"Ama sonra... oldu," diye fısıldıyor. "Sen başladığında."

"Ne oldu?" Yumuşakça sordum.

"Asistanını isteyen ilk Ferrara erkeği ben değilim."

Gözlerim büyüdü...oh, kahretsın.

Babasının asistanıyla bir ilişkisi olmuş ve onun için ailesini terk etmiş.

"Ve her şeyimle bununla savaştım, sana karşı kötü ve korkunç davrandım. Beni zayıf ve kontrolsüz hissettirdiğin için seni suçladım."

Onun için çalıştığım zamanı hatırladıkça kalbim sıkışıyor. "Başka kadınlara caka sattım, sana en kötü yanımı göstermek için elimden gelen her şeyi yaptım. Benden nefret etmeni sağladım, böylece annemin onurunu koruyabilecek ve

babamın yapamadığı tek şey."

Dinlerken boğazım düğümleniyor, hatırladıkça kalbim acıyor.

"Ve tüm kusurlarıma rağmen... yine de beni sevdin."

Grace

Yatağı hazırlarken yastıkları kırıstırıyorum, Gabriel'in dün gece bana babası hakkında anlattıklarını düşünmeden edemiyorum. Yıllar önce Ferrara'da çalışmaya başladığımda, babasının İtalya'ya gittiğini ve Gabriel'in kısa bir süre önce görevi ondan devraldığını biliyordum, ama onun ailesini bırakıp gittiğini hiç bilmiyordum.

Bu da neydi böyle, benim nasıl haberim olmadı? Kimse biliyor muydu, yoksa şirket içi bir sır mıydı? Gabriel'in o zamanlar bana yaptığı ve söylediğı şeyleri hatırladıkça kafamda milyonlarca senaryo dönüyor.

Gösteriş yaptığı kadınlar, incitici küçümseyici yorumlar. Hissettiğim acı.

Bunca zaman onun şeytan olduğunu düşündüm, oysa tek yapmaya çalıştığı babasının izinden gitmemekti.

Birbirimize geri dönüş yolumuzu bulmamız tam anlamıyla bir mucize.

Gabriel duştaydı ve ben yorganı yukarı çekip sesini kısıtım. Dün gece tüm bu bilgileri üzerime boca ettikten sonra derin bir uykuya daldı ve o bir bebek gibi uyurken benim zihnim aşırı hızlandı.

Zavallı annesi, bana onun kötü olduğunu söylediğini biliyorum ama buna nasıl inanabilirim? Dün çocuklara nasıl baktığını gördüm ve onun yaşadığı dehşeti yaşamayı hayal bile edemiyorum. Daha önce benden nefret ettiği için onu suçlamıyordum ama şimdi...

Şimdi bağlamın bambaşka bir anlamı var, daha kötü bir anlamı.

Lucia buruşuk, uykulu ve dağınık saçlarıyla yatak odama giriyor, hemen arkasında da erkek kardeşi. "Babam nerede?" Dominic soruyor.

"Duşta." Yastıkları yatağa koymaya ve perdeleri çekmeye devam ediyorum, geniş New York silüeti görünüyor, güneş şehrin üzerinde yeni doğuyor ve ben ona bakarken gülümsüyorum.

Bu şehri seviyorum... Hayatımın korkunç bir bölümüne dair derin bir kapanış duygusu meyvesini verdi. Şehrin üzerine doğan güneş bugün benim için daha derin bir güzelliğe sahip.

Uzun zamandır hissetmediğim bir huzur.

Şimdi anlıyorum, olayın neden bu şekilde geliştiğine dair bulmacalar bir araya geldi ve dürüst olmak gerekirse artık onu suçlamıyorum. Nasıl suçlayabilirim ki?

Asistanına aşık olmak, aklına göre yapabileceği en kötü şeydi.

Vakit geldi.

"Hey," diye seslendiğini duyuyorum Gabriel'in. "Burada olamazsın, ben çıplağım."

Etrafıma baktığımda banyoda duran iki çocuğun onunla konuşmaya çalıştığını görüyorum, elleri mahrem yerlerinin üzerinde, sırlıslıkla.

"Neden?" Dominic
kaşlarını çatar.

"Çünkü..." diye kekeliyor.

Lucia, "Annemi her zaman çıplak görürüz," diye cevap verir. "Evet, şey... annen bir ucube," diyor Gabriel. Onları izlerken kıkırdıyorum ve kapı pervazına yaslanıyorum. "Grace..." Gabriel, iki eliyle kendini örttüğünü ve utandığını söylüyor.

"Sorun değil Gabe, sen duştayken çocukların seni çıplak görmesi ve seninle konuşması normal."

"Öyle mi?" Gözlerini genişletiyor. "Bu onların alışık olduğundan biraz daha fazla hurda."

Kıkırdıyorum.

Hadi canım.

Herkesin alışık olduğundan biraz daha fazla çöp var.

"Tamam çocuklar, bırakın da babanız rahatça duş alsın." Onları banyodan çıkarıp mutfağa götürüyorum. "Kahvaltı hazırlıyorum."

Çocuklar kanepeye uzanıp televizyonu açarak programlarını izliyor ve ben de düşünürken krep yapmaya başlıyorum.

Eğer bunu yapacaksak, sonuna kadar gitmeliyim.

Yirmi dakika sonra Gabriel beliriyor, lacivert bir takım elbise ve soluk mavi bir gömlek giymiş, bacak açıcı kolonyası ve tek kelimeyle karşı konulmaz. Beni kollarının arasına alıyor, dudakları boynuma düşüyor. "Orospu çocuğumun mutfağında yalınayak olmasına bayılıyorum." Arkamı sertçe kavriyor ve ben kıkırdıyorum.

"Dışarı çıkmayan orospu çocuğunu mu kastediyorsun?"

"Düşündüm de-" boynumu öpüyor, "-işinde berbat."

"Sana kahvaltı

hazırladım." "Zamanım

yok."

"Otur," diye çıkıştım. "Krep yiyene kadar hiçbir yere gitmiyorsunuz. Çocuklar, kahvaltı hazır," diye sesleniyorum.

Gözlerini devirip oturuyor ve çocuklar da bize katılıyor. Krepleri servis ediyor. "Bugün ne yapıyorsunuz?" diye soruyor.

"Şey..." Kahvemi yudumluyorum. Bunu gerçekten söyleyecek miyim? "Çocuklarla birlikte etrafı dolaşıp bazı okullara bakabiliriz diye düşündüm."

Gabriel'in gözleri yukarı kayar.

"Ne dersiniz çocuklar, hafta boyunca burada babanızla New York'ta kalmak ve hafta sonları Greenville'deki evimize gitmek ister misiniz?"

İkizlerin gözleri kocaman.

"Her iki dünyanın da en iyisine sahip olabiliriz." Anlaşmayı tatlıya bağlamak için gülümsüyorum. "Hafta sonları evde arkadaşlarıyla spor yapabilirsin ve sonra hafta boyunca burada okulda yeni arkadaşlar edinebilirsin."

Gabriel elimi masanın üzerinden alıp dudaklarına götürüyor ve usulca öpüyor.

Etrafımdaki çocuklara bakarken gülümsüyorum. "Babamı burada tek başına bırakamayız, birlikte kalmalıyız. Ya hepimiz burada olacağız ya da hepimiz Greenville'de."

Gabriel aralarına bakarken, "Her iki yerde de olacağız," diyor. "Burada hep birlikte yaşamak çok eğlenceli olacak."

"Yeni bir pembe sırt çantası alabilir miyim?" Lucia ciddiyetle sorar. "Evet. Şüphesiz," diye cevaplıyor Gabriel.

Cidden... Talebi bu mu?

Dominic dudaklarını büker. "Peki ya Tommy?"

"Tommy bazen gelip burada kalabilir," diye teklif ediyorum. "Onu Central Park'a götürüp bisiklete bindirebiliriz. Onu her hafta sonu da görürsün, o yine senin en iyi arkadaşın olur, hiçbir şey değişmez."

Dominic bunu hayal ederken gülümsüyor.

"Ama sadece iyi bir okul bulursak." Aklımda çoktan karar verilmemiş gibi davranıyorum.

Gabriel bunun bir anlaşma olduğunu bilerek genişçe gülümser. Kalkıp dondurucudan dondurma alır ve herkesin krepinin üzerine bir kepece koyar.

"Ne yapıyorsun?" Sırıtiyorum.

"Kutluyorum."

Gabriel

Yapacak o kadar çok işim var ki komik bile değil ama yine de ofisimde oturmuş, parmaklarımı masanın üzerinde yuvarlayarak boşluğa bakıyorum. Bir randevu... Bir randevu...

A oyunu randevum.

Gracie'yi ilk buluşmamız için nereye götürüyorum?

Üç saatlik bir randevu da istemiyorum. Onunla baş başa bir gece geçirmek istiyorum.

Ama o zaman kime bakıcılık yapacağım, çocukları herhangi birine bırakmayacağını biliyorum.

Belki Mark...hmm, bundan mutlu olmayacaktır.

Yani Carina'ya ya da kardeşlerimden birine sorabilirdim ama henüz tanışmalarına bile izin vermedim çünkü önce annemle aramızdaki meseleleri halletmek istedim... Gerçi şu anda halledilebilecek bir şey yok.

Hayır, aile toplantısını onları akşam yemeği için evimize davet ederek yapmak, herkesi ilk kez bir araya getirmek için gerçek bir çaba sarf etmek istiyorum.

Belki Deb'i arayıp hafta sonu için gelmesini isterim.

Bilgisayarımı açtım ve Google'a yazdım.

En iyi ilk buluşma yerleri

Seçenekleri okudum ve gözlerimi deviriyorum. "Siktir git, bu çok can sıkıcı." Biraz daha düşünürken dudaklarımı büküyorum.

New York'taki en romantik restoranlar

Hayır. Hayır. Hayır... "Bu saçmalığı kim yazıyor?"

Hmm... bizi havaya nereden sokacak? Gracie'yi soymayı düşünüyorum ve aletim pompalanmaya başlıyor

bacaklarımın
arasında.
Sikişmem
lazım. Sertçe.
Bu tarih bir anlaşma kırıcı olmalı.
Google'a yazıyorum.

Aşk Şarkıları

Kapım açıldı ve Alessio kafasını kapıya uzattı. "Hey."
"Merhaba."
"Bugün eve gidiyor musun, gitmiyor musun?" diye soruyor.
Başımı kaldırıp dışarıda havanın kararmaya başladığını,
New York ışıklarının gökyüzünü aydınlatmaya başladığını
görüyorum. "Bir dakika buraya gel," diyorum. "Kapıyı
arkandan kapat."
"Evet." Kanepeye uzandı. "Ne?" "Gracie'yi ilk
randevumuz için nereye götürebilirim?"
"Ha?" Kaşlarını çattı. "Onun zaten burada olduğunu
sanıyordum." "O burada."
"O zaten sana aşık değil mi?"
"Evet, ama..." Nefes veriyorum. "Soruya odaklan... onu
götürebileceğim en iyi randevu hangisi... tüm zamanları
gibi." Sandalyemde arkama yaslanıyorum. "Aklını başından
alacak türden bir randevu."
Bir an düşünür. "Aklını mı başından alayım... yoksa senin
aklını mı?"
"Ha?"
"Eğer aklını başından alacaksa, onu bir seks kulübüne
götürün ve beş asık suratlı erkeğin onunla sevişmesine izin
verin."
Yüzümü buruşturdum. "Ne?"
"Bunu asla unutmayacağını garanti ederim." Sırıttı.
Burnumun kenarını çimdikliyorum. "Neden bu kadar
aptalsın?"
"Eğer bir kadın beni ilk randevuya götürse ve becermem
için beş seksi kadını sıraya dizse... Onunla hemen
evlenirdim." Omuz silkiyor. "Sadece söylüyorum."

"Dışarı." Kapıyı gösteriyorum. "Embesil."
Giderken kıkırdıyor ve ben düşünmeye devam ederken yavaşça masamı topluyorum.
Paris... belki Prag. Tayland yılın bu zamanı güzeldir.
Aspen'e ne dersin?
Hmm....
Siktir et, bütün gün saçımı başımı yolup bir şeyler düşünmeye çalıştım.
Tek bildiğim önümüzdeki iki gün içinde olması gerektiği, çünkü taşaklarım tam anlamıyla patlamak üzere ve iyi anlamda değil.
Tüm bu aile saçmalıkları harika, ama siktir et... Biraz kedi sevgisine ihtiyacım var.
Banyoya giriyorum ve duşa göz atıyorum... belki de yatma vaktine kadar beni idare edecek hızlı bir masturbasyon.
Hayır...uslu dur. Evine git.
Asansöre binip zemin kata çıkıyorum ve arabanın yanında duran Mark'ın yanına gidiyorum. "Merhaba." Gülümsüyör.
"Senden hala nefret ediyorum, unuttun mu?"
"Unutmayı tercih ederim." Benim için arabanın kapısını açıyor ve arka koltuğa geçiyorum. Yolda giderken camdan dışarı bakıyorum.
Peki ya Antarktika?
Beyaz, soğuk ve yatakta sevişmekten başka yapacak pek bir şey yok... Bu işe yarayabilir.
Bu harika olur.
Derin bir nefes veriyorum ve pencereden dışarı bakıyorum. "Zor bir gün müydü patron?"
"Evet." İç çekiyorum. "Gracie'yi götürebileceğim mükemmel ilk randevuyu düşünmeye çalışıyorum."
Gözleri dikiz aynasında benimkilerle buluşuyor. "Bu çok kolay."
"Aydınlat beni."
"Onu dünyadaki en sevdiğin yere götür... ve sadece kendin ol."
"Sadece ben Gracie için yeterince iyi değilim."

Köşeyi dönerken gülümsüyor. "Ne?"
"Sana nasıl baktığını gördün mü, dostum?" "Bana nasıl bakıyor?" Kaşlarımı çatıyorum.
"Sanki suyun üzerinde yürüyormuşsun gibi."
"Evet, konuşabiliyor..." Sadece Gracie'min bana verebileceği sıcacık duyguya gülümsüyorum. "Aya asıldı."

Yirmi dakika sonra, yeraltı otoparkına girdik ve Mark arabayı durdurdu, dışarı çıktım ve evrak çantamı çıkarmak için eğildim.

"Baba!" diye park yerinden ciyaklıyor. "Baba!"
Kafamı kaldırdığımda ikizlerin bana doğru koştuğunu görüyorum, beni gördükleri için o kadar heyecanlılar ki kollarına atlıyorlar. İkisini de kucağıma alıyorum ve küçük elleri boynuma dolanıyor.

Oh...
Boğazımda bir yumru var.
Şöyle bir bakıyorum ve Mark ile çocukların da kocaman gülümsediklerini görüyorum.

Ve sonra onu gördüm, aşkımı.
Asansörün yanında dururken, bana eve hoş geldin sürprizi yapmak için ne zamandır burada onlarla birlikte bekliyordu?

İkizler kucağımdayken ona doğru yürüyorum ve dudaklarım dudaklarında gezinirken onu usulca öpüyorum.
"Onu alacaksın," diye fısıldıyorum.

Asansör düğmesine basarken kıkırdıyor.
"Ne alacak?" Lucia soruyor. "Hepimiz bir tane alabilir miyiz?"

"Hayır," diye mırıldandım. "Bu sadece annem için."
Birdenbire Gracie'yi götürmek istediğim tarihi tam olarak biliyorum... Onu dünyadaki en sevdiğim yere götüreceğim ve kendim olacağım.

Asansöre bindik. En tepeye çıkarken, kalçalarımın kaymaya başlayan çocukları yukarı çekiyorum. "Size bir sürprizim var."

Grace ne olduğunu bildiğini düşünerek bir kaşını kaldırır. "Debbie hafta sonu için New York'a geliyor. "Annem ve ben yetişkinlerle vakit geçirmeye gidiyoruz."

"Öyle mi?" diye heyecanla nefes nefese kalırlar. "Evet, o ve Mark seninle kalacaklar. Çok eğlenceli olacak." Gözlerim Gracie'ninkileri buluyor. "Kulağa nasıl geliyor?"

Yumuşakça gülümsüyor. "Kulağa mükemmel geliyor."

Mark'la birlikte kaldırımda yürüyorum, birkaç blok ötede bir takım elbise provam var ve yürümek daha hızlı.

"Yani... Debbie," diyor Mark.

Ona yan gözle bakıyorum. "Peki ya o?"

Mark ve Debbie bizim aracılığımızla birbirlerine aşina olmuş gibi görünüyorlar ve keşke şüphelenmediğimi söyleyebilseydim, ama şüphelendim.

"Kocasını nasıl biri?" diye soruyor.

"Onu gerçekten tanımıyorum, bana sorarsanız biraz sıkıcı görünüyor."

Dinlerken başını sallıyor ve söyleyecek bir şeyleri olduğunu hissediyorum.

"Neden sordunuz?"

Rahat davranarak omuz silkiyor. "O sadece-"

"Ne?" Sözünü kestim.

"Güzel."

"Ne demek güzel?" Omuz silkiyor.

"Kilisede güzel mi yoksa sakso çekerken güzel mi?" Suçlulukla dudaklarını yuvarlıyor.

"Yapmadın," diye çıkıştım ona yumruk atarken. "Yemin ederim seni öldüreceğim."

"Tabii ki yapmadım."
"Peki neden soruyorsun?" "Ben sadece..."
"Sen ne?"
"Kocasını araştırmış olabilirim." "Ve?"
"O senin düşündüğün kişi değil."
"Bunu sana söyleten ne?" "Bazı şeyler akla yatkın değil."
"Onu takip mi ettirdin?" Şak diye söyledim.
"Soruşturuluyor," diye karşılık veriyor. "İlgi çekmek için." "Ondan hoşlandığın için mi?"
"Evet... belki de öyle."
"Belki de bilmiyorsundur. Mutlu bir evliliği var."
"Madem bu kadar mutlu bir evliliği var, neden Deb iş için dışarıdayken bir kadın Cumartesi gecesi onun evinde kaldı?"

Gözlerim onunkileri tutuyor.
"Ne?" "Yani..."
"Yani hiçbir şey. Bu işe karışmamalısın," diye karşılık veriyorum. İhtiyacım olan tek şey bu.
"Ama bu..."
"Birini gözetlemek yasadışıdır." Elimizi yüzümde gezdiriyorum. "Bilemezsin, arkadaşıyla birlikte orada olabilirdi. Bir arkadaşı var mı? Kız kardeşi falan mı?"

"Bilmiyorum."
"Bilmiyorsun amına koyayım; elinizde hiçbir bilgi yok ve onu takip etmek için evliliğini bozmaktan başka bir nedeniniz de yok. Bu işe karışma."

Ağır bir şekilde nefes veriyor.

"Onunla yattın mı?"

"Hayır." Yüzünü buruşturuyor. "O öyle biri değil."

"Sen ne yaptın?"

"Az önce onunla konuştum."

"Ne hakkında... sakin mi?" Sırıttıyor.

"Ona yaklaşmayacaksın, beni duyuyor musun?" Etkilenmemiş bir şekilde gözlerini deviriyor.

"Ciddiyim. Uzak dur. Uzak dur. Debbie'den."

Grace

Çarşamba gecesi.

Garson masamıza geldi. "Siparişinizi alabilir miyim lütfen?"

Gabriel yemek yapmaktan bıktı ve aramızda kalsın, biz de onun yemeklerinden bıktık... bu yüzden o işten eve döndüğünde yemeğe çıktık.

"Ne istiyorsun, Dominic?" diye sorar.

"Makarna."

"Bolonez spagettiden iki tane alalım lütfen, ben de biftek alayım." Bana doğru baktı. "Bebeğim?"

"Salata alayım, lütfen." Gülümsüyorum.

Gabriel, "Teşekkür ederim," der, garson ortadan kaybolur ve ikizler ağız dalaşına başlar.

Gabriel telefonunu açıp Netflix'i açıyor ve bir film koyuyor, telefonu tuzluk ve biberliklerin üzerine koyuyor ve izlemeye başladıklarında sessizleşiyorlar. Gülümsüyorum ve Gabriel elimi tutup usulca öpüyor.

"Merhaba," diyor bir kadın sesi.

Ariana'nın başımızda dikildiğini görmek için yukarı bakıyoruz. Hay aksi.

Gabriel'in yüzü düşer. "Ariana."

"Yarın gelip seni görecektim ama sanırım şimdi her zamankinden daha iyi bir zaman" diyor.

"Ne demek istiyorsun?" diyor sabırsızca.

"Ben hamileyim."

Toprak altımda hareket ediyor.

Hayır.

"Tebrikler." Lucia ona gülümsüyor.

Yüce Tanrım.

Grace

GABRIEL etkilenmemiş bir şekilde sandalyesine geri oturur.

"Yapma bunu." "Neyi yapmayayım?" Kızgın bir şekilde ellerini kalçalarına koyar.

"Yalan."

"Planlı değil tabii ki." Ariana bana doğru sırtlıyor. "Bir anda oluverdi."

Derin, karanlık cehennemin kaynayan kazanında eridiğimi hissediyorum.

Gabriel'in kaşları çatılıyor ve restoranın içinden bize doğru yürüyen Mark'ı durdurmak için elini kaldırıyor.

"Bir an için birlikte olduğumuz son üç ay boyunca kendimi geri çekmediğimi farz edelim."

"Değildin," diye tersledi.

Kaşını kaldırır. "Ben aptal değilim, Ariana."

Gözleri onunkileri tutuyor.

"Ve eğer sen..." hesap yaparken kaşlarını çattı... "on haftalık h a m i l e y s e n , bana neden bu kadar zamandır

balık gibi içiyorsun?"

Ağız açık kaldı.

"Aslında, Cumartesi gecesi saat ikiye kadar Junction Kokteyl Bar'da olduğunuza inanıyorum, çok sarhoştunuz ve evinize geri dönen bir adamla ayrıldınız." Peçetesini önüne katlıyor. "Ertesi sabah on bir buçuk civarında ayrıldı ve sonra o gece geri döndü."

"Beni takip eden biri varmış," diye nefes nefese kalıyor. "Hâlâ umursuyorsun."

Yavaş, şeytani bir gülümseme yayıyor. "Umursadığım şey beni manipüle etmeye çalışman... ve deneyeceğini biliyordum. Ben sadece zamanı geldiğinde kanıt olarak bir sigorta poliçesi istedim."

Tanrıya şükür.

Elini kaldırır ve Mark yanına gelir. "Gitmenizi istemek zorundayım," diyor Mark dirseğini eline alırken.

Dirseğini adamın elinden çeker. "Dokunma bana."

"Çıkarın onu buradan," diye tersledi Gabriel.

Mark, Ariana'ya restorandan çıkarken eşlik ediyor ve ben boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

Kalbim göğsümde sertçe atıyor. Gabriel elimi avucunun içine aldı. "Üzgünüm, aşkım." Parmak uçlarını öpüyor. "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama bunun olacağını biliyordum."

Ona zayıf bir gülümseme veriyorum, bunun geleceğini bildiği için memnunum, çünkü tamamen sarsılmış durumdayım.

"Ne çekiliyor?" Dominic soruyor.

Gabriel kaşlarını çatıyor. "Tüm bu konuşmadan anladığın bu mu?"

Dominic başını sallıyor. "Evet." Bir kahkaha patlattım.

Gabriel etkilenmemiş bir halde içkisini yudumlar. "Her zaman yapman gereken bir şey."

Ağızına kadar tasarım kıyafetler, güzel ayakkabılar ve gösterişli çantalarla dolu devasa boyuttaki gardırobuma bakarken ellerimi kalçama koyuyorum. Elbette buradaki bir şey randevuya değer... Ama asıl soru, bana uyuyor mu?

Bugün Perşembe ve yarın Gabriel beni ilk randevumuza götürecek ve Deb'in hafta sonu çocuklara bakması için gelmesini ayarladı.

İki gece boyunca yalnız gideceğiz; daha önce hiç iki gece boyunca çocuklardan ayrı kalmamıştım. Heyecanlı ve gerginim ve kuaföre gitmek için bakıcım olmadığı için kendi bitlerime ağda yapmak zorunda kaldım.

Tamam... Askıdan siyah bir elbise alıp havaya kaldırıyorum, bu iyi görünüyor. Vücudumun üzerinde tutuyorum ve aynaya bakıyorum.

Dar kollar...ugh, alçımın üzerinden geçmiyorlar. Tekrar asıyorum. Başka bir elbise çıkarıyorum, pembe ve güzel, kısa kollu... Sanırım bunu giyebilirim. Vücuduma tutup aynaya bakıyorum...meh.

Askıya geri koydum.

Telefonum çalıyor ve Deb ismi ekranda beliriyor. "Merhaba."

"Merhaba, ben jet sosyete bebek bakıcısı."

Kıkırdıyorum.

"Ne yapıyorsun?"

"Pahalı gardırobun içinde randevumuzda giyecek bir şeyler arıyorum. Nereye gideceğimizi söyledi mi?"

"Hayır, ama sanırım egzotik bir yer."

"Neden?"

"Çünkü geldiğim jete yakıt ikmali yapacak zaman olmadığı için başka bir jet kullandığını söyledi."

Gözlerim açıldı. "Yani bir yere mi uçuyoruz?"

"Uh-huh."

"Neresi gibi?" Gerçekten paniklemeye başladım, mayoya hazır değilim... kahretsin, belki de sahte bronzluk da yapmalıyım. Bunu yapamam.

Bir yandan... Belki çocuklar yapabilir... Hayır. O bezelye beyinli fikri kafamdan atıyorum.

"Bilmiyorum."

"Elbise mi giysem, etek ve üst mü yoksa..." "Elbise. Kesinlikle bir elbise."

"Ama sonra aptal ayak bileğim yüzünden yüksek topuklu ayakkabı giyemiyorum."

"Bebeğim...rahatla. O sadece senin iç çamaşırlarına bakacak."

"Muhtemelen."

"Dürüst olmak gerekirse, bir çöp torbası giysen bile yine de etkileneceğini düşünüyorum."

Bu düşünceyle midemde sinirler dans ediyor. "Bu randevu için çok uzun süre bekledim. Mükemmel olmasını istiyorum."

"Öyle olacak."

"Geldiğiniz ve bunu bizim için yaptığınız için çok teşekkür ederiz."

"Oh... çünkü New York'ta bir çatı katında kalmak için özel bir jetle uçmak çok zor... bana çok şey borçlusun, sürtük."

Telefona gülümsüyorum. "Seni seviyorum." "Yarın görüşürüz."

"Nereye gidiyoruz?" Ben soruyorum.

"Yüzüncü kez söylüyorum, bu bir sürpriz." Gabriel çantasını hazırlarken gözlerini devirir.

"Ama... Yüksek topuklu ayakkabı giyemem; bunu hatırlıyorsun, değil mi? Yani havalı bir yere gidersek, parmak arası terlik giyen bir serseri gibi olacağım."

"Yüksek topuklara ihtiyacın olmayacak." Çantaya bir çift şort koyuyor.

"Yani yüzeceğimiz bir yere mi gidiyoruz?" "Çantama bakmayı kes." Kapıyı işaret ediyor. "Dışarı." "I

yapmadım bitmiş paketleme," I

Yangın Geri, Bu a

içler acısı yalan, sadece çantasına biraz daha bakmak istiyorum.

Banyoya girer ve tuvalet malzemelerini toplamaya başlar. "Ah, neredeyse unuttuyordum."

Neyi unuttuyordun?

Toplanıyormuş gibi yapıyorum ve elinde bir şişe bir şeyle tekrar ortaya çıkıp onu çantasının üstüne atıyor.

"O da ne?" Kaşlarımı çattım.

"Kayganlaştırıcı."

"Ha." Sırıtiyorum. "Sanki kayganlaştırıcıya ihtiyacım varmış gibi."

Bana bakarken bir kaşını kaldırıyor.

Oh...

Bu hafta sonu beni nerede sikmeyi planlıyor? Kahretsin, bir şey bana sapkın seks tanrısı acısı çekeceğimi söylüyor.

Telaşla toplanmaya devam ediyorum. Gerçekten, bir bakışıyla beynimi kızartma yeteneğine nasıl sahip olabiliyor? "Evet iyi-" "Sana biraz Viagra paketledim." gibi kirli sözlerine ayak uydurmaya çalışıyorum.

"Zahmet etmenize gerek yok, zaten çift reçetem var" diye karşılık veriyor.

Yaptığım işi bırakıp ona gülümsüyorum, o da gülümsüyor ve beni kollarının arasına alıyor. "Dürüst olmak gerekirse, birkaç günlüğüne yalnız kalacağın için heyecanlıyım."

Beni usulca öpüyor.

"Ben de. Nereye gideceğimiz umurumda değil, yeter ki seninle gidebileyim."

Beni tekrar öpüyor, dudakları dudaklarımın üzerinde kalıyor ve sadece ikimizin olduğu bu anlar kutsal.

Aramızda dönen mistik bir büyü var, çok uzun zaman oldu ama yine de çok heyecan verici ve yeni hissettiriyor. Sanki birbirimizi hep tanıyormuşuz gibi... ama aslında birbirimizi hiç tanıımıyormuşuz gibi.

Birbirimize bu kadar aşık olmamız ve seks yapmıyor olmamız son derece gülünç, belki de seks yapmadığımız içindir. Ne olduğunu bilmiyorum ama tarifi doğru yapmışız gibi görünüyor, birbirimize doyamıyoruz.

Böyle hissettirmesi gerekiyordu.

Geçmiş ilişkilerimde hep bir şeylerin eksik olduğunu biliyordum ama ne olduğunu bir türlü çözemiyordum... Artık biliyorum.

Gabriel Ferrara'ydı.

Her zaman oydu.

Gabriel'in telefonundan bir mesaj sesi gelir ve telefonu açıp okur.

"Şimdi otoparka geliyorlar. Hadi gidelim." "Deb'le vakit geçirebilecek miyim?" Kaşlarımı çattım.

"Beş dakika. Uçak rötar yaptı ve kalkmamız planlanıyor." Çantasının fermuarını çeker. "Lucia ve Dominic," diye sesleniyor.

"Evet?" Dominic arar.

Gabriel üst dudağını kıvrır. "Seni aradığımda... lütfen evet diye bağırma," diye karşılık veriyor.

"Evet, şey... Televizyon izliyorum. Ne istiyorsun baba?"

Gabriel havayı boğuyormuş gibi yapar.

Kıkırdıyorum, çocukların arsızlığı onu rahatsız etmeye başlıyor, yeni bir baba olmanın yeniliği azalıyor.

"Hemen buraya gel!" Daha sert sesleniyorum.

"Ugh," diye inlediğini duyuyorum Dominic'in; o ve Lucy sonunda kendilerini yatak odamıza sürüklüyorlar.

Gabriel, "Siz ikiniz bu hafta sonu Deb için uslu durun lütfen," diyor.

"Evet."

"Ve size söylediği zaman yatağa gidin, geç saatlere kadar kalmamıza izin yok," diyorum onlara.

"Ve kimsenin jakuziye ya da havuza girmesine izin yok." Gabriel kaşlarını çatır. "Aslında Mark ya da Debbie yanınızda olmadan kimsenin dışarı çıkmasına izin yok."

"Evet, tamam."

"Telefonlarınız da var, bizi istediğiniz zaman arayabilirsiniz," diye ekliyor. "Annemin numarasını da sizin için oraya koydum."

"Pekala."

Kapı tıkırdıyor. "Deb geldi."

"Merhaba," diye sesleniyor.

Çocuklarla birlikte merdivenlerin başına koştuğumuzda Deb ve Mark'ın ön kapıdan girdiklerini gördük.

"Deb," diye bağıyorlar onlar merdivenlerden aşağı koşarken ben de arkalarından topallayarak ilerliyorum. Ben sıramı beklerken ona sarılıyorlar ve ben de onu kucaklıyorum. "Aman Tanrım, seni özledim." Ona sıkıca sarıldım.

Dünyada benim güzel Deb'imden daha iyi bir arkadaş yoktur.

"Vay anasını. Şuraya bak," diye soluk soluğa etrafına bakınıyor.

"Merhaba Debbie." Gabriel beceriksizce gülümser ve yanağına hızlıca bir öpücük kondurur.

"Merhaba."

"Bunu bizim için yaptığınız için çok teşekkür ederiz."

"Benim için bir zevk." Çocukları ellerinden tutuyor. "Bana etrafı göster o zaman."

Gabriel ve Mark oturma odasında kalıp sohbet ediyorlar ve "ooh" ve "ahh" sesleri arasında çocuklarla birlikte ona etrafı gezdiriyoruz. Yatak odamıza geldiğimizde gözleri açılıyor. "Benimle dalga geçiyorsun, değil mi?" diye fısıldıyor manzaraya bakarken.

"Bu benim gardırobum." Ona göstermek için kapıyı açtım.

Gözleri büyüdü. "Ne olacak, benim yatak odamdan daha büyük."

Kıkırdıyorum. "Aptal."

"Tanrım." Elleri kalçalarında etrafına bakınıyor. "Burada bir hafta sonu zor geçecek."

"İyi olacağına emin misin?" Çocuklar konuşmamızdan sıkılmış bir şekilde odadan dışarı koşuyorlar.

"Evet." Gülümsüyor. "Ve eğer bir şeye ihtiyacım olursa Mark benimle kalacak."

"O burada kalıyor." Kaşlarımı çattım. "Bu dairede mi?" "Evet. Gabriel güvende olması için bizimle kalmasını istiyor." Gözlerim uzun bir süre onunkileri tutuyor.

"Yapma." Sırıttıyor.

"Gerçekten mi?"
"Aklını çukurdan çıkar." "Sadece söylüyorum."
"Gerek yok. Mutlu bir evliliğim var." "Bunu unutma."
"Ben ne zaman unuttum ki?" diye nefes nefese kalır.
"Mark'la ilk kez göz göze geldiğinizde."
"Dur." Bana sarılırken gülümsüyor. "Git ve bir yerlerde egzotik ol, seni zengin kaltak."
"Seni seviyorum, bunun için çok teşekkür ederim."
"İyi eğlenceler bebeğim, bunu hak ediyorsun." Bana sıkıca sarıldı.
Gözlerim doluyor, çünkü Deb neler yaşadığını herkesten daha iyi biliyor çünkü o da benimle birlikte yaşadı. Bu bebeklerle ilgili her zor adımda Deb benim dayanağım oldu. Hamilelikleri, doğumları, hayatları boyunca... bana destek oldu ve onların ikinci annesi ve benim hiç sahip olmadığım eşim oldu.
"Her şey için teşekkürler Deb, sana çok şey borçluyum."
"Zırlamayı kes. Tek istediğim senin arkadaşlığın... aslında." Gardırobuma bakıyor. "Ben de senin elindekileri alacağım."
"Anlaştık."
Kıkırdıyoruz ve oturma odasına geri dönüyoruz. "Hadi gidelim."

Beş saat sonra.

Hostes uçağa doğru yürür. "İnişe hazırlanıyoruz, Bay Ferrara." Gülümsüyor.
"Teşekkür ederim," diye yanıtlıyor.
Ne kadar süredir uçtuğumuz hakkında hiçbir fikrim yok; telefonumu ve saatimi aldı. "Görebilir miyim?" Penceredeki perdeyi açmaya gidiyorum ve Gabriel kapatıyor.

"Bu bir sürpriz."

"Ama biz buradayız, bu sürpriz zamanı."

"Oraya varana kadar olmaz." Gözlerini açıyor ve bir göz bağı çıkarıyor.

Ne?

Ha-ha, aman Tanrım.

Dürüst olmak gerekirse, bu başıma gelen en heyecan verici şey, yaşayan en ateşli adamla ilk buluşma için özel bir jetle gizli bir yere uçmak.

Bond kızı gibi hissediyorum.

Uçak durdu ve Gabriel gözlerimi bağladı. "Ciddi misin sen?" Gözlerimin üzerinde tutarken fısıldıyorum.

"Kesinlikle." Beni elimden tutup uçağın koridoruna doğru götürdü.

"Kesinlikle merdivenlerden düşeceğim, ne kadar sakar olduğumu biliyorsun ve o zaman nereye gittiğimi görebiliyorum."

"Hatırlatma bana." Beni uçağın kapısına kadar götürdü. "Teşekkür ederim." Merdivenlerden inerken göz bağını biraz kaldırıyor, böylece merdivenleri görebiliyorum. Dışarısı karanlık ve bakmaya çalışsam da önemli bir şey göremiyorum.

Rüzgâr saçlarımı savuruyor, hava düşündüğüm kadar sıcak değil. Belki de tropik ada hayalim gerçekleşmiyordur.

Hangi cehennemdeyiz biz?

Merdivenlerin dibine vardığımızda göz bağını geri çekiyor ve beni arabaya götürüyor. "Artık bana söyleyebilir misin?"

"Hayır." Elini başımın üstüne koyup beni arabaya itiyor ve sonra yanıma tırmanıyor. Araba hareket ederken elimi tutup kendi elinin içinde tutuyor. "Fazla uzun sürmez."

Kalbim hızla çarparken gülümsüyorum, heyecanımı kontrol etmekte zorlanıyorum. "Söyle artık."

Kıkırdıyor ve yüzümü ellerinin arasına alıp beni öpüyor, dudakları dudaklarımın üzerinde kalıyor. "Sabır," diye fısıldıyor kulağıma; nefesi tüylerimi diken diken ediyor ve gülümsüyorum, birilerinin bizi izleyip izlemediğine dair hiçbir fikrim yok.

Bu şimdiden hayatımın en güzel gecesi oldu.

Sonsuza kadar sürecekmış gibi görünen bir süre sonra araba durur.

"Bir dakika kıpırdamadan dur." Gabriel beni sabit tutmak için elimi tutuyor ve göz bağımlı yeniden ayarlıyor. "Kıpırdama," diyor.

Tanrım.

"Biraz abartılı, değil mi?" Kıkırdıyorum.

"Kesinlikle."

Yanıma geldi ve çıkmama yardım etti. "Bu taraftan."

Beni yönlendirirken heyecanla gülümsüyorum. "Neredeyiz?" "Özel bir yerde."

Tökezledim. "Eğer diğer bileğimi de kırarsam."

"Bunu aklından bile geçirme." Beni hareketsiz bırakıyor ve sonra bir şey bekliyormuş gibi bir an duraklıyor.

"Neler oluyor?" Merakla gülümsüyorum.

Göz bağımlı yavaşça çıkarıyor ve ben etrafıma bakıyorum... bekle? Gözlerimin odaklanması ve beynime yetişmesi bir an alıyor.

Huh...Kafam çok karıştı.

Greenville'deki evimde, göl kenarındaki arka bahçedeyiz.

İskelenin üzerinde, etrafında mumlar yanan bir piknik halısı var ve ağaçların tepesinden peri ışıkları sarkıyor. Ayın yansıması suyun üzerinde dans ediyor ve yıldızlar gökyüzünde parlıyor. Gözlerim ona gidiyor. "Anlamıyorum. Beni dünyadaki en sevdiğin yere götüreceğini söylemiştin."

"Burası dünyada en sevdiğim yer." Yumuşakça gülümsüyor. Gözlerim onunkileri arıyor.

"Seni orada buldum... ve onları... ve bizi."

Oh.

"Ve eğer dünyanın herhangi bir yerinde olsaydım,
burada seninle olmak isterdim."

Grace

GÖZLERİM YAŞLA DOLUYOR. O çok iyi.

"Peki." Kocaman dudaklarını öpmek için ayak parmaklarımdan üzerine çıktım. "Sen kazandın."

"Ben mi kazandım?"

"Bu bana şimdiye kadar söylenmiş en romantik şey."

"Henüz." Bana sırtlıyor.

"Bana en iyi oyununu getireceğini söylemiştin."

"Bakalım nasıl gitmişim." Elimden tuttu ve beni iskeleye götürdü, piknik örtüsünün altında dolgu vardı ve etrafta dağınık minderler ve dev bir kamış hasır piknik sepeti vardı. Oturmama yardım ediyor ve ayakkabılarını çıkarıp yanıma oturuyor, telefonunu çıkarıp bir şeyler karıştırıyor. "Sana bir çalma listesi hazırladım."

"Ha?"

Telefonunu uzatıyor ve bana Spotify ekranını gösteriyor.

Gracie için A-Game Randevu Şarkıları

Bir kahkaha patlattım. "Sen ciddi misin?"

Kaşları havaya kalkıyor. "Peynir istediniz ve ben de getiriyorum." Oynat tuşuna basıyor.

Willie Nelson'dan "You Were Always on My Mind" çalıyor. Piknik sepetinden iki kristal bardak alıp şampanyayla doldururken bana "Bu birinci parça," diyor.

"Parça listeniz var mı?"

"Evet, onları finale kadar yükselttim." Bardağımı bana uzatıyor ve kendi bardağıyla tokuşturuyor.

"Final mi var?" Ben soruyorum.

Şampanyasını yudumlarken gözleri belli bir şeyle parıldıyor. "Büyük final."

Aman Tanrım... Büyük final seks. Dünyayı sarsan, yatak kıran seks.

Bu kadar. Bitirdim. Şimdi büyük finale geçelim, çünkü oracıkta orgazm olmak üzereyim.

Piknik sepetini tekrar karıştırıp çikolata kaplı çileklerden oluşan gümüş bir tepsi çıkarıyor ve ben yüksek sesle gülüyorum. "O sepette başka ne var?"

"Her türlü rastgele şey." Tepsiyi bana uzattı. "Çikolatalı çilekli, aşkım?"

"Bunları sen mi yaptın?" Alay ediyorum.

"Evet." Başını arkaya yatırıp şarabını yudumluyor.

"Yalan mı söylüyorsun?"

"Yorum yok."

Oh... Bu adamı seviyorum.

"Şimdi doğrudan büyük finale geçebilir miyiz?" "Hayır."

Sepetini karıştırıyor ve bir büyük bir kırmızı kurdeleyle kahverengi kağıda sarılmış paket

Selam. "Sana bir hediye yaptım."

Ne?

"Hediye mi?"

"Aç şunu." Bana uzattı.

Eğilip onu öpüyorum; yüzünü ellerimin arasında tutuyorum çünkü ne olursa olsun... bu tüm zamanların randevusu. Dudaklarına gülümsüyorum, uzun süre öylece kalıyorum.

Bu gecenin hiç bitmesini istemiyorum. "Aç şunu," diye tekrarlıyor.

Kurdeleyi çözüyorum ve yavaşça kağıdı soymaya başlıyorum.

"Yırt gitsin," dedi bana.

"Hayır, kağıdı saklıyorum."

"Kahverengi kağıt." Kaşlarını çattı. "Neden kahverengi kâğıt saklamak istiyorsun ki?"

"Kağıdı sen mi yaptın?"

"Evet," diye tereddüt etmeden yalan söylüyor. "Sana biraz daha yapacağım. Yırt şunu."

Kağıdı geri çektiğimde kare şeklinde ciltli bir kitap çıkıyor, altın rengi kumaştan yapılmış ve üzerinde şöyle yazıyor:

Y O U
H U N G
T H E
M O O N

Hmm, garip, bana kitap alacak biri olduğunu hiç düşünmemiştim... ama tamam. Sayfayı çeviriyorum.

3oc Bcacie

"Bekle... Ne?" Şu isim defterlerinden biri, ne kadar havalı.

Bir sayfa daha çeviriyorum.

*I wan1 lo Leac pouc Leac1beal /coc 1Le
inside,
lo sLow pou cine*

"Oh." Bir an düşündüm. "Bekle, bunu daha önce duymuş muydum?" Sayfayı çeviriyorum.

*/ou fored ce a1 cp wocsl,
Şimdi fel ce fore pou a1 cp besl,*

Kafam çok karıştı, bu kitap da ne? Başka bir sayfayı çeviriyorum ve kitabın içine basılmış sayfada bir ultrason resmi var. Ne?

Anne karnındaki bir bebeğe ait olduğunu görmek için konsantre oluyorum, oh bekle... iki bebek var.

Diğer sayfadaki metni okudum.

*TLe Locd 1La1 ciss Lic olacağımı biliyordu, bu
yüzden 1La1 bir babp coufdn'1 /ifl 1Le Loſe 1La1 Le
ſe/l*

Yani Le gare ce lwo,

Gözlerim onunkilerle buluşmak için yükseliyor. "Bu kitabı sen mi yaptın?" Başını sallıyor.

Oh...

Silueti bulanıklaşıyor.

*Birini bu kadar iyi **tanınam** mümkün
değil, çünkü yaptım...*

Onu bir daha asla göremeyeceğimi düşündüğümde bu notları yazdığımı fark ettim. "Kutumu mu buldun?"

"Evet."

"Mektuplarımı okudun mu?" "Her birini."

Gözyaşları içinde yüzümü buruşturuyorum. "Onları... kitap haline mi getirdin?" Sesim duygusallıktan çatlıyor ve sayfayı çeviriyorum, kelimeleri zorlukla görebiliyorum.

*3coc 1Le cocen1 I cel Lec, I knew sLe
was 1Le one,
Mp Leac1 acLed /oc wLa1 I cou£dn'1 Lare, So
I £ored Lec /coc a/ac*

Oh...

Eğiliyor ve beni öpüyor, dudakları dudaklarımın üzerinde kalıyor. "Seni seviyorum Gracie," diye fısıldıyor. "Seni her zaman sevdim."

"Seni seviyorum." Dudaklarına karşı gülümsüyorum. "Oh...adamım. Çok iyisin."

Kıkırdıyor. "Nasıl gidiyorum? Bu A oyunu yeterli mi?"

"Bu skor tabelasını kırıyor."

Gülüyor ve bir parmağını kaldırıyor. "Ahh...ama dahası var."

"Daha fazla mı?" Gözyaşlarımı silerken gülümsüyorum.

Telefonuna bir şeyler yazıyor. "Ne yazık ki randevumuzun bu kısmını sihirli piknik sepetine sığdıramıyorum."

Evimin arka kapısı açılıyor ve beyaz aşçı üniforması giymiş bir grup insan ellerinde bir şeyler taşıyarak dışarı çıkıyor.

Kahretsin... Evim temiz miydi?

"Bu da ne böyle?"

İki adam iskeleyle küçük yuvarlak bir masa ve iki sandalye koyar, başka bir adam masanın üzerine beyaz bir masa örtüsü serer ve

ortada bir şamdan yakar.

Sonra bir sürü insan yemek tabakları taşıyor.

"Bu da ne böyle?" Nefes nefese kaldım.

"Şey..." Omuz silkiyor. "Seni New York'taki en sevdiğin İtalyan restoranına götüremezdim... ben de sipariş verdim."

"Bu Becco mu?" Gözlerim açıldı. "Becco'yu sen mi getirdin?"

Gözleri şefkatle parlıyor. "En sevdiğin yemeği yemeni istedim."

Yine tıkandım. "Dürüst olmak gerekirse, bu gece beni bayat ekmekle besleyebilirsin ve bu harika olur."

Yemeği önüme koyarken garsonun yüzünde bir gülümseme izi görüyorum. "Giriş yemeğiniz," diyor, şampanyayı alıyor ve kadehlerimizi dolduruyor.

"Teşekkür ederim." Gülümsüyorum.

"Bizi terk edebilirsin," diyor Gabriel usulca.

Garson başını salladı ve evimin içinde kayboldu.

Gabriel şu anda çalmakta olan şarkıyı dinler. "Ah, evet, yedinci parça," diyor. "Tam zamanında geldik, Gracie."

Ed Sheeran şarkısı, "I See Fire".

Gabriel'in şarkıları seçtiğini ve buna uygun bir ajanda hazırladığını hayal ediyorum ve dinlerken gülümsüyorum. "Bu randevu gerçekten aptalca."

"Aptaldan biraz daha iyisini umuyordum." Başını arkaya atıyor ve yüksek sesle gülüyor, derin ve kadifemsi bir kahkaha, midemde kelebekler uçuşuyor.

"Bütün bunları nasıl düşünebildin?"

"Sensin." Şampanyasını yudumluyor.

"Ben mi?"

"Her şeyi büyütüyorsun."

"Ne demek istiyorsun?" Kaşlarımı çattım.

"Bana hissettirdiklerin, iyi, kötü ve..." Omuz silkiyor.

"Olduğumdan daha iyi olmak istememe neden oluyorsun. Olduğumdan daha romantik." Doğru ifadeyi arıyormuş gibi başını eğiyor. "Sadece daha fazla."

Ona usulca gülümsüyorum... Ah, bu adamı nasıl da seviyorum.

Sanki ikimiz için kurduğum tüm hayaller gerçek oldu. Dünyaya karşı o canavar değil, içinde derin, sevgi dolu bir ruh var. Yıllar önce bunu hayal bile edemezdim, o da bunu hissetti.

Onaylandığımı, duyulduğumu ve görüldüğümü hissediyorum... el üstünde tutuluyorum.

Çok sevdim.

Gözlerim doluyor, duygularımın üstesinden geliyorum.

"Yemeğini ye, ağlak bebek." Elini uzatıp yemeğimi kesmeye başlarken sırtıyor. "Programın üç şarkı gerisindeyiz."

Gözlerimi silerken kıkırdıyorum. "Özür dilerim patron."

Üç saat sonra.

Konuştuk ve güldük; yemek yedik ve şampanya içtik. Halının üzerine uzanıp aya baktık ve sihirlerini üzerimizde parıldatan yıldızları seyrettik.

"Mükemmel bir gece oldu." Yakışıklı sevgilime gülümsüyorum.

"Dans etmeliyiz." Ayağa kalktı ve elini bana doğru uzattı.

Kalkmak için acele etmiyorum.

"Sıkışık bir programımız var, acele edin."

Kıkırdıyorum ve ayağa kalkıyorum. "Bu senin programın." Beni kollarına alıyor ve Sleeping At Last'ın "Turning Page" şarkısı çalıyor.

"Ah, bu şarkı," diye fısıldıyorum ona. "Bu... çok rüya gibi..."

Mükemmel bir film den mükemmel bir sahne gibi, göl kenarında ayın altında dans ediyoruz.

Burada ona yeniden aşık oluyorum... hatta fiziksel olarak mümkünse daha da fazla.

"Gracie," diye fısıldıyor.

"Evet." Ona
gülümsüyorum.

"Sana benim diyebilmek bir ayrıcalık olurdu...
sonsuz dek." Gözlerim onunkileri ararken kalbim
durdu.

"Evlen benimle." Beni usulca öpüyor ve ayaklarım
yerden kesiliyor. "Yakında olduğunu biliyorum ama bir gün
daha bekleyemem."

Aramızdaki duygu çok güçlü ve mükemmel. "Ne
diyorsun?" diye mırıldanıyor kulağıma.

"Evet." Kollarımı boynuna atarken gözyaşlarımın
arasından gülümsüyorum. "Aman Tanrım, evet."

Elini cebine attı ve bir yüzük çıkardı, pırlanta bir
tektaş...

Bu çok büyük.

Gözlerim açıldı. "Bu da ne..."

Hâlâ alçıda olan elimi kaldırıyor ve kıkırdıyor. "Olamaz.
Ne oldu?" Kaşlarımı çattım.

"Yüzük uymayacak tatlım, elin hâlâ çok şiş."

"Aman Tanrım, şuraya sıkıştır." Yüzüğü ondan kaptım ve
sıkıştırmaya çalıştım, sadece üst parmak eklemine kadar
gitti.

Devam et.

"Şişlik inene kadar diğer eline tak."

Gözlerimi deviriyorum, sadece bileğimi nişan
yüzüğümün takılamayacağı kadar kötü kırabilirim... Şansım
nedir ki?

Sağ elime kaydırıyor ve sonra parmak uçlarımı öpüyor.

"Final için artık yatabilir miyiz?" Ona kıkırdıyorum.

"Bu finaldi." Gülümsüyor. "Bu gece için ancak bu kadar
romantik olabilirim."

"Öyle mi?"

"Şimdi seni gerçekten, gerçekten, gerçekten nefret
ediyormuşum gibi becermem gerekiyor." Yüzümü tutuyor
ve beni agresif bir şekilde öpüyor, ben de ona doğru
gülüyorum.

Zamanı gelmişti.

Romantik Gabriel mükemmel...ama kirli Bay Ferrara bir tanrı.

Dudaklarımız kilitlemişken beni yatak odama geri götürüyor, elbisem başımın üzerinde, sütyenim yana atılmış ve beni yatağa geri atıyor.

Tişıörtünü başının üzerinden yırtıp çıkarırken, "Aç o güzel bacaklarını, birazdan alacaksın," diyor. Geniş göğsü, dalgalı karnı ve bronz zeytin rengi teni ortaya çıkıyor. Koyu renk saçları bukleler halinde alnına dökülüyor ve bana bakışı...

Hiç bu kadar güzel bir adam görmemiştim.

Kot pantolonunun fermuarını açıyor ve boxer'ını bacaklarından aşağı kaydırıp tekmeleyerek çıkarıyor.

Gözlerim vücudundan aşağıya kayıyor, siki sertleşmiş ve kalın damarları boylu boyunca uzanıyor.

Aman Tanrım.

Bacaklarımı açtım, onun testosteronuyla sarhoş oldum.

Banyoya gider ve elinde bir şişe kayganlaştırıcıyla döner. "Ne yapıyorsun?"

Parmaklarına sürüyor ve seksimin dudaklarına sürüyor. "Bu gece sana dokunan tek şey benim sikim."

Sikeyim.

Üzerime tırmanırken vücudumdan tahrik çılgınlıkları yükseliyor. Ellerimi, açık bacaklarımın içinde beşik gibi duran kalın dörtlü kaslarının üzerine koyuyorum. Dişleri tenimi sıyrıyor ve sıcak nefesi tüylerimi diken diken ediyor.

Dirseğinin üzerinde durarak şişmiş sikinin ucunu seksimin dudaklarının arasından geçiriyor, bana bakarken kayganlaştırıcıyı içime sürüyor. Bana neredeyse hiç dokunmadığı halde neden böyle istediğini biliyorum.

Onu almak için mücadele etmemi istiyor.

Hiç şansı yok... Onu canlı canlı yiyeceğim.

Öne doğru itiyor ve gerilmenin yakıcılığını hissediyorum, inliyorum ve dudaklarımı dudaklarının arasına alıyor. Agresif bir öpücük.

aşağıya indirdiği iddia gibi.

"Aç şu lanet bacaklarını," diye homurdanıyor.

Zor nefes alıyorum. Biraz daha açıyorum ve o ileri atılıyor. Kabzasına kadar.

Bedenim onun cüssesiyle mücadele ederken etrafında dalgalanıyor.

Ve sonra beni öpüyor, yumuşak ve şefkatle. Gözleri gözlerimi ararken "Seni seviyorum," diye mırıldanıyor. "Bu gece için çok uzun süre bekledim."

Gözyaşları kaçıyor ve kulaklarıma akıyor. "Ve seni seviyorum."

O ileri atılıyor ve ben inliyorum, ama sağır kulaklara düşüyor çünkü bacaklarımı omuzlarının üzerine kaldırıyor ve derinlemesine çarpıyor.

Bedenimi ele geçirirken kemiklerime kadar işlediğini hissediyorum.

Artık benim değil, onun.

Uyarılma o kadar derin ve ilkel ki tadını alabiliyorum.

Bana binmeye başlıyor, yatağın duvara çarptığı ve ayak parmaklarımdan kıvrıldığı derin, cezalandırıcı pompalar... Tutamıyorum.

O çok fazla, çok fazla... her santimimin içinde.

Sert bir şekilde boşalırken haykırıyorum, kontrolden çıkmış bir şekilde inerken titriyorum ve sarsılıyorum.

Pompalamaları sertleşiyor, hızlanıyor, artık kontrol onda değil, bitirme ve içime boşalma ihtiyacı onu ele geçirdi.

Başını arkaya eğiyor ve vücudumun derinliklerine boşalırken inliyor. Birbirimize sarıldığımızda nefes nefese kalıyoruz... ve ben sonsuza dek mahvoldum.

Ama mahvolmadım, kurtuldum.

Hayallerim gerçek oldu.

Sabah güneşi perdelerin arasından süzülüyor ve ben yataktan sıvışıp çaresizce bir kahveye ihtiyaç duyarak aşağıya iniyorum. Mutfaka girdiğimde vazoda kocaman bir demet kırmızı gül görüyorum.

Bu da ne böyle? Dün gece yetmedi mi?

"Aman Tanrım." Kartı açtım.

*3oc 1Le ƒore o/ cp ƒi/e 3oc
αƒƒ o/ cp ƒi/e, Babcieƒ,*

Okudum ve kalbim göğsümde tam anlamıyla çarparken gülümsedim.

Daha romantik olabilir miydi?

"Bay Ferrara, hayal ettiğim gibi değilsiniz ama umduğum her şeysiniz," diye fısıldıyorum kendi kendime.

"Gerçekten mi?" İri elleri arkamdan dolanıyor ve beni öperken boynuma doğru gülümsediğini hissediyorum. "Hayal ettiğim her şeysin ve dilemeye cesaret ettiğimden bile daha fazlasısın." Yüzümü ona çeviriyor ve bana ciddi bir ifadeyle bakıyor. "Size henüz nişan ikramiyenizi vermedim, Bayan Porter."

Beni her şeyin başladığı yere geri götürürken gülümsüyorum. Bu adamı seviyorum.

"Sadece ofiste ikramiye verdiğinizi sanıyordum, efendim."

Beni kaldırıp mutfak masasının üzerine oturtuyor ve tekrar masanın üzerine itiyor. "Senin için bir istisna yapacağım."

SON.

Okuduğunuz için çok ama çok teşekkür ederim.

Bu kitabı yazmaya bayıldım.

Her zaman
sevgiler, Tee

xo

* Özel bir "bonus" sahne için www.tlswanauthor.com adresine gidin ve BONUS şifresini kullanın

* 2 bonus bölüm için en sevdiğiniz kitapçıya gidip ciltsiz versiyonunu alın.

* **Bay Ustalar'dan bir alıntı için okumaya devam edin. Kitabın tamamına şimdi ulaşabilirsiniz.**

Gabriel - 16 yaşında.

Yazmaya çalıştığım makaleye bakarken kalemimi titretiyorum. Felaket için başka bir kelime var mı? Umm, sorun, aksilik, felaket.... Konsantre olmaya çalışırken kaşlarımı çatıyorum.

İngilizce, benim can düşmanım.

Annem koridorda yürüyor ve sonra geri dönüp yürüyor, pembe sabahlığını giymiş ve bir saatten fazla bir süredir ileri geri volta atıyor.

Saatime baktım, akşam 9.....

Nerede o?

Dikkatimi tekrar okul ödevime veriyorum, felaket için başka bir kelime...umm....

Göz ucuyla annemin telefonunu alıp babamı aradığını görüyorum, işime bakarken dinlemiyormuş gibi yapıyorum.

"Merhaba," diyor. "Neredesin?" Bir süre dinliyor. "Yine mi?" Tekrar dinliyor. "Beni arayıp

Bana haber verir misin?"

Sesindeki acıyı duyuyorum ve midem bulanıyor.

"Burada çocuklarıyla birlikte senin eve dönmeni bekliyorum, başka nerede olabilirim ki?" diye fısıldıyor öfkeyle.

Kız dikkatle dinlerken bir şeyler söylüyor. "Evet, üzerinde çok fazla baskı olduğunu biliyorum," diyor sesi yumuşarken. "Bunun senin suçun olmadığını biliyorum. Sadece seni özlüyorum, hepsi bu. Sana evde ihtiyacımız var, geceleri buradaki ofisinde çalışamaz mısın?"

Onunla konuşurken sesini duyabiliyorum ama ne dediğini duyamıyorum.

"Evet." İç çekiyor. "Tamam." Tekrar dinliyor. "O zamana kadar uyumuş olurum. Sanırım iyi geceler. Seni seviyorum." Derin bir nefes vererek telefonu kapatıyor ve bana bakıyor. "Ben yatmaya gidiyorum, Gabriel." Arkamda durup ellerini omuzlarıma koyuyor ve yaptığım işe bakıyor. "Sen de bu geceyi sonlandırmalıydın sevgilim."

"Tamam, önce şu kompozisyonu bitireyim. Uzun sürmez, söz veriyorum."

Alnımdan öpüyor ve elini saçlarımdan arasından geçiriyor, "Sen çok çalışkan bir çocuksun. Seni ne kadar çok sevdiğimi biliyor musun?"

Gülümsüyorum. "İyi geceler anne, ben de seni seviyorum."

Ben arkasından bakarken merdivenlerden yukarı doğru gözden kayboluyor. Gözlerimi tekrar kompozisyonuma çeviriyorum ama aklım babama ve son zamanlarda ona neler olduğuna gidiyor, neden artık sürekli ofiste çalışıyor?

O CEO, nerede çalışacağına o karar veriyor... ama yine de ofiste olmayı tercih ediyor. Ofisin nesi bu kadar iyi ki?

Sinirlenerek dikkatimi tekrar makaleme veriyorum.

İssiz ofis binasındaki masasında otururken, ailemizi geçindirmek için çok çalışırken ve hissettiği baskı gözümün önüne geliyor ve içim suçluluk duygusuyla doluyor.

Okulda alabileceğim en iyi notları almam gerekiyor, kalemimi elime alıyorum ve işe geri dönüyorum. Onu gururlandırmak istiyorum.

Gabriel - 17 yaşında.

Bang.

Tartışan sesleri duyunca irkilerek uyanıyorum.

Yatak odam karanlıktı ve yuvarlanıp telefonumu açtım, saat 2.20.

Sabahın bu saatinde kim tartışıyor? Kalkıp tuvalete gidiyorum ve annemin yüksek sesini duyabiliyorum.

Neler oluyor?

Yatak odamın kapısını açıp koridorda yürüyorum ve köşeyi dönüp annemle babamın yanına gidiyorum. Yatak odalarının kapısı kapalı ve altından ışık sızıyor ama içeriden yükselen sesleri duyabiliyorum.

Ne hakkında tartışıyorlar?

Sürünerek yaklaşıyorum, karanlıkta kapının yanında duruyorum, böylece dinleyebiliyorum.

"Söyle bana, hemen şimdi söyle, iş gömleğin neden parfüm gibi kokuyor?" diye bağılıyor annem.

"Hiçbir fikrim yok," diye yanıtlıyor babam. "Belli ki bugün Marie'ye doğum gününde sarıldığımda parfüm sıkılmıştı."

"Yalan söylüyorsun!" diye bağılıyor.

Babam, "Bu gece senin lanet dramatizmini kaldıramayacak kadar yorgunum," diye homurdanıyor.

"Neden yoruldu?" diye tersliyor annem. "Gecenin ikisinde yaptığın onca işten." "O da kim?" diye bağılıyor.

"Git uyu," diyor babam. "Bu saçmalık için havamda değilim."

"Bu saçmalık için havanda değil misin?" diye patlıyor annem. "Belki de senin saçmalıkların için havamda değilimdir."

"O zaman buna katlanma," diye bağıyor. "Eğer bu kadar mutsuzsan siktir git."

"Bir ilişkin var mı yok mu?" diye bağıyor annem.

"Eğer bunu sormak zorundaysan beni hiç tanımıyorsun demektir," diye karşılık veriyor.

"Mesele de bu zaten," diye bağıyor. "Artık seni hiç tanımıyorum. Hiç eve gelmiyorsun, hep geç saatlere kadar ofiste çalışıyorsun."

"Sana ve bu lanet aileye destek olmak için!" diye ağlıyor. "Günde on yedi saat çalıştım ve şimdi eve geldiğimde bu saçmalıkla karşılaşıyorum. Boş odada uyuyorum. Senden bıktım artık."

Kahretsin.

Köşeye kaçıp saklanıyorum ve o elinde yastığıyla çıkıp koridorda kayboluyor.

O gidene kadar bekliyorum ve geri dönüp annemin odasına bakıyorum, yatağının kenarında tek başına oturmuş ağlıyor. Ne yapacağımı bilemeden bir dakika onu izliyorum ama sonunda içeri girip yanına oturuyorum ve kolumu omuzlarına doluyorum. "Ağlama anne," diyorum ona. "Sorun yok."

"Uyandırdığım için özür dilerim, tatlım," diye fısıldıyor bir kez daha cesur davranmak için gözlerini silerken. "Her şey yolunda, yatağına dön."

Başımı sallıyorum ama gitmiyorum. O da beni zorlamıyor ve birlikte sessizlik içinde oturuyoruz.

İkimiz de kendi düşüncelerimizde kaybolmuştuk.

Gabriel - 19 yaşında.

E-postayı açıyorum ve seslerin geldiğini duyuyorum, tam zamanında bakıyorum ve görüyorum. "Ve bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" Masamın önünden geçerken babam şakacı bir şekilde göz kırpmıyor ve o da kahkahalarla gülüyor.

"Sizinle ofisimde biraz görüşebilir miyiz?" diye sorar.

"Elbette, efendim." Ona seksi bir gülümseme verir ve ofisine girip kapıyı arkalarından kapatırlar.

Ofiste sıradan bir gün daha.

Artık Ferrara Medya'da çalışıyorum. Burada babamın yanında çalışmak her zaman hayalimdi. İşin inceliklerini öğrenmek ve ailemi gururlandırmak.

Şimdi.... O kadar da değil.

Babanıza duyduğunuz sevgi ve saygının yavaş yavaş boşa aktığını hissetmek olabildiğince iç karartıcıdır ve tam bıçağın daha fazla derine inemeyeceğini düşündüğünüz anda bıçak içeri girer.

Bilgisayarına bakıyorum ve onun kıkırdadığını duyuyorum, kıskançlıktan midem bulanıyor.

Babam asistanını beceriyor.

İşin en kötü yanı da bunu benden saklamaya çalışmaması. Benim bilip bilmemem umurunda değil. Bu konuyu hiç konuşmadık ama neler olup bittiği konusunda aklımda en ufak bir şüphe yok.

Annemin onun sevgisi için yalvarışını her izlediğimde biraz daha ölüyorum. Gece geç saatlerde eve gelmediğinde ağladığını duyuyorum ve her gün ona yalan söylediğini dinliyorum.

İtalya'ya yaptığı seyahatler gittikçe sıklaşıyor ve her seferinde daha uzun sürüyor. Gittikçe artıyor, doruğa ulaştığını hissedebiliyorum ve artık umurunda değil.

Gitmek istiyor.

Bizi terk edecek... Bazı günler keşke gitseydi ve bu işi bitirseydi, hepimizi bu durumdan kurtarsaydı diyorum.

sefalet.

Ailenizin gözlerinizin önünde yavaşça dağılmasını izlemek acı vericidir.

Ama annenizin acı çekmesini izlemek ölümden daha kötü bir kaderdir.

Eşyaların masasından duvara doğru uçtuğunu duyuyorum ve orada ne yaptıklarını çok iyi biliyorum. Onları görüyorum ve midem bulanıyor.

Ne tür bir adam kişisel asistanıyla yatar?

Nasıl bir adam rastgele bir kadını kendi ailesinin önüne koyar?

Hayatım üzerine yemin ederim, asla onun gibi olmayacağım... asla. Ondandır nefret ediyorum.

Gabriel - 26 yaşında.

Tak, tak.

"Evet," diye sesleniyorum.

Ofisimin kapısı açıldı ve Alessio başını köşeye koydu.

"Kibar olmayı unutma."

Dosyayı masama vuruyorum. "Siktir git."

"Ciddiyim." İçeri giriyor. "İnsan Kaynakları ekibi bunu seçti."

"Lütfen." Gözlerimi deviriyorum. "Kendi seçtikleri son beş asistan gibi." Bu konuşmadan sıkılmış bir halde e-postalarımı açıyorum. "Birçoğu işe yaramaz."

"Sadece nazik ol. Daha ilk günden kimsenin istifa etmesini istemeyiz."

Gülümsüyormuş gibi yapıyorum ve sonra hemen yüzümü düşürüyorum. "Neden bana bir iyilik yapıp istifa etmiyorsun?"

"Gabriel." Gözlerini genişletir. "Kibar ol." "Evet, evet." İç çekiyorum.

"Onu içeri göndereceğim."

"O mu?" Kaşlarımı çatıyorum. "O kadını istemiyorum." "Bu iş için en nitelikli kişi o." "Ama o bir kadın."

"Cinsiyetçi olmayı keser misin?" diye fısıldıyor öfkeyle.

"Cinsiyet ayrımcılığı yapmıyorum; dürüst davranıyorum. Asistanlık pozisyonu için bir kadınla görüşmüyorum, bu kadar."

Tak, tak.

İkimiz de açık kapıda bir kadın görmek için döndük. Uzun kıvılc saçları, mükemmel duruşu ve hayatımda gördüğüm en güzel yüz. Kendimi ona doğru yürürken buldum. "Merhaba." Elini sıkmak için elimi uzattım. "Gabriel Ferrara."

"Merhaba, Bay Ferrara." Kendinden emin bir şekilde gülümsüyor. "Ben Grace Porter."

Oh....

Sesi boğuk, seksi.

Hayır, hayır, hayır... Bu tamamen yanlış.

"Üzgünüm, pozisyon doldu," diyorum ona.

"Hayır, olmadı." Önümden geçip ofisime girdi ve sonra bana döndü. "Az önce kişisel asistanınız olarak bir kadın istemediğinizi söylediğinizi duydum."

"Bilmiyorum."

"Kötü şans." Kollarını kavuşturuyor. "Onu duydunuz, bu iş için en nitelikli kişi benim."

Bu cadı da kim?

Sandalyemi işaret etti. "Oturun Bay Ferrara, ben röportaj için geldim ve siz de benimle röportaj yapacaksınız."

"Öyle bir şey yapmayacağım."

"Peki." Oturur ve çantasından bir dosya çıkarır. "O zaman seninle röportaj yapacağım. Uzun bir soru listem var."

Ha?

Zihnim bulanıklaşırken ona bakıyorum.

Alessio aramıza bakarken genişçe gülümsüyor. "Ben sizi yalnız bırakayım o zaman." Ona bakarken kapının klik sesini duyuyorum.

Dosyasını açıyor ve bir kâğıt kalem çıkarıyor.

"Öncelikle.... Kahvenizi nasıl seversiniz?"
Kaşlarımı çattım. "Bu seni ilgilendirmez."

"Ben benimkini krema ve yarım şekerle sert severim," diye açıklıyor.

"Umurumda gibi mi görünüyorum?"

Not defterine bir şeyler karalıyor.

Masanın etrafından dolaşıp yerime oturuyorum. "Ne yazıyorsun orada?"

"Kahvenize dört çay kaşığı şeker atın."

"Neden dört çay kaşığı şekere ihtiyacım olsun ki?" Tükürdüm.

Gözlerimin içine baktı. "Seni tatlandırmak için. Başka neden olsun ki?"

Sırıtişımı gizlemek için dudaklarımı yuvarlıyorum. "Beni şimdiden sinir ediyorsun."

"Aynı şekilde. Ne zaman başlayacağım?"

"Pazartesi ve sakın geç kalma."

Ayağa kalkar ve el çantasını omzuna koyar. "Sakın geç kalma." Dışarı çıkar ve kapı arkasından kapanır.

Kalemimi elime alıp takvimimde Pazartesi gününe kadar geziniyorum ve kelimeleri yazıyorum.

Grace Porter

Sandalyemde arkama yaslanıyorum ve ismi tekrar okuyup altını çiziyorum. Gözlerim az önce çıktığı kapının arkasına doğru yükseliyor.

Hmm....

Pazartesi ilginçleşti.

Gabriel - 29 yaşında.

Kolonyamı sıkıyorum ve saatime bakarken gömleğimin kol düğmelerini düzeltiyorum.

Nerede o?

Takım elbisemin ceketini giyiyorum ve banyoya gidip aynada saçımı yapıyorum. Ofisimin kapısının açılıp kapandığını duyuyorum. "Günaydın Gabriel," diye sesleniyor Gracie aceleyle içeri girerken.

"Buna ne zaman diyorsun?" Ben arıyorum.

"Daha hazır bile değilsin," diye sesleniyor bilgisayarımı açarken. "İşe başlamama daha bir saat var... belki aklından çıkmıştır."

"Çok komik," diye karşılık veriyorum. "Aklımdan hiçbir şeyin çıkmadığının farkındasınızdır."

"Acele et, bugün yapacak çok işim var" diye sesleniyor ofisimden.

Saçımı taramaya devam ederken gözlerimi deviriyorum.

"Bugün saat 12:30'da öğle yemeğine gideceğimi unutmayın."

"Evet, evet." Ofisime girdiğimde Gracie'nin masamda oturmuş ajandamı incelediğini görüyorum. Saçları kıvrılmıştı ve güzel pembe bir elbise giymişti.

Ha?

"Tamam, hadi şu işi halledelim. Saat dokuzda Blakehurst'ten Glenora ile bir toplantınız var."

"Neden böyle görünüyorsun?" Onu bir aşağı bir yukarı süzerken soruyorum.

"Odaklan." Bilgisayar ekranını okumaya devam ediyor. "Sonra saat 10'da Atomic Advertising ile Zoom toplantınız var."

Ne zamandan beri saçlarını iş için kıvrıyor? Gözlerim göğüslerine takılıyor, her zamankinden daha dik... push-up sütyen mi giyiyor?

Burada ne haltlar dönüyor?

"Saat 11:30'da pazarlama ekibiyle bir toplantınız var. Notlar e-postanızda 11:30 toplantısı başlığı altında yer alıyor."

"Kiminle yemek yiyorsun?" Ben soruyorum.

"O zaman saat birde Birleşik Krallık ofisi ile bir Zoom'unuz var."

"Gracie," diye bağıyorum.

Gözleri benimkilerle buluşmak için yükseliyor. "Evet, Gabriel." "Sana bir soru sordum."

"Ne oldu?" Sanki büyük bir rahatsızlıkmışım gibi yüzünü buruşturuyor.

"Kiminle yemek yiyorsun?" "Bir arkadaşım."

"Ne arkadaşı?"

"Onu tanımıyorsun."

"O mu?"

"Tabii ki o bir kadın."

"Saçını onun için mi kıvırdın?"

Gözlerini deviriyor.

"Saçını benim için hiç kıvırmadın mı?"

"Çünkü ben fark etsem bile sen fark etmezsin. İki dakika buraya konsantre olabilir misin?"

"Bugün saçını kıvırdığını fark etmedim?"

"Aman Tanrım." İç çekiyor. "Çok yorucusun, bunu biliyor musun?"

Kahve makinesine gidip kahvemizi yapmaya başlıyorum.

"Bunu bana birkaç kez söylediler."

"Sen de iğrençsin."

"Kabul etmek lazım." Kahvemi yudumlarken sırtıyorum.

"İğrenç derecede yorucu olmak benim rotasyonumda üst sıralarda yer alıyor."

"Lütfen...." Okumaya devam eder. "Bu öğleden sonra son bir toplantınız var...."

"Bir insan işe giderken neden push-up sütyen giyer ki... merak ediyorum?" Ben soruyorum.

Gözleri benimkilerle buluşmak için yükseliyor. "Neden biri bunu fark etsin ki?"

"Bazı insanlar her şeyi fark eder." Kahve fincanını ona uzattım.

"Peki." Bir yudum alıyor. "Bazı insanlar kendi işlerine bakmaları gereken meraklı parkçılardır."

"Adı ne?" "Kim?"
Kaşlarını çattı.
"Öğle yemeği
randevun."
"Aman Tanrım. Bu bir öğle yemeği randevusu değil, bir
arkadaşımla öğle yemeği yiyeceğim." Dosyasını aldı.
"İşinizin başına Bay Ferrara."
"İşe koyulun, Bayan Porter."
"Çalışıyorum."
"Güzel." Gözlerimi büyütüyorum ve kapıyı işaret
ediyorum. "Şimdi git."
"Öyleyim."

12.15'te.

Ferrara Media binasının ön kapısından çıkıp doğruca
Mark'ın beklediği arabama gidiyorum. "Arabayı sakla,"
diyorum ona.

"Ne?" Kaşlarını çatıyor. "Neden?"
"Planlarda bir değişiklik oldu." "Ne
gibi?"
"Grace öğle yemeği randevusuna
gidiyor." Kıkırdıyor.
"Espriyi anlayamadım. Sakla şu lanet arabayı."
"Neden?"
"Çünkü onu gözetliyoruz... Sence neden?"
"Elbette öyleyiz." Mark burnunun kenarını çimdikliyor.
"Sen arabayı çek, ben hemen yolun karşısında olacağım.
Park."
"Neden arabayı burada bırakamıyorum?"
"Çünkü arabam buradaysa burada olduğumu biliyor ve
gittiğimi düşünmesini istiyorum."
"Nereye gitti?"

"Çok fazla aptalca soru soran insanların cesetlerini gömmek için," diye fısıldıyorum öfkeyle. "Yürü bakalım."

"Lanet olsun."

Yolun karşısına geçip çitlerin arkasına gidiyorum ve on dakika sonra yanıma gelip duruyor. "Eğil" dedim ona.

"Beni göremez. Eğil."

İkimiz de çitin üzerinden bakıyoruz. "İşte geliyor," diye fısıldıyorum.

"Bizi duyamaz. Fısıldamana gerek yok."

"Şaşıracaksın," diye mırıldanıyorum kadın görüş alanıma girdiğinde. "Bu kadın biyonik."

Mark ona bakarken "Oh," diye fısıldıyor. "Bugün çok güzel görünüyor."

"Siktir git."

"Sen de siktir git," diye mırıldanıyor biz onu izlerken. Bir adam görüldüğünde gülümsüyor ve el sallıyor. Adam gülümsüyor ve ona doğru yürüyor.

"Bu da kim lan?" Fısıldıyorum.

Eğiliyor ve yanağından öpüyor.

"Randevunun o olduğunu varsayıyorum," diye yanıtıyor Mark, "Sadece bir önsezi."

"Hadi canım, Sherlock." Dönüp ters yöne doğru yürümelerini izliyorum. "Siktir git."

"Yakışıklı biri." Mark omuz silkiyor.

"Hadi gel." Parkta yürümeye başladım. "Nereye gidiyoruz?"

"Onları takip ediyorum." Ellerimi kaldırıyorum. "Beni hiç dinliyor musun?"

"Eğer yardım edebilirim, hayır."

Ben çitlerin üzerinden bakmaya devam ederken parkta tökezleyerek ilerliyoruz.

"El ele mi tutuşuyorlar?" Mark soruyor.

"Olmasa iyi olur." Mark ve ben peşlerindeyken köşeyi dönüyorlar ve bir restorana girip gözden kaybolmalarını izliyoruz.

"Şimdi ne yapacağız?" Mark soruyor.

Hmm.... Etrafıma bakıyorum ve karşıda bir çamaşırhane görüyorum. "Bu taraftan." Sokağı hızla geçip çamaşırhaneye giriyoruz ve jaluzilerin direğini çevirerek sokağa doğru kapatıyorum. Mark ve ben perdenin arkasından bakıyoruz.

"Affedersiniz," diye soruyor tezgâhın arkasındaki kadın. "Ne yapıyorsunuz?"

"Bu bir acı." Panjurların arasından bakıyorum. "Gizli Servis'teyiz. Çok önemli bir iş."

Mark kıkırdar. "Sik beni."

"Perdelerimi bu şekilde kapatamazsın."

"Beni izle." Sokağın karşısındaki restorana bakıyorum.

Bir müşteri ön kapıdan içeri giriyor. "Kapalıyız." "Sonra gelin." diye çıkıştım.

"Oh...." Yürür gider.

"Dinleyin, Bayım." Kadın sinirlenmeye başlar. "Buraya gelip dükkanımı kapatamazsınız."

Restoranda bir adam kolunu Gracie'ye doluyor ve gözlerim dehşetle açılıyor.

"Çık dışarı," diye bağılıyor kadın.

Kredi kartımı tezgâha yapıştırdım. "Bir saat için beş bin dolar."

"Ciddi misin?" diye soluk soluğa kalır. "Ölümcül. Zili çal."

Gabriel - 33 yaşında.

Bobby Helms'in "Jingle Bell Rock" şarkısı çalıyor. Ferrara Media binasının zemin katı bir kış harikalar diyarına dönüştürülmüş. Noel partisindeyim ve Noel Baba şapkalı gri bir takım elbise giyiyorum ama kendimi şenlikten başka bir şey hissetmiyorum.

Gözlerim bu gece en az yüz kez olduğu gibi yine odayı tarıyor.

Nerede o?

Etrafımda dönen sıkıcı konuşmaları dinliyormuş gibi yaparak biramı yudumluyorum.

Ve sonra onu gördüm.... Kırmızı bir elbise giymiş....

Oh....

Gözlerimiz buluşuyor ve kalbim küt küt atıyor, gülümseyip kadehimi kaldırıyorum ve o da bana gülümsüyor.

Gracie arkadaşlarıyla sohbete dalıyor ve ben onu izlerken boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

Beni terk ediyor.

Hayatımı onsuz hayal ediyorum ve....

Akla yatkın görünmüyor. Onu her gün görememenin üstesinden nasıl geleceğim....?

Duvarlar üzerime kapanmaya başladı ve bir dakika daha burada kalamam. Yıkılmış gibi davranamam.

Terlemeye başladım, kontrolüm zayıflıyor ve kendimi hiç bu kadar dengesiz hissetmemiştim.

"Affedersiniz." Asansöre doğru giderken başımı salladım. Ofisime çıkıyorum ve onun masasına bakıyorum.

Onu bir daha asla orada otururken göremeyeceğimi düşünmek... katlanılması çok zor.

Beni terk ediyor.

Kendime bir viski dolduruyorum ve ofisime girip köşedeki sandalyeye oturuyorum.

Bir sorunum var.... Büyük bir sorun. Ve bunun için çok üzgünüm.

Benim adım Gabriel Ferrara ve Gracie Porter'a tamamen ve umutsuzca aşığım.

Son.

*** Bay Masters'tan bir alıntı için okumaya devam edin**

SON SÖZ

**Okuduğunuz ve devam eden
desteğiniz için çok teşekkür ederiz
Dünyadaki en güzel okuyuculara sahibim!**

En son haberleri takip edin
ve çevrimiçi tartışmalar için Swan Squad VIP
Facebook grubuna katılın ve en sevdiğiniz
diğer okuyucularla kitaplar.
@tlswanauthor

Güncellemeler ve yeni sürüm bilgileri için web sitemi
ziyaret edin. www.tlswanauthor.com

AYRICA TL SWAN TARAFINDAN

Bağımsız Kitaplar

Bonus Bizim

Yolumuz

Birlikte Oynayın

Kingston Lane Serisi

Benim Günahım

Miles High Club Serisi

The Stopover

The Takeover

The Casanova

The Do-over

Sonsuza Kadar Miles

Bay Serisi Bay

Masters Bay

Spencer Bay

Garcia

Bay Prescott (2025'te geliyor)

İtalyan Serisi

İtalyan Ferrara

Valentino (Yayınlanacak)

Stanton Serisi

Stanton Adore

Stanton Koşulsuz

Stanton Tamamen

Stanton Bliss

Marx Girl (5 yıl sonra) Gym

Junkie (7 yıl sonra) Dr. Stanton

(10 yıl sonra)

Dr. Stantons - Sonsöz

BAY USTALAR ALINTI

PROLOGUE

Julian Masters

ALINA MASTERS

1984 - 2013

Eş ve sevgili anne.

**Tanrı'nın ellerine
güveniyoruz.**

Keder. Hayatın Azrail'i.

Neşe, umut ve amaç hırsız.

Bazı günler katlanılabilir. Diğer günler nefes almakta zorlanıyorum ve iyi bir nedenin hiçbir anlam ifade etmediği bir pişmanlık dünyasında boğuluyorum.

O günlerin ne zaman geleceğini asla bilemiyorum, sadece uyandığımda göğsüm daralıyor ve kaçmam gerekiyor. Buradan başka bir yerde olmam, bu hayatla uğraşmam gerekiyor.

Benim hayatım.

Bizim hayatımız.

Sen gidene kadar.

Uzaktaki bir çim biçme makinesinin sesi beni şimdiki zamana geri getiriyor ve mezarlığın bekçisine bakıyorum. Mezar taşlarının arasından geçerken hiçbirini kırmamaya ya da zarar vermemeye dikkat ederek konsantre oluyor. Alacakaranlık ve sis geceye doğru ilerliyor.

Buraya sık sık düşünmek, denemek ve hissetmek için geliyorum. Kimseyle konuşamıyorum. Gerçek duygularımı ifade edemiyorum. Nedenini bilmek istiyorum.

Bunu bize neden yaptın?

Rahmetli eşimin mezar taşına bakarken çenemi sıkıyorum. Her şeye sahip olabilirdik... ama olmadık.

Eğilip adının üzerindeki tozu siliyorum ve az önce vazoya yerleştirdiğim pembe zambakları yeniden düzenliyorum. Küçük oval fotoğraftaki yüzüne dokunuyorum. Duygudan yoksun bir şekilde bana bakıyor.

Geri adım atarak ellerimi siyah paltomun ceplerine sokuyorum.

Burada durup bütün gün bu mezar taşına bakabilirim - bazen öyle yapıyorum- ama arkama bakmadan dönüp arabaya doğru yürüyorum.

Porsche'm.

Elbette, param ve beni seven iki çocuğum var. Profesyonel alanımın zirvesindeyim, yargıç olarak çalışıyorum. Mutlu olmak için tüm araçlara sahibim ama değilim.

Zar zor hayatta kalıyorum; pamuk ipliğine bağlıyım. Dünyaya karşı dış görünüşümü oynuyorum.

İçimde ölüyorum.

Yarım saat sonra terapistim Madison'a vardım.

Buradan her zaman rahatlamış olarak ayrılıyorum.

Konuşmak zorunda değilim, düşünmek zorunda değilim, hissetmek zorunda değilim.

Otomatik pilotta ön kapıdan geçiyorum.

"İyi günler Bay Smith." Resepsiyon görevlisi Hayley gülümsüyor. "Odanız hazır efendim."

"Teşekkür ederim." Kaşlarımı çatıyorum, bugün bir şeye daha ihtiyacım varmış gibi hissediyorum. Bu tedirginliği giderecek bir şeye.

Dikkat dağıtıcı.

"Bugün fazladan birini tutacağım,

Hayley." "Elbette efendim. Kimi istersiniz?"

Kaşlarımı çatıyorum ve doğru anlamaya çalışıyorum. "Hmm. Hannah."

"Yani, Hannah ve Belinda?"

"Evet."

"Sorun değil, efendim. Rahatınıza bakın, hemen gelecekler."

Asansörle özel çatı katına çıkıyorum. Oraya vardığımda kendime bir viski yapıyorum ve Londra'ya bakan dumanlı cam pencereden dışarı bakıyorum.

Arkamda kapı tıkırtısı duyuyorum ve sese doğru dönüyorum.

Hannah ve Belinda önümde gülümseyerek duruyorlar.

Belinda uzun sarı saçlı, Hannah ise esmer. İkisinin de genç ve güzel olduğu inkar edilemez.

"Merhaba, Bay Smith," diyorlar hep bir ağızdan

Gözlerim onları içine çekerken viskimi yudumluyorum. "Bizi nerede istersiniz, efendim?"

Kemerimi çözdüm. "Dizlerinin üzerine çök."

Bölüm 1

Brielle

Gümrük gülünç derecede yavaş ve bir adam ilerideki ofise çekildi. Sıranın en arkasındaki konumumdan her şey çok şüpheli görünüyor. "Sence ne yaptı?" İlerideki kargaşayı gözetlemek için boynumu uzatırken fısıldıyorum.

"Bilmiyorum, muhtemelen aptalca bir şey," diye yanıtlıyor Emerson. Sıra biraz daha hızlanırken masaya doğru ilerliyoruz.

Bir yıl sürecek çalışma tatilimize başlamak üzere Londra'ya geldik. Ben bir yargıç için dadı olarak çalışacağım, en iyi arkadaşım Emerson ise bir sanat müzayedecisi için çalışacak. Korkuyorum ama bir o kadar da heyecanlıyım.

Emerson, "Keşke bir hafta önce gelseydik de birlikte biraz zaman geçirebilseydik," diyor.

"Evet, biliyorum ama bu hafta başlamamı istedi çünkü gelecek hafta bir yere gidecek. Çocukların rutinini öğrenmem gerekiyor."

"Kim çocuklarını üç gün boyunca tamamen yabancı biriyle yalnız bırakır ki?" Em tiksintiyle kaşlarını çatır.

Omuz silkiyorum. "Görünüşe göre yeni patronum."

"En azından gelecek hafta gelip seninle kalabilirim. Bu da bir bonus."

Benim pozisyonum konut, yani kalacak yerim güvende. Ancak zavallı Emerson iki yabancıyla birlikte yaşayacak. Bunun için çıldırıyor.

"Evet, ama seni gizlice içeri alıyorum," diyorum. "Parti yapıyormuşuz gibi görünmesini istemiyorum."

Havaalanında etrafa bakıyorum. Kalabalık, hareketli ve şimdiden kendimi çok canlı hissediyorum. Emerson ve ben genç yolculardan daha fazlasıyız.

Emerson amacını bulmaya çalışıyor ve ben de zina yapan bir hıyara aşık olmamı içeren yıkıcı bir geçmişten kaçıyorum.

Onu seviyordum. Sadece o beni sevmiyordu. En azından yeterince değil.

Eğer öyle olsaydı, onu pantolonunda saklardı ve ben de Heathrow Havaalanı'nda kusacakmış gibi hissetmezdim.

Kendime bakıyorum ve elbisemdeki kırıksıklıkları düzeltiyorum. "Beni almaya geliyor. İyi görünüyor muyum?"

Emerson bana yukarıdan aşağıya bakıyor ve genişçe gülümsüyor. "Avustralya'dan gelen yirmi beş yaşındaki bir dadının tam da olması gerektiği gibi görünüyorsun."

Aptalca gülümsememek için alt dudagımı ısııyorum. Bu iyi bir cevaptı.

"Peki, patronunun adı ne?" diye soruyor.

Telefonumu bulmak için çantamı karıştırıyorum ve dadı ajansından gelen e-postaya ulaşana kadar e-postalar arasında geziniyorum. "Bayan Julian Masters."

Emerson başını sallıyor. "Peki onun hikâyesi neydi? Bana daha önce anlattığını biliyorum ama unutmuşum."

"Yüksek Mahkeme yargıcı, beş yıl önce dul kalmış."

"Kocasına ne oldu?"

"Bilmiyorum ama görünüşe göre oldukça zengin." Omuz silktim. "İki çocuğu var, uslular."

"Kulağa hoş geliyor."

"Umarım öyledir. Umarım benden hoşlanırlar."

"Yapacaklar." Sırada ilerliyoruz. "Hafta sonu kesinlikle dışarı çıkacağız, değil mi?"

"Evet." Başımı salladım. "O zamana kadar ne yapacaksın?"

Emerson omuz silkiyor. "Etrafına bir bak. Pazartesi günü işe başlıyorum ve bugün Perşembe." Beni izlerken kaşlarını çatıyor.

"Hafta sonları dışarı çıkabileceğinden emin misin?"

"Evet," diye tersliyorum, bıkkınlıkla. "Sana binlerce kez söyledim, Cumartesi gecesi dışarı çıkıyoruz."

Emerson endişeyle başını sallıyor. Sanırım o benden daha gergin olabilir ama en azından ben cesur davranıyorum. "Telefonunu hallettin mi?" diye soruyorum.

"Hayır, henüz değil. Yarın bir telefon dükkânı bulacağım, böylece seni arayabilirim."

"Tamam."

Sıranın önüne çağrıldık ve nihayet yarım saat sonra Heathrow Uluslararası Havaalanı'nın geliş salonuna girdik.

"İsimlerimizi görüyor musun?" İkimiz de etrafımıza bakarken Emerson fısıldıyor.

"Hayır."

"Kahretsin, kimse bizi almaya gelmedi. Tipik." Paniklemeye başlar.

"Sakin ol, burada olacaklar," diye mırıldandım. "Kimse gelmezse ne yapacağız?"

Bu ihtimali düşünürken kaşımı kaldırıyorum. "Seni bilmem ama ben kendimi kaybedeceğim."

Emerson omzumun üzerinden baktı. "Bak, adın burada. Bir şoför göndermiş olmalı."

Döndüğümde uzun boylu, iri yarı, lacivert takım elbiseli bir adamın elinde üzerinde Brielle Johnston yazan bir tabela tuttuğunu görüyorum. Gülümsemeye zorluyorum ve endişemin midemde bir gelgit dalgası gibi yükseldiğini hissederken uysalca el sallıyorum.

Yanıma geldi ve bana gülümsedi. "Brielle?"

Sesi derin ve emredici. "Evet, o benim," diye nefes alıyorum.

Elimi sıkmak için elini uzattı. "Julian Masters." Ne?

Gözlerim

açıldı.

Bir erkek mi?

Kaşlarını kaldırıyor.

"Şey, ben... Ben Brielle," diye kekeleyerek elimi uzatıyorum. "Bu da birlikte seyahat ettiğim arkadaşım Emerson." Elimi tutuyor ve kalbim hızla çarpıyor.

Yüzünde bir gülümseme izi belirliyor ama sonra onu kapatıyor. "Tanıştığımıza memnun oldum." Emerson'a döner ve onun elini sıkar. "Nasılsınız?"

Gözlerim Emerson'a kayıyor, o da belli ki bu saçmalığa bayılıyor. Işıl ışıl sırıtıyor. "Merhaba."

"Senin bir kadın olduğunu sanıyordum," diye fısıldadım.

Kaşları çatıldı. "Son baktığımda tamamen erkektim." Gözleri benimkileri tutuyor.

Neden bunu yüksek sesle söyledim ki? Aman Tanrım, konuşmayı kes.

Bu çok garip.

Eve gitmek istiyorum. Bu kötü bir fikir.

"Ben burada bekleyeceğim." O yöne doğru yürümeden önce köşeyi işaret ediyor. Dehşete kapılmış gözlerim Emerson'ın kollarıyla buluşuyor ve o da kıkırdıyor, ben de koluna sert bir yumruk atıyorum.

"Aman Tanrım, o lanet olası bir erkek," diye fısıldıyorum öfkeyle. "Bunu görebiliyorum." Gözlerini ona dikmiş, sırıtıyor. "Affedersiniz, Bay Masters?"

Arkasından sesleniyorum.

Dönüyor. "Evet."

İkimiz de onun bakışları altında soluyoruz. "Biz... biz sadece tuvalete gideceğiz," diye kekeliyorum gergin bir şekilde.

Başıyla sağa doğru bir işaret yaptı. Yukarı baktık ve tabelayı gördük. Emerson'ı kolundan tutup banyoya sürüklüyorum. "Havasız, yaşlı bir adamla çalışmayacağım!" Kapıdan girerken çığlık atıyorum.

"Her şey yoluna girecek. Bu nasıl oldu?"

Telefonumu çıkardım ve e-postalar arasında hızlıca gezindim. Biliyordum. "Kadın yazıyor. Kadın yazdığını biliyordum."

"O kadar da yaşlı değil," diye sesleniyor odasından. "Dürüst olmak gerekirse bir kadın yerine bir erkek için çalışmayı tercih ederim."

"Biliyor musun, Emerson? Bu boktan bir fikir. Beni buna

ikna etmene nasıl izin verdim?"

Kabinden çıkıp ellerini yıkarken gülümsüyor. "Önemli değil. Onu zaten çok az göreceksin ve o evdeyken hafta sonları çalışmıyorsun." Belli ki beni sakinleştirmeye çalışıyor. "Taşımayı bırak."

Devam etmeyi bırak.

Buhar kulaklarımdan fışkırıyor gibi hissediyorum. "Seni öldüreceğim. Seni öldüreceğim."

Emerson gülümsemesini bastırmak için dudağını ısırır. "Dinle, biz sana başka bir iş bulana kadar onunla kal. Yarın telefonumu halledeceğim ve başka bir iş aramaya başlayabiliriz," diye beni rahatlatıyor. "En azından biri seni aldı. Kimse beni umursamıyor bile."

Nefes alışımı sakinleştirmeye çalışırken başımı ellerimin arasına alıyorum. "Bu bir felaket, Em," diye fısıldıyorum. Birdenbire seyahatle ilgili tüm korkularım gerçek oluyor. Kendimi tamamen konfor alanımın dışında hissediyorum.

"En fazla bir hafta sürecek."

Korku dolu gözlerim onunkileri görmek için kalkıyor ve başımı sallıyorum.

"Tamam mı?" Beni kucağına çekerken gülümsüyor.

"Tamam." Aynaya bakıyorum, saçımı düzeltiyorum ve elbisemi düzeltiyorum. Tamamen sarsılmış durumdayım.

Dışarı çıktık ve Bay Masters'ın yanındaki yerimizi aldık. Otuzlu yaşlarının sonlarında, tertemiz giyinmiş ve oldukça çekici biri. Saçları koyu renk ve bir tutam gri.

"Uçuşun iyi geçti mi?" diye soruyor bana bakarken.

"Evet, teşekkürler," diye zorladım. Kulağa çok zorlama geliyordu. "Bizi aldığınız için teşekkürler," diye ekliyorum uysalca.

Hiç telaşlanmadan başını sallıyor.

Emerson gülümsemesini gizlemeye çalışırken yere doğru gülümser.

O kaltak bu boku seviyor.

"Emerson?" diye sesleniyor bir erkek sesi. Hepimiz sarışın bir adam görmek için dönüyoruz ve Emerson'ın yüzü düşüyor. Ha! Şimdi gülme sırası bende.

"Merhaba, ben Mark." Onu yanağından öpüyor ve sonra bana dönüyor. "Sen Brielle olmalısın?"

"Evet." Gülümsedim ve Bay Masters'a döndüm. "Ve bu da..." Duraksıyorum çünkü onu nasıl tanıtacağımı bilmiyorum.

"Julian Masters," diye sözümü bitiriyor ve güçlü bir el sıkışması ekliyor.

Emerson ve ben birbirimize sahte gülümsüyoruz. Yüce Tanrım, yardım et bana.

Ben rahatsız edici bir sessizlik içinde dururken Emerson ayağa kalkıp Mark ve Bay Masters ile konuşuyor.

"Araba bu tarafta." Sağa doğru işaret ediyor.

Sinirli bir şekilde başımı sallıyorum. Tanrım, beni onunla bırakma. Bu çok korkunç.

"Memnun oldum, Emerson ve Mark." Ellerini sıkar.

"Aynı şekilde. Lütfen arkadaşşıma iyi bak," diye fısıldıyor Emerson, gözleri benimkilere kayarken.

Bay Masters başını sallayıp gülümsüyor ve arabaya doğru yürürken bavulumu arkasından çekiyor. Emerson beni kucaklıyor. "Bu çok boktan," diye fısıldıyorum saçlarına.

"İyi olacak. Muhtemelen gerçekten iyi biridir." "İyi görünmüyor," diye fısıldadım.

"Evet, katılıyorum. Bir alete benziyor," diye ekliyor Mark onun kalabalığın arasında kayboluşunu izlerken.

Emerson yeni arkadaşına pis bir bakış fırlatıyor ve ben de sırtıyorum. Bence onun arkadaşı benimkinden daha sinir bozucu ama neyse... "Mark, arkadaşşıma göz kulak olur musun lütfen?"

Göğsünü bir goril gibi dövüyor. "Oh, niyetim var."

Emerson'ın gözleri benimkilerle buluşuyor. Başını hafifçe sallıyor ve ben de gülümsememi gizlemek için alt dudağımı ısırıyorum. Bu adam tam bir pislik. İkimiz de Bay Masters'ın sabırsızlıkla arkamıza baktığını görüyoruz. "Gitsem iyi olacak," diye fısıldıyorum.

"Bana ihtiyacınız olursa evimin detayları sizde var mı?"

"Muhtemelen bir saat içinde gelirim. Anahtara ihtiyacım

olursa diye oda arkadaşlarınıza geleceğimi söyleyin."

Güldü ve el sallayarak beni gönderdi, ben de Bay Masters'a gittim. Geldiğimi görüyor ve tekrar yürümeye başlıyor.

Tanrım, beni bekleyemez mi? Çok kaba.

Binadan çıkıp VIP park bölümüne doğru yürüyor. Tam bir sessizlik içinde onu takip ediyorum.

Yeni patronumla arkadaş olacağıma dair tüm fikirler pencereden dışarı atıldı. Sanırım şimdiden benden nefret ediyor.

Özgeçmişimde yalan söylediğimi ve ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim olmadığını öğrenene kadar bekleyin. Düşüncesi bile midemi bulandırıyor.

Büyük, gösterişli, siyah bir SUV'ye geldik ve bavulumu bagaja koymak için kapıyı açtı. Binmem için arka kapıyı açtı. "Teşekkür ederim." Koltuğa kayarken beceriksizce gülümsüyorum. Ön koltuk boşken arkaya oturmamı istiyor.

Bu adam tuhaf.

Ön koltuğa geçiyor ve sonunda arabayı trafiğin içine çekiyor. Tek yapabildiğim kucağımdaki çantamı kavramak.

Bir şey söylemeli miyim? Sohbet etmeye çalışayım mı?

Ne söyleyeceğim?

"Buradan uzakta mı yaşıyorsun?" diye sordum.

"Yirmi dakika," diye yanıtlıyor, sesi kısık.

Oh... bu kadar mı? Tamam, kapa çeneni. Konuşmak istemiyor. On uzun dakika boyunca sessizlik içinde oturduk.

"Çocukları aldığında bu arabayı kullanabilirsin ya da küçük bir minivanımız var. Seçim senin."

"Oh, tamam." Bir an duraksadım. "Bu senin araban mı?"

"Hayır." Bir sokağa saptı ve bir araba yoluna girdi. büyük kumtaşı kapılar. "Porsche kullanıyorum," diye rahatça cevap veriyor. "Oh."

Araba yolu uzayıp gidiyor. Etrafımdaki mükemmel bakımlı araziye ve yemyeşil tepelere bakıyorum. Geçtiğimiz her metrede kalbimin biraz daha hızlı attığını hissediyorum.

Dadı olayını becerememem yeterince kötü değilmiş gibi... Zengin olayını da gerçekten beceremiyorum. Kibar misafirlerle ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Yemekte hangi çatalı kullanacağımı bile bilmiyorum. Kendimi tam bir karmaşanın içine soktum.

Ev netleşiyor ve yüzümdeki kan çekiliyor.

Bu bir ev değil, yakınından bile geçmiyor. Beyaz ve kumtaşıdan yapılmış, kale gibi bir havası olan, sol tarafında altı garajı bulunan bir malikane.

Geniş dairesel araba yoluna girip tentenin altında durur.

"Eviniz çok güzel," diye fısıldıyorum.

Gözleri ön tarafa sabitlenmiş bir şekilde başını sallıyor. "Şanslıyız."

Arabadan iniyor ve benim için kapıyı açıyor. El çantamı sıkıca kavrayarak dışarı çıkıyorum. Gözlerim önümdeki lüks binaya dikiliyor.

Bu inanılmaz bir para.

Bavulumu alıyor ve binanın yan tarafına götürüyor. "Girişiniz yan tarafta," diyor. Bir kapıya gelene kadar onu takip ediyorum, o da kapıyı açıp içeri girmeme izin veriyor. Önümde bir fuaye ve bir yaşam alanı var.

"Mutfak bu tarafta." Mutfağı işaret ediyor. "Ve yatak odan sol arka köşede."

Başımı salladım ve onun yanından geçip daireye girdim.

Kapıda duruyor ama içeri girmiyor. "Banyo sağ tarafta," diye devam ediyor.

Neden buraya gelmiyor? "Tamam, teşekkürler," diye cevap veriyorum. "Aile alışverişinde istediğin yiyecekleri sipariş et.

düzen ve..." Sanki düşüncelerini toparlıyormuş gibi duraklıyor. "İhtiyacınız olan başka bir şey varsa, lütfen önce benimle konuşun."

Kaşlarımı çattım. "İlk mi?"

Omuz silkiyor. "İstifa mektubunu okurken bir sorundan ilk kez haberdar olmak istemem."

"Oh." Bu daha önce de oldu mu? "Elbette," diye mırıldandım.

"Eğer gelip çocuklarla tanışmak isterseniz..." Koridoru işaret ediyor.

"Evet, lütfen." Tanrım, işte başlıyoruz. Onu, yaklaşık dört metre ötedeki ana eve bakan cam duvarlı bir koridora kadar takip ediyorum. İki bina arasında bir bahçe yer alıyor ve bir atriyum oluşturuyor; merakla yukarı bakarken gülümsüyorum. Ana evde mutfığa bakan büyük bir pencere var. Bunun ötesinde, genç bir kız ve küçük bir oğlanın birlikte televizyon izlediği koridordan yaşam alanını görebiliyorum. Cam koridorun sonuna kadar devam ediyoruz, burada ana eve çıkan altı basamaklı bir merdiven var.

Bir nefes veriyorum ve Bay Masters'ı merdivenlerden yukarı kadar takip ediyorum.

"Çocuklar, gelin ve yeni dadınızla tanışın."

Küçük oğlan zıplayıp bana doğru koşuyor, heyecanlı olduğu her halinden belli, kız ise sadece başını kaldırıp gözlerini deviriyor. Tipik bir ergen olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlayarak kendi kendime gülümsüyorum.

"Merhaba, ben Samuel." Küçük çocuk kollarını bacaklarıma dolayarak gülümsüyor. Koyu renk saçları var, gözlük takıyor ve çok sevimli.

"Merhaba, Samuel." Gülümsüyorum.

"Bu Willow," diye tanıtıyor.

Genç kıza gülümsedim. "Merhaba." Kollarını meydan okurcasına göğsünde kavuşturuyor. "Merhaba," diye homurdanıyor.

Bay Masters bir an için onun bakışlarını tutuyor, tek bir bakışla çok şey söylüyor.

Willow sonunda elini sıkmam için bana uzattı. "Ben Willow."

Gözlerim Bay Masters'a kayarken gülümsüyorum. Sadece basit bir bakışla onu kontrol altında tutabilir.

Samuel salona koşar, bir şeyler alır ve hemen geri döner.

Bir ışık
gördüm.
Tık, tık.

Ne oluyor be?

Elinde küçük bir Polaroid fotoğraf makinesi var. Tekrar bana bakmadan önce önündeki kâğıtta yüzümün belirmesini izliyor. "Çok güzelsin." Gülümsüyor. "Bunu buzdolabına koyacağım." Bir mıknatısla dikkatlice buzdolabına tutturuyor.

Bay Masters nedense telaşlanmış görünüyor. "İkiniz için yatma vakti," diye talimat veriyor ve ikisi de şikayet ediyor. Dikkatini tekrar bana çeviriyor. "Mutfağınız yiyeceklerle dolu ve eminim yorgunsunuzdur."

Gülümsüyormuş gibi yapıyorum. Oh, kovuluyorum. "Evet, tabii ki." Daireme doğru yürümeye başladım ve sonra ona döndüm. "Yarın kaçta başlıyorum?"

Gözleri benimkileri tutuyor. "Samuel'in uyandığını duyduğunda." "Evet, tabii ki." Gözlerim onunkileri arıyor ve ne yapacağını bekliyorum.

başka bir şey söyle, ama gelmiyor. "İyi geceler o zaman." Beceriksizce gülümsüyorum.

"İyi geceler."

"Hoşça kal, Brielle." Samuel gülümsüyor ve Willow beni görmezden gelerek uzaklaşıp merdivenlerden yukarı çıkıyor.

Daireme geri dönüyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. Sonra yatağa uzanıp tavana bakıyorum.

Ne yaptım ben?

Gece yarısı oldu ve susadım, ama her yere baktım ve hala bir bardak bulamadım. Başka seçenek yok; bir tane bulmak için ana eve gizlice girmem gerekecek. Üzerimde ipeksi beyaz geceliğim var ama eminim hepsi yataktadır.

Karanlık koridora gizlice girdiğimde, ışıklandırılmış evi görebiliyorum.

Birden Bay Masters'ı koltukta oturmuş kitap okurken görüyorum. Elinde bir kadeh kırmızı şarap var. Karanlıkta duruyorum, gözlerimi a y ı r a m ı y o r u m .

Onda beni büyüleyen bir şey var ama ne olduğunu tam olarak bilmiyorum.

Aniden ayağa kalkıyor ve ben de kendimi duvara doğru itiyorum.

Karanlıkta beni görebilir mi?

Kahretsin.

Mutfağa girerken gözlerim onu takip ediyor. Üzerindeki tek şey lacivert boxer şortu. Koyu renk saçlarının tepesinde dağınık, gevşek dalgalar var. Göğsü geniş, vücudu...

Kalbim daha hızlı atmaya başladı. Ne yapıyorum ben? Burada karanlıkta durup bir sürüngen gibi onu izlememeliyim, ama nedense kendimi başka tarafa bakmaktan alıkoyamıyorum.

Mutfak tezgâhının yanına gidiyor, kendine bir bardak daha kırmızı doldururken sırtı bana dönük. Kadehi yavaşça dudaklarına götürüyor ve gözlerim vücudunda geziniyor.

Kendimi duvara daha sert bastırıyorum.

Buzdolabına doğru yürüdü ve fotoğrafımı çıkardı.

Ne?

Onu incelerken kışını tezgâha yaslıyor. Ne yapıyor?

Nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum.

Elini yavaşça boxer şortunun önünden aşağı indiriyor ve sonra birkaç kez kendini okşuyor gibi görünüyor.

Gözlerim

açıldı.

Ne oluyor lan?

Şarap kadehini tezgâhın üzerine koyar ve ana ışığı kapatarak odayı aydınlatmak için sadece bir lamba bırakır.

Elinde fotoğrafımla koridorda kayboldu. O da neydi öyle?

Sanırım Bay Masters fotoğrafıma bakıp otuzbir çekmek için yatak odasına gitti.

Oh.

Beni

m.

Tanr

ım.

Tak, tak.

Gözlerim kapalı ama kaşlarımı çatıyor ve gürültüyü duymazdan gelmeye çalışıyorum.

Tekrar duyuyorum. Tap, tap.

O da ne? Kapıya doğru yuvarlandım ve yavaşça açılmaya başladığını gördüm.

Gözlerim açılıyor ve hızla doğruluyorum.

Bay Masters ortaya çıkar. "Sizi rahatsız ettiğim için çok özür dilerim, Bayan Brielle," diye fısıldıyor. Yeni duş almış gibi kokuyor ve üzerinde tertemiz bir takım elbise var. "Samuel'i arıyorum." Bakışları geceliğimin içinde gevşekçe sallanan göğüslerimde geziniyor ve sonra az önce yaptığı şeyden dehşete düşmüş gibi gözlerini tekrar yüzüme dikeyor.

"Nerede o?" Kaşlarımı çatıyorum. "Kayıp mı?"

"İşte orada," diye fısıldıyor şezlongu işaret ederken.

Odanın seyrelmiş ışığında Samuel'in oyuncak ayısıyla kıvrılmış olduğunu görüyorum. Ağzım açık kaldı. "Olamaz, sorun ne?" Fısıldıyorum. Bana ihtiyacı vardı da ben mi uyuyakalmıştım?

Bay Masters, Samuel'i kucağına alıp oğlunun başını güçlü omzuna yaslarırken, "Yok bir şey," diye mırıldanıyor. "O bir uyurgezer. Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Şimdi hallediyorum." Küçük oğlu kollarında güvenle uyurken odadan çıkar. Kapı yavaşça arkalarından kapanır.

Tekrar uzandım ve sessizlik içinde tavana baktım. Zavallı küçük çocuk. Beni görmek için buraya geldi ve ben uyanmadım bile. Muhtemelen horluyordum, Tanrı aşkına.

Ya korktuysa? Oh, şimdi bok gibi hissediyorum.

Derin bir nefes alıyorum, kendimi kaldırıp yatağın kenarına oturuyorum ve başımı ellerimin arasına alıyorum.

Oyunumu geliştirmeliyim. Eğer bu çocuğa bakmaktan ben sorumluyam, geceleri tek başına dolaşmasına izin veremem.

O kadar yalnız mı ki benden, yani tamamen yabancı birinden arkadaş arıyor?

Açıklanamayan bir hü zün çöküyor üzerime ve birden dünyanın yükü omuzlarımdaymış gibi hissediyorum. Düşünürken bir an için odamın etrafına bakıyorum.

Sonunda kalkıp tuvalete gidiyorum, sonra da ağır perdeleri çekmek için pencereye yürüyorum. Hava yeni yeni aydınlanıyor ve otlakların üzerinde beyaz bir sis asılı duruyor.

Gözüme bir şey takıldı ve aşağıya baktığımda Mr. Masters garaja doğru yürüyor.

Koyu renk bir takım elbise giymiş ve elinde bir evrak çantasıyla ortadan kayboluyor ve birkaç dakika sonra Porsche'sinin garaj yolundan çıkıp gözden kaybolduğunu görüyorum. Garaj kapısının yavaşça arkasından kapanışını izliyorum.

Bugünlük işe gitti. Ne oluyor be?

Oğlu az önce benim sezlongumda uyurken bulundu ve onu kendi yatağına yatırıp gitti. Bunu kim yapar ki? Boş ver, gidip onu kontrol edeceğim. Muhtemelen yukarıda ağlıyordur, korkudan beyninden vurulmuşa dönmüştür. Aptal erkekler. Neden kendilerinden başka kimseye karşı zerre kadar empati duymuyorlar?

Sekiz yaşında, Tanrı aşkına!

Ana eve doğru yürüyorum. Oturma odasındaki lamba hâlâ yanıyor ve Bay Masters'ın kahvaltı için pişirdiği yumurtaların kokusunu alabiliyorum. Etrafa bakındıktan sonra büyük merdivenden yukarı çıkıyorum.

Cidden, kendimi neyin içine soktum böyle? Aptal bir zengin dangalağın evindeyim, umurunda olmadığı belli olan çocuğu için endişeleniyorum.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum. En tepeye ulaşıyorum ve manzaranın değişmesi birdenbire gergin hissetmeme neden oluyor. Burası çok lüks. Koridor geniş ve krem rengi halı ayaklarımın altında bereketli bir his uyandırıyor. Koridorun duvarında kocaman bir ayna asılı. Kendime bir an bakıyorum ve utanıyorum.

Tanrım, göğüslerime bakmasına şaşmamalı. Her yerimden sarkıyorlar ve saçlarım çıldırmış durumda. Yeniden ayarlıyorum

geceliğimi göğüslerimin üzerine geçirip koridorda ilerliyorum. Çocuklar için olduğu anlaşılan, içinde büyük rahat şezlonglar bulunan bir oturma alanını geçiyorum. Bir yatak odasını geçiyorum ve sonra kapalı bir kapıya ulaşıyorum. Dikkatlice açıyorum ve içeri bakıyorum. Willow mışıl mışıl uyuyor, ama hâlâ kaşlarını çatıyor. Sırıttıyorum ve koridorda ilerlemeye devam etmek için kapısını yavaşça kapatıyorum. Sonunda, hafif aralık bir kapıya ulaşıyorum. Etrafına bakıyorum ve Samuel'in mışıl mışıl uyuduğunu görüyorum. Odasına giriyorum ve yatağın kenarına oturuyorum. Üzerinde parlak mavi ve yeşil dinazor pijamaları var ve küçük gözlükleri lambasının yanındaki sehpanın üzerinde duruyor. Onu izlerken kendimi gülümserken buluyorum. Elimde olmadan elimi uzatıp alnındaki siyah saçları itiyorum. Yatak odası temiz ve düzenli, pahalı mobilyalarla dolu. Mükemmel bir aile filminde bir çocuğun yatak odasının nasıl düzenlendiğini hayal edebileceğiniz gibi görünüyor. Bu evdeki her şey en iyinin de en iyisi. Bay Masters'ın ne kadar parası var? Bir kitaplık, bir çalışma masası, köşede bir berjer koltuk ve bir oyuncak kutusu var. Pencerenin altında bir bank var ve minderin üzerinde yığın halinde duran birkaç kitap var, sanki Samuel orada çok kitap okuyormuş gibi. Köşedeki koltuğa, onun için hazırlanmış okul kıyafetlerine bakıyorum. Çoraplarına ve parlak, cilalı ayakkabılarına kadar her şey orada, düzgünce katlanmış. Okul çantası da hazır.

Ayağa kalktım ve eşyalarına bakmak için yanına gittim. Bay Masters yatmadan önce bunu yapmalı. Çocukları yalnız büyütme nasıl bir şey olmalı?

Aklıma karısı ve onun kaçırdığı şeyler geliyor. Samuel çok genç. Samuel'e son bir kez baktıktan sonra odadan çıkıp koridorda ilerlemeye başlıyorum, ta ki gözüme bir şey çarpana kadar.

Ana yatak odasının en-suite banyosunda bir ışık yanmaktadır.

Burası Bay Efendi'nin yatak odası olmalı.

Önce sağa sonra sola bakıyorum; kimse uyanık değil. Odasının neye benzediğini merak ediyorum ve incelemek için parmak uçlarımla yaklaşımdan kendimi alamıyorum.

Vay canına.

Yatağın kral boy olduğı belli ve oda büyük, kahvenin farklı tonlarıyla dekore edilmiş, koyu renkli antika mobilyalarla tamamlanmış. Yatağın altındaki zeminde kocaman, pahalı, altın ve eflatun işlemeli bir halı duruyor. Gardırobun ışığı yanıyor. İçeriye bakıyorum ve iş gömleklerinin düzgün bir şekilde sıralandığını görüyorum. Aslında çok düzgün.

Odamı düzenli tuttuğumdan emin olmalıyım yoksa domuz olduğumu düşünecek.

Sırıtiyorum çünkü ben de onun yaşam standartlarına göre biriyim.

Dönüp yatağının çoktan yapılmış olduğunu görüyorum ve gözlerim kadife yorgana ve gür yastıklara takılıyor. Dün gece beni düşünürken gerçekten oraya dokunmuş muydu, yoksa ben tamamen hayal mi görüyorum? Etrafıma bakınıp fotoğrafımı arıyorum ama göremiyorum. Aşağıya geri götürmüş olmalı.

İçimden beklenmedik bir heyecan geçiyor. Bu iyiliğe bu gece kendi yatağımda karşılık verebilirim.

Banyoya girdim. Her şey siyah, gri ve çok modern. Bir kez daha her şeyin çok düzenli olduğunu fark ediyorum. Büyük bir ayna var ve arkasında ince bir dolap olduğunu görebiliyorum. Aynayı itiyorum ve kapı açılıyor. Gözlerim raflarda geziniyor. Banyo dolaplarına bakarak insanlar hakkında çok şey söyleyebilirsiniz.

Deodorant. Jilet. Talk pudrası.

Prezervatifler.

Acaba karısı öleli ne kadar oldu? Yeni bir kız arkadaşı var mı?

Bu beni şaşırtmazdı. Biraz seksi, eski bir şekilde. Bir tıraş losyonu şişesi görüyorum ve onu alıp burnuma götürmeden önce kapağını kaldırıyorum.

Şişedeki cennet.

Tekrar derin nefes alıyorum ve arkamdaki aynada aniden Bay Usta'nın yüzü beliriyor.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye homurdanıyor.

*** Bay Masters'ın hikayesinin tamamını şimdi okuyabilirsiniz.**

YAZAR HAKKINDA

T L Swan, Wall Street Journal ve Amazon'un En Çok Satan 1 numaralı yazarıdır. Milyonlarca kitabı satılan yazarın kitapları şu anda on bir dile çevrilmiş ve ABD, İngiltere, Kanada, Avustralya ve Almanya'da Amazon'da 1 numaraya yükselmiştir. Tee, kocası ve üç çocuğuyla birlikte Avustralya'nın NSW eyaletinin Güney Sahili'nde yaşamakta ve ilk gerçek aşkıyla sonsuza dek mutlu bir hayat sürmektedir.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.